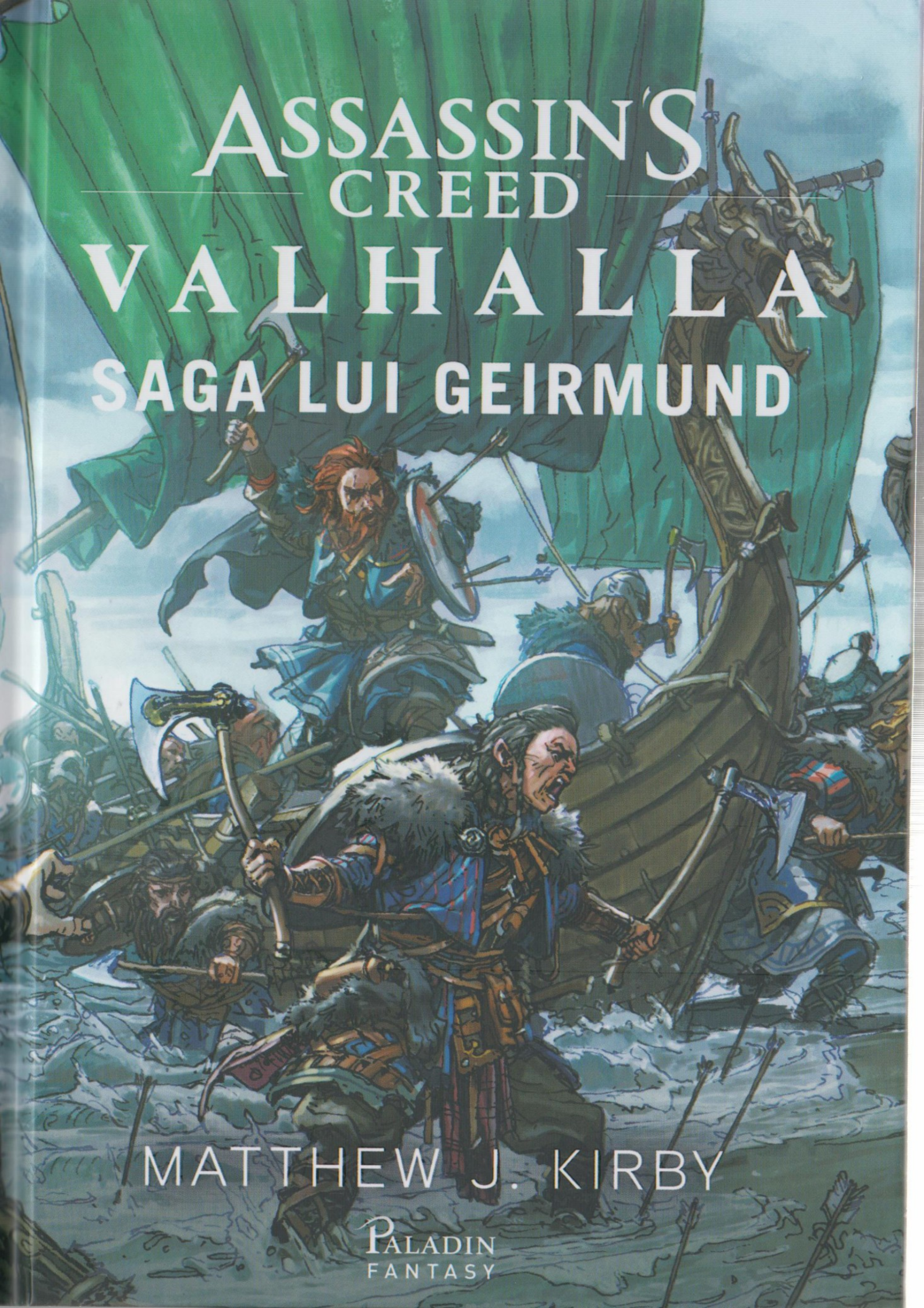
ASSASSIN'S CREED
VALHALLA
SAGA LUI GEIRMUND
MATTHEW J. KIRBY
PALADIN
FANTASY

Cuprins

Partea întâi
UN CUȚIT OBIȘNUIT
1
2
3
4
5
6
Partea a II-a
TRAVERSAREA
7
8
9
10
11
Partea a III-a
MAREA OȘTIRE PĂGÂNĂ
12
13
14
15
16
17
Partea a IV-a
JORVIK
18
19
20
21
22
23
24
Partea a V-a
WESSEX
25
26
27

28
29
30
31
Epilog
Glosar

MATTHEW J. KIRBY

Assassin's Creed VALHALLA SAGA LUI GEIRMUND

Trad. din lb. engleză de
Mihai-Dan Pavelescu

Editura Paladin, 2022

Pentru Josh

Partea întâi

UN CUȚIT OBIȘNUIT

1

Lupii apărură aproape imediat după ce căzu cerbul roșu și Geirmund se întrebă de cât timp îi urmăreau. Săgeata fratelui său nu fusese bine plasată în coasta cerbului, iar animalul rănit mugise și sângerase, lăsând o dâră viu colorată, care-i condusese într-o urmărire îndelungată, sfârșită atunci când cerbul se prăbușise în zăpada timpurie cu un ultim icnet și un ultim oftat. Sunetele și mirosurile morții sale ajunseseră fără îndoială departe, în văile din jur și peste dealuri, la fel de puternice pentru haita de lupi ca și chemarea unui corn de luptă.

— Tu câți vezi? întrebă Hámund.

Geirmund aruncă o privire în pădure, scăldată deja într-o lumină crepusculară la ora aceea târzie a după-amiezii și scufundându-se încet în întuneric. Crângurile de stejari de la câmpie lăsaseră de mult locul unei păduri dese de munte, în care se puteau ascunde tot felul de fiare. Trunchiuri negre de pini și mesteceni se înălțau tăcute în șiruri ce se pierdeau în depărtare, coloane ale unei Curți[1] în care Geirmund și fratele său nu fuseseră invitați. Acolo nu ardea focul în vreo vatră sau în vreun opaiț de steatit, iar dacă o asemenea Curte avea un rege sau o căpetenie, fie ea trol sau spirit, conducătorul acela nu le-ar fi oferit protecție.

— Eu văd cinci, adăugă Hámund.

Și aceia erau doar lupii care voiau să fie văzuți. Geirmund își trase spada din teacă și luă în cealaltă mână toporul.

— S-ar putea ca în spate să aștepte de două ori mai mulți, rosti el.

— Să aștepte? se încruntă Hámund. Crezi că lupii ăștia au viclenia pe care-o are-n luptă o ceată de jefuitori?

— Așa sunt ei, așa le e felul.

Geirmund le întrezărise conducătoarea când aceasta se furișase printre copaci și apoi se oprise la vedere, ca și cum ar fi vrut să-l privească în ochi pentru a se asigura că-și dă seama că ea știe totul despre tânăr. Blana de pe ceafa lupoaicei era zbârlită și avea culoarea lemnelor aduse de valuri pe țărm; deși era mare, în haita ei erau alți lupi mai mari. Ceea ce însemna că ea nu conducea doar prin forță.

— Poate că lupii ăștia nu navighează cu corăbiile lungi, dar au venit ca vikingii.

Hámund continuă să-l ia peste picior.

— Imediat o să-mi spui că vor încerca să ne atace prin flancuri.

— În mod sigur vor încerca.

Fratele lui râse acum fățiș și Geirmund se simți iritat.

— Poate că dac-ai fi petrecut mai puțin timp bând bere și lingușindu-i pe jarli cu tata, ai fi știut cum vânează lupii.

Hámund se opri din râs, însă nu răspunse. Geirmund măsură tăcerea geamănului său mai mare și știu că va trebui să răspundă mai târziu pentru insulta sa, oricât de adevărată i-ar fi fost observația, însă nu în momentul acela pândit de pericol. Câțiva lupi avansaseră către ei fără teamă, cu capetele plecate, cu buzele răsfrânte, mârâind gros în fundul gâturilor.

— Vor cerbul, spuse Hámund. Poate c-ar trebui să-i lăsăm să-l ia.

Geirmund aruncă o privire spre vânat, un mascul tânăr care nu apucase să se lupte și să-și revendice turma de neveste. Era abia începutul iernii și încă mai avea coarnele, care, deși nu

tocmai trofee, erau suficient de mari pentru a ciopli ceva util din ele, iar blana lui roșie și nepătată mai strălucea mătăsos. Carnea i-ar fi fost bună de mâncat.

— I-ai lăsa să ia ce-i al tău? întrebă Geirmund.

— Tu ai muri pentru un cerb, când cămările sunt pline acasă?

Francheța întrebării îl făcu pe Geirmund să cadă pe gânduri. Se aflau la trei zile distanță de Curtea lor din Avaldsnes. Ceea ce începuse ca o scurtă incursiune în căutare de vânat mic se transformase rapid în ceva mult mai ambițios. Descoperind că în apropiere de casă vânatul mare era rar, urmaseră Ålfjordul spre miazănoapte prin răsărit, până departe, în zonele înalte ce se ridicau la miazăzi prin apus de satul Olund, aproape de hotarul cu Hordaland. Dar se aflau încă la mai bine de o zi de locul acela, singurul refugiu posibil dacă bătălia s-ar fi sfârșit prost pentru ei. Lui Geirmund vântul nu-i aduse nici miros de fum, nici de mâncare. Doar aroma copacilor și izul pământului îmbibat de sub zăpadă.

— Am ajuns până aici pentru că tu ai vrut un cerb, spuse el.

— Însă nu cu prețul vieții mele. Sau al vieții tale.

Geirmund era gata să-i dea dreptate fratelui său când conducătoarea haitei reapăru brusc, rece și tăcută ca o negură din Niflheim, și mai aproape de ei decât oricare dintre ceilalți lupi. Apoi, la fel de iute, dispăru din vedere, cu capul sus. Dar Geirmund văzuse în ochii ei galbeni tăciunii lui Muspelheim, o sfidare arzătoare și neînfricată, o foamete ce dorea mai mult decât carnea de cerb. Lupoaica asta știa ce erau vânătorii și-i mai vânase. Geirmund îi simțise ura nemiloasă față de bărbații care pătrunseseră în munții ei, în Curtea pădurii ei.

Însă aceștia nu erau munții ei, iar cerbul nu era prada ei și trebuia făcută să afle acest lucru.

— Dacă fugim, spuse el, ne vor urmări și ne vor sfâșia beregatele în timp ce dormim.

— Nu cred, zise Hámund fără convingere.

— Și aș mai pune rămășag că localnicii din Olund o știu bine pe lupoaica asta.

— Și ce dacă?

Geirmund se întoarse spre fratele său, încruntat.

— Ei sunt din Rogaland, loiali tatei. Sunt supușii noștri. Iar tu vei fi într-o zi regele lor.

Hámund își îndreptă spatele ca pentru a face față acuzației pe care Geirmund n-o mai rosti; acum îi era în joc onoarea, iar soarta, decisă.

— Haide, frate. Geirmund zâmbi larg și-și ridică armele. Vrei să lupți? Sau ai prefera mai degrabă să-ncerci să negociezi un troc pentru cerb? Arătă din cap spre lupi. Ei ar fi bucuroși să propună condiții, dar nu în favoarea noastră.

Hámund își scoase arcul din lemn de tei de pe spinare.

— S-ar putea să te surprindă, frate, rosti el, însă am învățat câteva lucruri utile în călătoriile mele. Luă o săgeată din tolbă și o potrivi în strună. De pildă, am învățat că nu poți negocia cu marea, oricâte ofrande i-ai aduce, și nu cred că trebuie să fii vânător ca să știi că același lucru e valabil și pentru lupi.

Geirmund făcu un pas către fratele său.

— Țintește mai bine decât ai făcut-o cu cerbul.

— Ține-i departe de mine, ca să pot ținti.

Apoi Geirmund se întoarse și se așeză spate în spate cu Hámund, și amândoi se încordară pe picioare, pregătindu-se pentru lupta ce avea să vină, în timp ce lupii începură să se le dea ocol, căutând o slăbiciune sau o deschidere în apărarea aceea. Răsuflările lor nășteau norișori de ceață în aer; lumina rece a după-amiezii se diminuase și mai mult în ultimele clipe, ceea ce avantaja ochii lupilor.

Când două fiare atacară în cele din urmă, o făcură simultan din părți opuse. Geirmund auzi din

spate zbârnâitul arcului fratelui său, urmat instantaneu de un schelălăit, se plecă și-și roti spada spre al doilea lup care se năpustise către mâna în care ținea toporul. Tăișul lui lovi laba stângă din față a masculului mare, iar animalul se retrase șchiopătând, cu laba atârnându-i doar de piele.

Geirmund aruncă o privire într-o parte, către ținta fratelui său, care zăcea în zăpadă, cu botul îndoit sub trup; dintre gât și umăr i se ițea o săgeată. O lovitură mortală și o moarte rapidă.

— Bravo, frate, spuse el.

— Ce-i cu lupul tău?

— E scos din luptă. Dar n-am…

Următorul val de lupi mârâitori se repezi spre ei; erau patru, iar alți trei-patru le dădeau deja ocol, gata să sară cu colții și cu ghearele. Hámund slobozi o săgeată și scoase alta din tolbă, în vreme ce Geirmund lovi cu toporul în țeasta primului lup care se apropiase de fratele său. Săgeata își găsi ținta, însă nu ucise; lupul rănit făcu o tumbă, se sculă clătinându-se, căzu din nou, în timp ce animalul lovit de Geirmund se rostogolise și rămăsese nemișcat.

— În spatele tău! strigă Hámund, întinzând struna arcului.

Geirmund se feri când săgeata șuieră pe lângă el, auzi un bufnet și un schelălăit, însă nu avu timp să se întoarcă și să se uite. Al patrulea lup sări asupra lui înainte să poată ridica vreuna dintre arme; căzu sub greutatea lui, cu pocnetul colților ascuțiți în urechi și duhoarea răsuflării sale în nări. Își ridică brațul obișnuit cu spada, pentru a ține botul acela departe de beregata sa, iar lupul îl prinse. Colții i se înfipseră în mână, străpungând pielea și lâna hainei și după aceea propria piele, iar tânărul știu că fălcile acelea îi vor sfărâma oasele.

Deschise ochii larg și urlă în urechile lupului, apoi urlă și Hámund și, brusc, animalul se cutremură și dădu drumul brațului lui Geirmund.

După aceea, sări cumva nesigur, îndepărtându-se câțiva pași și zgâriindu-se întruna cu laba pe față – o săgeată îi ieșea dintr-un ochi. În acea intimitate a luptei, Hámund îl înjunghiase cu săgeata, folosind-o ca pe un pumnal, așa încât coada nu pătrunsese suficient de adânc în creier pentru a-l ucide instantaneu. Hámund mai trase o săgeată pentru a termina treaba, cu atenția concentrată asupra animalului care se zbătea.

Geirmund încă nu se ridicase în picioare când al cincilea animal atacă breșa aceea îngustă din apărarea lor. Se strădui să se scoale, sângerând și alunecând în zăpadă, totuși nu putu ajunge la timp la fratele său. Lupul sări la Hámund, își înfipse colții în subsuoara brațului cu care trăgea și-l trase la pământ.

— Nu! răcni Geirmund.

Își pierduse spada, dar se repezi asupra lupului cu toporul, coborându-l cu ambele mâini în mijlocul spinării fiarei și retezându-i coloana vertebrală. Lupul urlă și încercă să fugă, târându-și labele posterioare inutile, dar Geirmund îi curmă iute suferința, înainte de a se întoarce pentru a înfrunta următorul asalt.

Însă nu mai urmă vreun alt asalt, iar bătălia se încheie brusc. Haita părea să fi dispărut pur și simplu, cel puțin pentru moment, lăsându-și morții și răniții în urmă. Geirmund își luă spada și-i ucise pe cei doi lupi care încă se zbăteau și sufereau. Atunci observă laba aproape retezată care-i atârna ultimului atacator al fratelui său, o rană gravă ce nu-l împiedicase să revină în bătălie cu și mai mult curaj și ferocitate. Sau poate că lupul știa pur și simplu că va muri, așa că hotărâse să-și întâmpine soarta luptând. Oricare i-ar fi fost motivul, tânărul îl considera demn de onoare. Îngenunche lângă lup în semn de admirație, care se preschimbă ușor într-un soi de regret.

— Au plecat? întrebă Hámund.

Geirmund încuviință din cap.

— Se vor întoarce?

— Întotdeauna, spuse Geirmund. Însă nu azi.

— Cât de grav e brațul tău?

Geirmund coborî ochii și văzu ceva alburiu care-i ieșea din mâneca înroșită și ruptă. La început, se gândi că ar putea fi osul brațului, dar în clipa următoare își dădu seama că era pur și simplu un colț de lup. Îl scoase și-l ținu în palmă, un colț fildeșiu, cu rădăcinile însângerate.

— N-o să mor din atât, spuse el.

Se întoarse apoi să-și cerceteze fratele, care-l privea fix, cu ochii încă strălucind de frenezia luptei, și văzu o pată roșie care i se întindea pe coaste.

— Mă tem că tu ești rănit mai grav.

Hámund își desprinse privirea de pe brațul lui Geirmund și o coborî spre sine.

— Și eu voi trăi să mai dau o luptă. Sângele ăla mai mult sperie.

— Ești sigur?

Fratele său înghiți un nod, încuviință din cap și aruncă o privire peste câmpul de bătălie.

— Am doborât șase.

Geirmund puse o mână pe flancul lupului și-și înfipse degetele în blana groasă, pipăindu-i coastele.

— Sunt aproape piele și os, spuse el, și colții li se clatină-n gingii.

Nu erau însetați de sânge, nu erau răi sau răzbunători, ci doar disperați; dar Geirmund știa că asta nu schimba nimic în cele din urmă și strânse colțul în pumn. Chiar dacă sfidarea și furia pe care le citise în ochii conducătoarei haitei fuseseră doar o închipuire, era adevărat că în Rogaland nu exista pur și simplu suficient teritoriu și pradă pentru a hrăni toate burțile. Lupta și moartea erau inevitabile.

Se ridică în picioare.

— Trebuie să facem tabără. Să aprindem un foc, să ne curățăm rănile și după aceea să jupuim

animalele. Vom pleca mâine dimineață.

Hámund clipi și încuviință din cap. Până la apusul soarelui, curățară o zonă de pământ și tăiară lemne uscate. Apoi, Geirmund târî stârvurile lupilor mai aproape de groapa pentru foc, în timp ce Hámund se aplecă să aprindă lemnele cu scăpărătoarea împodobită pe care o cumpărase în una dintre călătoriile făcute cu tatăl lor spre răsărit, în Finnland. Avea un mâner din bronz sclipitor, sculptat, ce înfățișa doi călăreți față-n față, dar, în ciuda ornamentelor, nu producea scântei mai bune decât amnarul simplu al lui Geirmund. Părea că Hámund se chinuie cu ea, loviturile sale fiind slabe și ineficiente. Geirmund se pregătea să intervină când, în sfârșit, din așchii se înălțară câteva firicele de fum, încolăcindu-se. Hámund se ridică încet, aproape nesigur pe picioare.

— N-arăți bine, spuse Geirmund.

Hámund aprobă din cap.

— Simt… spuse el, fără să termine.

— Stai jos. Lasă-mă să mă uit la…

Hámund căzu la pământ, ca și cum ar fi rămas brusc fără oase. Geirmund se repezi lângă el.

— Uită-te la mine, îi spuse, pălmuind obrazul palid al fratelui său. Uită-te la mine!

Însă ochii acestuia se dădură peste cap înapoia pleoapelor pe jumătate închise.

Straturile de haine din zona coastelor lui Hámund se simțeau grele și îmbibate. Geirmund luă cuțitul și le spintecă, descoperind sub brațul fratelui său o rană adâncă, din care mai curgea sânge. La vederea ei, șuieră printre dinți și sări spre vatra în care ardea focul. Își puse lama toporului în flăcările ce începuseră să crească, apoi umplu o cană de steatit cu zăpadă. O lăsă lângă foc să se topească și să se încălzească; reveni lângă Hámund și-și dădu silința să oprească prin apăsarea palmelor curgerea sângelui.

— Prostule, șopti el.

După câteva clipe, luă cana și-i turnă conținutul aburind peste rană, ca s-o curețe. Apucă imediat toporul și-i probă căldura aruncând pe metal zăpadă, care sfârâi și se topi.

— Nu știu dacă poți să mă auzi, spuse Geirmund, stând în picioare deasupra fratelui său, dar ține-te bine. O să doară.

Se aplecă și-i apucă încheietura mâinii. Îi ridică brațul pentru a expune complet rana și apăsă partea plată a toporului pe carnea sfârtecată. Hámund gemu, însă nu tresări în timp ce metalul încins îi pârlea pielea, trimițând fumul și mirosul de carne arsă în nările lui Geirmund, care icni, știind ce era.

Nu după multă vreme îndepărtă toporul, care se desprinse ușor de pe pielea fratelui său, ușurat că rana cu aspect teribil părea să nu mai sângereze. Spera ca sângele să nu se fi întors către interior pentru a umple burta lui Hámund și cușca toracică, dar oricum nu putea face nimic în privința aceea. Rupse o fâșie de pânză și o îmbibă cu miedul rămas în burduf. După aceea, o vârî sub brațul fratelui său, peste rană, și legă brațul de trupul lui Hámund, pentru a ține bandajul la locul său și rana apăsată.

— Acum trebuie doar să găsesc o cale să te duc de-aici, spuse el și-și îndreptă atenția spre lupii morți.

Îi alese pe cei doi mai mari, unul fiind cel cu laba tăiată, îi atârnă și începu să-i jupoaie la lumina focului, lucrând cu grijă, însă cât putea de repede. În mod obișnuit, le-ar fi spintecat burțile și labele, pentru a desface pieile și a le întinde pe o suprafață orizontală, dar pentru planul din clipa aceea avea nevoie ca blana să rămână într-o singură bucată, ceea ce necesita timp, grijă și putere. Începu de la labe, făcând tăieturi minime prin piele, și întoarse blana pe dos în josul corpului, ca și cum ar fi îndepărtat niște jambiere ude care se strânseseră pe picior. Uneori trebui să se folosească de greutatea corpului pentru a trage

pielea în jos, departe de carne; deși era frig, transpiră din cauza muncii, însă în cele din urmă obținu două baloturi moi de blană. Luă toporul și doborî doi mesteceni tineri, ambii cu trunchiurile groase cât încheietura mâinii, și îi tăie apoi pe jumătate, cât de statura fratelui său. Întinse blănile de lup una cu botul la coada celeilalte și trecu cele două prăjini prin ele. După ce trase mestecenii într-o parte și alta, blănurile se întinseră bine între ei, creând o targă-sanie în același timp rezistentă, moale și ținând departe aerul rece și zăpada de sub ea.

Geirmund trase targa lângă Hámund și-l rostogoli ușor pe ea, iar după ce-l prinse bine împreună cu arcul și celelalte arme, erau gata de plecare.

Ar fi fost periculos să călătorească noaptea, dar tânărul se temea că ar fi fost și mai periculos să zăbovească acolo, nu numai din cauza lupilor, ci și pentru că fratele său era rănit. Hámund avea nevoie, și încă iute, de iscusința unui vindecător din Avaldsnes, unul care să posede abilitatea de a împiedica rana să intre în putrefacție. O întârziere ar fi însemnat aproape sigur moartea.

Geirmund lăsă leșurile lupilor pe zăpadă, pentru haita lor, dacă s-ar fi întors, căci lupii își mâncau uneori semenii; știa însă că ei aveau să devoreze mai întâi cadavrul cerbului roșu, care-i aștepta. Tăie câteva bucăți mari de carne din pulpele vânatului, cât să se hrănească el și Hámund pe drumul de întoarcere, și abandonă restul.

Luă după aceea frânghia pe care o folosise la atârnarea lupilor și o legă în jurul mestecenilor, alcătuind lațuri pe care le putea trece peste piept și umeri. În felul acela, spinarea lui urma să ducă majoritatea poverii, lăsându-i mâinile libere să țină prăjinile și să păstreze targa dreaptă. Dar când o ridică prima dată, greutatea adunată a trupului fratelui său, a blănilor de lup și a mestecenilor îi

tăie respirația și-l făcu să se împiedice chiar înainte de a face primul pas.

— Thór, dă-mi putere, șopti el, străduindu-se să-și recapete echilibrul.

O clipă mai târziu, porni la drum.

2

Trecură o noapte, o zi, o altă noapte și o altă zi, iar mușchii umerilor lui Geirmund amorțiră în cele din urmă, acolo unde frânghiile nemiloase îi presau carnea ca niște lame de topor. Și picioarele îi amorțiseră, din cauza greutății care îi apăsa călcâiele în pământ, precum și a zăpezii și a gheții pe care călca, iar spatele înțepenit îi scârțâia ca un stejar bătrân gata să cadă în furtună. Prăjinile îi juliseră mâinile până la carne prin mănuși, iar pieptul îl ardea în adânc, acolo unde aerul înghețat pe care-l inspira se întâlnea cu focul din plămâni.

Trecuse de zorii celei de-a treia zile când lăsă în sfârșit în urmă stâncile și zăpada munților și ajunse la șes, unde câmpurile deschise și pajiștile îi făceau mai puține probleme. În unele locuri, iarba înaltă, udă de ploaie, oferea un teren moale și alunecos pe care să tragă targa, ceea ce-i ușură o vreme deplasarea.

Însă nici asta nu dură prea mult.

Pe măsură ce soarele se apropia de amiază, un adversar mult mai letal înlocui durerea care-i fusese dușman. Mușchii din picioarele și brațele lui Geirmund tremurau de epuizare, și-și simțea articulațiile și ligamentele roase și desprinse de la locurile lor. Dacă durerea fusese un adversar direct împotriva căruia se putea mobiliza și cu care putea să lupte, oboseala era un asediu fără sfârșit, care aștepta răbdător până avea să-și folosească toate rezervele și, astfel epuizat, să se prăbușească în cele din urmă. Pentru a rezista, știa că avea nevoie de somn, dar spera să ajungă la Avaldsnes fără popas; până acum își acordase doar pauze foarte scurte pentru a evalua starea lui Hámund, pentru a frige carnea de cerb și a molfăi câteva îmbucături din ea, închizând ochii doar de două ori și trezindu-se înainte să înceapă să viseze. Acum însă

își dădea seama că nu avea de ales. Corpul lui nu mai putea să reziste mult.

La câteva sute de stânjeni în față, zări un aluniș lângă un iaz mic și decise că putea fi un loc bun de odihnă. După ce ajunse acolo, lăsă pe pământ targa cu fratele său și se prăbuși peste frunzele umede și cojile de alune, învăluit în mirosul umed și dulceag al vegetației mucegăite.

Înainte de a-și îngădui să adoarmă, controlă culoarea și febra lui Hámund și, cu toate că fața cenușie a acestuia părea încă palidă, fruntea nu-i era fierbinte la atingere, ceea ce Geirmund luă drept semn bun. De când își pierduse cunoștința, fratele lui păruse afundat într-un somn agitat, mormăind uneori și strigând alteori, dar nu se trezise niciodată pe deplin. Gândindu-se la durerile și disconfortul pe care altfel le-ar fi simțit cu siguranță, Geirmund își spuse că starea lui actuală era binecuvântată, atât timp cât nu era de rău augur. De aceea nu încercase să-l trezească și n-o făcu nici acum, când ridică în cele din urmă ancora minții sale și lăsă valul să-l ducă unde voia. Când redeschise ochii, era noapte și tremura.

Durerea se întorsese, însă Geirmund o primi cu bucurie și cu o voință reînnoită de a o înfrunta. Strânse din dinți și se ridică în picioare, ca să adune lemne pentru foc, ca să-și poată examina fratele în lumină și să se încălzească înainte de ultimul efort al călătoriei. Fu surprins să constate că Hámund avea ochii deschiși și-l privea.

— Cum te simți? întrebă Geirmund, îndreptându-se spre el.

— Mă mănâncă toate. Blănile astea de lup au purici. Hámund încercă să zâmbească. În plus, m-aș simți mai bine dacă mi-aș putea face nevoile.

Geirmund chicoti și desprinse curelele care-l legau pe fratele său de sanie, apoi îl ajută să se scoale.

— Ai grijă la braț, îi spuse. Nu-ncerca să-l ridici.

— Nu cred c-aș putea, chiar dacă nu l-ai fi legat.

Hámund șchiopătă imediat dincolo de cercul de lumină azvârlit de foc și Geirmund așteptă o vreme înainte să-l strige. Celălalt apăru fără cuvinte și se întinse din nou pe sanie, gemând. Fratele lui îi oferi ultimele îmbucături din carnea rece de cerb pe care o fripsese cu o zi înainte, sau în ziua dinaintea aceleia. Era greu de ținut minte.

— Unde suntem? întrebă Hámund.

Geirmund se așeză față în față cu el, de cealaltă parte a focului.

— Sper să ajungem la Curte mâine, înainte de căderea nopții.

Fratele lui se opri din mestecat.

— M-ai cărat până aici?

Geirmund mai aruncă în flăcări o bucată de lemn de alun, ridicând scântei și o trâmbă de fum gros cu gust de alune.

— Ce altceva puteam să fac? Erai prea leneș ca să mergi pe jos.

— Asta așa-i. Hámund râse, făcu o grimasă și mușcă iarăși din friptură. Mă tem că încă mă simt leneș.

Geirmund îi putea zări în ochi mândria și îngrijorarea; îi cunoștea gândurile la fel de bine cum le cunoștea și celălalt pe ale sale. Hámund nu avea putere să meargă, însă nici nu voia să fie o povară. Strânse din umeri.

— Încă o zi nu-nseamnă nimic pentru mine.

— Dar înseamnă pentru mine, spuse Hámund. Eu sunt cel mușcat de purici.

— Erai deja mușcat de purici. Clanul tău de purici și clanul lupilor ar putea apăra un Althing.

Hámund chicoti și se strâmbă iarăși.

— Nu mă face să râd.

— Mă-ndoiesc c-o să ai motive de râs după ce pornim la drum.

Geirmund se ridică și adună în ambele mâini frunze umede. Le aruncă după aceea pe foc și stinse flăcările, lăsând în beznă alunișul.

— Ești gata?

Hámund privi cerul nopții și stelele sale, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama cât de aproape erau de răsărit.

— Acum?

— Da. Cred că trebuie. Geirmund își scutură frunzele de pe mâini și vocea îi deveni îngrijorată fără să vrea. Ai nevoie de un vindecător mai priceput decât mine.

Celălalt încuviință încet din cap.

— Atunci presupun că trebuie să pornim.

Tânărul începu să-și lege din nou fratele de targă, pentru ultima oară, însă de data asta, Hámund era suficient de treaz ca să geamă de durere. Sunetul suferinței sale stârni mila lui Geirmund, însă nu întreprinse nimic pentru a schimba ceea ce trebuia făcut, iar Hámund, la rândul său, nu scoase nici măcar un cuvânt, nu se plânse deloc, mulțumindu-se să-și strângă buzele și ochii pe parcursul calvarului. Când Geirmund termină, rosti:

— Dă-mi spada.

Geirmund făcu o pauză.

— Spada ta?

— S-o țin în mână.

Celălalt înțelese atunci dorința fratelui său și încercă să-i alunge temerile.

— Soarta n-a terminat cu tine. Și nici tata. El însuși s-ar duce-n Valhalla ca să te aducă înapoi din…

— Te rog, frate. Hámund deschise mâna de lângă piept. Dă-mi spada.

Indiferent dacă avea sau nu să-i fie de folos, Geirmund nu găsea niciun motiv întemeiat pentru a-i refuza fratelui său onoarea de a avea spada în mână dacă ar fi ajuns la capătul firului vieții înainte să intre în Avaldsnes. În sinea sa, jură că va fi mai iute decât Nomele și foarfecii lor, în timp ce dezlega spada lui Hámund de unde o fixase și o trăgea din teacă. Arma avea lama din oțel fin de

Frakkland, era un dar de la tatăl lor înainte de prima călătorie pe mare a lui Hámund și, din câte știa Geirmund, nu gustase niciodată sânge de om sau de animal. Mânerul îi era înfășurat cu un șnur de piele ca să nu alunece în palmă, și atât mânerul, cât și măciulia prin care se termina aveau încrustate modele de roți din argint și aur. Ondulațiile și vârtejurile ce se încolăceau pe lungimea ei rece străluceau ca un râu în lumina stelelor.

— Să știi că dac-o scapi, nu mă-ntorc după ea, spuse Geirmund cu falsă severitate.

— Știu.

Strecură vârful spadei sub una dintre curelele de lângă genunchii fratelui său, ca s-o fixeze oarecum, dacă Hámund nu mai reușea s-o țină, și-i puse mânerul în palma deschisă.

— Mulțumesc.

Hámund strânse pumnul în jurul ei și o trase aproape de inimă.

Geirmund încuviință din cap și se duse la capătul târgii, apoi îngenunche pentru a-și strecura frânghiile pe umeri. Când se ridică, greutatea lor îi tăie carnea cu o ferocitate renăscută, iar el se întrebă dacă va mai putea să vâslească vreodată, când avea să vină în cele din urmă vremea să navigheze pe propria-i corabie.

— Cred că ești mai ușor, spuse el. Mulțumesc că te-ai ușurat în pădure.

Hámund chicoti în spatele lui, însă râsul îi fu iute înăbușit de un geamăt, iar gemetele se întețiră când Geirmund se aplecă în corzi, iar targa-sanie se zgudui și începu să înainteze.

În timp ce mergea pe o fâșie de câmpie ce avea Ålfjord la miazănoapte și Skjoldafjord la miazăzi, făcu tot posibilul să caute teren neted; dar era încă întuneric. Hurducăturile și zdruncinăturile erau inevitabile și, cu fiecare dintre ele, Hámund părea să geamă mai tare. În mare parte din noapte, Geirmund se folosi de stele pentru a-și păstra

direcția, însă chiar înainte de răsărit își pierdu călăuzele în spatele unui banc gros de nori care aduse tunete și ploaie. Hámund amuți atunci, deși tălpile lui Geirmund alunecau mai des pe pământul umed, făcându-l să încline sania. Se opri pentru a se asigura că starea fratelui său nu se înrăutățise și că nu-și pierduse din nou cunoștința, însă văzu că acesta își suporta soarta cu stoicism.

— Te rog doar să-mi acoperi capul, spuse el printre dinții încleștați, cu fața îndreptată spre cer, ochii închiși și cu picături de ploaie prinse în gene.

— Bineînțeles, ar fi trebuit să… Geirmund trase gluga mantiei lui Hámund în sus și cât putu de mult peste capul său, până la vârful nasului. Asta-i tot ce pot face.

Hámund încuviință cu greu din cap, iar încheieturile degetelor ce strângeau spada erau albe.

Geirmund suspină și-și luă iarăși jugul, ca un animal de povară. Ploaia cădea tare și rece și-i pătrundea prin mantie, piele și blănuri pe la cusături, dar reuși să ajungă într-o zonă cu semănături, unde existau drumuri. În miazăzi prin răsărit, o întindere de pământ stâncos se ridica pleșuvă și cenușie, însă el o ocoli pe la miazăzi, în apropiere de țărmul Skjoldafjordului; pe măsură ce dimineața se scurse, ploaia se mai domoli și de pe înălțimi se rostogoli ceața, care se adună în locurile mai joase și pe apă. Geirmund urmări țărmul fiordului și, după aceea, malul unui lac.

Drumurile ar fi trebuit să ușureze înaintarea, însă ploaia le transformase în mlaștini ce împotmoleau cizmele tânărului și se agățau de capetele prăjinilor târgii, acoperindu-le cu noroi greu. Pasul îi încetini, deși trupul i se încordase la limita puterilor, iar inima-i părea gata să pocnească. De două ori genunchii îi cedară pur și simplu și căzu împreună cu fratele său în noroi, iar a treia oară rămase întins, nesigur că va putea măcar să se ridice în picioare.

— Nu se vede nicio casă? întrebă Hámund. Sau vreun loc unde să ne adăpostim?

— Nu încă, spuse Geirmund, cu mâna la piept, în timp ce se străduia să-și recapete respirația, deși simțea iz de lemne arse. Și chiar… dacă ar fi, tot aș… tot ar trebui… s-aduc un vindecător și… asta ar lua prea mult timp.

Geirmund se sculă mai întâi în genunchi, apoi în picioare.

— Pot să aștept un vindecător, zise Hámund. Găsește un loc unde să mă lași și pleacă.

Fratele său se înhămă iarăși.

— Nu te las nicăieri.

— Dar nu poți…

— Am spus că nu… Geirmund încercase să ridice vocea, însă efortul nu făcuse decât să-i taie respirația. Nu te las nicăieri.

Se gândi să iasă cu sania de pe drum pentru a căuta un teren mai accesibil, însă ogoarele de orz din jur fuseseră recoltate și păreau chiar mai impracticabile decât ceea ce se întindea în față. Singura alternativă era să continue. Nimic altceva decât drumul și noroiul și leghele pe care le mai avea de străbătut, chiar dacă ar fi căzut încă de o mie de ori. Curând pierdu noțiunea distanțelor dintre dealurile și copacii îndepărtați; conștiința îi era focalizată doar pe intervalul dintre doi pași consecutivi și nu se gândea la nimic dincolo de mersul său din ce în ce mai nevolnic. Ignoră până și certitudinea tot mai mare că nu va rezista, că nu putea să mai reziste mult timp și că nu vor ajunge acasă. Continuă să înainteze.

În cele din urmă, norii de ploaie se împrăștiară, iar lumina soarelui făcu să strălucească lumea umedă dimprejur. Când ajunseră la promontoriul de miazănoapte al Førresfjordului, cotiră către miazăzi prin apus și-i urmară țărmul spre strâmtoarea Karmsund și spre casă. Deși poate că era mai puțin frig, Geirmund nu căpătă nicio putere de pe urma schimbării vremii, ba chiar

descoperi că acum trebuia să mijească ochii din cauza strălucirii ce țâșnea din numeroasele bălți de pe drum și-l orbea.

— Auzi? întrebă deodată Hámund.

— S-aud… ce?

— Cai. Călăreți.

Tânărul se opri și încercă să asculte peste bubuitul asurzitor cauzat de efort în urechile sale. Fratele său avea dreptate. În fața lor erau călători, după următoarea curbă, după cum se auzea. Vocile lor răsunau pe drumul mlăștinos, blestemând noroiul și ploaia.

— Prea gălăgioși pentru a fi tâlhari, spuse Hámund.

Avea din nou dreptate. Tâlharii nu călătoreau pe drumuri, ci se ascundeau în locuri singuratice și așteptau călători pe care să-i ucidă și să-i jefuiască. Dar înainte ca Geirmund să-și poată aduna mințile pentru a decide dacă n-ar fi prudent să-i evite oricum, călătorii apărură. Iar la o clipă după aceea, aceștia strigară, văzându-i, iar Geirmund crezu că recunoaște vocea aspră și familiară a lui Steinólfur. Pe când călăreții se grăbeau spre ei, se întrebă dacă nu cumva îl cuprinsese o nebunie sau un delir, însă când se apropiară, îl văzu nu numai pe Steinólfur, ci și pe tânărul său ucenic, Skjalgi, un flăcău cu o cicatrice inconfundabilă deasupra ochiului stâng lipsit de vedere. Călăreau împreună cu alți patru bărbați din Avaldsnes și străbătură porțiunea de drum până la Geirmund ca și cum n-ar fi fost decât o aruncătură de băț. Tânărul fu atât de ușurat să-i vadă că aproape că se clătină pe picioare.

— Stați! strigă Steinólfur, trăgându-și frâiele la câțiva pași depărtare. Geirmund, tu ești?

— Da, spuse tânărul.

Un tremur îi cuprinse brațele.

— Ce-i sania aia pe care o tragi? Steinólfur descăleca și veni către el. Unde-i Hámund?

— Sania este *chiar* Hámund, spuse Hámund.

Skjalgi descălecase și el, iar cei doi bărbați se grăbiră să ia prăjinile tărgii din mâinile lui Geirmund. Fură siliți să o facă cu forța, nu pentru că acesta ar fi refuzat să le dea drumul, ci pentru că nu reușea să-și desclești degetele. Skjalgi preluă apoi greutatea tărgii cu brațele sale, în vreme ce Steinólfur ridică frânghiile de pe umerii tânărului.

— Pe toți zeii, șopti el uitându-se în ochii lui Geirmund. Ce-ați pățit?

— Lupii, spuse Hámund.

— Lupi? Skjalgi așeză încet sania pe pământ. Unde?

— La o zi de mers călare de aici, răspunse Geirmund. Lângă Olund.

— Olund? Steinólfur clătină din cap. Trebuia să vânați veverițe. Tatăl vostru a trimis oameni să vă caute, dar niciunul până la Olund.

— Am vrut mai mult decât veverițe, zise Hámund.

— Steinólfur, ascultă-mă. Geirmund găsise în sfârșit cuvintele pentru a spune ceea ce trebuia spus. Fratele meu este rănit grav, sub braț. Are nevoie de un vindecător.

Steinólfur se uită la Hámund.

— Poți să călărești?

— Aș putea sui pe cal, zise Hámund, însă nu cred că rezist decât la o călătorie foarte scurtă.

— Va trebui să-l susțină cineva, spuse Geirmund.

Unul dintre ceilalți, un bărbat pe nume Egil, rosti:

— Calul meu îl poate duce pe Hel-hide.

Geirmund ignoră porecla aceea, deși o ura, pentru că nimeni dintre cei care o foloseau n-o făcea în chip insultător. Steinólfur încuviință din cap și spuse:

— Calul lui Egil este cel mai puternic.

Îi făcu semn călărețului să se apropie și-i strigă lui Skjalgi să-l dezlege pe Hámund de pe targă. Imediat se întoarse spre Geirmund.

— Și cu tine cum rămâne? Brațul tău n-arată prea bine.

Geirmund coborî ochii. Uitase de propria rană, iar sângele se uscase deja în straturile mânecilor, amestecat cu noroi acolo unde țesătura și pielea se rupseseră.

— Încă nu m-am îngrijit de el.

— Lasă-mă pe mine s-o fac, după ce pleacă fratele tău, spuse Steinólfur.

Apoi Geirmund văzu cum Egil se apropie pe calul său puternic, un armăsar șarg, cu coamă aurie, și cum mai mulți bărbați se adună și-l ridică pe Hámund în șa, în fața călărețului. După ce-l instalară, Steinólfur se adresă celorlalți din grupul său:

— Eu și Skjalgi vom veni în spatele vostru cu Geirmund. Trebuie ca Hámund s-ajungă la Curtea regelui Hjörr înainte de apusul soarelui.

Călăreții dădură din capete în semn de aprobare și, o clipă mai târziu, Geirmund îi privi cum se îndepărtau în galop purtându-l pe fratele său, cu bucăți de noroi zburând de sub copitele cailor.

— Trebuie să merg cu el, spuse tânărul. Trebuie…

— Nu pleci nicăieri până nu mă uit la brațul tău.

Steinólfur îl conduse în afara drumului, sub umbra unui frasin mare, iar Geirmund era prea epuizat ca să protesteze.

— După aceea, adăugă bărbatul, poți să-mi spui de ce nu l-ai lăsat pur și simplu pe Hámund să moară.

3

Geirmund se lipi cu spatele de trunchiul frasinului, punându-și tălpile de o parte și de cealaltă a unei rădăcini. Crengile copacului se ridicau mult și se întindeau departe, acum dezgolite de frunzele aurii, care-l înconjurau pe tânăr și frasinul ca o coroană căzută pe pământ. În stânga sa, Førresfjordul strălucea în soare, cu țărmul aflat la vreo sută de stânjeni; în dreapta, se întindeau ogoare și pășuni care acopereau dealurile joase.

Lângă copac, Steinólfur se apucase să aprindă focul. Mișcările rigide ale războinicului vârstnic vorbeau despre bătăliile trecutului și despre cicatricile lor, iar Geirmund simțea adesea că acele zece veri dintre vârstele lor purtau în ele mai multe trăiri decât ar fi umplut în mod firesc un asemenea răstimp. Steinólfur avea deja fire sure în barba castanie, iar pielea de pe trupul său arăta ca pieile tăbăcite și vechi care nu mai puteau fi de niciun folos. Era capabil să-i vorbească lui Geirmund atât ca prieten, cât și ca sfătuitor, uneori din aceeași suflare. Odată, când era beat și pierdut în amintiri, adusese vorba despre perioada cât fusese vâslaș, iar tânărul se întrebase dacă Steinólfur fusese thrall. Dar nu se făcea să iscodești un om despre ceva ce spusese după ce băutura îi rătăcise mințile și limba nu-l mai asculta, așa că păstrase întrebarea aceea pentru sine.

— Nu pari a avea febră. Steinólfur scoase un vârf de iască neagră din punguța sa, alături de amnar. Cât de rău te doare?

— Numai puțin, spuse Geirmund.

Mințea însă. Eliberat de povara fratelui său, simțea acum în braț o umflătură, o durere ascuțită când se mișca și o pulsație surdă când stătea nemișcat. Însă nu avea să se plângă lui Steinólfur

despre așa ceva. Voia să se întoarcă la Avaldsnes și să se ocupe până la capăt de îngrijirea lui Hámund.

— N-avem nevoie de foc. N-avem timp pentru așa ceva.

— De acum nu mai este o chestiune de timp.

Vârstnicul scăpără scântei peste iască, apoi suflă cu buzele țuguiate în flăcărui, până ce focul putu trăi singur.

— Fratele tău va ajunge la un vindecător și va supraviețui. Sau nu va supraviețui, după cum vrea soarta. Nimic din ceea ce poți face acum nu va schimba asta, iar noi trebuie să-ți bandajăm rănile.

Geirmund nu spuse nimic cu glas tare, dar șopti în gând o rugă către Nomele ce urmau să hotărască rezultatul vindecării fratelui său, dacă acesta nu fusese deja hotărât.

— Așa. Steinólfur încuviință din cap spre foc, mulțumit, după care se uită la Geirmund. Știu însă că nu-ți faci griji pentru fratele tău. Îți faci griji că tatăl vostru se va supăra.

Tânărul se încruntă.

— Ba îmi fac griji pentru fratele meu.

Steinólfur se ridică și încrucișă brațele, așteptând până când Geirmund încuviință din cap.

— E adevărat că îmi fac griji și pentru tata, recunoscu el.

Căldura focului străbătuse prin hainele din partea stângă, cea mai apropiată de flăcări, dar umezeala și frigul încă se agățau de cealaltă parte, iar un fior de Ginnungagap îi străbătu spinarea, printre omoplați.

— Când tata îl va vedea pe Hámund, spuse el, mă va căuta și mă va învinovăți.

Steinólfur își destinse brațele și făcu un pas către el.

— Te va învinovăți, fie că ești acolo, fie că nu.

Atunci se întoarse Skjalgi, ducând două burdufuri cu apă rece și proaspătă din fiord.

— Cine te va învinovăți?

— Tata, spuse Geirmund.

— Ce-ți va reproșa? întrebă Skjalgi.

— Că se bagă în treburi care nu-l privesc, spuse Steinólfur. Acum pune niște pietre în foc, băiete.

Skjalgi îi aruncă o privire lui Geirmund și-și zâmbiră. Apoi se apucă să adune pietre de mărime potrivită, pe care le aruncă în flăcările de la marginea focului, pentru a le încinge.

— Hai acum să ne uităm la tine, zise Steinólfur.

El și Skjalgi traseră tunica de piele a lui Geirmund peste capul tânărului și în continuare veșmântul din lână, având grijă când desprinseră ambele straturi de pe brațul lui. Când fibrele i se agățară de răni, Geirmund tresări; totuși ambele haine exterioare ieșiră fără să-i redeschidă pielea. Veșmântul de in de sub tunică se dovedi însă mai dificil. Țesătura fusese îmbibată de sânge și devenise una cu carnea sfâșiată. Ca s-o înmoaie, Skjalgi scoase pietrele fierbinți din foc și le aruncă în burdufurile cu apă, care bolborosiră și se umflară de aburi. După aceea picură apa fierbinte peste brațul lui Geirmund, în timp ce Steinólfur freca și slăbea veșmântul pe cât putea de bine. Tânărul mârâi și strânse din dinți împotriva durerii, care nu-l părăsi până nu reușiră în sfârșit să-i scoată tunica și să se uite la rană.

— Mult sânge și multă agitație pentru o simplă zgârietură, spuse Steinólfur.

Geirmund își privi brațul, aproape că oftă, apoi râse. Nu era nici pe departe o simplă zgârietură: colții lupului lăsaseră o semilună clară de găuri și piele sfâșiată, iar carnea din jurul mușcăturii era înnegrită de vânătăi fierbinți și puroiate.

— Sunt sigur c-ai văzut și mai rele, spuse el.

— Am provocat eu însumi altele mai rele, zise Steinólfur. Până și băiatul ăsta a făcut altele mai rele.

Skjalgi nu spuse nimic; privea rănile lui Geirmund cu fața împietrită, căci era clar că nu făcuse niciodată așa ceva. Totuși cicatricea adâncă și neregulată de deasupra ochiului său dovedea că

fusese martor la producerea unor asemenea răni, ba poate și mai rele. Copacul care aproape că-i luase vederea îi strivise tatăl în cădere. Era destul de vârstnic ca să poarte suliță, dar încă n-avea barbă, deși, spre deosebire de Geirmund, urma să-i crească una într-o bună zi, când părul lui avea să decidă că ajunsese la maturitate.

— Presupun că-i totuși fiul lui Hjörr. Steinólfur suspină și-l înghionti pe Skjalgi, încercând să trezească puțină veselie în băiat și să-i potolească tulburarea. Asta-nseamnă că se așteaptă ca noi să-l îngrijim ca pe un cățeluș și să ne asumăm vina dacă i se întâmplă ceva.

— Cred că da, fu de acord Skjalgi, totuși cu glas încet.

— Iar acum, începu Steinólfur, încruntându-se la rana lui Geirmund, presupun că vrei să păstrezi brațul ăsta.

— Da, dacă se poate, spuse tânărul. Spada mea i-ar duce dorul.

— Chiar așa? O spadă are nevoie de hrană și pun rămășag că spada ta ar fi bucuroasă să găsească alt braț care să aibă mai multă grijă de ea.

— Ca al tău? întrebă Skjalgi, zâmbind acum.

Războinicul strânse din umeri.

— Poate că da, dar eu am o spadă și voi face tot ce-mi stă în putință ca Geirmund să rămână cu a lui. Apoi batjocura îi dispăru atât din ochi, cât și din purtare. Însă, la fel ca fratele tău, când ne întoarcem ar trebui să te duci la un vindecător.

Geirmund încuviință din cap.

— Poate că asta va potoli o parte din furia tatei.

— Poate. Steinólfur se întoarse către Skjalgi. Adu mai multă apă. Și niște romaniță, dacă găsești.

Skjalgi scoase pietrele din burdufuri și se grăbi să plece, iar Geirmund așteptă ca băiatul să se îndepărteze destul cât să nu-i mai audă înainte de a vorbi.

— Nu m-ai ținut aici doar ca să-mi vindeci brațul. Ai ceva de spus.

— Da. Bărbatul aruncă pietrele din burdufuri înapoi în foc. Uite ce-i: nimeni n-ar fi gândit rău despre tine. Nimeni nu te-ar fi învinovățit.

— Pentru ce? întrebă Geirmund, deși știa foarte bine la ce se referea.

Războinicul vârstnic își frecă fruntea și oftă.

— Oamenii mor. Așa stau lucrurile.

Geirmund se aplecă spre el și simți pe obraji dogoarea focului.

— El este fratele meu.

Steinólfur încuviință din cap, scormonind pietrele și tăciunii cu un băț.

— Și frații mor. În miazăzi, de unde vin eu…

— Aici este Rogaland. Gâtul lui Geirmund se strânse. Nu mai ești în Agðir și ar fi înțelept să-ți amintești asta înainte de a vorbi.

— Eu sunt juruit ție. Dacă eu nu pot vorbi deschis cu tine, atunci cine poate?

Geirmund se uită în ochii lui și nu văzu acolo nicio viclenie, o calitate rară la cei care-l înconjurau în Curtea tatălui său.

— Vorbește deschis, atunci. Dar ai grijă.

Steinólfur șovăi, ca un om care se pregătește să traverseze gheața de primăvară.

— Cu ani în urmă, când erai chiar mai tânăr decât Skjalgi, s-a întâmplat să te văd antrenându-te cu Hámund. V-am urmărit pe amândoi o vreme, iar după aceea m-am dus la Hjörr și i-am cerut îngăduința să devin juruitul tău.

Geirmund își aminti ziua în care tata i-l prezentase pe Steinólfur. Deși de atunci ajunsese să aprecieze tovărășia războinicului, la vremea respectivă îl urâse pe acesta, bănuind că avea rolul de a-l spiona și de a-l feri de necazuri, și fuseseră destule zile în care păruse că Steinólfur detesta îndatorirea aceea la fel de mult ca el. Faptul că se oferise voluntar pentru slujbă nu-i trecuse niciodată prin cap tânărului.

— De ce? întrebă el.

Steinólfur chicoti.

— De ce, într-adevăr. Aveai brațele subțiri ca niște bețe și abia puteai mânui o spadă de antrenament din lemn. Dar chiar și așa. Zâmbi și-l amenință cu degetul. M-ai speriat Am văzut foame în ochii tăi, și am văzut furie, din felul acela care nu se stinge niciodată. Am știut că ești menit să fii rege. Nu am văzut asta în ochii lui Hámund. Nici atunci, nici acum. De aceea sunt juruitul tău și nu al lui. Soarta ta este să fii rege al…

— Destul, spuse Geirmund, apoi tăcu, cântărindu-și următoarele cuvinte.

Vârstnicul îl umpluse de o mândrie bruscă și de o rușine ascunsă; își simțea trupul sfâșiat în toate direcțiile de loialități opuse, dar pe măsură ce agitația aceea se domoli, începu să tremure de furie și de durere.

— Îți mulțumesc că ai vorbit deschis, rosti el.

Steinólfur încuviință din cap.

— Și acum o să vorbesc și eu deschis cu tine. Nu vei mai spune niciodată astfel de cuvinte, nici mie, nici altcuiva. Hámund este mai mult decât un juruit. El este fratele meu. Glasul lui Geirmund deveni ascuțit și periculos. Niciodată nu-mi vei mai vorbi despre ceea ce vezi la el, sau despre ceea ce consideri că-i lipsește. Nu vei cunoaște niciodată bătăliile pe care le-am purtat noi doi, umăr la umăr, în Curtea tatei.

Celălalt se holbă la el, uimit. Geirmund știa că Steinólfur auzise povestea despre felul în care frații își începuseră viața în paie, printre câini, ceea ce însemna că nu aflase decât o parte din întreg.

— Tu nu cunoști foamea și furia fratelui meu, urmă el. Nici pe ale mele nu le cunoști cu adevărat.

Steinólfur lăsă privirea în pământ și încuviință din cap, părând a simți că mersese pe cât de departe se putea urmându-și scopul, fără să-l coste capul.

O clipă mai târziu, Skjalgi tropăi înapoi gâfâind, cu obraji i la fel de roșii ca părul, iar Steinólfur îi luă burdufurile de apă din mâini. Băiatul tresări

puțin și se uită de la unul la altul, strângând câteva tulpini uscate de romaniță rămase de peste vară. Părea să simtă că în absența lui se întâmplase ceva, însă știa că era mai bine să nu întrebe nimic. Steinólfur se duse la foc, recuperă pietrele și le puse în burdufuri, apoi luă în mâini brațul rănit al lui Geirmund.

— Încearcă să nu țipi, îi spuse.

Geirmund strânse dinții cu putere, refuzând să scoată vreun sunet sau să se plângă, deși durerea îl orbea. Steinólfur îi turnă apă fierbinte pe răni și le frecă cu o fâșie de pânză curată, pentru a le curăța cât mai bine. Unele se redeschiseră, supurând puroi urât mirositor și sânge. Steinólfur le stoarse până ce sângele curse curat și întunecat și după aceea fierse romanița, ca s-o pună peste răni, înainte de a le lega.

— Cred că se va vindeca bine, spuse el după ce termină.

Când încuviință din cap, Geirmund avea fruntea plină de transpirație.

— Mulțumesc.

— Păcat că n-am adus bere sau mied, zise Skjalgi. Pentru a ușura durerea.

— N-ați fi putut căra destul pentru așa ceva, spuse Geirmund.

Îi traseră tânărului tunicile peste cap și, odată îmbrăcat, porniră spre Avaldsnes. La insistențele lui Steinólfur, Geirmund călărea calul lui Skjalgi, în timp ce băiatul mergea cu greu prin noroi alături, dar păstrară un ritm la care acesta să poată face față fără efort. Neînțelegerea anterioară dintre Geirmund și Steinólfur rămase între ei, nerostită, totuși neuitată, și călătoriră într-o tăcere neîntreruptă decât de câte o remarcă ocazională a lui Skjalgi despre pământ sau despre schimbarea anotimpului. În cele din urmă, băiatul întrebă dacă vreunul dintre ei auzise de un danez pe nume Guthrum.

— L-am auzit pe tata rostind numele ăsta, spuse Geirmund. Cred că este un jarl.

— De ce întrebi? zise Steinólfur.

Skjalgi miji ochii spre el.

— L-au pomenit niște oameni de pe o corabie de negustători.

— Și de ce te gândești la el acum? întrebă Geirmund.

— Fără motiv. Băiatul puse mâna pe capul toporului care-i atârna la brâu. Se spune că Guthrum adună corăbii și oameni sub comanda regelui danez Bersi. Nu doar danezii lui, ci și normanzi. Poate chiar goți și șvezi.

— În ce scop? întrebă Steinólfur.

— Să se alăture oștirii lui Halfdan și să cucerească ținuturile saxone.

— Care ținuturi saxone? întrebă Geirmund.

Skjalgi ridică din umeri.

— Toate, presupun.

Geirmund aruncă o privire către Steinólfur. Războinicul privea drept în față, ca și cum ar fi făcut eforturi să-și țină limba, dar tânărul îi cunoștea gândurile. Steinólfur vorbise deseori despre fiii lui Ragnar Loðbrok, lăudându-le izbânzile de peste mare. Ei nu se mai mulțumiseră cu jafurile din timpul verilor, ci începuseră să cucerească coroane și regate saxone, iar dacă Steinólfur nu i-ar fi fost juruit lui Geirmund, fără îndoială c-ar fi traversat de mult marea pentru a se alătura bătăliei și a-și câștiga propria casă și țarină.

Tânărul se uită la Skjalgi.

— Aud nerăbdare în glasul tău. Ai vrea să te alături acestui danez?

Băiatul șovăi, aruncând o privire pe lângă Geirmund, spre Steinólfur.

— S-ar putea, da.

— Nu te învinovățesc, spuse Geirmund. Ba chiar împărtășesc o parte din nerăbdarea asta.

— Atunci să mergem, spuse Steinólfur cu voce joasă. Cere-i tatălui tău o corabie.

— Știi că nu-mi va da o corabie. Nu pentru jafuri.

— De ce nu pentru jafuri? întrebă Skjalgi.

Geirmund clătină din cap, neștiind cum să spună adevărul fără să pară neloial.

— Ăsta nu-i un jaf și o știi prea bine. Steinólfur se întoarse în șa și-l privi pe tânăr în ochi. Hjörr știe și el asta. În el curge sângele tatălui și bunicului său, chiar dacă a ales o cale diferită. Să ceri nu înseamnă o trădare. Este ceea ce trebuie să facă un al doilea fiu pentru a-și croi drumul.

Geirmund se întoarse și-și fixă privirea pe drumul din față, iar pentru o vreme nu dădu niciun răspuns. Steinólfur spunea adevărul și el nu-l putea nega. Era de asemenea adevărat că-și dorea de mult propria-i corabie, ca să plece din Rogaland și să-și întâlnească soarta, oriunde l-ar fi găsit ea. Însă era cu inima sfâșiată și nu se putea hotărî încă să-și lase fratele în urmă.

— Mă voi gândi la asta, spuse în cele din urmă.

După o pauză, Steinólfur încuviință din cap, însă adăugă:

— Gândește-te, atunci, dar întreabă-te dacă știi ce vrei. Eu cred că da, iar dacă te gândești mai mult nu vei schimba nimic. Tot ce rămâne este să acționezi.

N-au mai vorbit despre asta și merseră, pe jos și călări, mâncând pește afumat de-a lungul drumului, și în curând ajunseră pe tărâmuri familiare. Pe când soarele apunea în fața lor, trecură prin fermele și ogoarele din Avaldsnes, unde ar fi putut căuta adăpost peste noapte, dacă ar fi dorit, însă Geirmund voia să ajungă lângă fratele său. Așa că, după ce soarele apuse, călătoriră mai departe prin întuneric, cu drumul luminat doar de secera subțire a lunii și de focurile îndepărtate, până ajunseră la apele negre ale Karmsundului.

Strâmtoarea aceasta îngustă se întindea de la Avaldsnes, aproape douăzeci de leghe spre miazăzi, până la uriașul Boknafjord, în timp ce în

cealaltă direcție se deschidea în Calea de Miazănoapte a drumurilor balenelor și rutelor negustorești. De cealaltă parte a Karmsundului se afla casa lui Geirmund, pe lunga insulă Karmøy, ai cărei regi străvechi își trăgeau neamul din zei. Mările sălbatice care se întindeau dincolo de ea sileau aproape toate corăbiile ce se îndreptau către miazănoapte să ia Calea Karmsundului, iar mareele aveau grijă ca ele să se oprească la Avaldsnes pentru aprovizionare și reparații. Acelea reprezentau forța și bogăția Curții tatălui său.

Se apropiară de Karmsund în punctul ei cel mai îngust și trecură pe sub cinci pietre vechi dispuse în formație largă la cincizeci de stânjeni de țărm, albe și subțiri precum niște coaste sub lumina lunii. Nimeni nu-și putea aminti ce oameni le ridicaseră, sau dacă nu cumva erau opera giganților sau a zeilor, dar puterea din ele se simțea fără doar și poate. Se aflau în apropierea locului unde se spunea că Thór ar fi traversat Karmsundul, de unde un bac transporta acum călătorii spre insulă. Avangarda care îl adusese pe Hámund trebuie să fi dat de veste despre venirea lui Geirmund, căci găsiră o barcă ce-i aștepta pentru a-i duce în Karmøy.

Pe măsură ce se apropiau de țărmul opus, Geirmund putu vedea îndepărtatele siluete negre ale movilelor funerare ale strămoșilor săi conturate pe cerul nopții, la miazănoapte; cea mai mare aparținea tatălui tatălui său, Half. După ce ajunseră pe insulă, merseră către miazăzi și urmară drumul o leghe, iar de cealaltă parte a unui golfuleț ajunseră în sfârșit la Avaldsnes.

Torțe luminoase ardeau la poarta orașului, care se deschise aproape imediat ce ajunseră în fața ei, gărzile fiind prevenite, fără îndoială, să vegheze sosirea lor. După ce intrară în oraș, poarta li se închise în urmă și Geirmund văzu că drumul principal era luminat în același fel. Un alai de torțe se întindea spre răsărit, de la poartă, prin oraș,

urcând pe culme, până la creasta unde Curtea tatălui său domina Karmsundul.

— Se pare că suntem așteptați, spuse Skjalgi. E o alinare. Geirmund simți un început de teamă în piept, însă reuși să chicotească.

— Sau un avertisment.

— Cel mai bine ar fi să aștepți să hotărăști după ce vei vedea cum ești primit, zise Steinólfur.

Urmară torțele prin oraș și câteva fețe cunoscute apărură în ușile și ferestrele pe lângă care trecură, multe strigând binecuvântări pentru Geirmund și fratele lui. Fură înconjurați de mirosul fumului de lemne arse și de aromele vetrelor de gătit, de râsete înăbușite, ba chiar de sunete de muzică din interiorul câtorva locuințe.

Pe când se apropiau de urcușul către Curtea tatei, Geirmund zări o mișcare deasupra lor, o umbră printre pietrele ce fuseseră ridicate în culmea acelui deal cu mult înainte ca vreunul dintre strămoșii săi să fi clădit acolo o casă. Spre deosebire de pietrele pe lângă care trecuseră pe Karmsund, acestea se înălțau de trei ori cât un stat de om, sprijinindu-se una pe alta, ca ghearele unui dragon ivite din pământ. Acoperișul lung și arcuit al Curții se afla pe coama din apropiere, mai înalt decât pietrele, privindu-le cumva respectuos și în același timp sfidător. Când Geirmund și însoțitorii săi ajunseră pe culmea dealului, silueta din mijlocul pietrelor ieși în lumina focului.

— Geirmund Hel-hide, rosti ea, apropiindu-se pe când bărbații descălecau.

Geirmund cunoștea vocea aceea. Recunoștea coarnele de cerb ce ieșeau din gluga din piei de capră și pisică a völvei și-și putea imagina ochii tulburători, albastru glacial, ai femeii, deși nu-i putea vedea în beznă.

— Yrsa, spuse el, te-a chemat tatăl meu?

— Nu, n-a făcut-o.

Clarvăzătoarea se îndreptă spre ei, iar inelele argintii de pe degetele de la picioarele-i desculțe

scânteiară în iarbă; când se apropie suficient, Geirmund văzu sângele de pe tunica ei de in și de pe chip și speră că era al unei ofrande și nu al fratelui său.

— Eram deja aici când s-a întors Hámund, spuse ea, aparent neafectată de frigul văzduhului nopții. Știam că va fi nevoie de mine și așteptam.

— Bineînțeles. Steinólfur își încrucișă brațele și o privi pe femeie cu aceeași neîncredere prudentă cu care-l privea pe orice practicant al magiei care pretindea că se interpune între el și zei sau că vorbește în numele lor. Însă dacă știai că Hámund va fi rănit, de ce nu l-ai prevenit înainte de a pleca la vânătoare?

Clarvăzătoarea zâmbi rece și sărmanul Skjalgi se retrase în umbra bărbatului vârstnic.

— Știam doar că va fi nevoie de mine, spuse ea. Nu știam motivul.

— Chiar și așa, zise Steinólfur, fără să se descurajeze, câte motive există pentru ca un rege să aibă nevoie de o vrăjitoare?

— Sunt sigur că tata ți-a fost recunoscător pentru prezență, spuse Geirmund, sperând să-l reducă la tăcere pe celălalt; și el avea îndoieli cu privire la unii clarvăzători și vrăjitori, ale căror profeții păreau viclene, vagi și interesate, totuși nu se îndoia de puterile Yrsei. Cum este fratele meu?

— Va trăi și se va vindeca, îi răspunse Yrsa.

Skjalgi făcu un pas curajos înainte.

— Și Geirmund este rănit. Te vei ocupa de el?

Völva se întoarse spre Geirmund și-i privi brațul. Apoi se apropie de el și i se uită în ochi. Tânărul nu-i știa vârsta. Uneori, părea mai bătrână decât mama lui, alteori, mai tânără. Dar ochii îi erau fără vârstă.

— Nu este nevoie, zise ea.

Geirmund se întrebă dacă acest lucru însemna că se va vindeca sau dacă era condamnat și nu se mai putea face nimic pentru a-i împiedica moartea,

însă Steinólfur vorbi înainte de a putea cere lămuriri.

— De ce spui asta?

Yrsa nu-și desprinsese ochii de la Geirmund și nici tânărul de la ea.

— Pentru că soarta lui este legată de cea a fratelui său, zise völva. Firele vieților le sunt întrepătrunse pentru mulți ani de acum încolo. Dacă unul dintre ei va trăi, atunci va trăi și celălalt.

— Și dacă unul dintre ei va muri? pufni Steinólfur.

Clarvăzătoarea își întoarse privirea ca un tăiș de spadă și o înfipse în războinicul care se retrase un pas fără să vrea.

— Văd atinsă măreția înainte de a le vedea moartea, rosti ea.

Steinólfur tuși și încuviință din cap.

— Cel puțin în privința asta suntem de acord.

— Îți mulțumesc, Yrsa, spuse Geirmund. Pentru că ești aici.

Ea aprobă din cap și se întoarse, dar înainte de a coborî de pe deal, spuse:

— Într-o zi, *Ægir* te va înghiți, însă după aceea te va scuipa afară. Este timpul să călătorești pe drumurile balenelor, Geirmund Hel-hide.

Apoi dispăru. Skjalgi păli.

— De unde a știut?

— Ce să știe? întrebă Steinólfur.

— Că i-ai spus lui Geirmund să ceară o corabie.

— Dar ea n-a zis așa ceva. Steinólfur îl prinse pe băiat de umăr într-o strânsoare fermă și-l trase aproape. Ascultă-mă cu atenție. Când prezicătorii vorbesc, se bizuie pe tine să cârpești găurile din spusele lor, însă nu trebuie să adaugi lemn sau smoală ca să le faci să reziste pe mare. Un prezicător adevărat n-ar avea nevoie de ajutorul tău. Ea a spus ceea ce a spus știind că va veni vremea ca orice fiu, al oricărui rege, de vârsta lui Geirmund să preia comanda unei corăbii. Nu-i nimic nefiresc aici. Înțelegi?

Skjalgi aprobă din cap, încruntându-se.

— Bine. Bărbatul îi dădu drumul umărului. Acum du-te și ocupă-te de cai. Dă-le mâncare și apă.

Skjalgi încuviință din nou din cap, apoi luă frâiele ambelor animale și le duse spre grajduri.

— Asta-i ceea ce crezi? întrebă Geirmund. Spusele ei n-au însemnat chiar nimic?

Steinólfur mârâi și pufni înainte să vorbească.

— Cred tot ce i-am spus băiatului ăstuia. Mai cred, de asemenea, că femeia aia mă sperie, iar mie nu-mi place să fiu speriat.

— „Arată-mi un om care nu se sperie niciodată și-ți voi arăta un prost.” Astea-s cuvintele tale, în caz c-ai uitat.

— Întotdeauna am fost un prost.

Tânărul zâmbi și își privi brațul rănit.

— Poate că ești un prost, dar ai recunoștința mea. Sper că n-o să te superi când o să pun un vindecător să se uite la ce ai făcut.

Steinólfur râse.

— Deloc, ba chiar te sfătuiesc s-o faci.

Geirmund aprobă din cap și se întoarse să intre și să-și înfrunte tatăl, însă războinicul îl reținu.

— Încă o vorbă sau două de la prostul ăsta, îi spuse, uitându-se pe lângă el către ușă. S-ar putea ca tatăl tău să dea vina pe tine. S-ar putea să fie supărat și să te ocărască. Dar nu-i da atenție. Odihnește-te în noaptea asta, știind că ai salvat viața fratelui tău și că în gestul ăsta există destulă onoare pentru a acoperi orice greșeală pe care ar putea să ți-o reproșeze.

Geirmund inspiră adânc și încuviință iarăși din cap.

— Odihnește-te și tu în noaptea asta, știind că aproape sigur ne-ai salvat viețile amândurora.

— Dimineață mă aștept la o brățară, zise Steinólfur.

Tânărul chicoti și porni spre ușă. Înainte de a o deschide, își îndreptă spatele și ridică bărbia. După

aceea, el și Steinólfur păși în Curtea tatălui său.

4

Sala era caldă și luminată cu multe opaițe. Resturile unui porc atârnau pe o frigare deasupra focului, în capătul îndepărtat al vetrei; oasele și ultimele rămășițe de carne căpătaseră o crustă maro închis și sfârâiau, umplând interiorul cu aroma lor. La intrarea lui Geirmund câinii lătrară, iar câțiva bărbați și femei își părăsiră băncile pentru a-l întâmpina, strângându-i brațele, umerii, mâinile. Oamenii din Curtea tatălui său erau neamurile și juruiții săi, dar mulți erau negustori, iar unii, soli trimiși de regii de pe alte meleaguri. Toți își exprimară ușurarea și bucuria că se întorsese cu bine acasă.

Îi salută și el, nedorind să jignească pe nimeni, totuși tresărea când îl zguduiau sau îl apucau de brațul rănit și nu voi să zăbovească acolo, printre ei, la ușă. Steinólfur îi cunoștea gândurile fără să fie nevoie să le audă rostite cu glas tare.

— Ajunge, le spuse el celor adunați după ce se scurseră câteva clipe, și-și făcu loc printre ei pentru a-i deschide calea lui Geirmund. Lăsați-l să treacă. Mama lui va dori să-i sărute obrajii fără tuleie.

Geirmund făcu din cap un semn de mulțumire către războinic și străbătu sala, trecând pe sub grinzile grele și pătate de fum ce susțineau căpriorii și acoperișul înalt și pe lângă tapiseriile țesute, pe care tatăl lui le adusese din Frakkland. Oaspeții care nu se apropiaseră de Geirmund la ușă, ce nu-i erau destul de apropiați sau nu aveau statutul care să le-o îngăduie, stăteau în picioare și plecau ochii la trecerea lui, iar el îi salută cu încuviințări din cap.

Îi atrase atenția o fată de vârsta lui, sau poate puțin mai mare, îmbrăcată de luptă, o „fecioară cu scut”, cu o cicatrice pe obrazul stâng și pe gât și cu cosițe aurii, ce căpătaseră culoarea bronzului în

lumina focului din sală. N-o mai văzuse niciodată, dar stătea lângă un bărbat despre care Geirmund știa că se numea Styrbjorn, un jarl din Stavanger, aflat în miazăzi. Amândoi se aflau lângă Bragi Boddason, bătrânul skald din Götaland, și cei trei îl salutară pe Geirmund dând din cap, când trecu prin fața lor. Tânărul recunoscu în ochii verzi ai fetei curiozitatea pe care mulți o simțeau când îl vedeau pentru prima dată pe unul dintre fiii Helhide ai lui Hjörr.

Îi salută și el în același fel, întrebându-se cine era ea, și continuă până în capătul sălii; trecu pe lângă jilțul înalt al tatei și ocoli peretele despărțitor sculptat ce separa sala mare de camerele private ale familiei sale.

Își găsi fratele în odaia sfatului, unde tatăl lor primea soliile mai mici și se consulta cu sfetnicii. Hámund era întins pe o saltea din paie și acoperit cu blănuri luate din dulapul său. Geirmund presupuse că fusese așezat pe podea, și nu în patul său, ca să fie mai ușor de doftorit de cele două femei læknir ce stăteau lângă el. Pieptul i se ridica și se cobora ca valurile, lent și uniform; părea să doarmă un somn greu. Sudoarea îi lucea pe frunte.

Hjörr și Ljufvina stăteau la picioarele sale, aproape unul de celălalt, cu spatele la Geirmund, însă mama lui se întoarse să se uite peste umăr, ca și cum i-ar fi simțit prezența.

— Geirmund! strigă ea și, grăbindu-se spre el, îl trase într-o îmbrățișare strânsă. Slavă zeilor pentru întoarcerea ta!

Tânărul o cuprinse în brațe și o ținu o clipă, apoi întrebă:

— Cum se simte Hámund?

— Yrsa spune că va trăi, răspunse tatăl, dar are febră. Læknir Thyra spune c-a sângerat mult. Am sacrificat un porc și el a mâncat o budincă din sângele său, așa cum a zis ea. Acum se odihnește.

— Cum îi e rana? întrebă Geirmund. Eu am făcut tot ce am putut, însă…

— Am doftorit-o, zise Thyra, arătând cu un gest către Hámund; sub blănuri se vedeau bandaje noi. Inga m-a ajutat. Dar te-ai descurcat bine, Geirmund. Cred că se va vindeca și-și va putea folosi în continuare pe deplin brațul de luptă.

Când ea spuse cuvintele acelea, ceva se eliberă în interiorul tânărului, un ghimpe de teamă de care nu fusese conștient și care-i înțepase inima.

— Mulțumesc, rosti el.

— Dar tu? Mama îl privi, după care îi ridică ușor brațul. Când s-a trezit, Hámund a spus că și tu ai fost rănit.

— Am fost. M-a îngrijit Steinólfur.

— Steinólfur? repetă Thyra. Bătrânul egðir? Traversă camera de parc-ar fi mărșăluit spre luptă. Te rog, Geirmund, dă-mi voie.

De fapt, nu-i cerea cu adevărat îngăduința. Îl împinse în scaunul tatălui său, aflat la capul mesei lungi din odaie, pe care îi întinse brațul, verificând ce făcuse Steinólfur.

— Aha, romaniță, spuse ea aprobator. Dar bandajul ăsta e murdar. Inga, adu in curat.

Bandajul lui Steinólfur nu părea murdar în ochii lui Geirmund, însă știa că n-avea rost să protesteze, iar fiica Thyrei aduse la masă un coș în care se aflau uneltele de lucru ale mamei sale.

— Așa va fi mai bine, spuse læknir vârstnică. Bandaje noi, curate.

Îi aplică pe răni alifia ei, o cremă lipicioasă care îi ardea carnea, apoi se apucă să-i panseze brațul.

— Nu-i o rană măruntă, spuse Ljufvina.

Veni lângă fiul ei și-și puse mâna pe umărul lui. Geirmund ridică privirea către ea și-i văzu ochii înroșiți, de la plâns sau de la nesomn, sau poate de la amândouă. I se păru că opaițele din încăpere descopereau, în părul ei ca pana corbului, mai multe fire de argint decât fuseseră înainte de vânătoare.

— Îmi pare rău că v-am neliniștit, spuse el.

— Și pe bună dreptate, zise tatăl.

Hjörr stătea la câțiva pași distanță, cu brațele la spate. Și el părea obosit, cu pielea palidă pe lângă barba brună, totuși Geirmund nu simțea aceeași remușcare față de grija paternă, întrucât mare parte din ea fusese, fără îndoială, îndreptată către Hámund. Cu toate acestea, reuși să spună:

— Regret cu adevărat cele petrecute, tată.

— Tot ce mai contează acum este că sunteți amândoi aici și că sunteți bine, spuse mama cu voce fermă, cuvintele ei fiind termenii unui armistițiu temporar, aprobat de tată cu un mormăit.

Câteva clipe mai târziu, Thyra termină de pansat brațul lui Geirmund. Mama le mulțumi celor două læknir și le conduse înapoi în sala principală, pentru a le găsi o bancă și pături pentru noapte. Urmau să rămână cel puțin până când febra lui Hámund avea să cedeze, și poate chiar mai mult, în funcție de dorințele reginei și regelui. Geirmund rămase așezat în scaunul tatei, tăcând după plecarea lor, cu brațul sprijinit pe masă și așteptându-și tatăl să vorbească.

— Fratele tău doarme acum, dar ne-a spus ce s-a-ntâmplat.

— Lupii. Geirmund încuviință din cap aproape absent, cu privirea ațintită asupra fibrelor lemnului din care era făcută masa. Hámund a luptat bine.

Trecu o clipă. Hjörr se apropie, iar Geirmund aproape că se ridică în mod reflex pentru a-i oferi regelui locul care i se cuvenea. Însă o povară de resentimente și furie îl ținu locului și, spre surprinderea lui, tatăl se așeză pur și simplu pe scaunul de alături, gârbovindu-se, vădit epuizat. Regele suspină, frecându-și ochii și fruntea, iar Geirmund își întări apărarea cu sfaturile primite de la Steinólfur în afara Curții.

— Hámund a luptat bine, spuse tatăl. Asta-i tot ce-mi poți spune?

Înainte ca tânărul să poată răspunde, Hjörr continuă:

— Dacă tatăl meu ar mai trăi, ți-ar arăta că legăturile de rudenie nu te apără de invidie și trădare. Dădu din cap în direcția sălii mari. Să nu te-ndoiești că există bărbați și femei care cred c-ai fost un prost c-ai salvat viața fratelui tău, mai ales cu riscul vieții tale. Da, te consideră un om de onoare, însă în același timp un prost.

— Și tu? Tu cum mă consideri?

Ochii regelui se îngustară.

— Nu m-am îndoit niciodată de onoarea ta. Răbdarea, înțelepciunea și cumpătarea sunt cele ce-ți lipsesc. Din multe puncte de vedere, ești nebun și nesăbuit. Te-ai dus în munți, în apropierea pericolului, complet nepregătit.

Geirmund nu putea să-l contrazică, dar nici n-avea să-și îngăduie să fie de acord cu judecata lui.

— Cu siguranță, fiii tăi pot vâna…

— Să taci! Nu tăgădui ceea ce-i limpede pentru toți bărbații și femeile din Curtea asta, inclusiv pentru juruitul tău, Steinólfur. Una ar fi fost dacă te-ai fi pus în pericol doar pe tine cu acțiunile tale prostești, însă ai pus în pericol viața fratelui tău. Se aplecă în față, către tânăr. Ai pus în pericol viața viitorului rege al Rogalandului.

Arsura produsă de alifia Thyrei începuse să se atenueze, înlocuită de o mâncărime teribilă, dar Geirmund își ținu brațul pe masă, refuzând să se scarpine, și rămase nemișcat în fața tatălui său.

— Știu de multă vreme ce este cel mai important pentru tine.

Tatăl expiră scurt și șuierat și se lăsă pe spate, clătinând din cap.

— Cuvintele și faptele îți stau dovadă că te-ai născut în locul ce ți se cuvine. Ca tată, mă doare să ți-o spun, însă ca rege trebuie s-o fac. Nu ai firea și nici înțelepciunea necesare pentru a conduce, dar cea mai mare teamă a mea este că nu vei învăța să urmezi pe altul.

În clipa aceea, Ljufvina se întoarse, urmată de credinciosul ei câine Svangr. Uriașul câine-lup

intră în cameră într-un fel ce-i aminti lui Geirmund de lupii cu care el și Hámund se luptaseră cu numai câteva zile înainte. Doar devotamentul din ochii animalului atunci când o privea pe mama sa anunța că era îmblânzit.

— Ei bine, spuse regina, uitându-se de la tânăr la tatăl său, văd că între voi doi nu s-a îndreptat nimic.

Regele îl privi Geirmund.

— Mi-aș dori să fie așa.

— Și eu mi-aș dori, replică tânărul.

Svangr străbătu camera până la Hámund, îi adulmecă umărul, apoi se întinse lângă el cu un scheunat ascuțit.

— Se va face bine, vorbi Ljufvina către câine. Nu te-ngrijora.

Animalul își întoarse capul, o privi o clipă și se așeză ca un războinic de strajă la porți. Regina îi zâmbi, după care se întoarse spre Hjörr.

— Styrbjorn așteaptă, spuse ea.

— E târziu, zise regele. Nu pot să vorbesc cu el mâine?

— Depinde de starea în care ai vrea să fie. Regina se așeză pe scaunul din fața lui, cu Geirmund între ei. El va aștepta, dacă trebuie, dar știe că frații s-au întors amândoi în siguranță și că nu-i încă miezul nopții, așa că socoate că n-ar avea ce motiv să-mpiedice o discuție.

Tatăl lui Geirmund se încruntă, totuși aprobă din cap.

— Foarte bine. Se întoarse către tânăr. Du-te. Trimite-l aici pe Styrbjorn.

Geirmund se ridică în picioare și mama încercă să-i prindă mâna în trecere, însă el plecă prea repede ca să i-o îngăduie și ieși din odaia sfatului, înapoi în sala principală. Îl găsi pe Styrbjorn acolo unde-l văzuse mai înainte, stând acum pe o bancă împreună cu fecioara războinică; Bragi se mutase altundeva. Când se apropie, cei doi ridicară

privirile, iar Geirmund își ascunse cât putu de bine furia ce-i dăinuise și-i vorbi jarlului cu respect:

— Tatăl meu te va primi acum.

Styrbjorn dădu pe gât restul de bere din cornul său și se sculă. Era un bărbat înalt și cu umeri largi, dar trecut de plinătatea puterilor.

— Tatăl tău este norocos că-i mai are pe amândoi fiii săi, spuse el.

Geirmund bănuia că vorbele acelea conțineau un înțeles ascuns, poate chiar o insultă, însă nu-l putea stabili cu suficientă încredere pentru a răspunde. De aceea se mulțumi să încline doar capul, iar Styrbjorn plecă spre odaia sfatului pe care o cunoștea bine. Geirmund îl privi și se simți brusc vlăguit; era conștient de faptul că, chiar și atunci când dormea și avea febră, Hámund avea acces într-un loc ce lui îi era interzis.

— Tu ești fratele mai mic, spuse fecioara războinică, ridicând privirea către el. Geirmund Hel-hide. Făcu semn spre locul lăsat liber de Styrbjorn pe bancă, în stânga ei. Stai jos.

Deși istovit, tânărul era suficient de curios în privința fetei ca să-i dea ascultare. Stătură împreună cu chipurile către capătul vetrei de gătit, așezată perpendicular pe vatra lungă din mijlocul sălii.

— Te supără? întrebă ea.

— Ce anume?

— Să ți se spună Hel-hide.

Geirmund n-avea răbdare pentru asemenea întrebări.

— Asta e porecla pe care tata ne-a dat-o mie și fratelui meu.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

El se întoarse s-o privească. Era mai matură, și nu doar ca număr de veri. Mirosea a fum și a mare, iar ceva din ochii ei îi era familiar, un soi de înrudire care-l atrăgea către ea.

— Cine ești? o întrebă.

Zâmbetul ei spunea că știa că el continua să-i evite întrebarea, dar și că hotărâse să-i îngăduie asta.

— Mă numesc Eivor.

— Onorat să te cunosc. Geirmund înclină capul. Nu știusem că Styrbjorn are o fiică.

— Nu sunt fiica lui, deși m-a crescut ca pe o fiică în ultimele unsprezece veri.

— Ești norocoasă. Și unde-i tatăl tău?

Ea își feri brusc ochii, privind prin sală, spre uși, și Geirmund se gândi că poate întrebarea lui o jignise.

— Iartă-mi îndrăzneala, îi zise. Sunt obosit și mintea mi-este încă rătăcită. Nu-i nevoie să răspunzi, dacă…

— Tatăl meu a murit. Nu-i un secret. Fata îi oferi un zâmbet fugar, cu totul lipsit de veselie. Sunt sigură că unii de aici ar ști să-ți spună despre el, dac-ai întreba. Poate egðirul cu care ai venit.

— Steinólfur? De ce ar trebui el să știe?

Eivor sorbi pe îndelete din cornul ei de bere.

— Pentru că Kjötve, regele Agðirului, mi-a ucis tatăl. Geirmund înghiți un nod și nu știu ce să mai spună.

— Kjötve a venit în Curtea tatălui meu pentru a-l ucide pe Styrbjorn, care ne era oaspete, urmă ea. N-a reușit, însă i-a luat viața tatei.

— Cum îl chema pe tatăl tău?

Fata se încruntă către bere și clătină din cap.

— Nu contează. A murit ca un laș.

Modul jignitor în care-și descrisese tatăl îl uimi pe tânăr.

— Vorbești foarte deschis.

— Spun adevărul. Există o deosebire între o limbă liberă și una cinstită. N-am răbdare decât pentru una dintre ele.

Geirmund tăcu o clipă, gândindu-se că-și dăduse seama ce anume o făcea să i se pară cunoscută. Ca și el, piatra cu rune a vieții fetei era deja un loc

bântuit, asaltat de fantome și cioplit de un trecut de care nu putea scăpa. Sinceritatea ei îl încuraja.

— Să știi că mă supără, îi spuse.

— Ce anume?

— Să mi se spună Hel-hide.

Eivor îi întinse cornul ei de bere.

— Atunci n-o voi face.

Geirmund luă cornul.

— Poți să-mi spui și adevăratul motiv pentru care vă aflați aici?

Curtea lui Styrbjorn din Stavanger se afla de cealaltă parte a Boknafjordului, iar teritoriile lui Styrbjorn includeau o mare parte din sudul Rogalandului, la hotarul cu Agðir. Era posibil chiar ca jarlul să se considere rege în Rogaland, dar o asemenea revendicare n-avea nicio greutate sau susținere. Ca întotdeauna, Rogaland aparținea celui care controla calea navigabilă Karmsund, iar acela era tatăl lui Geirmund.

— Styrbjorn vrea să discutăm despre Harald, spuse fata.

— Care Harald?

— Regele din Sogn.

Geirmund încuviință din cap. Sogn se afla la miazănoapte de Rogaland, de cealaltă parte a Hordalandului. Circulau zvonuri că între Harald de Sogn și Eirik, regele Hordalandului, intervenise o chestiune de onoare, care crease tensiuni la hotarul lor.

— Și de ce vrea să discute despre el?

— Styrbjorn nu are încredere în Harald. Prea mulți războinici au plecat în Anglia. Hordaland este slab. Agðir este slab. Styrbjorn crede că trebuie făcut ceva acum, înainte ca ambiția lui Harald să devină prea mare pentru a mai fi stăpânită.

— N-ar trebui să fie o problemă pentru Gulating?

— Harald controlează Gulatingul.

Geirmund îi înapoie cornul de bere.

— Așadar, vorbești despre război.

Fata ridică din umeri.

— Bineînțeles.

Ușurința cu care aborda subiectul se potrivea cu îmbrăcămintea ei de războinică, cu straiele din piele și zale ce arătau purtate.

— Ai ținuta cuiva care a luptat în multe bătălii, spuse tânărul.

Ea se întoarse și-l privi din nou, aproape ostentativ, cercetându-i fața, mâinile, încheieturile degetelor și brațul rănit, ca și cum l-ar fi evaluat pentru a-l cumpăra.

— Iar tu ai ținuta cuiva care a luptat într-o bătălie sau două, însă care ar vrea să poarte mai multe.

— Limba ta rămâne cinstită, zise Geirmund.

— Ai fost și în incursiuni de pradă? Deții o corabie și oameni de la tatăl tău, nu?

Geirmund nu răspunse, ceea ce în sine fu un răspuns. Eivor se încruntă la el, confuză, apoi goli cornul cu bere. Urmară câteva momente de tăcere. Căldura de la vatra de gătit și mirosul oaselor de porc ce se carbonizau lent întorceau pe dos stomacul tânărului, care începu să se simtă amețit de oboseală. Eivor era o străină și în plus pupila unuia dintre rivalii tatălui său, totuși ceva îl făcea să simtă că poate avea încredere în ea. Își dorea să aibă încredere în ea, oricât de nesăbuit ar fi fost.

— Nu dețin nicio corabie, spuse el în cele din urmă. Am vârsta cuvenită, dar tata nu mi-a dat una.

Fata nu spuse nimic, ci-l așteptă să continue.

Geirmund se aplecă în față și ceva îl împunse în șold. Pipăi să vadă ce era și-și aminti de colțul de lup care încă se afla în punga lui.

— Nu există suficient pământ și pradă pentru a hrăni toate pântecele, șopti el. Oamenii cred că sunt un prost pentru că i-am salvat viața fratelui meu. Poate că și tu crezi la fel. Poate că sunt un prost. Însă dacă e să vorbesc și eu cu o limbă

cinstită, e momentul să spun că aici, în Avaldsnes, nu mai există nimic pentru mine.

— Atunci trebuie să te duci în altă parte, zise Eivor. De ce n-ai o corabie?

Geirmund se uită la flăcările și în tăciunii vetrei de gătit.

— Tata nu crede că jafurile pot clădi un regat care să dureze. El spune că un regat nu se poate construi doar pe incursiuni de pradă. De aceea a întărit Rogaland și Avaldsnes prin alianțe și negoț. El are multe relații cu Frakkland și vede cum stau lucrurile acolo, unde regatele se construiesc fără prădăciuni.

Ea pufni.

— În Frakkland îi spun pur și simplu război.

— Știu asta.

Ochii lui începuseră să lăcrimeze și să ardă. Îi închise, ca să se apere de focul din vatră și de focul din pieptul său.

— Nu contează.

Trecu o clipă și o auzi pe Eivor ridicându-se. Deschise ochii și o văzu privindu-l, cu fața îndulcită de o expresie de milă.

— Eu și Styrbjorn vom pleca odată cu fluxul de dimineață. Sunt obosită, așa că acum voi căuta un loc unde să mă culc. Dar mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Geirmund. Ar trebui să știi, de asemenea, că, deși spun adevărul, nu trădez ceea ce mi s-a spus în mod confidențial.

— Îți mulțumesc. Geirmund plecă fruntea. Și mie mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Eivor. Voi ruga zeii să-ți dăruiască ție și lui Styrbjorn o călătorie în siguranță.

Ea încuviință din cap și dădu să plece, apoi șovăi și se întoarse.

— Dacă într-adevăr aici nu există nimic pentru tine, atunci gândește-te la ce am spus. Zâmbetul ei era blând. Trebuie să te duci altundeva.

După aceea plecă și Geirmund o privi cum se îndepărta, până o pierdu din vedere în mulțime,

printre umbre. Înainte de a se putea ridica pentru a-și căuta el însuși un culcuș, Steinólfur și Skjalgi apărură în fața lui.

— Cum a mers cu tatăl tău? întrebă războinicul, ronțăind carnea ce mai rămăsese pe o articulație arsă pe care o desprinsese din porc.

— Așa cum era de așteptat, spuse Geirmund, însă n-am chef să vorbesc despre asta.

— Cum vrei. Ar trebui să te lăsăm?

— Nu încă. Tânărul își coborî vocea. Vreau să aduni bărbați.

Ochiul bun al lui Skjalgi se deschise puțin, dar băiatul nu spuse nimic. Lângă el, Steinólfur scuipă ceva și aruncă osul la o parte, unde avea să fie găsit în curând de Svangr.

— Ce fel de bărbați? întrebă el.

— Bărbați care să știe să vâslească și să lupte, spuse Geirmund. Bărbați care l-ar părăsi pe tatăl meu și Avaldsnesul în schimbul promisiunii de argint și aur.

— Bărbații de felul ăsta sunt destul de ușor de găsit, spuse Steinólfur, însă nu ți-ai dori să fii urmat de unii ce și-au încălcat jurămintele. Tu-ți dorești oameni liberi și dispuși să se juruiască ție.

— Poți găsi asemenea oameni? întrebă Geirmund, deși Steinólfur lăsase de mult să se înțeleagă că ar putea face asta, dacă i-ar fi cerut-o. Suficienți pentru a echipa o corabie?

Vârstnicul se uită la Skjalgi, ai cărui ochi și zâmbet larg erau pline atât de teamă, cât și de emoție, ca și cum ar fi așteptat de mult timp să vină momentul acesta.

— Va lua ceva vreme, spuse Steinólfur, însă cred că putem.

— Fă-o, zise Geirmund. Dar în liniște.

— Ai o corabie, așadar? întrebă Skjalgi.

— Nu încă, spuse Geirmund. Însă voi avea.

5

Brațul lui Geirmund se vindecă bine, la fel și umărul lui Hámund, deși mai încet.

Sosi iarna și aduse cu ea furtunile sezoniere, care ținură majoritatea corăbiilor în porturi. Mai puține corăbii pe drumurile balenelor însemnau mai puțini călători și oaspeți în Avaldsnes, iar peste Curtea lui Hjörr se așternu o pace netulburată. Cu toate acestea, Steinólfur făcu progrese în strângerea unui echipaj pregătit să-i jure credință lui Geirmund și să navigheze odată cu sosirea verii, cu condiția ca tânărul să aibă o corabie.

Deocamdată nu avea.

Adunase toată averea care-i aparținea, însă nu era suficientă pentru a cumpăra sau construi o corabie, chiar dac-ar fi putut cumva să facă asta fără ca tatăl lui să prindă de veste, ceea ce era puțin probabil. De mai multe ori se gândise să apeleze la ajutorul mamei. Ea avea argint și aur, și se gândea c-ar putea să-i înțeleagă dorința, totuși nu putea fi destul de sigur de ea încât să i-o ceară. În felul ăsta, rămânea Hámund ca posibil aliat, dar Geirmund șovăia să-i vorbească fratelui său despre astfel de planuri. Le spusese lui Steinólfur și Skjalgi că voia să-l lase să se vindece pe deplin înainte de a-l tulbura și era adevărat, însă nu le spusese, și aproape că n-o recunoscuse nici față de sine, că începuse să se-ntrebe dacă putea avea încredere în Hámund.

Totul începuse cu blănurile de lup.

După ce le curățase, fratele său le făcuse cadou tatălui lor în public, în sala cea mare, închinând regelui Hjörr victoria sa asupra fiarelor. Faptul că Geirmund omorâse câțiva dintre lupii aceia și-i jupuise chiar el de blănuri nu meritase să fie amintit în discursul lui Hámund, care nici nu-i pomenise dinainte de planul său. Deși supărat,

Geirmund rămăsese tăcut, însă de atunci puse la îndoială loialitatea fratelui său.

Când tirania iernii asupra mării și a vântului ajunse la sfârșitul ei firesc, corăbiile reveniră pe drumurile apelor și vestea despre Guthrum ajunse la Avaldsnes. Danezul venea la Curtea lui Hjörr, chemându-i pe normanzi să se alăture flotei lui Bersi pentru a cuceri Anglia. La aflarea veștii, Geirmund decise că trebuia să acționeze rapid dacă voia să aibă o corabie, așa că-l invită pe Hámund să meargă cu el la pescuit, prima dată când plecau după vreun fel de pradă sau vânat de la ultima lor vânătoare nenorocoasă.

Nu merseră prea departe, doar până la un golfuleț din partea opusă a insulei, la două leghe spre apus de Curtea tatălui, unde copacii erau rari, iar fluierarii cu picioare roșii șuierau și ciuguleau cu ciocurile lor lungi printre stânci. Merseră călare și nu vorbiră prea mult nici pe drum, nicio vreme după ce ajunseră la destinație. Apele golfulețului erau albastru-închis și calme, ferite prin câteva insulițe ce spărgeau talazurile, dar, deși acolo se găseau pești din belșug, nu prinseseră nimic până la amiază.

— Se pare că Ægir e-mpotriva noastră, spuse în cele din urmă fratele său.

Trupul îi rămăsese slăbit din cauza rănii și a timpului petrecut în pat, însă pielea lui oacheșă își recăpătase o parte din strălucire.

— Dar poate că zeii nu sunt, zise Geirmund.

Hámund se întoarse către el, derutat.

— Marea oferă și alte oportunități, continuă Geirmund. Se pot obține tot felul de bogății. În Anglia.

Hámund își aruncă nada, iar vântul suflă brusc dinspre miazănoapte, aducând iz de sare și purtând povești despre tărâmuri din care gheața și frigul nu se retrăgeau niciodată.

— Despre ce vorbești? întrebă el.

— Ai auzit de danezul Guthrum?

— Bineînțeles. Ce-i cu el?

Geirmund privea acum spre mare, spre apus, dincolo de stânci, departe, spre oceanul deschis și sălbatic.

— Ce-ar fi dacă noi doi am naviga cu el?

Hámund se întoarse și-și privi cu suspiciune fratele. Apoi zâmbi, ca și cum ar fi înțeles brusc o glumă, însă zâmbetul se stinse când nu i se răspunse în același fel; păru să-și dea seama că Geirmund vorbea serios.

— În flota lui Bersi există onoare, continuă Geirmund. În Anglia ne vom face numele cunoscute, așa cum a făcut bunicul nostru Half. Fiii lui Hjörr și Ljufvina se vor întoarce în Avaldsnes cu bogății și faimă.

Vântul dinspre miazănoapte prinse putere, împingând valurile împotriva celor care-și croiau drum în golf dinspre mare și despletind cozile lui Hámund, pe când tânărul privea cerul unde se aduna un zid de nori. Se ghemui și începu să-și strângă undițele.

— Ar trebui să plecăm înainte să ne prindă furtuna.

— Nu, frate, ascultă-mă. Geirmund sări peste pietre până lângă Hámund. Guthrum va veni la Curtea tatei. Am oameni care ne vor jura credință. Îmi trebuie doar o corabie și după aceea putem pleca.

— Ai oameni? Hámund stătea nemișcat, ținând în mâini undița udă. Ce fel de oameni?

— Oameni liberi. Bărbați care-și doresc ceea ce le pot oferi eu.

Hámund nu spuse nimic până nu termină de tras și de înfășurat firele goale, apoi se ridică.

— Și ce le oferi tu acestor oameni?

— Le ofer ceea ce-ți ofer și ție. Ceea ce ne oferă Guthrum și Bersi. Pământuri saxone și bogății.

— Totuși n-ai o corabie. Hámund trecu pe lângă el, se duse la undițele lui Geirmund și se apucă să le tragă, strâmbându-se puțin din cauza durerii din

brațul care nu-și recăpătase încă pe deplin mobilitatea. Înțeleg acum de ce m-ai rugat să vin cu tine la pescuit.

— Da, spuse Geirmund. Am nevoie de o corabie. Și am nevoie să mă ajuți cu tata, ca s-o obțin. Pe tine te va asculta.

— Deci ai lua una dintre corăbiile tatei și i-ai lua oamenii? Oameni din Rogaland?

— Ți-am spus, sunt oameni liberi.

— Și ei vor fi juruiți ție?

— Da.

Vântul sufla acum cu furie în jurul lor, iar norii înaintaseră îndeajuns pe cer pentru a acoperi soarele. După ce termină de încolăcit ultimele fire, Hámund se îndreptă către cai și Geirmund îl urmă.

— Ei vor fi și oamenii tăi juruiți, spuse el. Dacă vii cu mine. Hámund strânse toate uneltele lor de pescuit, cu ochii la cer, își dezlegă calul de pinul scund unde-l legase și încălecă.

— Dacă vom călări repede, zise el, poate vom reuși să scăpăm de ploaie. Dar furtuna asta…

— Frate, spuse Geirmund, apucându-i frâul calului, simt că ăsta-i destinul meu. Mă cheamă soarta. Am cuvântul tău că mă vei ajuta?

Hámund ridică bărbia.

— Voi face tot ce pot.

— Nu pot cere mai mult de-atât, încuviință Geirmund.

Își luă calul și porniră spre casă în galop, biciuiți de vânt și după aceea de o ploaie care-i ajunse chiar când intrau pe porțile Avaldsnesului.

***

Șase zile mai târziu, Guthrum sosi cu o corabie lungă plină de danezi.

Chefuiră în Curte, unde vatra dudui. Învești mântată în mătase din Frakkland și purtând podoabe din aur și argint, Ljufvina dădu cornul cu mied mai întâi soțului ei și apoi lui Guthrum. Purtând numeroase brățări pe brațe și inele pe degete, blănuri pe umeri, broderii pe tunică și

nestemate pe brâu, fără doar și poate prăzi din numeroasele lui jafuri, așezat lângă Hjörr, danezul arăta ca un conducător cu totul diferit. Ca vârstă, părea să fi văzut peste patruzeci de veri, multe dintre ele grele, judecând după cicatrici; și mânca și hohotea cu o înflăcărare egală cu furia pe care Geirmund își imagina că o aducea în luptă.

— Poveștile despre prietenoasa doamnă din Rogaland sunt adevărate, spuse Guthrum. Frumusețea și grația îți sunt renumite, regină Ljufvina, deși acum văd cu ochii mei că realitatea le-ntrece cu mult.

Mama lui Geirmund plecă fruntea.

— Îți mulțumesc, jarl Guthrum.

Geirmund știa foarte bine că toți bărbații care treceau pe la Curtea lui Hjörr se simțeau obligați de onoare să-și exprime admirația față de Ljufvina, chiar dacă în secret nu le plăcea și-i priveau cu neîncredere culoarea pielii, textura părului și forma ochilor. Totuși laudele lui Guthrum păreau să fie sincere.

— Dacă toate femeile din Bjarmaland sunt la fel de frumoase ca tine, continuă danezul, mă mir că fiii tăi n-au navigat deja într-acolo în căutare de soții.

Mama lui Geirmund râse.

— Dacă așa le flatezi pe femeile din toate Curțile, mă mir că mai ai nevoie de corăbii, jarl Guthrum.

Bărbatul zâmbi.

— Așadar știți de ce am venit?

— Bineînțeles, spuse Hjörr, părând ușor insultat, însă discuția despre subiectul acesta va aștepta până după-masă.

Danezul făcu un gest către sala deschisă.

— Cred că bărbații și femeile din Rogaland ar dori să audă ceea ce am venit să le spun…

— Nu, zise regele. Vom vorbi între patru ochi.

Danezul își scoase ceva dintre dinți și plecă fruntea.

— Cum dorești.

La auzul scopului lui Guthrum, Geirmund îl privi pe Hámund și încuviință ușor din cap, pentru a-i confirma înțelegerea. Fratele lui aruncă o privire rapidă către tatăl lor, apoi îi întoarse semnul din cap.

Skaldul Bragi se așeză lângă Geirmund și se aplecă spre el.

— Când spărgătorii de brățări vorbesc, ei schimbă vremea armelor.

Geirmund se întoarse să-l privească pe bătrân, a cărui barbă era deja albă când venise la Curtea lui Hjörr, cu paisprezece veri în urmă. Ochii săi apoși și surâsul neatent îi făcuse pe unii să creadă că vârsta îi întunecase mințile, dar Geirmund știa că era la fel de viclean și de inteligent ca întotdeauna și că ochilor săi nu le scăpa nimic. Îi plăcea Bragi și avea să-i fie mereu recunoscător că venise în Avaldsnes.

— Și ce fel de vreme a armelor prezici? îl întrebă.

— Eu nu sunt un clarvăzător, spuse Bragi, ci mă gândesc la război așa cum mă gândesc la cultivarea ogorului. La venirea iernii, nici regele, nici thrallul nu se pot aștepta să culeagă altceva decât au semănat peste vară.

— Nu sunt convins de asta. Geirmund termină ultima bucată de friptură de porc din farfuria sa și întinse cu lipia de orz în grăsimea rămasă, care avea gust de nuci și de pământ întunecat de pădure. Războiul poate găsi un rege, chiar dacă n-a fost invitat.

— Asta-i adevărat. Bragi sorbi din bere. Nici buruienile nu sunt invitate și fermierul grijuliu știe cum să le împiedice să distrugă recolta.

— Dar inundațiile? Foametea?

— Ah, totuși acum vorbești despre zei. Vorbești despre soartă.

— Și ce se poate face în privința sorții?

— Lașul crede că va trăi veșnic dacă evită bătălia, dar cu moartea nu se poate face armistițiu. Bragi îi puse o mână pe umăr. Când îți vezi soarta, n-ai de făcut decât un singur lucru. S-o înfrunți.

Geirmund râse, iar seara trecu. Oaspeții Avaldsnesului goliră platourile din lemn cu mâncare la fel de repede cum erau serviți, iar berea și miedul curseră pe gâtlejuri și pe bărbi în cascade, și curând sosi timpul pentru discuții. Regele se ridică de la locul său și deschise drumul din sala mare spre odaia sfatului, urmat de Ljufvina, de Guthrum și de Hámund. Geirmund era pe punctul de a merge cu ei când Bragi îl apucă de braț și-l reținu.

— În tinerețe, spuse el, privind în direcția în care plecaseră ceilalți, eram inclus în asemenea lucruri.

Geirmund era încă tânăr și ardea de nerăbdare să se alăture celorlalți.

— Vrei să-l rog pe tata să…

— Nu, nu. Bragi îi dădu drumul brațului. În tinerețe, mă interesau asemenea lucruri. Nu și acum.

Geirmund se încruntă.

— Atunci ce vrei…

— Vreau să ne întâlnim la mormântul bunicului tău. Mâine, la răsăritul soarelui.

— Să ne-ntâlnim? Geirmund clătină din cap. Nu-nțeleg.

— E foarte simplu, spuse Bragi. Vreau să vorbesc cu tine, însă nu acum. Vreau să-ți dau ceva, dar nu aici. Vreau s-o fac în fața mormântului bunicului tău. La răsăritul soarelui.

Geirmund încuviință din cap, încă confuz.

— Foarte bine, voi… voi fi acolo.

— Bine. Bragi îi făcu semn să plece. Acum, du-te și vorbiți despre vreme.

Tânărul îl părăsi, derutat și încruntat, însă curios, și se duse în odaia sfatului. Era pregătit să obiecteze dacă tatăl său ar fi încercat să-l alunge,

totuși se dovedi că nu era cazul. Când intră, Guthrum vorbea, așezat la capătul opus al mesei față de rege, însă se opri la intrarea sa.

— Îmi cer scuze că întrerup, spuse Geirmund.

— Nu-i nevoie de scuze, zise Guthrum. Alătură-te nouă, te rog. Este mai bine ca amândoi fiii să audă ce am de spus.

Geirmund se așeză lângă Ljufvina, vizavi de fratele său, apoi Hjörr îi ceru danezului să continue.

Guthrum întinse un braț ca și cum ar fi vrut să ia berea, un gest reflex, neatent, pentru că pe masă nu se afla nimic, așa că puse pur și simplu mâna pe pânza de in ce fusese întinsă peste tăblia din lemn.

— Se pare că motivul vizitei mele nu-i un secret, spuse el. Vreau să vorbim despre Anglia. Danezii de acolo, împreună cu câțiva normanzi, au obținut victorii măreațe asupra saxonilor din Northumbria. Halfdan Ragnarsson a pus stăpânire pe Jorvik, de unde tocmai a cucerit estul Angliei. În curând va cuceri Mercia și astfel va rămâne doar Wessexul.

— Am auzit bineînțeles vești despre victoriile lor, spuse tatăl lui Geirmund.

— Mercia și Wessexul nu vor cădea ușor, continuă danezul. Wessexul are un rege puternic, pe nume Æthelred. De aceea, regele meu, Bersi, adună o flotă, mai mare decât oricare alta văzută vreodată, pentru a trece marea și a se alătura danezilor din Jorvik. Laolaltă, forțele lui și ale lui Halfdan vor cuceri toate tărâmurile saxone, inclusiv Wessexul. Se uită la Hámund și după aceea la Geirmund. Războinicii din Rogaland care ni se vor alătura vor câștiga faimă și bogăție, precum și pământuri.

Acelea erau bogățiile pe care le dorea Geirmund. Dacă Avaldsnes urma să fie al lui Hámund, atunci el trebuia să caute alte pământuri și domenii, altfel n-ar fi avut niciodată ceva ce să numească al său. În același timp însă știa că

Guthrum va cere mai mult decât spada lui. De la un fiu al lui Hjörr se aștepta să aducă cu sine o corabie cu oameni și să lupte, dar Geirmund nu dorea să vorbească neîntrebat și să-i ofere tatălui său un motiv să-l dea afară din odaia sfatului. Așa că așteptă.

— Mercia și Wessexul sunt puternice, iar eu știu că acolo există bogății ce pot fi câștigate din incursiunile de pradă. Hjörr făcu un gest împrejurul săliței lor. Curtea asta a fost construită cu argintul obținut din astfel de jafuri pe Calea Răsăritului, în Kurland și Finnland.

— Faptele lui Half și ale tovarășilor săi sunt vestite, spuse Guthrum. Faima tatălui tău este bine cunoscută chiar și printre danezi.

Geirmund își îndreptă spatele și înălță capul în semn de mândrie.

— Faptele acelea au fost săvârșite cu mulți ani în urmă, rosti regele. Erau alte vremuri. Acum vorbești nu doar despre raiduri și argint. Vorbești despre coroane. Amândoi știm că, chiar dacă toate regatele saxone vor cădea în mâinile lui Bersi și Halfdan, coroanele Angliei vor sta pe capetele danezilor. Nu pe capetele normanzilor.

— Presupui multe, rege Hjörr. Guthrum își desfăcu brațele și ridică mâinile, iar aurul de pe degetele lui scânteie. Bersi și Halfdan sunt oameni de onoare. Ei îi răsplătesc pe cei care trăiesc și-i onorează așa cum se cuvine pentru faptele lor în luptă pe cei care mor. Îți jur că va exista atât pământ, cât și argint în măsură egală cu ceea ce vei oferi flotei lui Bersi.

— Și dacă danezii nu reușesc să-i învingă pe saxonii din Mercia și Wessex? întrebă regele. Învinșii vor rămâne să se certe pentru Northumbria și pentru luncile mocirloase din estul Angliei, așa-i?

— Îndoiala ta este o insultă la adresa tuturor danezilor. Fălcile lui Guthrum se încleștară, dar ajunse să se-ncrunte. Îi *vom învinge* pe saxoni.

— Este posibil s-o faceți. Regele tăcu câteva clipe. Poate că-i chiar probabil. Totuși Rogaland nu va trimite corăbiile noastre sau războinicii noștri cu voi. Este nevoie de ei aici.

— Pentru ce? Guthrum se încruntă deschis acum, iar vocea îi deveni aspră. Ca să vă păzească peștii și oile? Sau poate ca să vă păzească cheiul unde înșelați corăbiile ce trec și au nevoie de reparații? Arătă cu degetul spre Hjörr. Să nu crezi că tacticile voastre de pe-aici au trecut neobservate.

Geirmund se întrebă cum va răspunde tatăl său la asta, dar Hámund se aplecă în față și rosti:

— Să nu crezi că lipsa ta de respect a trecut neobservată, jarl Guthrum. Trebuie să-ți reamintesc că te afli aici ca oaspete al tatălui meu?

— N-am uitat, spuse Guthrum, însă tatăl tău a fost cel care a arătat primul lipsă de respect față de danezi.

Dacă ostilitatea bruscă a lui Guthrum îl deranjă pe rege, acesta n-o arăt, ci-și păstră calmul atât în glas, cât și în purtare.

— Se spune că Harald de Sogn plănuiește să intre în război cu ceilalți regi de pe Calea de Miazănoapte. De aceea refuz acum chemarea de a mă alătura flotei lui Bersi. Rogaland nu se poate lipsi de războinici sau corăbii până când nu va dispărea amenințarea la adresa pământurilor noastre.

— Ah, desigur, zise Guthrum. Regele Harald ar vrea Avaldsnesul din aceleași motive pentru care acesta i-a făcut puternici pe tatăl și pe bunicul tău. Ridică sprâncenele și tonul glasului său se prefăcu îngrijorat. Dar ce vei face tu? Dacă pământurile tale sunt în pericol, cu siguranță vei porni război cu Harald. Trebuie să ataci primul, înainte ca Harald să devină prea puternic, altfel riști să fii copleșit.

Se zvonea că Styrbjorn propusese o strategie similară în timpul vizitei sale de la începutul iernii,

însă Geirmund nu mai auzise nimic despre asta din seara în care vorbise cu Eivor și știa că Hjörr nu ar fi fost niciodată cel care să pornească un război. În timp ce îl asculta acum pe Guthrum, tânărul se gândea la spusele lui Bragi din sala mare, despre câmpuri și buruieni, și se întrebă dacă danezul avusese dreptate.

— Cu siguranță nu trebuie să mai întârzii, spuse Guthrum.

Regina își drese glasul.

— Nu vreau să te jignesc, dar de ce am accepta sfatul unui danez în această privință? Acestea nu sunt pământurile tale, nici poporul tău, iar Harald nu este treaba ta.

— Sunt danez, este adevărat. Guthrum se ridică și se aplecă peste masă, sprijinindu-se cu pumnii pe tăblia ei. Însă noi, danezii, nu ne-am înmuiat în Curțile noastre. Noi suntem obișnuiți cu războiul. După ce regele Horik a murit, au reapărut ranchiune și ambiții vechi, iar de atunci s-a vărsat mult sânge. Amintindu-și, începu să tremure de furie și nu încercă să se stăpânească. Timp de cincisprezece veri, eu n-am cunoscut nimic altceva decât războiul și acesta este motivul pentru care mă duc în Anglia. Dacă trebuie să port război, atunci mai degrabă aș prefera să ucid saxoni, decât danezi. Dacă trebuie să lupt, atunci voi lupta pentru pământuri și pace, care sper să dureze suficient de mult timp pentru a le lăsa moștenire copiilor mei, iar ei, copiilor lor.

— Îți admir cauza. Hjörr stătea acum în picioare, neclintit și dur ca o stâncă. Și eu am aceleași dorințe. Și eu vreau să las copiilor și nepoților mei un Rogaland puternic și durabil. Tocmai de aceea nu voi trimite corăbii și oameni cu tine.

— Și dacă Harald te va învinge? întrebă Guthrum. Ce vei mai lăsa copiilor tăi când îți va fi luat Avaldsnesul?

Geirmund se aștepta ca tatăl său să nege posibilitatea unei victorii a lui Harald, dar regele nu spuse nimic și tânărul se întrebă ce înțelegere fusese încheiată între Avaldsnes, din miazănoapte, și Stavanger, din miazăzi. Se uită la mama sa, care-și privea soțul ca și cum l-ar fi așteptat să vorbească. Când el n-o făcu, Ljufvina se întoarse către Guthrum.

— Cred că am spus deja clar că Harald nu reprezintă o îngrijorare nici pentru tine și nici pentru danezi.

Guthrum clătină din cap.

— Faci un deserviciu fiilor tăi…

— Eu voi decide ce este bine pentru fiii mei! Regele se încruntă, ajungând în sfârșit la capătul răbdării. Nu un danez fără pământ, pe care-l arde dorul războiului.

Guthrum izbi cu pumnul în masă și Geirmund sări în picioare din instinct, gata de luptă. Hámund se ridică și el, la fel și mama lui, cu mâna la pumnalul pe care-l purta la brâu. Dar aproape imediat danezul se aplecă înapoi, cu palmele ridicate.

— Iertați-mi pornirea, spuse el, încă învăpăiat la față și mușcându-și interiorul obrajilor. Am venit aici pentru a căuta o alianță, nu pentru a-mi crea noi dușmani.

— Noi nu suntem dușmanii niciunui danez, zise regina. Și nici n-ar trebui să devenim fiindcă refuzăm să dăm oameni și corăbii.

Guthrum își coborî bărbia în piept și clătină din cap.

— Regret să spun că regele Bersi s-ar putea să nu vadă lucrurile așa, regină Ljufvina. Va lua refuzul vostru ca pe o insultă. Sper că sunteți pregătiți pentru consecințe, cu Harald la miazănoapte și Bersi la miazăzi.

Geirmund văzu trupul lui Hámund încordându-se și mâinile încleștându-i-se și simți furia fratelui său față de danez, însă fu surprins să constate că el

n-o împărtășea. Din câte-și dădea seama, Guthrum nu-i mințise. Bersi avea nevoie de corăbii, iar Guthrum nu făcea decât să îndeplinească ordinele regelui său. Dacă Geirmund ar fi fost însărcinat cu aceeași misiune pentru Rogaland, probabil c-ar fi vorbit cam la fel și tatăl său i-ar fi făcut un deserviciu dacă l-ar fi împiedicat să navigheze spre Anglia.

— Jarl Guthrum, îmi pui la-ncercare ospitalitatea. Regelui îi revenise calmul, dar acum era liniștea unei vipere încolăcite. Bersi știe că amenințI un rege al Căii de Miazănoapte în numele lui?

Guthrum râse.

— Spune-mi – dacă întâlnești pe drum un om care-ți vorbește despre pericolele ce te așteaptă în calea ta, înseamnă că el te amenință cu pericolul acela? Nu, nu face asta, pentru că există o deosebire între un avertisment și o amenințare, iar regele meu nu mi-ar fi încredințat această misiune dacă n-ar fi avut încredere să vorbesc în numele său. Însă nu-ți voi mai pune la-ncercare ospitalitatea, rege Hjörr. Am primit răspunsul tău și văd că nu te vei abate de la el. La noapte, oamenii mei, ca și mine, vor dormi pe corabie, iar dimineață vom pleca din Avaldsnes.

— În ce direcție? întrebă Hámund.

— De ce? Danezul zâmbi. Îți faci griji că voi naviga către Sogn? Te-ntrebi dacă Harald va răspunde la chemarea regelui Bersi? Se trase de barbă, prefăcându-se cufundat în gânduri. Ia să vedem… Dacă Harald trimite războinici în Anglia cu danezii, asta va-nsemna mai puțini războinici cu care să lupte Rogaland aici. Făcu o pauză. Dar dacă trimite războinici în Anglia, ar putea câștiga suficient argint saxon pentru a cumpăra corăbiile și luptătorii de care are nevoie pentru a cuceri toată Calea de Miazănoapte.

— Hámund a întrebat din cauza mareelor, spuse regele, și nu din alt motiv. Tu trebuie să navighezi

acolo unde-ți poruncește regele tău.

Guthrum își plecă fruntea, însă în gestul acela se citea batjocură.

— Așa și trebuie să fac. Se întoarse spre Hámund. Voi naviga către miazăzi, Hel-hide. Am fost în Agðir înainte de a veni aici, dar, ca și tatăl tău, Kjötve se teme de Harald de Sogn. Acum pare zadarnic să continui spre Hordaland, înainte ca normanzii să găsească curajul părinților lor. Nu-i văd pe fiii lui Half aici.

Înainte să-i poată răspunde cineva la cuvintele acelea, se întoarse și ieși din odaia sfatului. Hámund îl urmă și, o clipă mai târziu, vocea danezului se auzi răcnindu-le oamenilor lui să părăsească Curtea. Aceștia se supuseră probabil imediat, pentru că Hámund reveni curând și încuviință din cap, anunțând că plecaseră.

— Ar trebui să trimitem oameni să le supravegheze corabia? întrebă Ljufvina.

Încă în picioare, regele puse o mână pe masă și se gândi.

— Doi oameni, ca măsură de precauție. Doar atât. Mai mulți războinici l-ar putea înfuria și mai tare, și mă îndoiesc că el va face vreun rău.

— Te ocupi tu de asta, Hámund? întrebă regina.

Acesta se întoarse să iasă din nou din odaie.

— Hámund, așteaptă, spuse Geirmund.

Avea nevoie de sprijinul fratelui său pentru a cere ceea ce urma să ceară. Hámund se opri și se întoarse, așteptându-l să vorbească. Apoi păru să-și dea seama ce intenționa și rosti cu glas scăzut:

— Nu, acum nu-i un moment potrivit.

— Mi-ai dat cuvântul, zise Geirmund.

Ljufvina făcu un pas mai aproape de ei.

— Acum nu-i un moment potrivit… pentru ce anume?

— Nimic, spuse Hámund, cu fruntea ușor coborâtă și ochii fixați asupra lui Geirmund. Nu-i așa, frate?

O furtună devasta marea minții lui Geirmund, asaltându-l cu talazuri și vânturi de îndoială, dar el își avea direcția și-și cunoștea destinația, așa că merse mai departe.

— Voi merge cu Guthrum, zise cu voce tare. Mă voi alătura lui Bersi și voi pleca în Anglia.

Ochii lui Hámund se închiseră și umerii i se gârboviră, în timp ce mama și tatăl lui Geirmund pur și simplu se holbară la el. După aceea regele clătină din cap și-și privi soția, cu gura întredeschisă de neîncredere.

— Oare urechile mele mă-nșală? întrebă el.

— Geirmund, spuse regina, cu voce înceată și obosită, ai băut prea multă bere. Cred că ar trebui să lăsăm asta pe mâine.

— Nu, zise Geirmund. Nu am băut prea multă bere. Și mă voi duce în Anglia, unde voi lua pământuri saxone pentru…

— Nu te duci nicăieri, spuse Hjörr, decât în patul tău, ca un copil ce ești.

— Tată, eu sunt un om ce are propria minte, o minte diferită de a ta. Geirmund desfăcu larg brațele. Știi că eu nu sunt făcut pentru așa ceva. Aici nu există nimic pentru mine. Nu-mi încredințezi îndatoriri importante. Nu-mi dai nicio sarcină, nicio responsabilitate…

— Îți dau doar poruncile pe care mi-ai arătat că le poți îndeplini, spuse tatăl său. Dacă vrei mai mult, trebuie să dovedești că…

— Dar eu nu mai vreau alte porunci de la tine. Nu mai doresc să-ți dovedesc nimic. În schimb, îmi voi căuta propria soartă.

— Cum? întrebă regina.

— Cu o corabie. Am oameni care îmi vor jura supunere. Dacă-mi dai o corabie, nu voi mai cere nimic. Înghiți un nod și se uită la fratele său, care acum privea în podea. Hámund mă susține în privința asta. Poate că va alege chiar să navigheze în Anglia cu mine.

Acum Hjörr se întoarse spre Hámund, cu ochii mari.

— I-adevărat?

Hámund se uită la rege, la fratele lui, apoi din nou la podea, iar Geirmund simți gheață în piept.

— Da, l-am susținut pe Geirmund, spuse Hámund. Merită o șansă de a-și căuta destinul. Știu că avem nevoie de războinici și de corăbii în Rogaland, tată, însă crezusem că ne putem lipsi de una pentru el. Ridică privirea către regină. Dar acum, după ce l-am întâlnit pe Guthrum, m-am răzgândit. Te-a insultat, tată, și a amenințat regatul nostru. Refuz să le dau lui sau danezilor ceva din Rogaland, mai ales brațul fratelui meu.

Ljufvina suspină și aprobă din cap, parcă în semn de recunoștință.

— Ești înțelept, Hámund, zise Hjörr, spre deosebire de fratele tău. Geirmund, nu vei căpăta nici corabie și nici oameni. Chestiunea asta e încheiată.

Era departe de a fi încheiată, însă, pentru o clipă, Geirmund se simți prea uluit de trădarea fratelui său pentru a spune ceva și încremeni locului, nevenindu-i să creadă. După aceea, în el crescu furia și știu că avea să ducă la violență teribilă dacă va mai rămâne mult timp în odaia aceea.

— Îți încâlci jurământul, Hámund, rosti el, iar apoi strigă: Uită-te la mine, lașule!

Hámund tresări și ridică fruntea.

— După toate prin câte am trecut împreună. Geirmund împunse cu degetul în direcția regelui și a reginei. După tot ce ne-au făcut ei, după tot ce ți-au făcut ție, acum îmi întorci spatele și treci de partea lor?

— Frate, eu…

— Să nu cutezi să-mi mai spui așa. Nu mai ești fratele meu.

Ljufvina tresări.

— Geirmund, nu poți să spui asta…

— Ba da. Geirmund se răsuci acum către ea. Iar tu n-ai fost niciodată mama mea.

La auzul acelor cuvinte, regele urlă de furie și se repezi către el, încercând să-l lovească cu pumnul, dar Geirmund îl evită cu ușurință; ar fi putut să riposteze cu o lovitură, totuși se retrase. Mama lui începuse să plângă, întinzându-se pe jumătate spre el cu mâini tremurătoare, iar Hjörr veni lângă ea. Hámund nu se clintise, dar ura din ochii lui o depășea pe cea pe care o arătase pentru Guthrum.

— Acum înțeleg că era inevitabil, spuse Geirmund. Am fost un prost că am sperat la altceva. Soarta m-a făcut copilul unei thrall. Apoi m-a făcut al doilea fiu al unui rege. Acum mă duc să aflu ce mă va face în Anglia.

După aceea, ca și Guthrum, părăsi odaia sfatului fără să aștepte un răspuns.

6

În lumina ca de adânc al mării chiar dinaintea răsăritului, Geirmund porni călare din Avaldsnes spre miazănoapte, spre movila funerară a bunicului său. Doar cele mai strălucitoare dintre stelele rămase din noapte mai puteau fi văzute, ultimii tăciuni mocniți din Muspelheim. Steinólfur și Skjalgi insistaseră să-l însoțească, însă fură de acord să se oprească și să aștepte când movila funerară le va apărea înaintea ochilor, deoarece se părea că Bragi dorea ca Geirmund să fie singur.

Cei trei călăriră în tăcere. Nu mai era nimic de spus după ce Geirmund le descrisese evenimentele din seara precedentă, pentru că nu puteau câștiga nimic dacă stăruiau asupra unui trecut ce nu mai făcea parte din destinul tânărului. Ba chiar Steinólfur părea mai liniștit decât fusese de ceva vreme, parcă ușurat că faptul de care se temuse atâta vreme se petrecuse în sfârșit și era gata. Furia lui Skjalgi față de trădarea lui Hámund fusese cea care-l surprinsese pe Geirmund. Firea dezinvoltă a băiatului tindea în general către bună dispoziție și iertare rapidă, dar îl blestemase pe Hámund cu cuvinte pe care Geirmund nu le mai auzise niciodată din gura lui, deși în orele care trecuseră de atunci se domolise și acum clocotea doar la foc mic.

Steinólfur privi peste Karmsund, spre dealurile de la orizontul de răsărit.

— Dacă vrei să navighezi alături de Guthrum, va trebui să fim pe chei înainte ca soarele să se ridice.

— Nu avem corabie, spuse tânărul. Guthrum este singura noastră cale către Anglia.

— Atunci nu-i putem lăsa pe danezi să navigheze fără noi.

— Ni se va mai alătura vreunul dintre cei pe care i-ai adunat?

— După cum ai spus, nu avem corabie. Și probabil că s-a răspândit vestea că regele îi vrea lângă el pe războinicii din Rogaland.

— Atunci suntem singuri.

Steinólfur nu spuse nimic câteva clipe.

— Știi cumva ce vrea Bragi de la tine?

— Nu, spuse Geirmund. A zis doar că vrea să-mi dea ceva.

— Bragi este ciudat, zise Skjalgi.

Războinicul vârstnic chicoti.

— El este un skald. E de așteptat să fie ciudat.

Când se aflau la două leghe de Avaldsnes, ajunseră la creasta unde movilele funerare ale regilor din trecut se ridicau deasupra apei, vizibile pentru orice corabie ce traversa șenalul. O lumină îndepărtată pâlpâia la baza mormântului lui Half și cei trei se opriră la vederea ei. Geirmund se despărți de tovarășii săi și înaintă până ajunse la sursa luminii, unde-l găsi pe Bragi așezat pe pământ, învelit în blană de urs lângă un coș cu cărbuni aprinși. Skaldul puse o tablă de hnefatafl, cu piese din pietre colorate și oase, pe un bolovan neted din fața lui și-i făcu semn lui Geirmund să ia loc de partea cealaltă.

— Regret că n-am timp pentru un joc, spuse Geirmund.

— Atunci te voi învinge repede, replică skaldul. Stai jos. Geirmund suspină și coborî de pe cal. Când se așeză, constată că iarba era rece și deja udă de rouă.

— Cu ce piese joci? întrebă el.

— Tu vei fi regele, răspunse Bragi și-i făcu din ochi.

— Te gândești la fratele meu.

Tânărul mută primul, o simulare de deschidere pentru a-l face pe Bragi să creadă că intenționa ca regele său să scape în unul dintre colțurile de jos, când el își îndrepta de fapt strategia spre dreapta, sus.

— N-am spus că vei fi rege la Avaldsnes.

Bragi făcu prima sa contra-mutare, însă Geirmund nu-și dădu seama dacă skaldul mușcase momeala.

— Poate că vei fi un rege al saxonilor, spuse Bragi.

Geirmund își ridică privirea de pe tablă.

— Cu cine ai vorbit?

— Cu nimeni. După ce am discutat cu tine aseară, m-am dus în patul meu. Dar tu mergi cu Guthrum, nu-i așa?

Geirmund făcu a doua mutare, apoi a treia, iar de fiecare dată când îi veni rândul, skaldul își plasă războinicii ca și cum ar fi cunoscut strategia ascunsă, cea adevărată, a tânărului. Pe măsură ce jocul avansa și devenea clar că Geirmund va pierde, el își aminti ceva ce dorise să întrebe încă din copilărie și-și dădu seama că era puțin probabil să mai aibă altă ocazie.

— Tu ești clarvăzător, Bragi?

Ochii skaldului păreau să pâlpâie odată cu flăcările din coșul cu cărbuni.

— Zeii și cele Trei Țesătoare nu vorbesc cu mine, dacă la asta te referi. Am trăit pur și simplu suficient de mult ca să pot citi vremea.

— Și suficient de mult ca să poți citi tabla de hnefatafl.

— Ți-am făgăduit un joc scurt. Bragi înaintă cu un războinic, prinzând brusc regele lui Geirmund din ambele flancuri. Dacă citesc corect vremea, tatăl tău l-a refuzat pe Guthrum din cauza fricii sale de Harald.

Oricât de supărat ar fi fost Geirmund pe tatăl său, nu-i plăcu să audă adevărul că regelui îi era frică, mai ales din gura unui skald care avea s-o spună mai departe, și, frustrat, făcu o mutare nesăbuită și agresivă.

— Nu vreau să-ți jignesc sau dezonorez tatăl, urmă Bragi. Hjörr are dreptate să se teamă de Harald și nu este singurul. Ceea ce va face el cu această teamă va determina soarta Rogalandului.

Mută apoi un războinic și închise a treia cale de scăpare pentru regele tânărului. Totuși nu cred că soarta Avaldsnesului este și soarta ta. Pleci cu danezul?

Geirmund mută unul dintre războinici pentru a deschide o cale de retragere regelui său.

— Da.

— Am bănuit asta și de aceea te-am chemat aici.

Bragi făcu o pauză înaintea următoarei mutări și se răsuci către movila funerară. O ceață subțire se ridicase în jurul ei. Un corb croncănea undeva în apropiere.

— Ce spune tatăl tău când vorbește despre tatăl lui?

— Foarte puține, răspunse Geirmund.

Skaldul încuviință încet din cap.

— Nu mă surprinde. Tatăl tău chiar mi-a interzis să spun povestea lui Half în Curtea construită de Half. Trase adânc pe nas aerul rece. Dar acum nu suntem în Curte.

— Spune-mi, zise Geirmund.

Așa că Bragi continuă.

— Când a pornit întâia oară pe drumurile balenelor, Half era mai tânăr decât ești tu acum. Poveștile spun că și-a ales echipajul doar dintre cei destul de puternici ca să ridice o piatră de moară și că el și luptătorii săi și-au scurtat spadele pentru a fi nevoiți să se apropie cât mai mult de dușmani. Când corabia lor s-a afundat prea mult în apă în timpul unei furtuni, toți oamenii lui Half s-au luptat pentru onoarea de a sări peste bord pentru a-i salva pe ceilalți.

— Este adevărat așa ceva?

Bragi zâmbi.

— Este adevărat că Half și oamenii lui erau foarte curajoși. Din interiorul blănii de urs, scoase un cuțit în teacă de piele. Se mai spune că Half și războinicii săi nu omorau femei sau copii în raidurile lor, iar dacă un războinic dorea să aducă o

femeie pentru el, bunicul tău îl obliga să se însoare cu ea și să-i ofere daruri generoase.

Skaldul scoase cuțitul din teacă și Geirmund fu surprins să vadă că avea o lamă subțire din bronz. În rest era un cuțit obișnuit, cu mâner de lemn și călcâi simplu din cupru.

— Half a întreprins raiduri timp de optsprezece veri, câștigând mult argint și o faimă de temut. În acest timp, tatăl lui vitreg, Åsmund, a condus Rogaland în locul său. Când Half s-a întors pentru a-și revendica locul, Åsmund l-a întâmpinat cu căldură și a organizat un ospăț în onoarea lui și a eroilor săi. Au mâncat și au băut până târziu în noapte, cântând și spunând povești. Apoi, în timp ce Half și oamenii săi dormeau, Åsmund a baricadat ușile sălii și i-a dat foc.

— Cum? Tatăl lui vitreg…

— Da, Åsmund l-a ucis pe bunicul tău. Doar doi războinici au supraviețuit acelei nopți sângeroase, un bărbat pe nume Utstein și un altul pe nume Rok cel Negru. Ei au adunat o oștire și l-au ucis pe Åsmund, răzbunându-și regele căzut, și au luat înapoi Avaldsnes pentru tânărul Hjörr, fiul lui Half.

Geirmund știuse de mult că moartea bunicului său fusese cauzată de o mare trădare, însă nu auzise niciodată detalii despre cele întâmplate și nici nu îndrăznise să-și întrebe tatăl. Era o poveste ce avea puterea de a modifica felul în care cineva se vede pe sine și cum este văzut de ceilalți, iar acela putea fi chiar motivul pentru care Hjörr nu i-o împărtășise niciodată. Geirmund și-ar fi dorit ca regele să fi vorbit mai deschis despre asta, dar acum era prea târziu.

Bragi strecură lama înapoi în teacă și-i întinse cuțitul.

— Acesta este darul meu pentru tine.

— Ah. Geirmund îl acceptă, străduindu-se să-și ascundă confuzia. Îți sunt… recunoscător.

— Ba nu ești, spuse Bragi.

Geirmund se uită la tablă, unde războinicii skaldului îi înconjuraseră regele pe trei laturi, și știu că nu-l putea minți pe bătrân. Se îndoia că cineva ar fi putut.

— E un cuțit bun, spuse el.

— Și totuși crezi că-i un dar banal.

— Așa este.

— Pentru că este ceva banal. Nu este din oțel. L-am avut mulți ani și l-am ascuțit de nenumărate ori. L-am folosit pentru a-mi tăia friptura aseară. Ți-l dau acum *tocmai* pentru că este banal.

— Nu înțeleg.

— Când vei pleca de la Curtea tatălui tău, și va trebui să pleci, ia cu tine amintirea bunicului tău. Deși eu nu l-am cunoscut, în Rogaland încă trăiesc unii care și-l amintesc și care văd multe din el în tine. Bragi întinse mâna peste tabla hnefatafl și o puse pe brațul tânărului. Înainte de a intra pe orice ușă, trebuie să cercetezi în jur și să iscodești, ca să știi cu siguranță unde se află dușmanii în sala din fața ta. Pe câmpul de bătălie, un cuțit banal este lipsit de valoare în fața unui topor sau a unei spade, însă devine cea mai letală dintre arme când este mânuit din umbră sau, mai rău, de cineva apropiat, în care n-ar fi trebuit să ai încredere.

Geirmund strânse mai tare degetele pe mânerul cuțitului, începând să înțeleagă.

— Îți sunt recunoscător.

Skaldul îi dădu drumul brațului și se uită la joc.

— Este rândul meu.

— Așa este, dar cred că victoria îți aparține în mod clar.

— Încă n-am câștigat, spuse Bragi, totuși voi încheia jocul aici și-l voi lăsa pe regele tău cu o cale deschisă. Asta îi va îngădui să iasă și să-și întâlnească soarta, evitând în același timp, poate, o dușmănie de moarte. Aș prefera să nu consider pe nimeni dușmanul meu.

Geirmund încuviință din cap și chiar atunci primele raze de soare ieșiră de sub orizont și

încoronară în aur vârful mormântului lui Half. Probabil că Steinólfur se agita, întrebându-se de ce durează atât de mult, căci tânărul mai avea încă o vizită de făcut înainte de a se îmbarca pe corabia lui Guthrum.

Se ridică și legă la brâu cuțitul skaldului.

— M-am întrebat de multe ori ce ar fi fost viața mea dacă tu n-ai fi venit la Curtea tatei.

Bragi strânse din umeri.

— Nomele nu vor fi dezmințite, dar sunt mândru de rolul meu în povestea ta.

— Mă întristează că drumurile noastre nu se vor mai întâlni probabil niciodată.

— Nu, nu se vor mai întâlni. Skaldul se ridică încet, apăsat de greutatea blănii de urs. Și eu voi părăsi Rogalandul, foarte curând.

— Unde vei merge?

Bragi se uită spre răsărit.

— Se simte ca și cum Copacul Lumii se cutremură. Războaiele pe care le purtăm acum nu sunt doar între normanzi, danezi și saxoni, ci și între zei. Aș vrea să mă-ntorc la poporul meu și la tărâmul meu din Uppsala.

— Fie ca zeii să te apere în călătorie, spuse Geirmund.

— Și eu înalț aceeași rugă pentru tine.

Geirmund mai dădu o dată din cap către bătrân și se duse la calul său.

— Încă un sfat, zise Bragi.

— Ascult, spuse tânărul suind în șa.

— Ai grijă la oamenii mării. Tatăl lui Half, Hjörrleif, a prins odată în plasa lui un om al mării, care i-a spus o profeție ce a salvat mai târziu viața regelui.

Geirmund mai avea întrebări, însă timpul îl mâna de la spate.

— Rămas bun, Bragi Boddason.

Câteva clipe mai târziu, tânărul se alătură lui Steinólfur și Skjalgi, iar cei trei porniră în trap spre miazăzi, către Avaldsnes. Înainte de a ajunge în

oraș, soarele răsărise aproape cu totul, iar Geirmund vedea mișcări îndepărtate pe chei, lângă corabia lui Guthrum.

Steinólfur se aplecă în șa către el și-și coborî vocea.

— Mai ai de gând să te duci la ea?

Geirmund încuviință din cap.

— Ia-o înainte și spune-i lui Guthrum că vin.

Războinicul vârstnic deschise gura, ca și cum ar fi vrut să obiecteze, după care aprobă din cap.

— Spune-i că voi fi acolo în curând, adăugă Geirmund.

— S-o faci, zise Steinólfur. Apoi se adresă lui Skjalgi: Haide, băiete.

Dădură pinteni cailor și, după nici cinci stânjeni, Geirmund apucă pe o cărare ce ducea spre apus, către un crâng mic de la baza unui deal ierbos. Când ajunse la liziera copacilor, descălecă și-și purtă calul de frâu pe potecă, simțind cum măruntaiele i se strâng cu fiecare pas. Se temea c-ar putea fi prea devreme pentru o astfel de vizită, dar mirosul de fum de lemne arse îl liniști, spunându-i că cineva se trezise pentru a aprinde vatra.

Casa ce apăru curând în vedere era modestă, construită în dealul din spatele ei, cu iarbă moale peste acoperișul cu pante abrupte. Geirmund își conduse calul spre grajdul gol din partea de miazăzi a casei și, în timp ce îi lega frâul de un stâlp, Ágáða ieși, cărând un sac cu hrană pentru găini. La vederea lui, femeia tresări speriată și scăpă sacul, după care duse o palmă la piept cu un suspin și un zâmbet.

— Geirmund, băiat afurisit, spuse ea cu vocea aproape șoptită. M-ai speriat.

— Îmi pare rău, rosti el cu glasul tot șoptit. Loðhatt este…

— Doarme. Ágáða se îndreptă către el, aruncându-și peste umăr cosița lungă și subțire de păr bălai. Ar fi bine să nu-l trezim.

Geirmund nu mai vizitase locul acesta din vara trecută, înainte de vânătoarea de rău augur cu Hámund, și simțea la fel de multă neliniște din cauza absenței sale ca la gândul de a o vedea pe femeie. Ea purta aceeași rochie-șorț ca și ultima dată când fusese aici, însă acum culoarea roșie a acesteia se decolorase în maro, dar broșa de argint pe care i-o dăruise el strălucea, dovedind că fusese lustruită cu grijă. Ridurile din jurul ochilor ei de culoarea furtunii păreau mai adânci.

Ágáða îi prinse ferm o mână între palmele ei și-l conduse departe de casă.

— Ești bine? Am auzit că ai fost rănit.

— Da, am fost, spuse tânărul.

— Am închinat o ofrandă lui Óðinn, rugându-l să te vindece.

— M-a vindecat.

— Atunci voi închina altă ofrandă de mulțumire. Zâmbi și-i eliberă mâna. Ce te aduce aici în dimineața asta?

Geirmund se simți stânjenit, așa cum se simțea întotdeauna în prezența ei, nesigur de cuvintele sale și chiar de motivele pentru care venise. Știa doar că trebuia s-o facă.

— Ágáða , plec din Avaldsnes.

— Oh? Mușchii din gâtul ei subțire se încordară. Unde le duci?

— Să mă lupt cu saxonii.

— Tu… Femeia înghiți un nod ce i se pusese în gât. Vei fi plecat mult timp, atunci.

— Așa este. Am venit să-mi iau rămas bun.

Ea încuviință din cap și-și strânse brațele în jurul trupului.

— Mă onorezi.

— Nu, Ágáða . Geirmund făcu un pas mai aproape de ea. Onoarea este a mea.

Lacrimi umeziră ochii femeii.

— Hámund vine cu tine?

— Nu.

Geirmund nu știa când îl văzuse sau auzise ea ultima oară pe fratele lui, dar trebuiau să fie destui ani, iar el nu avea nici timpul, nici dorința s-o împovăreze cu tot adevărul, așa că spuse simplu:

— El va rămâne aici, cu regele Hjörr.

— Și cu mama lui, adăugă femeia.

Geirmund șovăi.

— Da, și cu regina.

— Așa cum trebuie să fie. Ágáða scutură din cap și clipi din ochi pentru a-și alunga lacrimile. Când pleci?

— Astăzi. În dimineața asta.

— Așa curând?

— S-a decis abia aseară. Era altă chestiune pe care nu voia s-o explice, așa că, în schimb, arătă spre grajd. Aș vrea să-ți dau calul meu.

— Cum? Ochii ei se măriră. Nu pot să accept…

— Ba poți. Îl cheamă Garmr și este blând. Dacă nu vă este de folos, îl puteți vinde. Iar aici… Scoase de la brâu o pungă plină cu monede din argint și i-o puse în mână. Ia asta.

Ea se uită la pungă, apoi clătină din cap, încercând s-o îndepărteze.

— Geirmund, nu vreau…

— Ia-o, spuse el. Te rog, ia-o. Mi-aș dori să pot face mai mult pentru tine. Meriți mult mai mult, pentru ceea ce ți-a făcut mama mea.

— Ea n-a făcut-o pentru… Ágáða se smulse, lăsând argintul în mâinile tânărului, și-și netezi rochia. Asta s-a rezolvat de mult. Regina a îndreptat lucrurile.

Existau însă nedreptăți și răni pe care nicio cantitate de argint sau de aur nu le putea vindeca, indiferent de prețul pe care îl acorda Althingul.

— Atunci acceptă-le ca daruri, zise el. Argintul acesta și Garmr nu sunt pentru a îndrepta lucrurile, ci pentru a onora și a-mi arăta recunoștința față de prima mea mamă.

— Geirmund! Femeia se uită în jur, ca pentru a se asigura că nu pot fi auziți. Nu trebuie să spui așa

ceva.

— Spun exact ceea ce am venit să spun, rosti Geirmund hotărât, deși abia acum își dăduse seama de asta. Tu n-ai avut nicio obligație să ne tratezi ca pe fiii tăi, Ágáða . Făcu un gest spre casă. Loðhatt ne-a văzut ca pe niște câini și nu-l condamn. Tu însă ai făcut tot ce ai putut pentru noi, iar eu sunt așa cum sunt datorită ție.

Ea plecă fruntea și tăcu o vreme, de parcă și-ar fi măsurat cuvintele.

— Mândria pe care o simt când te văd este aceeași ca mândria unei mame față de copilul ei.

Geirmund își simți propriile lacrimi crescând și înțelese că nu venise aici doar pentru a vorbi, ci și pentru a auzi.

— Voi continua să te fac mândru, spuse el.

— Știu asta.

Încercă din nou să-i pună în mâini punga cu argint, iar acum ea acceptă.

— Fie ca zeii să te vegheze, spuse femeia.

— Și pe tine, Ágáða .

Geirmund se întoarse și reveni pe poteca din pădure. Merse liniștit până când casa rămase departe în urmă, apoi o luă la goană. Efortul era menit să-l grăbească către corabia lui Guthrum, dar tropăiturile cizmelor și bătăile inimii îl ajutau și să învingă valurile de suferință și de durere ce amenințau să-l copleșească, iar vântul îi usca ochii. Cu cât alerga mai tare și mai repede, cu atât mai mare era distanța pe care o punea între el și tot ce existase în trecut. Acum nu conta decât ce avea să fie în viitor.

***

Ajunse la chei și găsi corabia lui Guthrum încă ancorată, însă aproape gata de plecare. Steinólfur și Skjalgi își trimiseseră caii înapoi la grajduri și-l așteptau, încărcați cu ranițe grele, ce conțineau tot echipamentul lor. Steinólfur ținea în mână o spadă cunoscută.

Cizmele lui Geirmund răpăiră pe scândurile de lemn atunci când se apropie de ei. Se uită la spada războinicului.

— Hámund a fost aici? întrebă el.

— Da, răspunse Steinólfur. M-a rugat să-ți dau asta.

Tânărul bănui că darul lui Hámund era o expresie a rușinii pentru trădarea sa, aceeași rușine care-l împinsese să-i lase spada lui Steinólfur în loc să aștepte să i-o dea el însuși lui Geirmund.

— A spus ceva? întrebă el.

— Nu, zise Steinólfur, n-a lăsat niciun mesaj. Însă, dacă pot vorbi în numele lui, cred c-a vrut să spună că știe că tu o vei hrăni mai bine decât o va face el vreodată.

Dacă Hámund ar fi așteptat și i-ar fi oferit-o personal, Geirmund ar fi putut-o refuza, pentru că niciun dar n-ar fi șters vreodată faptul că-și trădase fratele. Însă fiindcă o lăsase aici, Geirmund nu putea s-o abandoneze pur și simplu pe chei. Râvnise spada încă din ziua în care tata i-o dăruise lui Hámund.

— Este o spadă de rege, spuse Steinólfur.

— Este minunată, zise Skjalgi.

Geirmund îl privi pe băiat.

— Cred că a sosit timpul să ai și tu spada ta. Își desfăcu de la brâu propria-i armă, simplă, dar din oțel bun, și i-o întinse. Nu este la fel de minunată ca a lui Hámund, însă m-a slujit bine și te va sluji la fel și pe tine, dacă-l vei lăsa pe Steinólfur să-ți arate cum să ai grijă de ea.

Puțini războinici își puteau permite o spadă până după primul lor raid și Skjalgi o primi ca și cum ar fi fost făcută din aur.

— Mulțumesc, Geirmund, spuse el.

Un colț al gurii lui Steinólfur se ridică într-un zâmbet și încuviință din cap spre tânăr.

— Hel-hide!

Geirmund se răsuci către corabie, unde Guthrum stătea pe punte. În spatele lui, echipajul ridicase

catargul și-l punea pe poziție.

— Am auzit că vrei să navighezi cu mine! spuse danezul. Geirmund se apropie mai mult, dar nu urcă la bord.

— Da, jarl Guthrum.

— Recunosc că sunt surprins să te văd, zise Guthrum, după ofensa pe care mi-a adus-o tatăl tău.

— Eu nu sunt tatăl meu, rosti tânărul, și nu-mi voi cere scuze pentru el.

— Bine faci. Niciun om n-ar trebui să-și ceară scuze pentru altul. Fiecare trebuie să răspundă pentru propriile fapte și pentru propria onoare. Guthrum dădu din cap spre Steinólfur și Skjalgi. Totuși vii la mine fără corabie și doar cu un juruit și un băiat.

— Avem spade, spuse Geirmund, și acum ți le juruiesc ție.

— Poți să folosești spada aia? întrebă danezul, arătând din cap arma lui Hámund.

— Sunt antrenat s-o folosesc, dar încă n-am luat viața cuiva cu ea. Este de ajuns?

Guthrum strânse din umeri.

— Da, este. Însă înainte de a lua vieți, îți va veni rândul la vâsle. Ascultă-mă cu atenție, Hel-hide. Poate că ești nepotul lui Half, însă nu vei conduce niciun danez până nu-ți vei dovedi valoarea.

— Nu mă aștept la nimic mai mult, spuse Geirmund. Dar ascultă-mă cu atenție, jarl Guthrum. Într-o zi, până și tu te vei teme de războinicii care mă urmează.

Danezul râse și le făcu semn să urce la bord.

— Aștept ziua aceea așa cum piatra așteaptă mușchiul. Geirmund sări de pe chei pe corabie, urmat de Steinólfur și Skjalgi, și toți trei își găsiră locuri unde să se așeze printre membrii echipajului, pe punte, către prova. Geirmund privi în lungul corabiei și numără șaisprezece vâsle pe o parte, cu primul schimb de oameni aflați deja pe băncuțele lor, gata să lopăteze după cum poruncea

căpitanul. Timonierul era la cârmă, înconjurat de altă duzină de bărbați gata să ia o vâslă când ceilalți ajungeau la o mie de lovituri, pe când omul de veghe își ocupa locul la proră. O clipă mai târziu, Guthrum dădu ordinul de plecare.

Căpitanul merse la postul lui de la catarg și răcni porunci, iar alți bărbați se deplasară în lungul vasului, dezlegând parâmele din piele de morsă și îndepărtând corabia de chei cu ajutorul unor prăjini lungi. Vâslașii coborâră lopețile în apă, iar căpitanul le dirijă mișcările, împingând încet vasul în curenții din Karmsund, unde apa plescăia, lovindu-se de carena subțire din lemn.

Vâslașii lopătară spre apus și miazăzi, ocolind peninsula pe care se afla Curtea regelui Hjörr și, deși trecu pe sub clădire, Geirmund se simți pentru prima dată în viața lui în afara razei ei de acțiune. Se simți liber.

Guthrum turnă în apă o ofrandă de vin scump și o rugă pe Rán să le dea o călătorie ferită de griji, apoi traversă puntea corabiei și veni lângă Geirmund.

— Nu-mi voi bate joc de tine dacă vrei să-ți iei rămas bun, spuse el.

— Ba da, o vei face, zise Steinólfur, zâmbindu-i danezului. Și eu mă voi alătura ție.

Geirmund râse și nu spuse nimic. Nu flutură din brațe, dar își luă un rămas bun tăcut care însemna închiderea unei uși ce accepta că s-ar putea să nu i se mai deschidă niciodată. Cu Avaldsnes în spate și cu țărmurile Karmsundului la răsărit și la apus, se simțea închis din trei părți și își fixă ochii pe singura cale ce-i rămăsese deschisă. Nu mult după aceea, căpitanul ordonă ridicarea pânzelor pentru a prinde vântul dinspre miazănoapte. Vâslașii își scoaseră lopețile din apă și corabia goni spre miazăzi.

Partea a II-a

TRAVERSAREA

7

Zeița Rán le dărui o mare calmă în cea mai mare parte a călătoriei din Rogaland până în Iutlanda, iar vântul umplu într-atât pânzele corabiei, încât Geirmund trebui să vâslească doar de câteva ori. Fu însă suficient pentru a-i jupui pielea palmelor și pentru a-i istovi mușchii brațelor, umerilor și spatelui. Când se plânse, Steinólfur îi spuse că nu știa încă nimic despre adevărata furie și brutalitate a oceanului, despre furtunile ce pătrundeau în corabie și-l furau pe omul care vâslea lângă tine, despre valurile cât munții ce se rostogoleau și răsuceau corăbiile ca pe niște cârpe ude.

Vasul lui Guthrum se numea *Iubărețul valurilor,* dar uneori bărbații îl numeau *Ciocănitorul valurilor,* în funcție de buna lor dispoziție și de temperamentul fiicelor lui Rán. Membrii echipajului îl priveau pe Geirmund cu suspiciune. Tânărul îi surprindea aruncându-i ocheade neîncrezătoare; rareori vorbeau cu el, totuși reuși să învețe câteva dintre numele lor.

Căpitanul corabiei se numea Rek și avea de-a curmezișul scalpului o cicatrice care îi mutila linia părului, de parcă cineva încercase să-i smulgă capacul țestei. Blestemele și plângerile pe care le trimitea către Geirmund de câte ori îi venea rândul la vâslit, și adesea când nu făcea nimic, dovedeau o ură instantanee și de neînțeles. Căpitanul avea la bord un frate, un uriaș cu spinarea lată și umerii puternici, care părea să fie mai puțin violent decât Rek. Îl chema Eskil și era un vâslaș simplu, deși ceilalți tovarăși de lopătat păreau să i se supună.

Spre deosebire de ei, Eskil nu-și ferea ochii când Geirmund îl surprindea că-l privea, ci încuviința din cap.

În a patra zi de navigație ajunseră la Ribe, pe țărmul de apus al Iutlandei, unde se alăturară unei flote de cel puțin două sute de corăbii. Mareele regulate de pe coasta aceea împinseseră apa puțin adâncă în sus, pe țărmurile acoperite cu iarbă și stufăriș, iar refluxurile creaseră canale și dezveliseră întinderi largi de nisip și nămol. Geirmund nu mai văzuse niciodată așa ceva, iar Guthrum spuse că ar fi avut nevoie de cel puțin încă trei zile de navigație, ca să ajungă la capătul acelei mări de noroi, în Frisland.

Zăboviră în ape mai adânci în largul coastei Iutlandei, până când putură folosi fluxul de seară pentru a duce corabia către interior, ca să ancoreze mai aproape de uscat, alături de restul flotei. Apoi mareea se retrase, lăsând *Iubărețul valurilor* alături de celelalte ambarcațiuni, ca pe o balenă eșuată pe țărm.

Coborâră de la bord pe o scândură simplă, care se îndoi sub greutatea lor, trecură prin mormane de alge și plescăiră printr-o mlaștină sărată plină de crabi și alte crustacee. Berze albe și mândre se plimbau prin preajmă, ospătându-se cu prada pe care o scoteau din noroi cu pliscurile și o aruncau în aer. Vântul avea iz de pește și saramură, iar pământul acela, deși moale, părea ferm sub tălpile lor după zilele petrecute pe marea instabilă.

— Cât credeți că vom sta aici? întrebă Skjalgi.

— Depinde dacă au sosit deja toți jarlii care trebuiau să vină, răspunse Steinólfur. Cred totuși că danezii vor aștepta vânturi și valuri favorabile.

Skjalgi aruncă o privire peste umăr, înapoi spre corăbii.

— Marea pare favorabilă acum.

— Ca să navighezi către miazăzi, da, spuse Geirmund, însă de aici noi vom călători spre apus.

Din locul unde fluxul nu ajungea mai departe pe țărm, nisipul de sub tălpile lor se uscă treptat și deveni ușor și alburiu, suflat de vânt în dune. Cei trei suiră de pe plajă pe un teren mai înalt, cu iarbă, unde găsiră tabăra flotei întinsă pe sute de pogoane, aproape cât se putea vedea cu ochii. Hărmălaia ei răsuna ca un tunet îndepărtat și neîncetat.

— Asta da priveliște, spuse Skjalgi.

— Hel-hide! Guthrum păși pe câmpie de pe plajă și-i făcu semn lui Geirmund să-l urmeze. Vino cu mine.

Tânărul încuviință din cap, dar înainte de a pleca îi spuse lui Steinólfur să găsească un loc de tabără lângă oamenii lui Guthrum, însă cât mai departe de apă, pentru a nu se trezi înotând în mare dacă în timpul nopții ar fi sosit o furtună cu talazuri. Apoi îl urmă pe Guthrum până la o potecă lată ce traversa tabăra către centrul ei. Trecură pe lângă fierari care ciocăneau lângă forje improvizate, meșteșugari în piele și lemn, croitori și țesători, măcelari și vetre de gătit, și, cu cât înaintau mai mult, cu atât tabăra mirosea mai mult a viață și a gunoaiele vieții, o așezare temporară mult mai mare decât Avaldsnes.

Printre războinicii pe lângă care trecură erau multe femei și Geirmund le cercetă chipurile, întrebându-se dacă Eivor se afla aici. Toți luptătorii plecau frunțile înaintea lui Guthrum. Geirmund atrăgea priviri din corturile de pe drumul acela improvizat și danezul păru să observe asta.

— Până acum n-au mai văzut pe nimeni atât de urât, spuse el.

— Nu l-au văzut pe Rek? întrebă Geirmund.

Râsul lui Guthrum fu ca o rafală dintr-un corn de capră.

— Eu aș fi grijuliu cu limba asta când Rek te poate auzi. Deocamdată vei fi în compania lui.

Geirmund se temuse de așa ceva.

— Înțeleg de ce se holbează toți, urmă danezul. Tu nu arăți a normand.

— Mi s-a mai spus.

— Hjörr este tatăl tău?

Francheța întrebării îl împiedică pe Geirmund să răspundă imediat și aproape că-l opri pe potecă.

— Sau erai deja în pântecul mamei tale când ea a plecat din Bjarmaland? întrebă Guthrum.

Acum tânărul se opri de-adevăratelea, străduindu-se să nu-și caute mânerul noii sale spade.

— Să-ți iei vorba asta înapoi, jarl Guthrum. Imediat!

Danezul se opri, se întoarse și-l privi superior, cu capul înclinat spre un umăr.

— Oare voi face așa?

— Da, o vei face. Insultă-mă dacă trebuie, însă n-o vei insulta pe mama mea.

După o clipă de încordare, Guthrum încuviință din cap.

— Ai dreptate, îmi retrag spusele despre mama ta. Dar cum rămâne cu Hjörr?

— El este tatăl meu.

Geirmund își reluă înaintarea prin tabără, simțind mirosul turmelor de animale, care erau ținute undeva în țarcuri.

— Este binețtiut și acceptat că eu și fratele meu ne-am născut la un an după ce mama mea a sosit în Avaldsnes. Noi semănăm cu cei din poporul ei.

Danezul păru să accepte acest fapt.

— După felul în care ai plecat, mă întrebam dacă-i mai spui „tată”. Dacă el mai este regele tău.

Geirmund nu-și pusese întrebarea aceea, sau, cel puțin, nu cu acele cuvinte.

— Sincer, nu sunt sigur cum să răspund.

— A fost nevoie de curaj să faci ce ai făcut, spuse Guthrum. Să vii la mine ca un cerșetor, fără corabie și fără războinici.

— N-am cerșit, zise Geirmund.

— N-am vrut să te insult. Îți admir curajul, însă curajul și onoarea nu sunt totuna. Chiar și trădătorii și cei ce-și încalcă jurămintele pot da dovadă de curaj. Mă-ntreb doar cui vei dovedi loialitate.

— Este o întrebare cinstită. Geirmund zări în depărtare un cort mare și bănui că aceea era destinația lor. Dar aș spune că loialitatea și onoarea nu sunt întotdeauna același lucru. În unele momente onoarea cere să abandonezi loialitatea.

Danezul se încruntă, ca și cum s-ar fi îndoit de adevărul acelei afirmații.

— Poate, spuse el.

— Totuși eu ți-am jurat pe onoarea mea, adăugă Geirmund.

Guthrum îl privi o clipă și încuviință din cap, apoi arătă cu degetul către cortul mare.

— Îl vei întâlni acum pe regele meu, Bersi. Nu vei spune niciun cuvânt până nu vei fi întrebat.

— Da, herra.

Ajunseră la cort, a cărui intrare era străjuită de doi oșteni în zale, înarmați cu suliță, spadă și topor. Ei îl recunoscură pe Guthrum și plecară capetele, dar păși în fața deschiderii pentru a-i bloca calea lui Geirmund.

— El cine este, jarl Guthrum? întrebă unul dintre ei.

Celălalt își menținea atenția asupra tânărului, cu armele pregătite.

— Acesta este Geirmund Hjörrsson, spuse Guthrum, un fiu al regelui din Rogaland.

Cei doi străjeri schimbară o privire, după care se traseră în lături pentru a le îngădui să intre.

Geirmund îl urmă pe danez în cortul întunecat. Într-o vatră, aproape de centru, ardea un foc, iar fumul albastru se ridica leneș spre gura de aerisire din vârful cortului. Tânărul zări tapiserii și covoare din îndepărtatele Serkland și Tyrkland, iar paravane înalte și pliabile, din lemn sculptat în ornamente, delimitau câteva odăițe în jurul

spațiului central. Șase-șapte bărbați stăteau jos sau în picioare lângă foc, iar unii țineau în mâini coarne aurite pentru bere; judecând după blănuri și inele, toți erau jarli.

— Guthrum! răcni unul dintre ei și traversă greoi încăperea pentru a-i strânge brațele.

Era gălăgios, cu barba și obrajii roșii, iar prezența lui domina cortul. Era mai înalt decât Guthrum și decât majoritatea celorlalți danezi, și probabil că nu era un luptător iute sau agil, ci puternic și rezistent. Geirmund știu pe dată că era Bersi.

— Mulțumesc lui Óðinn că te-ai întors cu bine, urmă regele danez. Câte corăbii mi-ai adus de pe Calea de Miazănoapte?

Guthrum plecă fruntea.

— Niciuna, îmi pare rău s-o spun.

— Niciuna?

— Normanzii sunt frământați de propriile lor griji. În toate Curțile în care am fost se vorbea despre războiul cu Harald de Sogn.

— Un motiv în plus să se alăture nouă și să caute pământuri noi.

— Am adus același argument, dar n-au putut fi convinși. Cu o singură excepție. Guthrum făcu un gest spre Geirmund. Acesta este unul dintre fiii lui Hjörr Halfsson și ai Ljufvinei.

— Unul dintre Hel-hidei? Bersi se uită la Geirmund și gura i se despică într-un zâmbet larg, care-i dezvălui două goluri în dinți. Care ești tu?

— Eu sunt Geirmund.

— Și câți oameni mi-ai adus, Geirmund Hjörrsson? Geirmund șovăi și-l privi pe Guthrum înainte de a răspunde.

— Doi.

— Unu și jumătate, spuse Guthrum.

Zâmbetul regelui dispăru în barbă și ochii i se îngustară.

— L-am sfidat pe tatăl meu să mă alătur vouă, continuă Geirmund. Acesta este motivul pentru

care n-am nimic de la el.

Ceilalți jarli stăteau în așteptare, tăcuți și nemișcați ca pinii iarna, în timp ce Bersi îl examină pe Geirmund din cap până-n picioare.

— Ți-a dat o spadă frumoasă, după cum arată, spuse el în cele din urmă.

Geirmund se gândi că era mai bine să nu-l corecteze.

— E însetată de sânge saxon.

Zâmbetul lui Bersi reapăru.

— Și va fi sătulă. Spada ta se va scălda în sânge saxon, dacă asta-și dorește. După aceea se întoarse și se adresă jarlilor săi: Odată cu întoarcerea lui Guthrum, putem să ne gândim la traversare. Se îndreptă către o parte a încăperii și-și luă locul pe un podium, iar scaunul gemu sub greutatea sa. Halfdan mărșăluiește acum prin Mercia, până în locul numit Readingum de pe râul Tamisa, iar noi vom folosi Tamisa pentru a ne duce corăbiile tot acolo. Dacă zeii sunt cu noi, Halfdan va fi cucerit orașul înainte de ajungerea noastră. Însă corăbiile noastre vor fi vulnerabile pe râu. Se întoarse către un jarl vârstnic, cu părul cărunt, care purta la brâu o spadă saxonă butucănoasă. Osbern, care-s ultimele vești de la oamenii tăi din Thanet și Lundunaborg?

În vreme ce jarlul îi răspundea, Guthrum se aplecă spre Geirmund.

— Oamenii mei vor fi în colțul de miazăzi prin apus al taberei, îi spuse. Du-te și caută-i. Mâncați, apoi odihniți-vă.

Tânărul ar fi vrut să rămână, ca să afle mai multe despre ceea ce-l aștepta, dar încuviință din cap și se strecură din adunare și afară din cort.

Soarele apusese și amurgul cobora peste tabără, care era luminată acum de strălucirile risipite ale focurilor și torțelor. Geirmund se întoarse pe drumul pe care venise cu Guthrum, îndreptându-se spre apus, spre mare, înconjurat de zgomotele de

petrecere și de frenezia luptătorilor dornici de război și de pradă.

Aproape de marginea taberei, marea de noroi se vedea din nou, presărată de cocoașele întunecate ale corăbiilor ce așteptau, iar tânărul coti spre miazăzi, mergând printre grupurile de corturi și în jurul lor. Cercetă fețele luminate de foc ale războinicilor pe lângă care trecea, căutând oameni pe care să-i cunoască de pe corabia lui Guthrum, și în cele din urmă îl zări pe Eskil așezat în fața unui foc de tabără mic, într-un cerc de douăzeci sau mai bine de danezi.

Se apropie de el și-l întrebă dacă-l văzuse pe Steinólfur. Eskil îl privi, după care încuviință din cap și arătă în dreapta sa fără un cuvânt. Geirmund îi mulțumi și porni într-acolo.

— Hel-hide! strigă o voce aspră din celălalt capăt al cercului.

Geirmund se întoarse către ea, recunoscând-o.

— Ce este, Rek?

Căpitanul corabiei se ridică în picioare, clătinându-se de la bere.

— Spune-mi ceva. Bărbații din poporul mamei tale sunt luptători?

— Nu pot spune, zise Geirmund, fiindcă n-am fost niciodată în Bjarmaland. De ce mă-ntrebi?

Rek păși în interiorul cercului de danezi și ocoli focul, venind spre el.

— Mă-ntrebam doar… ce fel de bărbat ești tu. Pentru că-i clar că nu ești normand.

— Ajunge, frate, spuse Eskil din spatele lui Geirmund.

Dar Rek își continuă înaintarea.

— N-ajunge până nu sunt mulțumit, frate.

— Mulțumit de ce? întrebă Geirmund, refuzând să ridice o cizmă sau să cedeze cât de puțin teren.

Rek se apropie și păși chiar lângă el, față în față, privindu-l în ochi, cu respirația duhnind a bere și cu focul de tabără în spate.

— Până nu sunt mulțumit de curajul tău, metisule.

Unii danezi se sculaseră deja, de asemenea, pregătiți pentru orice ar fi urmat. Geirmund știa însă bine ce avea să se-ntâmple. Se mai întâmplase și înainte. De multe ori.

— Vrei să mă pui la-ncercare? întrebă el, simțind în timpane bubuiturile furioase ale inimii. Pentru că dac-o faci, voi…

— Tu! Rek! Steinólfur intră în cerc în clipa aceea, cu brațele întinse. Poate că vrei să pui la-ncercare curajul *meu?*

— Ajunge! Eskil părea iritat, când pătrunse în cerc. Luați loc – toți, spuse el, privindu-i pe danezii din jurul focului.

Războinicii se așezară, dar cu reticență, iar Geirmund se întrebă cum se făcea ca un vâslaș să aibă o asemenea autoritate. Doar Eskil, Rek, Steinólfur și cu el rămaseră în picioare, în timp ce același vânt de miazănoapte care adusese corabia lui Guthrum în Iutlanda biciuia tabăra, stârnind scântei și întețind tăciunii din foc.

Căpitanul arătă către Geirmund.

— Ești de rău augur, Hel-hide, spuse el și murmure aprobatoare trecură prin cerc. Aș vrea să scap de tine.

Steinólfur înaintă câțiva pași și se plasă în fața lui Geirmund, cu brațele încrucișate.

— E de rău augur pentru tine, dacă continui să vorbești așa. Aș putea scăpa cu ușurință de tine.

— El nu poate să vorbească singur? întrebă Rek. Sau se ascunde-ntotdeauna în spatele lui…

— Ajunge! strigă Eskil și Rek tresări.

— Frate, eu doar…

— Ai băut prea multă bere, continuă Eskil. Aș zice că e cazul să te duci la cortul tău cât încă-l mai găsești.

Unii danezi râseră la auzul acelor cuvinte, iar Rek se învăpăie la față. Se uită fix la Geirmund, tremurând de furie ucigașă, însă în cele din urmă

se întoarse și se îndepărtă de cerc, în noaptea tot mai adâncă. Eskil clătină din cap, apoi reveni în locul unde stătuse, lăsându-l pe Geirmund să simtă greutatea privirilor celorlalți danezi.

Steinólfur se uită în jurul cercului.

— Vino, spuse el. Băiatul se va-ntreba unde suntem.

Făcu semn din cap în direcția din care apăruse. Geirmund se simțea totuși pregătit de luptă, ca și cum ar fi fost înarmat cu sulițe și săgeți care aveau nevoie de o țintă nouă. Se răsuci și se uită din nou la Eskil, care la rândul lui privea focul; după aceea cercetă fețele celorlalți danezi, în căutarea altui adversar. Când se păru că niciunul nu-i va ieși în întâmpinare, sudui și-l urmă pe Steinólfur, care-l conduse printre corturi și saci de dormit din piele, spre un tufăriș mare de cătină.

— Pentru o vreme ar fi bine să stai departe de Rek, spuse războinicul vârstnic. Ca toți corăbierii, el caută semne rele și le găsește întotdeauna.

— Cum pot să mă feresc de el? întrebă Geirmund. El e comandantul.

— Pe *Iubărețul valurilor,* da, însă am vorbit cu danezii. Rek este un corăbier priceput, dar toată lumea știe că fratele lui e războinicul cel mai bun dintre ei. Pe mare, Eskil trage la vâsle alături de echipaj, însă pe uscat el este al doilea după Guthrum.

Ajunseră la un foc de tabără mic, în jurul căruia Skjalgi se plimba neliniștit.

— Cine este al doilea după Guthrum? întrebă băiatul.

— Asta explică multe, spuse Geirmund, amintindu-și cum ceilalți vâslași se supuseseră lui Eskil și cum fratele său îl ascultase cu doar câteva clipe în urmă. Câți oșteni a adunat Guthrum pentru regele danez?

— Se spune că are patruzeci de corăbii. Steinólfur se așeză lângă foc și-i făcu semn lui

Skjalgi să facă la fel. Liniștește-te, băiete, mă tulburi.

Skjalgi clipi, însă ținu gura închisă și se așeză, apoi li se alătură și Geirmund. Steinólfur le împărți mâncare din proviziile lor: câteva fâșii de carne uscată și sărată, pâine de secară crocantă, brânză tare și fructe uscate. În timp ce mâncau, războinicul vârstnic continuă:

— Majoritatea corăbiilor lui Guthrum sunt snekkja, ca *Ciocănitorul valurilor.* Totuși unele sunt skeiðar cu șaizeci de vâsle.

Geirmund calculă numărul de războinici pe care îl puteau transporta atâtea corăbii.

— Deci are o oștire de cel puțin două mii de oameni.

— Așa este, încuviință Steinólfur. De ce-ntrebi?

— Încerc să apreciez poziția lui față de Bersi și ceilalți jarli.

— Te asiguri că ne-ai juruit danezului potrivit? Steinólfur mai aruncă o bucată de lemn pe foc.

— Guthrum este danezul potrivit, spuse tânărul, deși încă nu putea să explice de ce credea asta; știa doar că soarta îl pusese în corabia sa. Ar trebui să ne culcăm acum, cât mai putem. Cred că în curând vom pleca.

Își desfăcură sacii de dormit din piele de morsă, unul pentru Geirmund și unul pentru Steinólfur și Skjalgi, care-l împărțeau, deși fiecare húðfat era suficient de mare pentru a găzdui doi bărbați în toată firea. În apropierea taberei nu mai rămăseseră multe lemne uscate de adunat, iar Skjalgi le aruncă pe ultimele în foc înainte de a se băga în sac împreună cu războinicul vârstnic.

— Ține-ți vânturile până dimineață, băiete, spuse Steinólfur, întins pe spate, cu ochii închiși și mâinile încrucișate pe piept.

Geirmund îi zâmbi lui Skjalgi pentru a-i da de înțeles că știa prea bine cine era cel mai vinovat de obiceiul acela. Apoi se vârî în sacul său de dormit, însă nu adormi imediat. Se uită la stele, se gândi la

spusele lui Bragi despre războiul dintre oameni și zei, și-și imagină stelele dispărând ca niște felinare stinse după bătălia finală și împlinirea destinelor lui Óðinn, și al lui Thór, și al tuturor celorlalți Æsir și Vanir, lăsând cerul un abis căscat, un nou Ginnungagap în care avea să cadă totul. Geirmund pluti în uitarea aceea până când aproape adormi, însă după aceea Skjalgi îi șopti numele și-l aduse înapoi.

— Ce-i? îl întrebă pe băiat.

— De ce purtăm război cu saxonii? zise acesta. Este o dușmănie de sânge?

Geirmund suspină.

— Unii ar putea spune că da. Saxonii au ucis fermieri și pe familiile lor, iar danezii încearcă doar să se stabilească acolo și să trăiască în pace.

— De ce i-au ucis saxonii pe danezi?

— Pentru că danezii i-au ucis pe saxoni, mârâi Steinólfur, trezit de discuția lor. Da, e o dușmănie de sânge, băiete. Niciuna dintre părți nu va accepta că ea a început-o. Dacă vrei, poți să stai treaz și să te gândești la asta, atât timp cât nu mai vorbești și ne lași s-avem liniște.

Iar Skjalgi tăcu.

Geirmund închise ochii, încălzit în pielea de morsă, în ciuda vântului care biciuia țărmul acela. Dormi bine, deși trupul și visele lui își aminteau de legănarea corabiei pe valuri din ultimele nopți.

* * *

Petrecură ziua următoare și încă două zile, antrenându-l pe Skjalgi în folosirea spadei. Deși subțiri, brațele și picioarele puternice ale băiatului învățară repede, iar el putu lovi cu viteza unui șoim. În tot acest timp, cei trei se ținură departe de danezi și astfel Geirmund evită o a doua confruntare cu Rek. Știa însă că nu era decât o amânare a inevitabilului, dacă nu era dispus să-i ceară lui Guthrum să-i pună pe altă corabie, iar el nu voia s-o facă. Îl văzu foarte puțin pe Guthrum, care-și petrecea majoritatea timpului în sfat cu

Bersi și cu ceilalți jarli. În fiecare zi, fluxul aducea alte câteva corăbii și războinici rătăcitori, însă alăturarea sulițelor lor la oștire era precum alăturarea unei singure tulpini de orz la un pogon de grâne.

În a patra zi petrecută la Ribe, Geirmund merse în tabără ca să vadă dacă poate găsi scuturi de cumpărat, fiindcă ei trei nu și le luaseră din Avaldsnes. Își petrecu dimineața punând întrebări și urmând îndrumări nefolositoare. Tabăra era imensă și haotică și abia pe la amiază găsi în sfârșit un frizon dispus să vândă.

Scuturile sale erau folosite, dar solide și făcute din lemn de molid. Pielea cusută pe circumferință era bine strânsă, benzile de fier unse și fără rugină. Geirmund se așteptase să plătească mai mult decât ar fi meritat pentru orice scut pe care reușea să-l găsească, însă frizonul nu avea intenția să i se alăture lui Bersi, ci voia doar să-și vândă marfa înainte ca flota să părăsească țărmurile acelea, așa că tânărul reuși să le cumpere pe toate trei pentru două monede de argint.

Pe drumul de întoarcere spre tabăra jarlului Guthrum, trecu pe lângă câteva corturi în care femeile se ofereau pentru mai puțin de un argint. Una dintre ele îi făcu semn cu mâna, chemându-l, iar pentru o clipă părul ei blond și obrajii roșii îl ademeniră. Dar acum purta trei scuturi, unul în spate și câte unul în fiecare mână, și avea prea mult argint la el pentru a risca să fie jefuit de unul dintre prietenii femeii, așa că făcu alegerea mai sigură și-și continuă drumul.

În ziua următoare, el și Steinólfur plănuiseră să-i arate lui Skjalgi cum să stea într-un zid de scuturi, însă abia începuseră instrucția când în tabără se răspândi vestea că flota se pregătea de plecare. Guthrum apăru printre ei, mirosind a mied, și dădu porunca oficială de a aduce ofrande zeilor și de a încărca vasele pentru invadarea Angliei.

8

Vreme de două zile, flota se bucură de o mare liniștită, dar în a treia zi o furtună sosi dinspre miazănoapte fără niciun semn sau avertisment. Vânturile urlătoare și valurile feroce risipiră corăbiile, lăsându-le pe fiecare să lupte pentru viața sau moartea echipajului. Rek ordonă să coboare vela *Iubăreţului,* pentru a nu se rupe, și fiecare bărbat își îndeplini mia de lovituri de vâsle.

Geirmund vâsli, apoi trecu la găleata de golit apa din santină, după care reveni la vâsle, până-și simți picioarele și brațele la fel de inutile ca niște trestii îmbibate de apă și până ce abia de mai putea vedea prin vânt, cu ploaia și stropii de apă sărată sfâșiindu-i ochii. Fără soare, nu știau când treceau zilele, iar furtuna părea fără sfârșit. În curând, tânărul se pierdu în ritmul vâslelor și nu putea spune dacă trecuseră zile sau ore.

Iubăreţul era bine construit și nu se afunda în apă, indiferent că se afla pe coama unui val, sau într-o scobitură atât de adâncă, încât devenea întunecată ca noaptea până când suiau din ea. Existau însă și momente când valurile și curenții răsuceau corabia până ce etrava și etamboul păreau îndreptate în direcții opuse, iar forța aceea crea goluri între filele de bordaj și lăsa apa să intre. Când Guthrum află că Steinólfur petrecuse timp pe mare și știa câte ceva despre ambarcațiuni, îi dădu războinicului vârstnic sarcina de a astupa scurgerile cu lână smolită. Skjalgi lucră cu el și învăță iute metoda, după care Steinólfur îl lăsă la treaba aceea și reveni la vâslit și la scos apa cu ispolul. Era însă o cauză zadarnică, căci de îndată ce Skjalgi oprea o scurgere, se deschideau alte două.

Pe când Geirmund trudea alături de Guthrum, evacuând apa ce se revărsa înăuntru, Rek se clătină spre ei și strigă.

— Ægir și Rán vor să ne-nghită! Ne vor moartea!

— Nu-i băga-n seamă! râse Guthrum. Óðinn este cu noi! Rek se uită la el.

— Oare Óðinn va salva corabia care transportă un copil al lui Hei?

Întrebarea aceea păru să schimbe direcția vântului. Geirmund văzu cum îndoiala crăpă cusăturile curajului lui Guthrum, iar despicătura aceea se răspândi aproape instantaneu prin echipajul corabiei.

— Eu zic să-l oferim pe Hel-hide lui Ægir! spuse Rek. Să-l lăsăm pe jötunn să-l aibă!

— Nu! Steinólfur își aruncă vâsla și, legănându-se, traversă puntea instabilă. Va trebui să m-omori mai întâi, și jur că voi lua danezi cu mine! Arătă cu degetul către Rek. Începând cu lașul!

Altercația îi atrăsese pe Eskil și Skjalgi, iar Geirmund nu trebuia să fie clarvăzător pentru a ști cum se va sfârși totul.

— Frate, oprește-te! strigă Eskil.

— Nu! Lui Rek aproape că-i ieșeau ochii din orbite, în timp ce se bătea cu pumnii în piept. Eu dau ordinele la bordul corabiei!

— Eu cred că jarlul Guthrum dă ordinele! spuse Steinólfur, însă Geirmund vedea clar că echipajul era de partea lui Rek.

Guthrum îl privi pe Geirmund, cu apa curgându-i pe frunte, și tânărul știu ce trebuia să facă. Vedea că jarlul simțea destulă teamă, de furtună și de propriii oameni, încât să nu refuze provocarea căpitanului. Dacă se ajungea la luptă, Steinólfur și Skjalgi aveau să moară alături de el, chiar dac-ar fi reușit să ucidă câțiva danezi, căci echipajul îi depășea ca număr de zece ori. Pentru a cruța viețile camarazilor săi, tânărul trebuia să împiedice lupta și știa că Rek nu va fi mulțumit decât cu un singur rezultat

— Se spune că Half și oamenii lui erau dispuși să se arunce în mare pentru a-i salva pe ceilalți. Se

întoarse spre Steinólfur. Rămas bun, prietene, zise el și sări peste bord.

Marea se năpusti pentru a-l prinde în strânsoarea ei de gheață, apoi, când se afundă sub valuri, totul se liniști. Furia îi reveni o clipă mai târziu, în vreme ce se luptă să iasă la suprafață, unde Steinólfur îi strigă numele și se întinse spre el, aplecându-se peste jumătate din bordaj. Războinicul vru să sară în apă pentru a-l salva, dar Eskil îl reținu.

Curentul rapid îl îndepărtă pe Geirmund de corabie. Mâna i se întinse spre o vâslă ce trecea, într-o încercare instinctivă de a rămâne în viață, dar își retrase iute brațul și lăsă atât vâsla, cât și vasul să alunece dincolo de raza lui de acțiune.

Nu așa-și imaginase sfârșitul vieții atunci când părăsise Curtea tatălui său.

Totuși, în mod clar, aceasta avea să-i fie soarta.

Corabia lui Guthrum nici măcar nu-i dispăruse din vedere și greutatea armurii și a hainelor îl trăgea deja în jos. Apa de mare îi inundă gura și-i umplu nările. Se înecă și icni, dar nu mai avea putere să se lupte cu marea. Chiar dac-ar fi avut, n-ar fi contat, pentru că nimeni nu putea sfida ceea ce hotărâseră cele Trei Țesătoare.

Când îți vezi soarta, nu se mai poate face decât un singur lucru. S-o primești.

În clipa ceea îl cuprinse calmul, acceptare celor ce fuseseră menite. Geirmund își scoase cuțitul din teacă, singura armă pe care o putea ține în mână pentru a-și privi moartea ca un războinic. Apoi încetă să mai lupte, respiră pentru ultima oară și îngădui mării să-l tragă în jos, în jos, în jos, în adâncurile întunecate și nesfârșite ale unui Ginnungagap acvatic. Jos, acolo unde nu existau valuri și unde furtuna nu-l putea atinge, unde strânsoarea rece, de fier a lui Ægir îi strivea pe toți, indiferent dacă erau normanzi, saxoni sau danezi.

Geirmund își ținu respirația, întrucât trupul său lipsit de minte încă nu voia să renunțe la viață, însă

în curând nu mai avu de ales. Presiunea mării îi strângea tâmplele și-i înjunghia timpanele. Arsura din plămâni i se răspândea în tot corpul și simțea ca o înfometare în toți mușchii și articulațiile. Când deschise ochii, văzu scântei în bezna înghețată, ca și cum tăciunii din Muspelheim ar fi plutit în jurul său.

Una dintre scântei nu se clintea; era un punct de lumină sub el care devenea tot mai strălucitor și mai mare. Rán venea să fie martoră la înecul său și să-și primească ofranda. Geirmund închise ochii, totuși lumina dăinui, suficient de strălucitoare încât să-i înroșească pleoapele pe dinăuntru, iar el se cutremură cu un muget în oase. Când nu-și mai putu ține respirația, deschise gura și inhală marea. Gheața și sarea îi umplură plămânii cu foc rece. Încercă să nu lupte, dar pierdu controlul membrelor și se zbătu împotriva unui zeu. Lumina spori până îi arse ochii, orbindu-l și pârjolindu-i gândurile din minte, până ce în craniu nu mai rămase nici urmă din el.

Apoi nu mai văzu nimic. Când redeschise ochii, era întins în mijlocul unei săli uriașe, cu tavanul și pereții prea îndepărtați și întunecați ca să poată fi măsurați, și părea să fie singur. Îl durea tot trupul, de parcă fiecare părticică din el fusese învinețită. Geirmund se sculă încet în capul oaselor, revenindu-și în fire. Cu doar o clipă în urmă se înneca, dar acum hainele îi erau doar umede, iar cuțitul se afla din nou în teaca de la centură.

Patul pe care se odihnea părea a fi făcut din oțel și avea în mijloc o adâncitură de forma trupului său. Geirmund nu mai văzuse și nu mai auzise niciodată de un astfel de pat și nu putea înțelege de ce un făurar ar fi folosit atât de mult metal bun pentru o asemenea întrebuințare inutilă. Pereții și podeaua ce-l înconjurau erau din piatră neagră, șlefuită și tăiată dintr-o singură bucată, de parcă ar fi fost cioplită în inima unui munte, iar el nu putea vedea niciun opaiț, torță sau altă sursă pentru

lumina slabă din sală. Începu să creadă că găsise drumul spre casa unui zeu, sau poate a unui jötunn.

Presupuse că era mort, însă știa că nu se afla în Valhalla. Nu văzu alți războinici, nu simți mirosul mâncărurilor de la ospețe și nu auzi zgomote de luptă; de asemenea, știa că nu luptase și nu murise într-un fel care să-l mulțumească pe Óðinn, ci doar cu un cuțit în mână. Apoi se gândi la posibilitatea ca sala întunecată să-i fi aparținut zeiței Hei. Cu siguranță era suficient de rece pentru a fi tărâmul morților, dar dacă așa stăteau lucrurile, de ce, în afară de el, nu mai era nimeni acolo? Dacă sala nu-i aparținea lui Óðinn sau lui Hei, poate că se scufundase în tărâmul lui Rán; totuși spațiul acesta nu părea a fi cel din legendele despre peșterile ei de corali. Neavând un răspuns clar și nici alte presupuneri despre locul unde se putea afla, decise să plece în căutarea gazdei sale.

Când se ridică de pe patul din metal, Geirmund constată că picioarele îi erau mai zdravene decât se așteptase. Durerea și slăbiciunea din oase începuseră, de asemenea, să se atenueze, însă el crezuse dintotdeauna că morții nu simt nicio durere, așa că-și spuse că senzațiile acelea erau doar o amintire a morții sale, ce încă-i mai dăinuia în minte.

Privi cu atenție către depărtările sălii și zări o ușă. Când merse către ea, descoperi că era o arcadă, ascuțită și îngustă ca vârful unei sulițe, înaltă cât trei oameni și ceva mai lată decât deschiderea brațelor sale. Arcada ducea într-un tunel lung, pe care îl urmă spre o lumină strălucitoare ce pâlpâia în capătul opus.

După o vreme, piatra lustruită a coridorului dispăru; din punctul acela, pereții și tavanul păreau făcuți dintr-un soi de cleștar sau sticlă. Geirmund n-ar fi crezut că atât de mult material prețios putea fi adunat într-un singur loc și nici modelat de o altă făptură decât un zeu. Pe când îi admira frumusețea și măiestria, își dădu seama că era perfect

transparent; ceea ce crezuse la început că era o nuanță întunecată în interiorul sticlei se afla, de fapt, în afara acesteia. Se retrase un pas de la perete, către centrul tunelului, și privi în sus, cu gura căscată.

Era sub apă. Sub mare. Rán îl adusese pe tărâmul ei, ceea ce însemna că poate totuși nu murise.

Geirmund se uită din nou prin peretele de cleștar spre abisul negru din spatele acestuia, ce părea plin de umbre enorme și abia întrezărite. Pe fundul mării aproape că putea distinge forme despre care își imagină că erau pietre așezate vertical sau trunchiuri frânte de copaci. Și undeva, în imensitatea aceea, șarpele Jörmungandr își aștepta clipa să se trezească și să se ridice.

— Apără-mă, Thór, murmură el și până și șoapta aceea răsună puternic din pereții de cristal.

Se îndepărtă de abis și reveni spre capătul tunelului unde strălucea lumina, de care se apropie mai precaut, acum că se gândea că s-ar putea să nu se fi înecat totuși, așadar că putea încă muri. Își lăsase spada pe corabia lui Guthrum și mai avea ca armă doar cuțitul din bronz al lui Bragi. Când ajunse în capătul coridorului, îl scoase din teacă și privi grijuliu în încăperea următoare.

Aceasta era mai mică decât prima sală, dar construită din aceeași piatră, iar pereții și podeaua îi erau decorate cu basoreliefuri și încrustate cu desene din argint. Lângă un perete se afla un altar înconjurat de un lințoliu de lumină, ce părea să se miște și să se legene ca o tapiserie. În interiorul acelei lumini, pe altar, se vedea o brățară din aur ce scânteia și-l atrase pe Geirmund, care totuși se opri la câțiva pași distanță, temându-se să atingă comoara zeului.

— Poți s-o iei, dacă dorești.

Geirmund dădu un strigăt și se întoarse iute, cercetându-și spatele.

Vocea păruse să vină de pretutindeni, tare și puternică, și când îi căută sursa, văzu că înapoia lui, într-un colț al camerei, apăruse un bărbat. Necunoscutul era cu două palme mai înalt decât Geirmund și strălucea de o lumină alburie, ca a lunii. Purta o tunică din in sau mătase, cu armură din plăci și coif lucrat din argint. Fără doar și poate era un zeu, totuși tânărul refuză să i se încline până nu avea să știe ce zeu va onora.

— Ești Ægir? îl întrebă el.

— Sunt cunoscut sub multe nume, dar poți să-mi spui Völund.

Geirmund auzise povești despre un bărbat pe nume Völund, care nu era zeu, însă avea legături cu zeii și cu regii, căci era un fierar extrem de iscusit, iar obiectele făurite de el erau jinduite de toți.

— Ce este locul acesta? întrebă tânărul, ținând în continuare cuțitul lui Bragi pe lângă trup.

— Este casa mea, spuse Völund. Fierăria mea.

Geirmund privi în sus, către tavan.

— Suntem sub mare?

— Da, așa este. Cu mult timp în urmă, munți de gheață acopereau mare parte din ținuturile de miazănoapte, iar locul acesta se afla pe uscat. Strămoșii tăi vânau bouri măreți și culegeau hrană din pădurile de aici. Când gheața s-a retras, marea s-a umflat, a înecat pădurile și fierăria mea și i-a împins pe strămoșii tăi să se stabilească în alte locuri.

Asemenea ghețuri și inundații existau doar în povești. Buri, tatăl lui Borr, care era tatăl lui Óðinn, fusese salvat de vaca Auðumbla, când gheața din Niflheim se retrăsese de asemenea, iar urmașii lui Buri fuseseră cei care-l uciseseră pe jötunnul Ymir, pentru a modela lumea din leșul său.

— Cum am ajuns aici? întrebă Geirmund.

— Te înecai, spuse Völund, așa că te-am chemat.

Se apropie mai mult și tânărul simți un fior prin trup când observă că putea vedea prin fierar până la peretele din spatele acestuia.

Ridică pumnalul și se retrase un pas.

— Tu nu ești om.

Völund clătină din cap.

— Nu.

— Ești viu?

— Am fost cândva.

— Dacă nu ești viu, atunci ce ești?

Fierarul făcu o pauză.

— Gândește-te la mine ca la o amintire.

— A cui amintire?

— A zeilor.

Geirmund începea să-și piardă stăpânirea de sine și nu mai știa dacă se afla într-adevăr în locul acesta, sau dacă visa.

— Eu sunt viu? întrebă el.

— Da.

— De ce?

— De ce ești viu?

— Nu. De ce m-ai salvat? Multe corăbii se pierd în furtuni, iar echipajele lor se înecă. Geirmund privi în jur. Se pare că sunt singurul pe care l-ai luat în Curtea ta. Așa că te întreb – de ce m-ai salvat pe mine și pe alții nu?

— Acum îți înțeleg întrebarea. Völund se întoarse spre altar. Brățara aceasta este, în parte, un răspuns.

Tânărul nu coborî cuțitul, dar privi din nou către altar și brățară, care nu semăna cu niciuna pe care o văzuse înainte. Era făurită din șapte bucăți și fiecare fusese împodobită cu altă rună, iar fiecare rună părea să răspândească din interior o strălucire de altă culoare.

— Brățara aceasta are un nume, urmă Völund. Strămoșii tăi îi spuneau Hnituðr.

Geirmund făcu un pas spre altar.

— Strămoșii mei?

— Da.

Völund făcu o mișcare din mână și tapiseria de lumină ce înconjura brățara dispăru.

— Ți-am dezvăluit că ai sângele strămoșilor tăi care au trăit pe tărâmul acesta înainte ca marea să-l acopere. Îmi ești cunoscut. Strămoșul tău îmi era cunoscut, când l-am salvat de asemenea de la înec.

Geirmund avea un singur strămoș care fusese cât pe ce să se înece.

— Vorbești despre Hjörrleif, spuse el. Tatăl tatălui tatălui meu.

Völund încuviință din cap.

— Dar asta ar însemna că… Tu ești omul mării. Geirmund își îndreptă cuțitul către fierar. El te-a prins în năvodul său.

— N-ar fi posibil să fiu prins cu un năvod.

— Dar tu ești omul mării din poveste, nu-i așa? Tu ai prezis soarta lui Hjörrleif.

— Am descris cea mai probabilă dintre sorțile lui posibile. Geirmund coborî cuțitul.

— Ce-nseamnă asta? Există o singură soartă pentru fiecare dintre noi, una inevitabilă.

— Soarta nu este decât un cuvânt pentru rezultatul alegerii și consecințele ei. Consecința devine inevitabilă după alegere. Acțiunea va fi întâmpinată de reacțiune. Spune-mi, crezi că alegerile sunt inevitabile?

— Nu. Eu pot alege întotdeauna cum să-mi întâlnesc soarta.

— Poți? Völund zâmbi. Ai fi putut alege să rămâi pe uscat, în loc să încerci să traversezi marea?

Geirmund se gândi o clipă.

— Nu, pentru că aceea a fost o chestiune de onoare. Am jurat să-l urmez pe Guthrum.

— Ai avut de ales când ai depus jurământul acela?

— Nu, pentru că era singura cale…

Geirmund știa că, dacă n-ar fi jurat, Guthrum nu l-ar fi luat la bordul corabiei sale și atunci ar fi rămas în Curtea tatălui său din Avaldsnes. Pentru

fiecare dintre alegerile sale nu existase decât o singură cale de urmat, însă calea aceea fusese determinată de alegerile dinaintea ei, care fuseseră determinate de alegerile dinaintea lor. Dacă ar fi făcut alegeri diferite, tânărul ar fi devenit altcineva decât cel care era. Însă asta nu însemna că alegerile respective erau inevitabile sau că alte alegeri ar fi fost imposibile. Pur și simplu, erau mai greu de făcut.

— Efectul este lege, spuse Völund. Alegerea este în sângele tău și tot în sângele tău eu văd ce te așteaptă.

— Ești înțelept pentru un fierar, zise Geirmund. Ce vezi că mă așteaptă?

— Trădare și înfrângere. Völund vorbea ca și cum enumera roadele unei recolte banale. Te vei preda dușmanului tău, dar nu vei ști cine este dușmanul tău.

Geirmund pufni.

— Mă confunzi cu tatăl și cu fratele meu. Nu m-aș preda niciodată dușmanului meu.

— Te-ai predat în fața mării.

Tânărul fu gata să nege, însă își dădu seama că nu putea și se înfurie pe fierar. Se predase în fața mării, era adevărat, totuși nu-nsemna că se va preda unui dușman, indiferent cine ar fi fost acela.

— Poate că de fapt nu ești atât de înțelept pe cât am crezut.

— Eu spun adevărul. Fața lui Völund rămase calmă în adăpostul coifului său din argint. Nu simt nevoia să te conving de asta.

Geirmund își îndreptă din nou atenția spre brățară.

— De ce se numește Hnituðr? La ce se referă numele ăsta?

— A fost numită astfel pentru că face parte din destinul celui care o poartă. Brățara este lege. Alegerea de a o lua îți aparține.

Oferta brățării i se păru lui Geirmund ca momeala dintr-o capcană și se întrebă dacă soarta

lui era s-o ia sau s-o refuze și dacă avea într-adevăr de ales, fiindcă cine ar fi putut refuza un obiect făurit de Völund?

Strecură pumnalul înapoi în teacă și se apropie de altarul pe care zăcea Hnituðr, strălucind și așteptându-l să facă alegerea. Geirmund începuse să vadă că n-avea de ales. N-avea s-o refuze. Brățara era demnă de un rege și, dacă strămoșii lui o numiseră așa, atunci Hnituðr era dreptul său prin naștere.

Geirmund se întinse să ia brățara, însă când mâna lui o atinse, lumina orbitoare îi arse iarăși ochii, transformându-i mintea în cenușă.

9

Când mintea-i reveni, tânărul zăcea cu fața și cu pieptul în noroi și putea auzi plescăitul valurilor și chemarea păsărilor de mare. La început crezu că se întorsese la Ribe, apoi se întrebă dacă părăsise vreodată țărmul acela și dacă întâlnirea cu Völund fusese o viziune sau un vis. Dar când deschise ochii, văzu că nu era în Iutlanda. Nu știa unde se găsește.

Se clătină pe picioare, cu hainele îmbibate de apă, și-și dădu seama că ținea ceva în mână. Când coborî ochii, o văzu pe Hnituðr și atunci știu că nu visase Curtea de sub mare și presupuse că Völund, sau o altă putere, îl adusese în locul unde se afla acum.

Pământul noroios rămas în urma refluxului se întindea pe multe leghe spre miazănoapte și spre miazăzi, la fel ca și coasta la Ribe, însă aici marea se afla de cealaltă parte, în răsărit, ceea ce însemna că se găsea undeva pe țărmul Angliei. Către apus, dincolo de sute de pogoane perfect netede de podmoluri, zărea marginea unei mlaștini, despre care presupuse că erau luncile mocirloase din răsăritul Angliei. Dacă era așa, atunci se găsea în teritoriul cucerit de danezi, dar mult la miazănoapte de Lunden și de râul Tamisa, spre care Bersi își îndreptase flota.

Orice ambarcațiune care ar fi supraviețuit furtunii ar fi navigat până acolo, lăsându-l pe Geirmund să-și găsească singur drumul către locul numit Readingum, unde urmau să se întâlnească oștirea lui Halfdan și corăbiile lui Bersi. Tânărul știa că Bersi plănuia să folosească Tamisa pentru a călători spre apus, ceea ce însemna că Readingum se afla undeva la apus prin miazăzi. Nu știa cât va dura să ajungă acolo, însă era un drum pe care trebuia să-l facă, fie și numai pentru a se reîntâlni cu Steinólfur și Skjalgi. Aceștia veniseră în Anglia

pentru că-i juraseră credință, iar amintirea feței războinicului vârstnic pe corabie, străduindu-se să-l prindă, îl îndurera.

Se uită din nou la brățară, la felul în care aurul ei părea nu numai să reflecte lumina soarelui, ci și să emane propria-i lumină, și decise că trebuie s-o ascundă. Purtarea la vedere a unei asemenea comori ar fi însemnat o invitație la jaf pentru oricine i-ar fi ieșit în cale, fie el saxon, normand sau danez, și n-avea ca apărare decât pumnalul din bronz. De aceea, puse brățara în interiorul tunicii, sub brâu, unde nu putea fi zărită, apoi se întoarse către miazăzi prin apus și porni peste podmoluri.

Aerul Angliei era cald și umed, iar pământul noroios îi împotmolea cizmele. Unele dintre bălțile și canalele pe care le întâlni Geirmund erau puțin adânci, așa că trecu direct prin ele, dar altele păreau adânci și înșelătoare și-i luă timp și efort pentru a le ocoli. Mlaștinile aveau să fie mai rele, din câte auzise povestindu-se despre luncile mocirloase. Pentru a le traversa, puteau fi necesare zile întregi, chiar dac-ar fi cunoscut cărările și ocolișurile, pe care, desigur, nu le cunoștea. Trebuia să găsească un mijloc mai rapid de transport, sau o călăuză care să-i arate calea cea mai bună.

Apropiindu-se de marginea mlaștinii, văzu o deschizătură în stufăriș, mai departe, spre miazănoapte, unde un râu se vărsa pe pământul noroios și se prelingea către mare. Un râu ar fi dus cu siguranță în cele din urmă la un sat sau târg, unde ar fi putut găsi o barcă pe care s-o cumpere cu argintul rămas în pungă.

Se îndreptă către partea aceea a mlaștinii și, când ajunse la gura râului, descoperi că era un curs de apă larg și leneș, însă cu taluzuri ce ofereau tălpilor sale un teren ferm și o cale de urmat prin ținutul acela.

Cu cât pătrunse mai adânc în luncile mocirloase, cu atât aerul deveni mai apăsător, încărcat de nori

de muște înțepătoare. În orice direcție ar fi privit, nu vedea decât iarbă înaltă, stuf, plopi și tufișuri, într-un labirint de ape salmastre îmbrăcate într-o pâclă nu prea deasă, care nu părea să plutească ori să se ridice vreodată. Pe măsură ce mergea, Geirmund deveni tot mai însetat, dar se oprea să bea doar din apele proaspete pe care le găsea, de obicei pâraie ce se vărsau în râu, deși până și ele aveau gust de turbă.

Când soarele ajunse în cele din urmă în apus și începu să coboare, Geirmund acordă mai multă atenție locului și felului cum putea dormi în noaptea aceea, dacă n-ar fi întâlnit nicio așezare înainte de lăsarea nopții. Avea încă scăpărătoarea în pungă, însă știa, fără să fie nevoie să mai verifice, că marea îi făcuse iasca inutilă; în plus, majoritatea vreascurilor pe lângă care trecuse până atunci păreau prea umede ca să ardă. De asemenea, în curând avea să i se facă foame, însă hainele ude erau o grijă mai urgentă. Avea să petreacă o noapte foarte friguroasă, dacă nu găsea iască uscată.

Se apropia seara, totuși era greu de ghicit cât de mult înaintase, având în vedere natura întortocheată a râului și a terenului. Cele șase-șapte leghe pe drum drept păreau de două ori mai multe în mlaștină. Lovi fără succes în muște și în țânțari, și-și scărpină rănile lăsate de ele, gândindu-se că l-ar fi putut goli de sânge dac-ar fi rămas prea mult pe loc.

Era oarecum surprins că nu întâlnise deocamdată pe nimeni, nici saxoni, nici danezi; ținutul îi dădea o impresie de pustietate, de parcă Geirmund ar fi fost primul care pășea pe acolo. Luncile păreau nemișcate și tăcute, așa cum face vânatul când se apropie un pericol.

Când soarele atinse vârful unui șir de plopi la orizont, tânărul simți în sfârșit iz de fum de lemn. Era însă un fum vechi, de lemn carbonizat. Râul se lărgea acolo, înnegrit de cenușă și pângărit de moarte. Primul leș pe care-l văzu plutind în

stufărișuri era al unui bărbat, puhav și vânăt, acoperit de muște deasupra apei. Picioarele îi ieșeau drepte și umflate din interiorul rasei lungi, care se potrivea cu descrierile pe care le auzise despre veșmintele purtate de clarvăzătorii și preoții creștini. Capul îi fusese despicat fie de un topor, fie de o spadă.

Mai încolo pe mal, Geirmund descoperi alt cadavru, apoi altul, și mai multe, toate purtând aceleași straie de preot, toți bărbați, toți cu trupurile spintecate, deschise sau hăcuite. Văzu, de asemenea, părți de corpuri, inclusiv capul unui băiat care putea fi de vârsta lui Skjalgi.

Geirmund nu fusese niciodată martor la felul acela de moarte. Bătrânețea, boala și accidentele puseseră capăt vieții celor pe care-i cunoscuse; el nu zărise niciodată moartea ce urma raidurilor și războaielor. Deși plecase din Curtea tatălui său pregătit să ucidă războinici saxoni, nu curmase niciodată o viață și nici nu văzuse vreuna curmată cu atâta violență.

Aproape că vomită din cauza duhorii ce-i umplea nările și a priveliștii ce-i umplea ochii și mintea; era atât de copleșit și de distras încât aproape că ajunse la bărbații din față înainte chiar să le fi auzit vocile. Le auzi totuși la timp pentru a se opri și a asculta.

După felul cum vorbeau, erau danezi, însă Geirmund nu le putea distinge cuvintele. Înaintă încetișor și ghemuit pentru a iscodi, neștiind la ce se putea aștepta din partea lor, și văzu o insuliță împădurită, înconjurată de râu și de mlaștină. Dintr-acolo răsunaseră glasurile daneze.

Un podeț din scânduri lega insulița de malul râului și de lunca de după acesta. Geirmund nu vedea altă cale de a se apropia de danezi, ceea ce însemna că trebuia să se anunțe înainte de a-i cunoaște.

Ceva se mișcă în stufărișul din spatele lui, iar el se întoarse iute spre un danez care ieșea din

mlaștină, cărând un coș. Era tânăr, însă mai mare decât Geirmund, cu părul blond împletit în cozi strânse în creștetul capului. Când îl văzu pe Geirmund, lăsă imediat coșul și-și înhăță toporul, dar păru să se relaxeze când își dădu seama că celălalt nu avea altă armă decât un cuțit.

— Nu ești saxon, spuse el.

Geirmund clătină din cap.

— Vin din Rogaland.

— Un normand? Danezul miji ochii. Totuși nu arăți nici a normand. Și nici a danez.

Geirmund suspină.

— Sunt normand și juruit jarlului Guthrum.

Danezul aruncă o privire în jur, ca și cum ar fi cercetat copacii și mlaștina în căutarea altora.

— Sunt singur, spuse Geirmund, și mi-e foame. La focul vostru mai este loc pentru încă unul?

Celălalt aprobă din cap și se retrase un pas.

— Bineînțeles. Poți să iei coșul. L-am cărat mult timp și mi-au obosit brațele.

Arătă către coș cu toporul, iar Geirmund șovăi. Ca să poarte coșul, ar fi trebuit să-și bage cuțitul în teacă și să se folosească de ambele mâini, ceea ce l-ar fi dezavantajat, lucru la care danezul se gândise în mod evident.

— Eu sunt Fasti, spuse necunoscutul.

— Eu sunt Geirmund.

— Te voi duce la Odmar, zise Fasti. El conduce compania noastră.

Soarele coborâse și mai mult, iar mlaștina se întuneca. Geirmund nu prea avea de ales și își spuse c-ar fi mai bine să se încreadă în danezi decât să-și petreacă noaptea în câmp deschis. Dacă danezii îi voiau răul, ei ar fi fost o amenințare indiferent dacă mergea sau nu cu Fasti, pentru c-ar fi știut că el se află în apropiere.

Încuviință din cap, lăsă cuțitul din mână și se aplecă să ridice coșul în care se aflau zeci de stridii. Câteva cochilii scoteau bășicuțe de aer pe la îmbinarea valvelor, iar când Geirmund le ridică,

zornăiră și se ciocniră între ele. Era cu adevărat o încărcătură grea.

Fasti arătă din bărbie spre o deschidere prin stuf; intenționa să-l facă pe Geirmund să meargă primul pe acolo, dar tânărului nu-i plăcea ideea de a-l avea în spate pe danez cu toporul său.

— Tu conduci, spuse el.

Acum Fasti fu cel care șovăi.

— Nu port nicio armă, urmă Geirmund, ridicând coșul. Doar dacă nu crezi că ți-aș putea face rău cu stridiile astea, care au o altă întrebuințare, pe care aș prefera-o.

Un zâmbet se lăți încet pe gura celuilalt.

— Ai dreptate. Hai să le mâncăm.

Se îndreptă în direcția pe care tocmai o indicase, iar Geirmund îl urmă.

După ce trecură prin deschiderea din stuf, coborâră pe o scară din pietre construită în taluz, apoi ajunseră la podețul pe care Geirmund îl văzuse întinzându-se peste râu. Era cam de lungimea unui lot de teren de pe lângă casă, iar scândurile din lemn se simțeau aproape la fel de solide ca pământul uscat, când pași pe ele, și nu avea ecourile găunoase ale podurilor sau cheiurilor. Fasti aruncă o privire înapoi și-l văzu pe Geirmund uitându-se în jos, la lemnul pe care călca.

— Saxonii bat pari înalți în fundul râului, spuse el, apropiați între ei ca săgețile în tolbă. După aceea construiesc deasupra. Izbi cu talpa cizmei în podeț. Este robust și în același timp lasă apa să treacă.

— Foarte inteligent.

— Saxonii sunt deștepți, i-adevărat. Fasti își ridică toporul. Danezii însă sunt mai puternici.

Ajunseră pe insula de cealaltă parte a podețului, care era plină cu arbuști spinoși și copaci. Fasti îl conduse printre hățișuri până la o cărare ce suia o pantă lină, iar când ajunseră în vârf, Geirmund văzu o suprafață întinsă de pământ ce fusese

curățată. În centrul ei se aflau rămășițele arse și fumegânde ale unei clădiri.

— Ce-a fost aici? întrebă el.

— Saxonii îi spun Ancarig; a fost un templu creștin. Unul mic, din lemn. Fasti arătă către apus. În amonte este un loc pe care-l numesc Medeshamstede, unde templul este mult mai mare și clădit din piatră.

Alte căsuțe fuseseră, de asemenea, mistuite de flăcări și, intenționat sau nu, focul distrusese și o livadă. Fasti păși printre dărâmături și intră în ruinele templului. Când Geirmund îl urmă, fu întâmpinat de o duzină de danezi ce stăteau în jurul unui foc, în mijlocul rămășițelor fostei clădiri. Toți îl priviră când intră, iar unul dintre ei îi atrase în mod aparte atenție: un războinic robust, cu păr negru și linii albastre vopsite pe frunte, ce ținea lângă el un topor skegg.

— Cine-i ăsta, Fasti? întrebă el.

— Mă numesc Geirmund Hjörrsson, zise tânărul.

— Nu te-am întrebat pe tine, spuse bărbatul.

— N-am nevoie de nimeni să vorbească în numele meu. Tu ești Odmar?

Bărbatul se încruntă la Fasti.

— Eu sunt.

— L-am găsit pe celălalt mal al râului. Tânărul danez se foi lângă Geirmund. Pretinde că-i normand.

— Ăsta nu-i normand, pufni Odmar, ci gyrwas. Saxon de mlaștină.

— Sunt din Rogaland. Geirmund aruncă coșul greu pe pământ, iar stridiile zornăiră. Am fost la Ribe, în Iutlanda, și am navigat cu flota regelui Bersi.

— Chiar așa? Odmar se uită în stânga și-n dreapta. Și atunci el unde-i? Unde sunt corăbiile lui Bersi?

— La Lunden, presupun, în drum spre Readingum. O furtună m-a aruncat peste bord și

am eșuat aici.

— Atunci înseamnă fie că ai mult noroc, fie că te apără vreun zeu. Fie că ești un mincinos. Odmar arătă către coș. Astea sunt stridiile noastre?

Geirmund se uită la cochilii.

— Da.

— Răstoarnă-le peste tăciuni, spuse Odmar.

Tânărul stătu nemișcat câteva clipe, dar apoi făcu așa cum i se ceruse și răsturnă conținutul coșului în cărbunii de la marginea flăcărilor. În câteva clipe, începură să fluiere și să țiuie, iar danezii se adunară în jurul lor pentru a le scoate din foc, pe măsură ce zeama fierbinte din interior le desfăcea cochiliile. Războinicii rânjeau larg în vreme ce sorbeau sucurile acelea și-și foloseau cuțitele pentru a deschide cochiliile și a scoate carnea dinăuntru. Geirmund stătu deoparte până în momentul în care Odmar îi făcu semn să i se alăture, pe când răzuia interiorul unei cochilii cu dinții.

Sucul stridiei îi opări lui Geirmund limba; avea gust de saramură și de mare, iar carnea dinăuntru era grasă. În câteva clipe, toate stridiile se terminară, însă tânărul reușise să ia șase pentru el; aruncă după aceea cochiliile în aceeași grămadă ca danezii.

— Mi-a luat o zi întreagă să le adun, spuse Fasti, uitându-se la rămășițele recoltei sale.

— Nu dispera. Odmar își șterse gura și barba cu dosul mânecii. Mâine poți să aduni mai multe. Câțiva danezi chicotiră, iar căpetenia își îndreptă din nou atenția către Geirmund. Eu tot spun că n-arăți ca un normand.

— N-am arătat ca un normand din ziua când m-am născut, spuse Geirmund. Crezi că ești primul atât de atent ca să observe asta?

Cuvintele lui stârniră mai multe râsete, inclusiv al lui Odmar, care strânse din umeri.

— Atunci ia loc, normandule. Alătură-te nouă aici. Mirosul de fum și de templu ars împiedică

țânțarii să muște.

— Îți mulțumesc, Odmar.

Geirmund se așeză printre ei în jurul focului. Nu mai era flămând și se simțea ceva mai în largul lui.

— Văd că spada trebuie să-ți fi rămas pe corabie, spuse Odmar, apoi se uită la războinicii din stânga și din dreapta sa. Noi suntem oamenii lui Ubba. Fasti este din neamul lui Ubba. Am fost la Hagelisdun, unde Ubba l-a ucis pe Eadmund, regele saxonilor ăstora de mlaștină. El mărșăluiește acum spre Mercia, dar noi am rămas în ținutul luncii pentru a-i ține supuși pe cei de aici.

Geirmund se gândi la cadavrele pe care le văzuse în râu și se întrebă cum fuseseră nesupuși preoții aceia. Apoi se uită iarăși la împrejurimile templului incendiat și observă că o colibă scăpase de distrugere – era mică și rotundă, din crengi și lut, aflată lângă rămășițele livezii, o umbră solitară în amurgul ce coborâse de acum peste mlaștină. Avea o singură fereastră îngustă și nicio ușă, iar trăsăturile acelea ar fi fost de-ajuns pentru a atrage atenția asupra ei; totuși supraviețuise printre resturile carbonizate, ceea ce sugera că fusese cruțată în mod deliberat.

Arătă din cap către ea.

— Ce-i locul ăla?

— Un mormânt, răspunse Odmar.

Geirmund se uită din nou la colibă.

— Saxonii îi pun pe răposați în morminte din lemn?

— Sunt morți vii, zise Odmar.

Stridiile deveniră reci și grele în stomacul tânărului.

— Un haugbui? Danezul zâmbi.

— Du-te și vezi.

Niciunul dintre ceilalți bărbați nu vorbi. Toți îl priveau pe Geirmund cu un aer de așteptare și neliniștea îi reveni. Odmar era pus pe șotii, îi era clar, însă nu era limpede dacă intenționa să râdă de

el ori să-i facă rău. După câteva clipe de șovăială, decise să-și satisfacă curiozitatea, fără să țină cont de scopul lui Odmar. Îi lăsă pe danezi în jurul focului din ruinele templului și se îndreptă pe întuneric spre coliba ce mirosea a rahat și a urină de la o duzină de pași depărtare. Asta îi mai alungă o parte din spaimă, căci în poveștile pe care le spunea Bragi morții nu-și făceau nevoile.

Pe când se apropia încet, văzu pe jos, în fața ferestrei, excrementele al căror miros îl simțise, ceea ce sugera mai degrabă o închisoare decât un mormânt. Geirmund se apropie de fereastra aceea dintr-o parte, după care se aplecă și întinse gâtul pentru a se uita înăuntru, apoi auzi un plescăit și întrezări fulgerător un bărbat palid la față și cu o căutătură sălbatică, chiar în momentul în care ceva zbură către el. Se feri instinctiv și scăpă în ultima clipă de o cascadă de rahat și urină care se împrăștie pe pământ.

Danezii de lângă foc izbucniră în hohote, iar Geirmund se învăpăie la chip. La început se blestemă pe sine pentru prostie, dar aproape imediat arboră un zâmbet reticent față de glumă. Bărbatul din interiorul colibei nu râse și era puțin probabil să zâmbească, deoarece strigă și înjură în graiul saxon, pe care Geirmund descoperi că-l putea înțelege în mare parte.

— Stai departe, diavol păgân! răcni el.

Tânărul se uită la cantitatea de rahat pe care tocmai o aruncase pe fereastră și, îndoindu-se că bărbatul putea să mai aibă o rezervă mare, riscă să arunce a doua privire.

Saxonul purta veșminte preoțești, deși murdare, iar părul și barba încâlcite îi ascundeau o mare parte din față. Când îl văzu pe Geirmund, se repezi către fereastră, urlând printre buzele uscate și crăpate, iar tânărul se retrase din nou.

— Lasă-l! strigă Odmar, râzând în continuare, și-i făcu semn lui Geirmund să se întoarcă în templu.

Tânărul se mai uită o dată la ciudata colibă fără ușă, după care reveni la cercul din jurul focului. Danezii hohoteau și-l arătau cu degetul, încă destul de amuzați, iar Geirmund ridică mâinile, recunoscând că fusese bine păcălit

— Ești rapid, normandule, spuse Odmar. Câțiva dintre războinicii mei au trebuit să meargă să se spele în râu după ce-au vorbit cu mortul acela.

— De ce spui că-i mort? întrebă Geirmund.

— Ți-am zis. Acela este mormântul lui.

Geirmund se încruntă, încă derutat, iar Odmar îl lovi pe Fasti pe umăr.

— Spune-i.

Tânărul danez își drese glasul.

— Unii preoți creștini intră într-o colibă ca asta pentru a se ruga la zeul lor, după care sunt închiși înăuntru. Apoi un alt preot se roagă pentru preotul acela, spunând că el este mort acum.

— Preoții aleg ei înșiși să intre în colibă?

Fasti încuviință din cap.

— Și nu mai ies niciodată de-acolo?

— Nu. Dumnezeul lor le-o interzice.

— Unii dintre ei ies, râse Odmar, când le dăm foc la morminte.

Geirmund se întrebă câte dintre rămășițele carbonizate din jurul lor fuseseră colibe precum cea rămasă în picioare.

— De ce l-ați cruțat? întrebă.

— Vreau să văd dacă-i într-adevăr mort, răspunse Odmar. Niciun om nu poate muri de două ori.

— Dar preoții pe care i-am văzut în râu? întrebă Geirmund. Ei au murit de două ori?

— Ei și-au părăsit mormintele, zise Odmar. Dacă este vreo galdur creștină, poate că preoții își pierd puterea dacă ies. Un haugbui și un draugr pot fi uciși. Se aplecă spre tânăr și arătă coliba singuratică. Nu are nici mâncare, nici apă. Dacă moare acolo, atunci n-a fost niciodată mort și nu există nicio putere.

În jurul insulei, mlaștina se animase de sunete nocturne: broaște și insecte care cântau. Geirmund se uită în ochii lui Odmar și văzu în ei teamă și ură.

— Ce-au făcut preoții? întrebă el.

— Ce vrei să spui?

— Ai spus că voi ați rămas pentru a-i ține supuși pe cei de aici. În ce fel nu s-au supus?

Odmar se lăsă pe spate.

— Au refuzat să ne dea argintul lor.

— N-aveau argint, spuse un danez din cealaltă parte a focului. Noi am venit aici pentru…

— Toți preoții au argint! răcni Odmar.

Fasti se uită în pământ.

— Nu și preoții ăștia morți.

Odmar sări în picioare, scuipând furios.

— Vrea cineva să mă provoace? Își trase toporul skegg și-l îndreptă către cercul de războinici, descriind un arc lung și lent. Vorbiți! Să rezolvăm lucrurile între noi chiar acum.

Când nu-i răspunse nimeni, se așeză din nou și astfel se puse capăt tuturor discuțiilor. Războinicii se îndepărtară și se întinseră să doarmă, înfășurați în mantiile lor, iar Geirmund se culcă și el. Știa că era riscant s-o facă, însă dacă danezii i-ar fi vrut răul, l-ar fi putut ucide înainte să mănânce din stridiile lor, sau oricând după aceea, și se bucură că focul îi ținea de cald.

Adormi repede, dar în toiul nopții îl trezi deodată un vuiet îndepărtat. Timp de câteva clipe rămase în beznă, cu un fior pe ceafă, nesigur dacă auzise un animal, un om sau altceva care bântuia mlaștinile. Fusese un sunet de suferință și durere și Geirmund se gândi că ar fi putut veni de la preot; apoi nu mai reuși să doarmă, pentru că se întreba dacă bărbatul mort murise.

Se părea că niciunul dintre danezii din jur nu se clintise la auzul sunetului, așa că tânărul se ridică în picioare și se strecură din mijlocul lor spre

colibă. Ajuns acolo, se opri lângă fereastră pentru a prinde semne de viață dinăuntru.

Auzi șoapte, într-un grai pe care nu-l înțelegea, iar spaima pe care o simțise când se apropiase prima dată de colibă reveni și se gândi că poate preotul făcea acum vreo vrajă sau vreun blestem. Dar cu cât asculta mai mult, cu atât mai puțin suna a galdur și mai degrabă cu o rugăciune către zeul său.

Asta însemna că bărbatul era viu, sau cel puțin la fel de viu ca atunci când aruncase rahatul pe fereastră. Satisfăcut, Geirmund se îndepărtă, însă mâneca i se agăță de peretele aspru al colibei.

Șoapta preotului încetă.

— E cineva acolo? întrebă el, vorbind iarăși în graiul saxon pe care Geirmund îl înțelegea, cu voce răgușită și slabă.

— Da, spuse tânărul cu glas cât mai blând, însă nu-ți voi face niciun rău.

Preotul chicoti, însă era râsul îndurerat al nebunilor și al celor condamnați.

— Poate c-ar trebui să-mi faci rău. Poate c-ar trebui să-mi curmi suferința, așa cum ați curmat viețile fraților mei.

— Nu eu am făcut-o, zise Geirmund. Eu nu sunt cu danezii ăștia.

— Nu? Atunci cu cine ești? După cum vorbești, nu ești saxon.

— Sunt cu… Tânărul făcu o pauză. Sunt cu alți danezi. Preotul râse iarăși.

— Sunt sigur că există multe feluri de diavoli, dar niciunul dintre ei nu-l slujește pe Dumnezeu.

Geirmund se uită înapoi către tabăra daneză, pentru a vedea dacă vreun războinic se trezise, însă toți păreau să doarmă.

— Tu ești viu, preotule?

— Ce fel de întrebare e asta? Vorbesc cu tine, nu?

— Te-ntreb pentru că danezii spun că un alt preot s-a rugat pentru tine ca și cum ai fi fost mort,

când ai intrat aici, în colibă.

— Ah. Asta-i înțelegerea păgânilor. Gemu, apoi Geirmund auzi un foșnet, când preotul vorbi din nou; stătea acum lângă fereastră. Trupul meu n-a murit când am devenit pustnic. Când am intrat în chilie, am renunțat la lumea din afara ei, la orice bogății și titluri, iar ei o iau drept un soi de moarte.

Geirmund clătină din cap. Preoții care renunțau la bogății și titluri nu aveau argint care să poată fi furat, iar Odmar ar fi putut să afle dacă i-ar fi întrebat pur și simplu.

— Asta înseamnă că poți să mori acolo, rosti el.

Preotul suspină.

— Da, înseamnă că pot să mor și sper să mor foarte curând. L-am rugat pe Dumnezeu să mă elibereze din acest chin, însă până acum m-a lăsat aici, poate pentru un scop pe care încă nu-l văd.

— De ce nu-ți pui capăt vieții?

— Așa ceva este un păcat împotriva Dumnezeului la care mă rog.

— Deci nu poți pleca, dar nici nu poți să-ți pui capăt vieții? Zeul tău te dezonorează.

— Cum așa?

— Îți refuză dreptul de a-ți întâlni soarta în felul pe care-l alegi tu.

— Ăsta-i felul în care vede lucrurile un păgân.

Geirmund înțelegea suficient de bine situația pentru a ști că el nu s-ar fi rugat niciodată unui asemenea zeu, însă îl compătimea pe preotul acesta ce se ruga în temnița lui.

— Zeul tău te-ar lăsa să accepți apă de la un păgân? Trecu un moment de tăcere.

— Da, spuse preotul.

Tânărul auzi alte mișcări înăuntru, apoi preotul întinse brațul prin fereastră, ținând în mână o cupă simplă de lemn.

— Ceilalți diavoli te vor pedepsi pentru asta? întrebă el. Geirmund luă cupa și se îndepărtă cu pași iuți de colibă și de danezi, printr-un colț al livezii arse, spre râu, în partea opusă a insuliței

față de cadavre. Mărăcinii spinoși îl zgâriară pe când se poticnea în beznă, dar în cele din urmă ajunse pe mal și umplu cupa. Mai departe, de-a lungul râului, către apus, zări câteva forme întunecate pe apă și știu că erau bărcile care-i aduseseră pe danezi. După aceea se ridică și se uită la cupă, sperând că apa de aici era curată.

Revenit la colibă, întinse cupa prin fereastră, ascultă cum preotul icnește și deșartă apa cu lăcomie.

— Fii binecuvântat, păgânule, spuse el apoi.

— Tu mă binecuvântezi, întrebă Geirmund, sau mă binecuvântează zeul tău?

— Îl rog pe Dumnezeul meu să te binecuvânteze, oftă preotul.

Geirmund ridică din umeri.

— Voi accepta o favoare sau un dar de la orice zeu. Sau de la orice fierar.

Preotul râse ca printre dinți încleștați.

— N-ar fi trebuit să accept apa de la tine. Nu va face decât să-mi întârzie moartea. A fost totuși un balsam, așa că poate că ai fost trimis de Dumnezeu.

— Nu m-a trimis niciun zeu, preotule. Sunt aici prin alegerea mea.

— Atunci îți sunt recunoscător că ai ales să-mi arăți bunătate, spuse preotul. Numele meu este Torthred. Care-i numele tău?

— Eu sunt Geirmund.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Geirmund. Acum vreau să mă rog și după aceea să dorm. Totuși aș vrea să-ți mai spun ceva. Se apropie de fereastră, însă ochii și fața abia îi erau vizibile în beznă. Cred că locul tău nu-i printre danezii ăștia. Cred că ei te-ar ucide fără prea multe motive.

Geirmund era de acord cu el, însă replică:

— Aș vrea să-ți spun și eu ceva. Dacă zeul tău vrea să rămâi, să mori de foame și singur, când ai putea să pleci și să continui să-i aduci ofrande, atunci zeul tău este un prost.

Torthred nu-i replică. Se mulțumi să zâmbească, își plecă fruntea și se retrase în umbrele adânci din interiorul colibei.

Geirmund se întoarse și privi ruinele templului. Se gândi la Odmar și la danezii săi și decise să nu mai revină în cercul lor. În schimb, plecă spre râu pe același drum pe care îl urmase pentru a-i aduce preotului apă și se furișă pe mal către bărci.

Ar fi fost simplu să ia una dintre ele; o dezlegă iute pe cea mai apropiată și o pregăti de plecare. Apoi auzi însă pași în spate și, întorcându-se, văzu o siluetă care înainta, cineva pus să vegheze bărcile, deși era prea beznă pentru a vedea cine e.

— Ce faci? întrebă danezul.

Vocea îi aparținea lui Fasti.

— Funia asta nu era bine legată.

Geirmund își trase cuțitul din teacă, încercând să-l țină ascuns, știind că dispunea de numai câteva clipe pentru a evita moartea din mâinile acestui danez sau ale lui Odmar.

— Trebuia s-o leg.

— Mincinosule. Fasti ajunsese acum la doar un pas distanță. Încercai s-o furi.

Trase aer în piept, ca să strige și să dea alarma, dar Geirmund fandă și-și înfipse cuțitul în gâtul lui, până la plăsele, reducându-l la tăcere.

Fasti îl prinse de încheieturile mâinilor și ochii i se deschiseră atât de mult, încât li se văzu albul. Horcăi și scoase un bolborosit din gât, iar mâna lui Geirmund fu udată de sânge danez cald în timp ce-l coborî pe Fasti pe pământ.

După aceea smulse cuțitul, tremurând, cu inima bubuind, și reveni la bărci, știind că trebuia să se îndepărteze cât mai mult. Odmar nu era omul care să lase nepedepsită o asemenea insultă. Părea să cunoască bine ținutul luncii mlăștinoase și l-ar fi urmărit fără preget. Însă Geirmund nu avea topor cu care să strice celelalte bărci și refuza să fure arma unui muribund; oricum, asemenea zgomote i-ar fi trezit pe danezi.

Fasti se zbătea și zvâcnea în iarbă, în vreme ce Geirmund se duse pe rând la toate bărcile, le strânse vâslele și le aruncă într-a sa, știind că lui Odmar îi va fi greu să suie în amonte fără ele. Apoi își împinse ambarcațiunea pe apă și sări la bord.

10

Curentul râului n-avea putere, dar barca era de model saxon, grea și mare, cu câte trei vâsle pe o parte. Geirmund se duse pe băncuța cea mai din față, trăgând cu el două vâsle, iar râul îl purtase deja puțin în aval când lopețile de lemn plesniră apa.

Ca să aibă viteză mai mare, vâsli cu fața la pupa și cu spatele spre râul din față și privi cu atenție insulița unde Fasti zăcea mort sau muribund. Ascultă atent ca s-audă strigăte daneze și se uită în tufișurile spinoase după semne de mișcare, însă totul părea liniștit în apropierea bărcilor lui Odmar, până ce lunca mlăștinoasă le ascunse ochilor săi.

Abia atunci se opri din vâslit pentru a-și înmuia mâinile și cuțitul în râu, ca să se spele de sânge. Când plecase din Rogaland, se așteptase ca primul om pe care-l va ucide să fie un saxon pe câmpul de bătălie, nu un danez în negurile unei mlaștini, iar acum se întreba cât de mult conta diferența dintre ei. Cele Trei Țesătoare determinau durata fiecărui ghem de viață, ceea ce însemna că Fasti ajunsese la capătul ghemului său, indiferent dacă asta se întâmplase prin mâna lui Geirmund ori prin alte mijloace. Conta, așadar, nu dacă Fasti murise, ci dacă el trebuise să-l ucidă. Tânărul știa că dac-ar fi putut evita uciderea lui Fasti, ar fi făcut-o și decise atunci că, în calitate de unealtă a destinului, putea și avea să aleagă întotdeauna onoarea.

Ceva se mișcă în trestiile din stânga lui și, cu toate că dispăru când se întoarse să privească, i se păru că zărise chipul palid al unei femei și se întrebă dacă văzuse o vættr a râului. Nu voia ca spiritul să-l confunde cu unul dintre danezii ce-i pângăriseră apa cu leșuri, însă avea doar argint de oferit. Aruncă o monedă în apă ca să fie în siguranță, se înfioră, apoi vâsli din greu, dorind să se îndepărteze cât mai mult de locul acela.

Cu timpul, luncile mlăștinoase ieșiră din noapte și se făcu ziuă, iar Geirmund privi soarele răsărind mohorât și îndepărtat prin ceața ce acoperea mlaștina. Imediat după acel prim semn al zilei, râul pe care-l străbătea se întâlni cu altă cale navigabilă mai largă și, nu departe de confluența lor, ajunse la o a doua așezare.

Era mai mare decât Ancarig, dar, ca și aceea, fusese incendiată, deși nu recent. Geirmund presupuse că era Medeshamstede, locul despre care Fasti menționase că avea un templu din piatră, însă, pe când vâslea de-a lungul ei, văzu că nu toate locuințele fuseseră arse și nu toți saxonii fuseseră măcelăriți. Câteva colibe rotunde rămăseseră întregi printre copaci, iar în apropierea apei se mișcau oameni, spălându-se, umplând ulcioare și castroane și luând drumul râului în bărci. La trecerea lui Geirmund își ridicau privirile, însă ochii le erau goi și privirile pustii, prea înfrânte pentru a fi interesate sau temătoare.

În curând ajunse la un debarcader de lemn construit la fel ca podețul de la Ancarig, unde coborau probabil negustătorii și călătorii ce vizitau Medeshamstede sau templul său creștin. Geirmund decise să facă o scurtă oprire acolo, pentru a cumpăra mâncare dacă locuitorii așezării aveau ceva de vândut și poate pentru a afla cum se ajunge la Readingum. Vâsli până la debarcader și legă barca acolo, apoi pipăi brățara lui Völund de sub tunică, ca s-o verifice.

O potecă bine bătătorită îl duse printr-o pădure de arini și sălcii, până la o pajiște largă, deasupra căreia se înălțau resturile templului din piatră. Acoperișul îi arsese și se prăbușise, dar pereții, deși înnegriți și pârjoliți, se ridicau înalți și fermi pe fundațiile masive.

Lângă templu, în apropierea ușii sale arcuite, se afla o tabără și Geirmund își dădu seama după veșminte că erau preoți. Cinci preoți și trei saxoni, care păreau a fi războinici, precum și un tânăr cu

părul blond. Un preot cioplea cu ciocanul și dalta un bloc mare de piatră albă, umplând pajiștea cu sunetele ascuțite ale loviturilor lui regulate, însă Geirmund era prea departe pentru a vedea ce sculptează.

Un alt preot lansă un strigăt de alarmă la apropierea sa și imediat un al treilea făcu un pas înainte, flancat de doi saxoni înarmați cu ghioage. Preotul veni spre Geirmund, ridicându-și mâinile deschise și goale, dar scuturând cu furie capul, al cărui păr fusese ras ca o coroană.

— Nu, nu, nu, nu, spuse el. Danezii ne-au furat tot argintul. Ne-au jefuit cămările de alimente și i-au ucis pe abate și pe toți călugării, cu excepția noastră, o mână de oameni, și a băiatului aceluia novice. Ce mai vrei de la noi?

— Nu sunt un purtător de cuvânt al danezilor, zise Geirmund.

— Ce vrei? strigă preotul.

— Două lucruri. În primul rând, aș cumpăra mâncare și bere…

Preotul rămase cu gura căscată.

— Tu… tu ai… Clipi, apoi ridică vocea. Uită-te în jur, danezule! Uită-te ce-au făcut semenii tăi! Iar tu vii să cauți negoț și ospitalitate? Nu-ți vom vinde nimic!

— Nu aveți nimic de vândut, întrebă Geirmund, sau nu vreți să-mi vindeți?

— Răspunsul la ambele întrebări este același pentru tine. Ești un păgân și un diavol și aici nu vei găsi niciun ajutor. Pleacă!

Geirmund era flămând, însetat și obosit de la vâslit.

— Văd că ați pierdut multe, spuse el, însă ați putea pierde și mai mult și ar fi înțelept să vorbești cu grijă. Războinicii saxoni de lângă preot se uitară la el, iar Geirmund își dori să aibă mai mult decât un cuțit. Am venit la voi în pace, preotule, pentru un târg cinstit. Când am găsit pe unul dintre semenii tăi însetat, eu i-am dat apă…

— Nu-mi pasă. Preotul împunse cu degetul către Geirmund. Singura apă pe care o vei primi de la mine este cea a botezului. Făcu o pauză. De fapt, da. Aruncă o privire înapoi spre tabăra sa și încuviință din cap. Dacă renunți la zeii tăi păgâni și devii creștin, aici și acum, vom împărți cu plăcere cu tine tot ce avem.

Tânărul nu știa dacă preotul oferise târgul cu sinceritate, sau dacă o făcuse așteptându-se să-l refuze, dar drept răspuns se mulțumi să râdă și întrebă:

— Ce cioplește tovarășul tău în piatra aceea?

Preotul își îndreptă ținuta, parcă străduindu-se să devină mai înalt.

— Imaginea lui Isus Cristos și a ucenicilor săi.

Geirmund aruncă o privire către templul ars.

— De ce-l onorează în felul ăsta pe omul vostru sfânt? Zeul vostru n-a reușit să-și protejeze templul și nici viețile preoților săi. De ce m-aș ruga la o asemenea divinitate?

Fața celuilalt se învăpăie.

— Suntem puțini, însă cu siguranță putem ucide un singur danez fără spadă, iar atunci am face lucrarea lui Dumnezeu.

Geirmund nu credea că vreunul dintre preoții de acolo ar fi fost în stare să-l ucidă, însă războinicii ar fi încercat cu siguranță, iar dacă n-ar fi putut obține nimic de la ei, ar fi fost o prostie să zăbovească prea mult aici, mai ales că era posibil ca Odmar să fi pornit în urmărirea sa. Își plecă fruntea și se retrase, ridicând mâinile.

— Calmează-te, preotule. Nu mai trebuie vărsat sânge.

Preotul nu spuse nimic, ci rămase nemișcat, lăsându-l să plece. Tânărul părăsi pajiștea și se întoarse prin pădure, înainte de a ajunge la râu, auzi pe cineva apropiindu-se în fugă printre copaci și se răsuci iute, gata de luptă. Era însă doar unul dintre preoți, care îi întinse o bucată de pâine.

— E tare ca piatra, spuse el, dar e a ta, dac-o vrei. Nici măcar nu-ți voi cere să devii creștin.

Geirmund privi către pădure și ascultă atent, însă nu auzi și nici nu văzu pe altcineva. Făcu un pas spre preot și luă pâinea, care trebuia înmuiată înainte s-o poată mesteca.

— De ce mi-o dai? întrebă el.

— Dumnezeul meu îmi poruncește să-i hrănesc pe flămânzi.

— Zeii mei nu fac asta, dar îți mulțumesc.

— E clar că nu ești danez, spuse preotul. Ești din Finnland? Din Bjarmaland?

— Mama mea a venit din Bjarmaland.

Geirmund îl privi acum mai atent pe preot, oarecum surprins de cunoștințele sale. Era scund, cu părul scurt și castaniu, obrajii netezi și nasul ca muchia de topor.

— De unde știi de Bjarmaland? întrebă el.

— Am citit despre tărâmul acela, ca mulți alții. Trăsăturile tale corespund descrierii celor care trăiesc acolo, dar și a finnilor.

— Eu nu sunt finn, ci am sosit din Rogaland.

— Calea de Miazănoapte? Expresia celuilalt se întunecă puțin. Se zice că nu-s danezi, totuși sunt la fel de răi ca ei.

Geirmund zâmbi.

— Mai răi.

— Mă numesc John, spuse preotul.

Numele acela era comun în Frakkland. Amintindu-și de negustorii din miazăzi pe care îi întâlnise, tânărul descoperi unele dintre trăsăturile și manierele lor în preotul acesta.

— Nici tu nu ești saxon, zise el.

— Ba da, spuse John, dar eu vin din Frankia, așa că sunt numit saxon vechi. Pe tine cum te cheamă?

— Geirmund.

— Bine ai venit în Medeshamstede, Geirmund de Rogaland.

— Aici nimeni nu-i binevenit, rosti Geirmund. Până și zeul vostru pare să fi abandonat locul ăsta.

John înclină ușor capul și, deși nu dădu niciun răspuns, zâmbi, ca și cum s-ar fi bucurat mai degrabă de gustul cuvintelor decât de sunetul lor.

— Pe pajiște, zise el, ai spus că ai venit aici pentru două lucruri. În primul rând, ca să cumperi mâncare. Care era al doilea?

— Vreau să aflu drumul către un loc numit Readingum.

— În Wessex? John se încruntă. Până acolo sunt aproape douăzeci și șapte de leghe.

— Știi drumul?

Preotul încuviință din cap.

— Da. Dacă urmezi râul ăsta spre apus vreo leghe jumătate, vei ajunge la… Făcu o pauză, apoi se uită peste umăr, înapoi către pajiște. Așteaptă aici. Mă-ntorc repede.

După aceea, fără alt cuvânt, porni în fugă, înapoi printre copaci. Geirmund privi nedumerit în urma lui. Nu vedea nicio amenințare în acest preot saxon vechi pe nume John, dar n-avea răbdare pentru creștini, nici chiar pentru unul prietenos, și hotărî să nu-l aștepte.

Câteva clipe mai târziu, pe când stătea în barca furată, gata să pornească la drum, John apăru în grabă printre copaci, purtând acum o desagă din piele. Îl strigă pe Geirmund, făcându-i cu mâna în timp ce alerga spre râu, și imediat încălțările sale răsunară pe debarcader.

— Te-am rugat să m-aștepți, spuse el, gâfâind. Călătoresc în direcția aceea. Voi merge cu tine și-ți voi arăta drumul.

Oferta lui îl surprinse pe Geirmund, care arătă din cap către templu.

— Te vor lăsa să pleci?

— Să mă lase să plec? John se întoarse să se uite, cu fruntea încruntată. Ah! Nu, ei nu mă socotesc unul de-al lor. Nu sunt călugăr.

— Călugăr?

— Da, călugăr. Cei de acolo sunt călugări. Sunt un fel de preoți care adesea trăiesc și se roagă împreună în același loc, până la moarte.

Asta sugera că preoții de la Ancarig fuseseră călugări.

— Atunci tu ce ești?

— Sunt un preot care poate veni și pleca oriunde mă trimite Dumnezeu.

— Și unde te trimite zeul tău?

— Adesea, abia după ce am ajuns într-un loc îmi dau seama că am fost trimis acolo. Își aruncă desaga din piele în barcă. Însă acum sunt sigur că mă trimite cu tine.

Când intrase în luncile mocirloase, Geirmund dorise o barcă și o călăuză. Acum le avea pe amândouă, așa că poate că nu zeul preotului îl trimisese, ci soarta.

— Urcă, rosti el.

John își plecă fruntea în semn de mulțumire, apoi păși de pe debarcader în barcă, împiedicându-se când se strădui să se așeze pe băncuța din mijloc.

— Barca ta are foarte multe vâsle, comentă el.

Geirmund se îndepărtă de debarcader și intră în curentul râului.

— O barcă nu poate merge nicăieri fără vâsle.

— Foarte adevărat. John înclină capul într-o parte, la fel ca mai înainte. Acum cinci zile, o companie mare de danezi a plecat din Medeshamstede în mai multe bărci asemănătoare. Se uită la restul vâslelor lui Odmar. Se pare că ei nu pot merge nicăieri.

Geirmund se întoarse la vâslit.

— Să sperăm că nu.

— Pot să te-ntreb de unde ai venit în dimineața asta?

— Din Ancarig.

— Acela este un loc sfânt, spuse John. Cum se descurcă călugării de-acolo?

— Mai rău chiar decât aici, răspunse Geirmund. Au fost uciși toți, cu excepția unuia închis într-o colibă, pe nume Torthred.

— Torthred? Am auzit de el. Un om evlavios, după faimă. Avea un frate, cred, Tancred, și o soră, Tova. I-ai văzut pe vreunul dintre ei?

— N-am văzut alt preot, zise Geirmund, gândindu-se că, dacă o văzuse pe soră, irosise o monedă bună de argint. Torthred era în viață când l-am lăsat, dar cred că nu pentru mult timp.

— Este el preotul însetat de care vorbeai?

— Da. Pe râul larg și deschis, tânărul simțea pe frunte cum arșița soarelui sporea. În același timp însă este un prost. Ar fi trebuit să-și părăsească coliba și să fie un preot liber, ca tine.

John rămase tăcut, apoi suspină.

— Cucerirea asta a danezilor e ca venirea unei nopți rele, însă există lumânări care ard în beznă, aruncând raze de lumină ce pot s-o respingă.

Geirmund nu știa dacă preotul se referea la Torthred ca fiind o lumină, dacă se referea la sine, sau poate chiar la tânăr ca fiind una dintre lumânări, însă nu ceru deslușiri.

— Ce se află la cinci leghe de aici?

— La cinci…? Ah, da. John arătă cu degetul în amonte, peste umărul lui Geirmund. Romanii îi spuneau Durobrivæ. A fost o așezare mică cu ziduri și o fortăreață, dar nu mai există. Mare parte dintre pietrele ei au fost luate pentru construirea mănăstirii de la Medeshamstede.

— Și de ce mergem acolo?

— Pentru că romanii au construit și șosele, iar acum danezii le folosesc. Durobrivæ este locul unde te vei întâlni cu Drumul Earninga, care te va duce spre miazăzi, spre Readingum.

— Înțeleg, spuse tânărul. Mulțumesc.

John privi cerul, care i se păru lui Geirmund mai albastru și mai senin decât fusese deasupra mlaștinii; în timp ce vâslea, pământul de la miazănoapte și de la miazăzi de râu părea că se

usucă, deschizându-se într-un ținut de iarbă-neagră și păduri.

— Poate că eu ar trebui să-ți mulțumesc, zise preotul.

— De ce?

— Pentru că aș vrea să călătoresc cu tine.

Luat prin surprindere, Geirmund se opri o clipă din vâslit.

— Nu sunt de mult timp în Anglia, spuse el, însă cred că este rar ca un preot să caute un păgân ca tovarăș de călătorie.

John încuviință din cap.

— Ai dreptate, dar ținutul acesta se schimbă. Am părăsit Northumbria pentru că a fost invadată de danezi, iar când am ajuns în Anglia de răsărit, și ea a fost cucerită. Mă tem că Mercia va cădea următoarea, după care va rămâne doar Wessexul. Încep să cred că într-o bună zi, foarte curând, preotul care nu va călători cu un păgân va călători singur, înclină capul într-o parte. Totuși n-aș vrea să călătoresc cu orice păgân.

— Doar cu cei fără spadă, spuse Geirmund.

— Ah, da… John întinse mâna către desagă și scotoci în ea. Cred că vei folosi asta mai bine decât mine, spuse el.

Scoase un seax într-o teacă din piele – o armă prea lungă pentru a fi numită cuțit, dar prea scurtă ca să fie o spadă adevărată. Avea mâner din lemn, terminat cu o măciulie simplă din fier.

— Lama nu este din oțel frank, însă va tăia.

Cu fiecare clipă pe care Geirmund o petrecea alături de preot, îl înțelegea mai puțin și-l credea mai degrabă posibil nebun.

— Dai o spadă dușmanului tău?

— Nu mi-am dat seama că-mi ești dușman. John își puse seaxul de-a curmezișul coapselor. Saxonii și danezii pot fi dușmani, dar asta nu-nseamnă că John și Geirmund trebuie să fie dușmani. Eu nu consider pe nimeni dușmanul meu.

Cuvintele acelea îl impresionară pe Geirmund. John părea cu multe veri mai tânăr decât tatăl său, Hjörr, însă vorbea cu înțelepciunea unui bătrân.

— Îmi amintești de un skald pe care îl cunosc, spuse el. Bragi Boddason este numele lui.

— Este un prieten?

Nu era tocmai cuvântul pe care Geirmund l-ar fi ales pentru a-l descrie pe Bragi, totuși n-ar fi fost greșit.

— Un fel de prieten, da.

— Și ce te-ar fi sfătuit Bragi Boddason să faci?

Geirmund trase de câteva ori de vâsle, gândindu-se la răspuns înainte de a-l da.

— El mi-ar aminti că n-am spadă și că tu-mi oferi una, și ar spune că probabil ești un prost, dar și că nu-mi vrei răul.

— În mare parte este adevărat, zise John, apoi încuviință din cap. Seaxul este al tău.

Din iarba de la miazăzi se ridică un șoim mic și țipă la ei înainte de a se îndepărta în zbor. Geirmund îl privi și-și dori să poată vedea prin ochii săi care ajungeau departe.

— Dacă vrei să călătorești cu mine, spuse el, ar trebui să știi că mă duc să mă lupt cu saxonii.

— Poate c-oi fi eu prost, Geirmund de Rogaland, însă am bănuit asta. De aceea nu intenționez să merg la Readingum cu tine. La două zile de mers spre miazăzi de aici se află o răscruce de drumuri, într-un loc numit Roisia. De acolo tu o vei lua pe Calea Icknield către Wessex, iar eu voi continua spre miazăzi, până la Lundenwic.

— Lunden? Ce te așteaptă acolo?

— O corabie, sper, care să mă ducă acasă, în Saxonia. Dacă nu cumva Dumnezeu are planuri să mă trimită altundeva.

— Bănuiesc că vei ști asta când vei ajunge.

— De obicei așa se întâmplă, încuviință John.

Râul șerpui și se încolăci de câteva ori în meandre largi, înainte și înapoi, până să zărească Durobrivæ, iar preotul avusese dreptate în privința

stării sale. De pe râu, Geirmund putea vedea că zidurile orașului, impresionante poate atunci când fuseseră construite, erau acum reduse la o înălțime ce n-ar fi oprit nicio oaie. Dar când aduse barca de-a lungul ultimului meandru și o trase pe malul de miazăzi, văzu că măcar podul roman supraviețuise. Ascunseră barca adânc în stufăriș și urcară taluzul.

Se opriră acolo, în umbra podului, și mestecară o parte din pâinea tare adusă de John. După aceea Geirmund își legă seaxul la centură, John își puse desaga pe umăr și ieșiră împreună pe drum.

În dreapta, acesta traversa râul peste pod și continua spre miazănoapte – până la Jorvik, după spusele lui John. Către miazăzi, trecea pe sub un arc singuratic, alb ca osul, care părea să fi fost o poartă în zidurile orașului, apoi traversa orașul abandonat, chiar prin mijloc, drept ca zborul săgeții.

— Ai mai văzut până acum o lucrare romană? întrebă John când pătrunseră printre ruine.

— Niciodată, spuse Geirmund încetișor.

Deși niciuna dintre clădiri nu mai era întreagă, putea să le vadă temeliile între tufișurile și copacii ce reveniseră să revendice terenul. Liniile și formele acelor ziduri aproape că păreau să formeze rune enorme în sol, vorbind despre cele petrecute într-o limbă pe care Geirmund abia dac-o putea înțelege sau crede. Se părea că unele dintre palatele romane de acolo fuseseră mai mari decât Curtea lui Hjörr, susținute de coloane de piatră groase ca niște copaci. Orașul se întindea pe cel puțin cincizeci de pogoane, iar John spusese că era mic. Până și drumul pe care mergeau nu semăna cu niciunul pe care-l văzuse tânărul vreodată. Era lat de cinci stânjeni și făcut din sfărâmături de piatră tasate laolaltă, iar făgașele lăsate de roți nu erau adânci. Mergând prin oraș, Geirmund se simți înconjurat de constructorii dispăruți și, în prezența lor, își ținu pașii ușori și vocea murmurată,

temându-se să nu-i trezească pe morții care încă locuiau acolo.

Merseră aproape o jumătate de leghe înainte de a ajunge în capătul de miazăzi al ruinei și, pe când ieșeau prin poarta sa, Geirmund suspină, ușurat de o teamă apăsătoare și grea, mulțumit să lase locul acela în urmă.

— Dac-ai fi fost la Roma, așa ca mine, spuse John, uitându-se în urmă, ai fi văzut că acesta nu-i decât un popas neînsemnat pe lângă măreția ei.

Geirmund ar fi vrut să-l facă mincinos, totuși preotul nu părea genul acela de om.

— Este un loc bântuit, rosti el în schimb.

— Crezi că morții îți pot face rău? întrebă John.

— Da, încuviință tânărul. Nu-i așa?

— Nu.

— Dar ai spus că danezii folosesc aceste căi romane.

— Așa este. Și ce-i cu asta?

— Atunci se pare că romanii morți îți fac rău, grăbind apropierea dușmanului tău.

John zâmbi și aprobă din cap.

— Așa este. Și poate că n-ar trebui să ne mire, pentru că și romanii au fost cândva păgâni.

11

Romanii își construiseră calea de-a lungul marginii de apus a marilor lunci mocirloase, printr-un ținut plat, acoperit de iarbă-neagră și păduri. În timp ce mergeau, Geirmund află că drumul său prin mlaștină fusese norocos, deoarece traversase luncile la miazănoapte de adevărata sa imensitate. Dacă ar fi mers direct spre miazăzi din golful în care eșuase, s-ar fi împotmolit multe zile într-un teritoriu lung de vreo patruzeci de leghe. Văzu asta cu ochii săi pe măsură ce călătoreau către miazăzi, iar luncile mocirloase își împingeau smârcurile către apus, uneori perfect vizibile și accesibile de pe drum.

La răsărit, se întindea cât vedeai cu ochiul un teritoriu verde, un ținut cu păduri dese, pante blânde și câmpuri nesfârșite pentru semănat și pășunat, totuși tânărul nu văzu nicio casă, nicio Curte, semănături sau vite. Era genul de teritoriu în căutarea căruia venise el în Anglia și părea că se afla acolo pentru a fi luat, fiindcă era nerevendicat și nefolosit.

— Pământurile acestea aparțin cuiva? întrebă el.

— Toate aparțin cuiva, spuse John. Suntem la apus de Ouse și Granta, ceea ce înseamnă că ne aflăm în Mercia. Nu știu de niciun ealdorman aici, așa că presupun că pământurile acestea aparțin regelui Burgred.

— Ealdorman?

— Un fel de jarl. Dar suntem aproape de hotarul cu Anglia de răsărit, ceea ce înseamnă că s-ar putea ca acum să existe danezi care cred că le-au revendicat.

La câteva leghe de orașul roman, printre copaci apăru o sclipire de apă la apus, peste mlaștină, suficient de largă la orizont pentru a fi un lac întins. John spuse că se numea Witlesig, după numele unui sat de pe malul său opus, și că era

unul dintre multele astfel de lacuri, puțin adânci și pline de pești și păsări.

Merseră trei leghe înainte ca strălucirea lacului Witlesig să dispară. După alte trei leghe, dincolo de pădurea din apus apărură ogoare cultivate, apoi Geirmund zări în față un sat, la marginea smârcului. Nu văzu niciun fum ridicându-se dinspre casele sale și nu auzi niciun sunet, de parc-ar fi fost la fel de pustiu ca ruina romană.

— Cunoști locul acela? îl întrebă el pe preot.

— Nu sunt sigur, dar înainte de a părăsi Northumbria am cercetat drumul și s-ar putea să se numească Salters Stream.

— Pare abandonat.

— Poate că așa este. John se opri brusc și se întoarse spre Geirmund. Dacă vom întâlni danezi, atunci sunt prizonierul tău. Dacă întâlnim saxoni sau mercieni, atunci suntem soli în drum către Lundenwic.

Tânărul aprobă din cap și continuară să meargă spre sat.

Când ajunseră acolo, îl găsiră gol, așa cum păruse din depărtare, cu doar câteva găini ce scurmau prin țărână. Era o așezare mică, câteva colibe adunate în jurul unei case comune modeste, alături de ateliere, grajduri și alte acareturi. Pacea locului sugera că acesta nu fusese abandonat de mult și nici nu căzuse victimă danezilor care distrugeau totul în cale.

— Nu cred că sătenii s-au ascuns în smârcuri sau în păduri, spuse Geirmund. Au luat totul, până și căruțele și cotigile.

— Probabil c-au plecat către apus, mai adânc în Mercia. Deoarece danezii au pornit în ofensivă și au ajuns la hotarul lor, locul ăsta nu mai era defel sigur. Preotul se uită în jur. Nouă însă ne va sluji destul de bine. Nu vom găsi altul mai bun pentru a ne petrece noaptea.

Geirmund fu de acord, așa că merseră în casa comună, considerând-o cea mai bună pentru

dormit, și o găsiră uscată și confortabilă pe dinăuntru și cam de lungimea pe care o avusese corabia lui Guthrum. Mai rămăseseră doar câteva bănci vechi, iar după forma cărbunilor din vatră, tânărul își dădu seama că cineva folosise una sau două dintre ele drept combustibil, în loc să caute lemne uscate în pădurea din apropiere.

— Nu suntem primii călători care folosesc locul ăsta, zise el.

Spre deosebire de Curtea din Avaldsnes, în care se intra pe la mijlocul laturii sale lungi, ușa acestei case saxone se afla într-un capăt. John trecu pe lângă Geirmund și merse către peretele opus, pe care se vedea un soi de umbră; ceva atârnase mult timp și schimbase culoarea lemnului de dedesubt, care se contura sub forma unei cruci, precum cea purtată de preot la gât, doar că mai mare.

— Ăsta a fost un templu creștin? întrebă el.

— Nu, dar cei de aici erau buni creștini. Presupun că sunt și acum, din moment ce și-au luat crucea cu ei.

Geirmund ieși din casa comună, prinse un pui și-i suci gâtul. După ce-l jumuli, îl curăță cu apa dintr-un pârâu din apropiere și-l fripse la foc făcut din lemnele pe care le-adunase. La căderea nopții, aroma de carne sfârâitoare umplu casa, împreună cu izul slab de fulgi arși. Apoi veni o furtună, care răpăi ploaie pe acoperiș și bubui cu tunete îndepărtate. Tânărul era bucuros că poposiseră acolo pentru odihnă și recunoscător că interiorul rămăsese cald și uscat cât își mâncă porția de pui și supse oscioarele. Se simțea chiar mulțumit aici, la Salters Stream. Era o așezare sărăcăcioasă, dar avea o casă comună frumoasă și pământ bun, genul de domeniu pe care și-l dorea pentru sine, iar acesta era abandonat și pustiu.

— Cu câțiva războinici buni și familiile lor, spuse el, aș putea să mă stabilesc în locul ăsta și să-l păstrez.

— Împotriva unei oștiri de danezi?

— Împotriva bandiților și a hoților, după ce războiul va fi câștigat.

Focul din vatră arunca o strălucire care înroșea căpriorii și pereții sălii, în vreme ce afară ploaia transforma noaptea întunecată în smoală.

— Este un loc bun, spuse John, uitându-se în jur și aprobând din cap. Poți fi sigur că mulți îl cunosc. Înainte ca pământul ăsta să aparțină mercienilor, aici au fost britanii, și înaintea lor romanii, care au cucerit un alt popor pe care l-au găsit aici. Val după val s-au spart pe țărmurile astea.

— Așa stau lucrurile, zise Geirmund. Pământurile nasc războaie.

— Și trebuie oare să fie așa?

— Da, dacă pământul trebuie să aparțină cuiva.

— Eu nu sunt de acord. Cred că dacă toate pământurile s-ar supune Singurului Dumnezeu Adevărat prin botez și credință creștină comună, ar putea exista pace între regate.

Geirmund pufni.

— Invidia este sfârșitul păcii. Niciun zeu sau zeiță, oricât de puternic ar fi, nu-l poate face pe omul lacom să renunțe la natura sa.

— Ai dreptate, desigur. Noi suntem cei care trebuie să refuzăm tentațiile care ne duc la păcat și să ne supunem voinței lui Dumnezeu.

— Atunci, voi, creștinii, nu sunteți altceva decât thrallii zeului vostru.

Preotul înclină capul, amuzat.

— Dacă suntem, atunci este o robie aparte, căci încă n-am întâlnit un thrall care să accepte de bunăvoie robia.

Tânărul își simțea pleoapele grele.

— Ajunge deocamdată cu discuțiile preoțești, zise el.

— Prea bine, încuviință John.

În timp ce adormea, Geirmund îl auzi pe John rugându-se în tăcere, dar asta nu-l ținu treaz și nici furtuna. Dimpotrivă, încetarea bruscă a ploii fu

aceea care-l trezi chiar înainte de răsăritul soarelui și, pentru că nu putu să mai adoarmă, părăsi casa și se duse la pârâu. Se dezbrăcă de armură și de haine, având grijă de brățara lui Völund, și se spălă în apa rece. De pe frunzele pădurii din jur continuau să picure stropi, iar păsările ieșeau din adăposturi să cânte.

Întors la casa comună, Geirmund căută cotețul găinilor și luă câteva ouă, despre care știa că nu vor fi pui, căci nu văzuse și nici nu auzise vreun cocoș în curte. Găsi o găleată ce fusese abandonată, o spălă și o umplu la pârâu, după care folosi pietre din foc pentru a încălzi apa suficient de mult ca să fiarbă ouăle. John nu se trezi decât după ce ouăle fură gata, iar apoi se ridică pur și simplu în capul oaselor și mușcă din al său cu totul, mărunțind cojile cu dinții în vreme ce privea în gol. Geirmund îl decoji pe al său și, după ce dejunară amândoi, își reluară călătoria către miazăzi.

Deși furtuna se îndepărtase, nori grei încă mai acopereau cerul, amenințând cu ploaia în cea mai mare parte a zilei, dar fără să trimită mai mult de o ceață fină, la răstimpuri. Un drum de pământ bătătorit s-ar fi transformat în noroi peste noapte, iar înaintarea ar fi devenit dificilă, sau chiar imposibilă, dar folosirea de către romani a pietrelor sfărâmate și după aceea tasate îngăduia scurgerea apei, păstrând drumul tare și ușor de parcurs.

Ținutul prin care treceau rămase la fel ca în ziua precedentă, cu păduri și câmpii, deși o parte mai mare din terenurile pe care le vedeau fuseseră puse în valoare. Mai întâlniră și câteva sate și loturi agricole mici, toate abandonate, la fel ca Salters Stream; unele dintre ele însă fuseseră distruse mai tare de călători sau de cei care speraseră să găsească bogății ascunse și lăsate în urmă.

La jumătatea dimineții, după ce merseseră aproape patru leghe, drumul coti ușor spre răsărit,

spre o vale dintre două dealuri joase de la orizont. Geirmund simți miros de fum.

— Este vreun sat în față?

— Da, un loc numit Godmundceaster, dar mai este încă destul până acolo.

Continuară să înainteze mai precaut, mai ales când trecură prin porțiuni de pădure ce fuseseră lăsate să crească până aproape de drum, oferindu-le tâlharilor multe ascunzișuri, și în curând putură nu numai să simtă mirosul de fum, ci și să-l vadă ridicându-se dintre copaci. Zeci de focuri de tabără ardeau pe câmpia dintre cele două dealuri, însă nu păreau să aparțină vreunui sat sau oraș.

— Danezi, spuse Geirmund.

— Cred că ai dreptate, încuviință John, dar suntem încă în Mercia, unde domnește regele Burgred.

— Dacă sunt danezi, atunci Burgred nu domnește aici. Aceasta este Țara Danezilor – Daneland.

Preotul păli, însă aprobă din cap.

— Atunci intrăm în Daneland. De acum înainte sunt thrallul tău.

Geirmund simți că trebuie să fie sincer cu el.

— Când danezii se uită la mine, ei nu văd un alt danez. Nu văd niciun normand. Dacă n-au încredere în mine, s-ar putea să meargă prost pentru noi și mai ales pentru tine.

— Atunci mă voi încrede în Dumnezeu că danezii te vor crede.

Geirmund suspină.

— Te-am avertizat, preotule.

Mai merseră o jumătate de leghe, dar nu la fel de repede cum o făcuseră mai devreme, în cursul dimineții, de parcă picioarele lor nu voiau să mai calce pe drumul acela, știind cine-l revendicase. Geirmund își spunea că dac-ar fi fost singur, ar fi putut să depășească orice suspiciune și să-i convingă pe danezii aceia de numele său, dar prezența preotului, thrall sau nu, le-ar fi dat de

gândit și l-ar fi făcut pe Geirmund mai greu de crezut. Începu să plănuiască ce putea spune în apărarea sa, întrebându-se dacă n-ar fi putut pretinde că John îi aparținea lui Guthrum și că era cumva important pentru jarl.

— Hei, părinte! strigă o voce din pădurea de la apus.

Geirmund se întoarse în direcția aceea, cu arma scoasă, și văzu un războinic saxon care se apropia de ei printre copaci cu un aer încruntat și care nu se simțea defel în largul lui în armură și nici cu sulița din mână.

— Bună ziua! spuse John.

Părea de-a dreptul bucuros la vederea străinului, iar Geirmund nu-și dădea seama dacă preotul voia să-l liniștească pe acela sau dacă se simțea cu adevărat bucuros la vederea unui alt saxon.

— Cum merge? continuă John.

— Aș vrea să nu mai plouă și să fiu acasă, nu aici.

Războinicul se apropie de marginea drumului, iar Geirmund își ținu seaxul scos din teacă și la îndemână.

— Ce treburi te aduc pe-aici, părinte? întrebă străinul.

— Oh, nu sunt decât un umil preot călător, răspunse John, și mă îndrept spre Lundenwic.

Războinicul clătină din cap.

— Îți sugerez să-ți schimbi planul. Danezii se află în miazăzi și au fortificat zona din jurul Dealului Vânătorului.

— Da, am observat. John dădu din cap și privi în lungul drumului. Se pare că foarte mulți danezi s-au instalat acum în Mercia.

— Regele Burgred și regele Halfdan s-au înțeles să încheie pacea, spuse războinicul. Danezii pot umbla prin Mercia și nu vor cauza necazuri.

— Nu vor cauza necazuri? repetă Geirmund. Călugării din Ancarig și Medeshamstede ar spune altceva.

Războinicul se uită pătrunzător la el și la seaxul din mâna lui.

— Tu cine ești?

— Călătorește cu mine, spuse John. L-am angajat să mă apere pe drum. Și are dreptate. Venim de la Medeshamstede, unde danezii i-au măcelărit pe călugări și au ars mănăstirea cu doar câteva zile în urmă.

Saxonul privi peste umăr, în adâncul pădurii.

— Am auzit vești despre cete de războinici în mlaștini. Hotarul nostru cu Anglia de răsărit nu-i întotdeauna clar pentru danezi. S-au comis greșeli.

— Într-adevăr, zise John. Greșeli care au dus la moarte. Greșeli costisitoare.

— Unele greșeli îl pot costa chiar și coroana pe un rege, spuse Geirmund.

Știa foarte bine că Halfdan ar fi înaintat cu oștirea prin Mercia indiferent de orice înțelegere, dar probabil că primise aur și argint ca să nu stârnească probleme, chiar dacă numai pentru o vreme. Știa, de asemenea, că danezii nu vor părăsi Mercia acum, că stabiliseră un cap de pod, iar Burgred nu făcuse decât să cumpere o amânare a prăbușirii sale.

— Nicio înțelegere nu durează o veșnicie, adăugă el.

— De aceea ne aflăm aici, spuse saxonul. Suntem cu ochii-n patru pe danezii ăștia.

Dacă toți saxonii se purtau atât de prostește cu danezii, atunci Anglia avea să cadă cu siguranță. Bărbatul părea să nu înțeleagă că i se încredințase sarcina de a fi cu ochii-n patru chiar la toporul care avea să-i ia capul într-o bună zi.

Poate că și John înțelese, pentru că se încrunta.

— Și ce-ai văzut că fac danezii ăștia în tabăra lor de pe Dealul Vânătorului?

— Ies din luncile mocirloase și se-ndreaptă către miazăzi, răspunse saxonul.

— Unde se duc? întrebă Geirmund, deși știa răspunsul.

Danezii mergeau spre Readingum. Se întreba pur și simplu dacă știa și saxonul.

— Au luat-o pe Calea Icknield către Wessex.

— Și asta nu vă neliniștește? întrebă John.

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu-i treaba mea, atât timp cât nu se îndreaptă spre miazănoapte sau nu traversează Drumul Earninga.

— De dragul regelui Burgred și al tău, sper să rămână așa. John arătă către focurile de tabără îndepărtate. Însă dacă există pace, de ce nu putem călători pe drumul acesta?

— Ah, dar poți călători, părinte, spuse saxonul, totuși eu te sfătuiesc să n-o faci. Doar dacă ai încredere-n păgâni.

John se uită la Geirmund.

— Am încredere în unii păgâni.

— Fă cum vrei, părinte. Războinicul se retrase de pe drum. Domnul să te ocrotească în călătoria ta.

— Domnul să te ocrotească și pe tine, zise preotul. Fie să ocrotească toată Mercia.

Saxonul dispăru înapoi în pădure, întorcându-se fără îndoială în ascunzătoarea din care supraveghea drumul împreună cu oamenii săi. Geirmund își vârî seaxul în teacă.

— Nu-i de mirare că regatele saxone se prăbușesc, dacă sunt protejate de războinici ca el.

— Cei mai mulți oșteni saxoni sunt fermieri, spuse preotul. Ei luptă în fyrdul ealdormanului lor atunci când sunt chemați, dar ar prefera să stea acasă cu recoltele și cu turmele lor.

— Și de ce zeul tău i-ar proteja pe oamenii ăștia de propria lor prostie?

John porni din nou la drum, îndreptându-se spre miazăzi.

— Dac-ai vedea un copil gata să bage mâna-n foc, n-ai sări să-l oprești?

— Bineînțeles. Vrei să spui că Burgred este un copil?

— Nu, eu spun că toți suntem copiii lui Dumnezeu.

Geirmund râse iarăși de credința preotului. Își imagină Valhalla plină de copii, toți plângând și cerându-i lui Óðinn lapte în loc de mied, și nu-și putu stăpâni amuzamentul. Oðinn nu voia copii în Valhalla, iar Thór nu le acorda putere celor care nu-i câștigaseră respectul și ocrotirea.

— Probabil că mă crezi nebun, spuse John, pentru că intru în Daneland.

— Știam că ești nebun când mi-ai dat spada.

— Și totuși n-ai folosit-o ca să mă omori. Aș spune că Domnul m-a protejat, nu-i așa?

— Soarta te-a protejat.

Preotul înclină capul.

— Sau poate că soarta ta și Dumnezeul meu sunt unul și același. Va trebui să mă gândesc la asta.

Lui Geirmund îi venea greu să reflecteze la comparația aceea. Cu cât se apropiau de Dealul Vânătorului, cu atât era mai îngrijorat că nu-i va reuși nicio înșelăciune. Auzea sunetele îndepărtate din tabără, voci puternice, animale ce zbierau, copaci doborâți, zăngănituri de fier, însă nimic din toate acelea nu părea să-l sperie ori să-l tulbure pe preot. Nebun sau nu, John mergea de parcă zeul său îi înlăturase frica.

Îi văzură pe primii danezi la un alt pod roman, ce traversa un râu larg despre care John spuse că se numea Ouse. Geirmund vedea acum că tabăra se afla de cealaltă parte a podului, pe o limbă de pământ creată de un meandru al râului. Poziția aceea reducea necesitatea unor fortificații extinse, deoarece râul o proteja dinspre apus, miazănoapte și miazăzi. Danezii trebuiau să apere doar podul și latura răsăriteană a taberei. De asemenea, amplasarea le oferea controlul asupra drumului și asupra celor care doreau să meargă pe el, lăsându-i lui Geirmund o singură opțiune: să se apropie de invadatori ca unul dintre ei.

— Sunt Geirmund Hjörrsson, anunță el, și sunt juruit jarlului Guthrum.

Unul dintre danezii de pe pod înaintă un pas. Avea două topoare, iar în spatele lui se aflau șase-șapte bărbați înarmați similar și doi arcași.

— Jarlul Guthrum nu este aici, spuse el, uitându-se la John. De unde vii?

— Sunt normand din Rogaland. Am fost luat de mare în timpul unei furtuni și aruncat pe țărm la miazănoapte de locul acesta. Călătoresc pentru a mă alătura jarlului Guthrum la Readingum și-i aduc un thrall prețios.

— Un preot? Danezul chicoti și se uită înapoi la cei din spatele lui, care se alăturară râsetelor sale. Cum poate fi prețios un preot pentru jarlul Guthrum?

Geirmund se strădui să găsească un răspuns, dar nu găsise niciunul când John interveni.

— Citesc și scriu în limba saxonă, spuse el, cu capul plecat. Pot să citesc mesaje care nu sunt menite pentru ochii danezilor.

Nu era o abilitate pe care ar fi sugerat-o Geirmund, dar păru să-i dea de gândit danezului din fața lor.

— Veniți cu mine, zise el în cele din urmă.

Ceilalți de pe pod se traseră într-o parte și-n alta pentru a-i lăsa să treacă, iar căpetenia lor îi călăuzi prin tabără până la un cort mare și deschis, unde câțiva războinici stăteau așezați, mâncând și bând. Doi dintre ei ocupau scaune frumoase și se asemănau prin trăsăturile lor, mai ales prin albastrul palid al ochilor, dar unul avea fire sure în barbă. Geirmund presupuse că erau tată și fiu.

Danezul de pe pod se opri la câțiva pași de cort și așteptă până când cel mai vârstnic dintre cei doi bărbați îi făcu semn să înainteze.

— Ce este? întrebă el, privindu-i pe Geirmund și pe John.

— Omul acesta pretinde că-i normand juruit lui Guthrum, stăpâne, zise danezul. Și mai spune că

preotul e thrallul său.

— Oare? Tânărul cu ochi albaștri se ridică de pe scaun. Nu arată a normand.

— Sunt normand, rosti Geirmund. Mă numesc Geirmund Hjörrsson și pot vorbi în numele meu.

Povesti apoi tot ce i se întâmplase, cam în același mod ca lui Odmar. Când termină, cei din cort rămaseră tăcuți.

— Vă cer să mă lăsați să trec, pentru a-mi continua călătoria către jarlul Guthrum, adăugă el.

Bărbatul mai vârstnic traversă cortul și se opri în fața lui.

— Eu sunt jarlul Sidroc, iar acesta este fiul meu, Sidroc. Am aflat de regele Hjörr din Rogaland, iar tu ești destul de urât pentru a fi unul dintre fiii din poveștile pe care le-am auzit. Dar trebuie să fiu sigur.

— Ce pot să spun sau să fac ca să te conving?

— Nimic, deocamdată, răspunse bătrânul jarl. Mâine plec spre Readingum, cu oșteni pentru Halfdan. Guthrum va fi acolo. Veți veni cu noi și, după ce vom ajunge la Readingum, vom afla de la Guthrum adevărul. Dacă mi-ai spus adevărul, totul va fi bine. Dacă m-ai mințit, nimic nu va fi bine.

Geirmund putea să accepte situația destul de ușor. Guthrum avea să-i confirme afirmațiile. El dorise oricum să meargă la Readingum și, grație planului lui Sidroc, nu trebuia să mai călătorească singur, așa cum se așteptase după despărțirea de John. Pe de altă parte însă, John nu intenționase să meargă la Readingum și nici să-i însoțească pe danezi în luptă. Preotul n-ar fi fost în siguranță alături de războinicii lui Halfdan, iar tânărul nu știa ce va face Guthrum cu John când vor ajunge la capătul călătoriei.

— Ce se-ntâmplă cu thrallul? întrebă el.

— Preotul este pentru Guthrum, nu-i așa?

— Da.

— Atunci îl vei lua cu tine, dar va fi în grija ta.

Asta însemna că Geirmund urma să fie responsabil pentru orice rău ar fi putut pricinui John, dar nu și pentru răul ce i s-ar fi putut aduce preotului.

— Am cuvântul tău că el va rămâne nevătămat până vom ajunge la Readingum?

— Bunurile tale vor fi respectate, spuse jarlul Sidroc, așa cum se-ntâmplă în cazul oricărui danez, iar în tabără vei avea libertate.

Geirmund își plecă fruntea.

— Ești înțelept și cinstit.

Bătrânul jarl îi făcu semn să plece și reveni pe scaunul său. Tânărul Sidroc îl mai privi puțin pe Geirmund înainte de a se așeza și el, apoi danezul de la pod se îndepărtă fără un cuvânt, întorcându-se la postul lui. Geirmund părăsi cortul și căută un loc unde să poată vorbi cu John fără să fie auziți, dar și fără să nască suspiciuni, și în cele din urmă se opriră lângă râu.

— Îmi pare rău, preotule, spuse el.

— Pentru ce?

— Mergeai la Lundenwic.

— Mergeam, zise John. Acum merg la Readingum.

— Dar mă tem că te-am pus în pericol.

Preotul clătină din cap.

— Eu am fost cel care a ignorat avertismentele tale, așa că m-am pus singur în pericol.

— Chiar și așa, spuse Geirmund, pericolul rămâne pericol.

— Iar Dumnezeu este bun. John zâmbi. Gândește-te că asta-i soarta, dacă așa îți place, dar să știi că Dumnezeul meu n-a încetat să mă conducă de când mi-am aruncat desaga în barca ta. Mâine pornim către Readingum, Geirmund de Rogaland, orice s-ar întâmpla.

Partea a III-a

MAREA OȘTIRE PĂGÂNĂ

12

Sidroc cel Bătrân se ținu de cuvânt. Danezii mărșăluiră două zile, iar în tot acel timp jarlul și fiul său îl tratară pe Geirmund ca pe unul dintre cei trei sute de războinici ai lor, în timp ce John fusese tolerat sau pur și simplu ignorat, fără să fie tratat nici bine, nici rău. Geirmund știa că era doar un armistițiu temporar și că preotul se afla în continuare în pericol.

Drumul Earninga urcase treptat dinspre luncile mocirloase și șes, iar la o răscruce de drumuri, în a doua zi, danezii cotiră spre apus, pe Calea Icknield. Aceasta urmărea coamele unui lanț de dealuri de calcar, urcând și coborând prin văi împădurite. Lui Geirmund i se părea un pământ bun, verde și bogat și, deși părea puțin populat de saxoni, cu siguranță că avea să fie revendicat de unul dintre ealdormenii sau de regii lor.

În zorii celei de-a treia zile de marș, Sidroc cel Bătrân îi chemă pe Geirmund și pe John la cortul său înainte ca negurile dimineții să se fi risipit. Jarlul nu-i mai adusese pe niciunul în fața sa din ziua în care îl întâlniseră la Dealul Vânătorului.

— Ce crezi că vrea? întrebă preotul pe când își croiau drum printre copaci și danezii care începuseră să se trezească.

— Nu știu, spuse Geirmund, dar mă-ngrijorează.

— Suntem la numai o zi de mers de Readingum, zise preotul. Poate că vrea să ne limiteze libertatea pentru ultima parte a călătoriei, până vom fi duși înaintea lui Guthrum.

— Poate, încuviință tânărul.

Când ajunseră la jarl, îl găsiră așteptând împreună cu fiul său și cu mai mulți danezi, toți complet înarmați. Atmosfera din cort era la fel de încinsă ca tăciunii scormoniți și, fără să știe de ce, Geirmund simți că el și preotul erau în pericol. Sidroc cel Bătrân ținea în mână o bucată de pergament pe care se vedea o scriere. Jarlul făcu un pas înainte și se opri în fața preotului.

— Știi să scrii și să citești, da? întrebă el.

John își plecă fruntea.

— Așa este.

— Atunci, citește asta și spune-mi ce stă scris.

Sidroc cel Bătrân ținu pergamentul spre el. John șovăi, se uită la Geirmund, după care îl acceptă.

— Cum ți-e voia, jarl Sidroc, rosti el, apoi examină scrisul câteva clipe. Ochii i se măriră. Este un mesaj pentru regele Burgred, trimis de cineva din Wessex ca să informeze Mercia despre ce se întâmplă acolo.

Jarlul începu să se plimbe înainte și înapoi.

— Continuă.

John își drese glasul.

— Spune că danezii au tabăra la Readingum și că fortificațiile lor sunt puternice. Regele Æthelred de Wessex și fratele său, Ælfred, au încercat un asalt acolo, dar Halfdan primise oamenii noi, sosiți pe Tamisa. Saxonii au pierdut mulți luptători și au fost respinși. Printre cei morți s-a aflat un ealdorman de Bearrocscire pe nume Æthelwulf, care învinsese recent o companie de danezi într-o ambuscadă la Englefield.

— Mai scrie și altceva? întrebă Sidroc cel Tânăr, pe chipul căruia se vedea zâmbetul cuiva care știa deja răspunsul.

— Da, mai scrie, răspunse John. Æthelred și Ælfred sunt acum la Wælingford. Ei speră să-i scoată pe danezi din fortificațiile lor pentru o bătălie pe teren deschis la Ashdown. John restitui pergamentul jarlului. Acesta este sfârșitul mesajului.

Jarlul Sidroc se uită la John, după aceea luă pergamentul și încuviință din cap către oamenii săi. La semnalul acela, războinicii ieșiră din cort, iar Geirmund rămase numai cu John, jarlul și fiul acestuia. Atmosfera nu mai era înfierbântată.

— Știai deja ce conținea mesajul, rosti Geirmund.

Sidroc aprobă din cap, în timp ce Sidroc cel Tânăr continua să rânjească.

— Tatăl meu nu-i un prost, rosti el.

John oftă.

— Cu siguranță că nu este.

— Am profitat de ocazie să te pun la încercare, preotule, zise jarlul. Am vrut să știu dacă-mi vei spune adevărul.

— Și dacă n-aș fi făcut-o? întrebă John.

— Atunci ai fi mort, spuse Sidroc cel Bătrân ca și cum asta ar fi fost de la sine înțeles. Sau ai fi fost pe moarte. Dar acum voi avea grijă de tine. Vei rămâne în spate cu căruțele.

— În spate? întrebă Geirmund.

— Noi pornim în marș. Jarlul ridică pergamentul. Mesajul ăsta a fost scris acum câteva zile. Poate că bătălia a avut loc deja, dar poate că va fi astăzi. Dacă va fi astăzi, atunci trebuie să fim acolo pentru ea. Însă asta va însemna un marș lung și rapid. Dacă Æthelred a întărit Wælingford, nu vom putea traversa râul pe acolo și vom încerca s-o facem mai la miazăzi, la Moulsford. Dacă și acolo este blocat, va trebui să mergem și mai la miazăzi, pentru a traversa la Garinges, iar apoi să ne îndreptăm spre miazănoapte, până la Ashdown. Vă sfătuiesc să găsiți ceva de mâncare acum, cât mai puteți.

Geirmund și John plecară capetele și părăsiră cortul jarlului. Căutară după aceea o vatră de gătit, unde primiră boluri de terci cu untură. Se așezară să mănânce departe de ceilalți danezi, iar Geirmund îl întrebă pe preot cum de știuse că nu

trebuie să ascundă adevăratul conținut al mesajului.

— Știai cumva că pergamentul fusese citit?

— Nu, spuse John.

— Nu te-ai gândit să minți?

Preotul păru să se gândească la întrebarea aceea, ca și cum n-ar fi știut răspunsul imediat.

— Poate pentru o clipă, spuse el, dar m-am gândit în primul rând la Dumnezeul meu, care îmi cere să fiu sincer, și în al doilea rând la ce ar însemna o minciună pentru tine, care ai garantat pentru mine, și am decis să mă port cinstit cu danezul.

Geirmund clătină din cap și înghiți o gură de terci.

— Ce știi despre acest rege din Wessex și despre fratele lui, Ælfred?

— Am auzit că sunt oameni învățați.

— Asta nu-i face și isteți.

— Se spune totuși că sunt și isteți și am auzit că sunt pioși și luptători aprigi pentru Cristos.

— Dacă ar fi fost isteți, n-ar fi fost creștini. Geirmund chicoti în barbă. Tu ești un luptător pentru Cristos, preotule? Știi să lupți?

— Din păcate, mi-am petrecut timpul învățând să folosesc pana de scris mai degrabă decât spada.

— Și pana ta poate să ne scrie victoria, atunci?

— Poate, chiar dacă pierdeți, dar numai după ce bătălia a avut loc.

Geirmund pufni.

— Pana ta poate schimba trecutul?

— Doar ceea ce se spune despre trecut, iar asta înseamnă aproape același lucru.

Terminându-și terciul, tânărul se gândi la cât de diferită ar fi fost o poveste de război spusă de saxoni față de o poveste de război spusă de danezi și înțelese ce voise să zică preotul. Când cel mai bătrân războinic care a luptat într-o bătălie moare și nu mai rămâne nimeni care să-și amintească de ea, povestea acelei bătălii poate deveni câmpul

unei noi lupte. Războaie sângeroase începuseră din asemenea pricini, întrucât poveștile puteau crea sau distruge faima și onoarea.

— Tu poți să lupți? întrebă preotul.

— Am învățat să lupt, spuse Geirmund, dar n-am participat niciodată la o bătălie.

— Ți-e frică?

— Cunosc pe cineva care ar spune că numai proștilor nu le este frică niciodată.

— Din nou skaldul tău? Bragi Boddason?

— Nu, ci un bărbat pe nume Steinólfur. Cu puțin noroc, îl vom vedea astăzi pe câmpul de bătălie. Îi zâmbi preotului. Voi încerca să nu-l las să te ucidă.

— Ți-aș fi recunoscător.

— Nu te teme, preotule. Vei fi în siguranță la căruțe.

— Mă voi ruga totuși, spuse John.

Danezii se rugară și ei. În tabără se răspândi vestea că mergeau către Ashdown, iar războinicii aduseră ofrande lui Thór, Týr sau Óðinn, cerând ocrotire divină și putere în luptele ce urmau să aibă loc. Sidroc cel Bătrân sacrifică un cal în fața oamenilor săi, ceea ce păru să-i provoace o mare suferință lui John. El își făcu o cruce de la frunte până la brâu, apoi sărută crucea pe care o purta la gât și o strânse în pumn.

— Ai uitat că mergi alături de păgâni, preotule? întrebă Geirmund.

— N-am uitat, dar cred că n-am știut-o niciodată cu adevărat.

Aproape tremura când vorbi, ceea ce Geirmund ar fi considerat altădată ca fiind un semn de lașitate creștină. Însă după ce călătorise alături de preot câteva zile, știa că acesta nu era un laș. Suferința lui avea o altă sursă, pe care tânărul n-o înțelegea, și simți oarecare milă pentru preot în timp ce-și lua rămas bun de la el.

* * *

Jarlul Sidroc își conduse danezii cu iuțeală și înaintară rapid pe drumul ce urma creasta. După câteva leghe, Geirmund văzu dedesubt un râu care curgea către ei dinspre miazănoapte prin apus, purtând multe corăbii în sus și în jos. Puțin mai departe, Calea Icknield și râul acela aproape că se întâlneau, dar drumul coti brusc spre miazăzi pe un curs paralel, prin dealurile de deasupra albiei. Tânărul presupuse că orașul fortificat și podul pe care le văzuse lângă râu erau Wælingford, unde se retrăsese Æthelred.

Mai multe ambarcațiuni se adunaseră acolo și saxonii puteau, fără îndoială, să-i vadă pe danezii lui Sidroc mărșăluind către miazăzi. Geirmund se întrebă dacă-i vor ataca sau îi vor lăsa să treacă. Pentru a-i ataca, ar fi fost nevoie de câteva sute de oameni care să părăsească siguranța zidurilor, pe care saxonii fie că nu-i aveau, fie că nu voiau să-i expună, pentru că nu apăru niciunul care să-i oprească, așa că-și urmară înaintarea.

După-amiază ajunseră la Moulsford și găsiră satul nepăzit. Pe celălalt mal al râului, la vreo leghe depărtare, Geirmund văzu două oști ce se înfruntau de pe coamele pleșuve ale unor măguri opuse, formând desișuri umane peste sol. Între ele se afla o vale deschisă și era clar că niciuna dintre forțe nu voia să renunțe la terenul înalt pentru a traversa valea și a-și ataca inamicul în urcare. Oștile erau prea departe ca să le poată distinge steagurile sau pentru a spune care erau saxoni și care danezi, dar tânărul presupuse că măgura cea mai apropiată, cea din miazănoapte, era ocupată de saxonii din Wælingford, pe când danezii lui Halfdan dețineau măgura din miazăzi, pe care sosiseră de la fortăreața lor din Readingum. De pe pozițiile lor înalte, amândouă ar fi văzut venirea războinicilor lui Sidroc; ambele tabere păreau să aibă mii de oșteni. Într-o astfel de bătălie, chiar și numai trei sute de spade nou sosite puteau schimba rezultatul.

Moulsford traversa râul suficient de aproape de saxoni pentru a-l aduce pe jarlul Sidroc în flancul lor, în partea de răsărit a măgurii. Halfdan și Æthelred ar fi observat fără îndoială și ar fi reacționat ca atare, deși nu se știa încă sigur cum anume.

Jarlul Sidroc le ordonă oamenilor săi să treacă râul în vad, acolo unde apa ajungea până la genunchi, pe un fund stâncos neted ce se întindea pe o lungime de aproape cincizeci de stânjeni. Geirmund pătrunse în râu, privindu-i pe saxoni în timp ce apa rece îi intră în cizme, iar când ajunse pe malul opus, se păru că saxonii aleseseră să-și împartă forțele.

În desișul luptătorilor apăru o deschidere, după care jumătatea din răsărit se deplasă peste măgură, spre danezii lui Sidroc, coborând panta ca și cum ar fi fost o alunecare de teren ce sosea însoțită de răcnete și părând de trei ori mai numeroasă decât trupa jarlului Sidroc. Jumătatea de apus a oștirii saxone rămase în spate, pe terenul înalt.

Jarlul Sidroc ordonă războinicilor săi să se dispună în rânduri și să înainteze pentru a întâlni inamicul, deși le era superior numeric. Geirmund nu avea scut ca să stea în față, așa că rămase în spate cu cei care erau la fel de prost echipați, sau poate prost instruiți, sau poate doar temători. Însă faima și răsplățile nu erau câștigate de aceia care evitau bătălia și tânărul își dorea să se poată alătura adevăratei lupte.

În miazăzi, danezii lui Halfdan își împărțiră și ei forțele, pentru le răspunde saxonilor. Aripa de răsărit atacă în jos pe povârnișul măgurii, grăbindu-se, se pare, să se alăture războinicilor lui Sidroc, iar cealaltă jumătate rămase pe deal, ținând forța adversă pe loc, pe coama din miazănoapte.

Jarlul Sidroc ordonă oștenilor să iuțească pasul peste iarba-neagră și tufișuri și în jurul unui hățiș mare și spinos. Cizmele lui Geirmund izbeau pământul, iar vederea i se întunecă spre periferie,

de parcă ar fi alergat printr-un tunel. Micșorară distanța dintre scuturile daneze și sulițele saxone, apoi Sidroc cel Bătrân își îndemnă războinicii la o șarjă totală, însoțită de urlete. Geirmund își scoase seaxul și-și adăugă răcnetul, iar frica îi crescu, dar se luptă cu ea până se transformă în furie și foc în sângele său.

Când primele rânduri se ciocniră în cele din urmă, Geirmund se afla prea departe ca să vadă impactul, dar îl auzi ca un tunet pe tot frontul, scut contra scut, scut contra suliță, suliță contra armură și carne. Se pregăti să lupte și să ucidă pe oricine ar fi reușit străpunge zidul de scuturi, dar nu veni nimeni, pentru că nici linia daneză, nici cea saxonă nu cedaseră la șarja inițială.

Având în vedere mărimea forței saxone, Geirmund crezuse că danezii lui Sidroc vor fi copleșiți, dar își dădu seama repede că ei se confruntau doar cu o parte din frontul saxon. Departe, către apus, inamicul formase un al doilea front, creând astfel o pană pentru a împiedica reunirea celor două forțe daneze. În timp ce oamenii lui Sidroc presau împotriva unei aripi, saxonii erau fără îndoială pregătiți să primească războinicii lui Halfdan care se apropiau de cealaltă aripă. Prin corni sosi ordinul de a împinge inamicul cu forță, poate pentru a închide pana și a-i prinde pe saxoni între oamenii lui Sidroc și cei ai lui Halfdan.

În ciuda eforturilor lor, danezii nu avansară, iar zăngăniturile armelor și izbiturile scuturilor se auzeau ca o furtună neîncetată.

Câțiva oșteni mai apropiați de locul încleștării îi târâră în curând pe răniți și pe morți afară din bătălie – oamenii căzuți atunci când o spadă sau vârful unei sulițe găsise o crăpătură între scuturi. Cei care-i scoaseră pe răniți îi cărară doar atât cât să nu fie călcați în picioare, le așezară trupurile pe pământ și reveniră la locurile lor. Geirmund nu se lupta încă, așa că băgă arma în teacă și se repezi în

față, pentru a vedea cum putea să ofere ajutor celor căzuți.

Primul războinic la care ajunse tușea puternic, scuipând sânge în aer, în vreme ce se strângea cu mâna de baza gâtului, chiar deasupra osului pieptului. Sânge curgea din rana aceea, dar Geirmund știa că cea mai mare parte i se vărsa în plămâni. Bărbatul se întoarse pe o parte, cu fața spre Geirmund, și tuși din nou, împroșcând pământul cu roșu. Teroarea îi deschise ochii larg și tânărul văzu că dăduse drumul spadei.

Era un om mort, asta era sigur, iar moartea avea să sosească repede. Geirmund putea doar să rămână cu el până la sfârșit, așa că-i apucă spada și i-o împinse cu toată puterea în palma însângerată și alunecoasă. Trase mâna aproape de pieptul războinicului și-l ținu în la pieptul său, în vreme ce rănitul se zbătea și se îneca pe uscat. Tânărul închise ochii, amintindu-și cum se înecase el, și-l strânse până ce bărbatul rămase nemișcat.

După încă o clipă, Geirmund îi dădu drumul și cadavrul se rostogoli într-o parte. Apoi îl zări pe Sidroc cel Tânăr în apropiere, privindu-l. Fiul jarlului stătea în picioare, dar îndoit, apăsându-și palma peste o rană sângerândă din coaste.

— Dacă ai nevoie de o spadă, folosește-o pe a lui, spuse el. Keld ar fi vrut asta. Poți să i-o înapoiezi când îl vom îngropa.

Geirmund încuviință din cap. După aceea luă șovăitor spada mortului dintre degetele moi și fără viață, îi șterse mânerul însângerat în iarbă și ridică privirea. Danezii lui Sidroc se retrăgeau. Tânărul se grăbi să se scoale în picioare.

Frontul nu se rupsese încă, dar părea fragil. Saxonii îi împinseseră cumva pe danezi înapoi și acum își exploatau avantajul câștigat, lovindu-i și izgonindu-i către răsărit, pe drumul pe care veniseră, înapoi către râu. În haosul acelei situații dificile, Geirmund nu putu să vadă ce se întâmplase cu oamenii lui Halfdan, nici cu saxonii

de pe aripa aceea a penei. Putu doar să-și scoată seaxul cu o mână și să ridice spada lui Keld cu cealaltă, pentru a înfrunta ceea ce avea să vină.

— Opriți-i! îl auzi pe jarlul Sidroc răcnind. Nu cedați teren!

Dar danezii se retrăgeau, iar lumina soarelui pătrundea în golurile tot mai mari dintre scuturile lor.

Când ajunseră la acel mare hățiș spinos, saxonii frânseră în cele din urmă coloana vertebrală a liniei lui Sidroc. Scuturile coborâră și se rotiră ca niște uși deschise, lăsând inamicul să pătrundă precum un torent însoțit de mârâituri.

Geirmund se încordă și sări asupra celui mai apropiat saxon, rotindu-și cu furie spada și seaxul. Războinicul îi pară cu scutul prima lovitură de spadă, dar se clătină sub ea și tânărul izbi iarăși. De data asta, saxonul îl opri cu spada, îndepărtându-i brațul spre exterior. Geirmund se năpusti înainte, îmbrânci scutul saxonului cu umărul și înfipse seaxul în gâtul său.

Înainte ca leșul să atingă pământul, un alt saxon se năpusti în tânăr ca un taur, lovindu-l în piept cu vârful din centrul scutului său și dezechilibrându-l. Geirmund se împiedică și căzu pe spate, horcăind cu plămânii goliți de aer, iar bărbatul se repezi către el cu un topor.

Geirmund se rostogoli într-o parte, ferindu-se de lama care mușcă din pământ, apoi lovi orbește cu spada spre picioarele inamicului. Rată ținta, însă saxonul sări la o parte, ceea ce îi oferi tânărului timp să se ridice. Se năpusti imediat asupra războinicului, lovind sus, astfel încât acesta ridică scutul, iar Geirmund se lăsă fulgerător în jos și-i spintecă genunchiul cu seaxul. Piciorul saxonului se îndoi, iar în momentul de dezechilibru tânărul roti spada cu putere către gâtul său. Nu-i reteză capul, însă sângele țâșni ca un jet.

Geirmund se răsuci pentru a-și înfrunta următorul dușman, dar îi găsi pe danezii lui Sidroc

în retragere dezordonată, fugind spre râu. În depărtare, danezii lui Halfdan și danezii de pe măgura de miazăzi se confruntau și ei acum cu atacuri saxone.

El nu voia să fugă, însă nu avea de ales. Saxonii îi învinseseră pe frontul acesta, iar a rămâne și a lupta aici ar fi însemnat moartea tuturor. Dar jarlul Sidroc amintise și alt vad prin care râul putea fi trecut, mai la miazăzi, ceea ce putea oferi o cale prin care să ocolească saxonii, să se alăture lui Halfdan și să rămână în luptă.

Își băgă seaxul în teacă și apucă spada lui Keld, după care se întoarse și fugi către râu împreună cu ceilalți danezi.

Saxonii îi urmăriră, doborându-i pe cei pe care îi prindeau. Sulițe și săgeți loviră apa în jurul lui Geirmund în timp ce traversă vadul, târându-și picioarele prin curent. Când ajunse pe malul opus, privi înapoi și văzu zeci de danezi pe jumătate afundați în flori roșii ce se lățeau în jurul lor.

Majoritatea celor care trecuseră râul fugeau acum pe drum spre miazăzi, dar unii porniră către miazănoapte, înapoi spre Wælingford și spre moarte.

— Opriți-vă! le strigă Geirmund. Opriți-vă, proștilor! Către Halfdan!

Câțiva îl ascultară, dar cei mai mulți n-o făcură și tânărul îi lăsă în voia sorții.

Saxonii îi hărțuiră pe următoarele două leghe, iar danezii care se întoarseră să lupte fură uciși până la unul. Geirmund simți cum furia bătăliei se diminua în el, înlocuită de frică. Trupul îi slăbise, epuizat de marșul din timpul zilei, de luptă și de fugă, totuși continuă să alerge în vreme ce soarele atinse vârfurile măgurilor din apus. Când ajunse în sfârșit la podul Garinges, pe el se aflau saxoni, iar alții luptau cu danezi pe malul opus.

— Trebuie să luptăm ca să traversăm! le spuse Geirmund celor mai apropiați războinici, poate opt danezi, și atacară podul.

Saxonii de acolo îi așteptau. Cu toate puterile pe care le putu mobiliza, Geirmund încercă să răzbată, dar înainte de a străbate trei stânjeni, o ghioagă saxonă îl lovi în cap și-l azvârli peste pod, în râul de jos.

13

Când Geirmund își recăpăta cunoștința, zăcea pe jumătate afundat în apa înghețată; se lăsase amurgul. Privi în jur, tremurând, și descoperi că se afla undeva pe malul râului, prins între degetele osoase ale unei crengi plecate, înconjurat de sunetele unor lupte din depărtare, de zăngăniturile armelor, de strigătele și urletele de durere ale războinicilor.

Își aminti după aceea de bătălie și de retragerea danezilor, apoi de atacul asupra podului, dar atât. Probabil căzuse în râu, totuși nu știa cât de departe îl purtase curentul.

Când se mișcă, pentru a atinge fundul râului cu tălpile, un val de dezorientare se abătu asupra lui, amețindu-l și întorcându-i stomacul pe dos. Crezu că o să verse, dar se destinse în apă și-și îngădui să plutească cu ochii închiși până când trecu senzația de a fi prins în vârtejul propriei sale minți. O pulsație dureroasă în tâmplă îi reaminti că fusese rănit.

Știu atunci că nu era în stare să meargă pe jos până la Readingum. Se îndoia chiar c-ar fi putut sta în picioare mai mult de doi pași; cu siguranță nu s-ar fi putut apăra de saxonii care l-ar fi putut găsi. Râul părea să fie singura lui cale de scăpare și, întrucât îl purtase până aici, decise să-i îngăduie să-l ducă și restul drumului, dacă alegea s-o facă.

Reuși să se elibereze de creangă și imediat curentul îl luă, împingându-l și trăgându-l în aval. Geirmund făcu tot posibilul să plutească cu picioarele întinse înainte și să evite pietrele și alte obstacole, totuși era în mare parte la mila râului. Corpul său dorea, de asemenea, să se scufunde, așa cum făcuse în mare. Uneori scuipa și horcăia, când apa îi acoperea fața, dar râul era suficient de lin și de puțin adânc pentru a-și ține capul deasupra apei,

cu excepția urechilor, care nu auzeau decât plescăituri în interiorul lor.

Amurgul se transformă în noapte și râul deveni negru. Frigul apei pătrunse în oasele lui Geirmund, iar mintea începu să i se îndepărteze de corp. Pierdu urma reperelor zilei și a distanțelor, balansându-se la limita dintre veghe și visare. Când ridică privirea spre cer, văzu stelele și luna pe jumătate plină. Îl văzu pe Steinólfur privindu-l de pe corabie, iar copacii de pe malul râului deveniră coloanele copacilor înecați din fața Curții lui Völund. Când luna dispăru, Geirmund se întrebă dacă apusese deja, dacă un nor o acoperise sau dacă pur și simplu se stinsese.

Se lovi de obiecte în beznă, unele nemișcate și dure, altele cadavre plutitoare, atât saxoni cât și danezi, purtați de curent la fel ca el, întrucât râul nu făcea distincție între vii și morți.

Până la urmă stelele dispărură, înlocuite pe cer de prima geană a zorilor, și Geirmund se întrebă cum putea să fie deja o nouă zi. Auzi în apropiere voci și plescăituri, înăbușite de râul din urechile sale.

Apoi ceva îl prinse de brațul stâng și capul îi ieși complet din apă.

— Ăsta-i viu, spuse o voce. Dar nu pentru mult timp, după cum arată.

— Danez sau saxon?

Urmă o pauză.

— Nu știu.

Geirmund auzi alte plescăituri și se simți tras împotriva curentului. Deschise ochii și văzu două forme întunecate de bărbați care stăteau deasupra lui.

— Nu-i danez, zise unul dintre ei.

— Dar nici saxon nu pare.

— Are un seax saxon.

— Ce ar trebui să facem?

— La fel ca la ceilalți. Luăm ce putem folosi și lăsăm râul să ia leșul.

Erau danezi. Geirmund deschise gura.

— Normand, spuse el.

— Ai auzit?

— Nu știu… el…

— Nu-s saxon, se străduí tânărul să rostească, totuși se auzi abia o șoaptă. Sunt… normand. Geirmund, juruit lui… Guthrum.

Urmă o pauză.

— Mai bine îl ducem în cort, spuse unul dintre bărbați. Să aflăm cine e.

— Da. Prinde-l de partea cealaltă.

Geirmund se simți ridicat și capul i se zgudui violent. Scântei de vatră și tăciuni îi sclipiră în ochi și fu asaltat de durere, de parcă un fierar blestemat îi folosea capul pe post de nicovală. Strânse ochii și când îi redeschise, întrezări o tabără, după care ajunse într-un cort.

— Întindeți-l acolo, rosti o voce nouă.

Lumea se înclină, apoi tânărul simți sub spinare pământ ferm, în locul râului moale.

— O să-l anunț pe jarlul Guthrum, spuse un glas și una dintre umbre se îndepărtă.

— Va trăi? întrebă altul.

Geirmund simți că cineva îi atinge tâmpla, reaprinzând durerea usturătoare de acolo.

— Nu cred că are osul crăpat. O să-i leg rana și, da, ar trebui să trăiască.

Cuvintele acelea fură îndeajuns pentru ca Geirmund să renunțe în sfârșit la controlul slab pe care-l mai avea asupra minții. Închise ochii și se prăbuși într-un gol vast.

Când se trezi, lumina feroce a zilei îi izbi ochii. Ridică mâna pentru a-i acoperi și simți o legătură de pânză în jurul capului.

— Tu ești, spuse o voce familiară. Cum ai ajuns aici?

Geirmund se uită în sus, mijind ochii, și-l văzu pe Guthrum deasupra sa.

— Când te-am văzut ultima oară, continuă danezul, ai sărit în mare. Iar acum te scoatem din

râu. Cum?

— Povestea asta va… Tânărului i se părea că vocea îi zgâria gâtul cu nisip și că-i răsuna mult prea tare. Va dura ceva timp s-o spun.

— Nu ar trebui să fii în viață. Guthrum îl privi pe Geirmund la fel ca atunci când fuseseră ultima dată pe corabia lui, dar cu o îndoială și o suspiciune și mai mare, ba chiar cu teamă. Ar trebui să fii mort, Hel-hide. Așa că trebuie să te-ntreb – ce ești tu?

Deși nu se mai aflau pe mare, Geirmund se confrunta în continuare cu neîncrederea și pericolul, iar mintea lui răvășită se străduia să afle cuvintele potrivite pentru a explica. Capul îi bubuia puternic sub legăturile ce-l strângeau și nu dorea decât să doarmă mai departe. Trebuia să facă ceva pentru a se afirma în fața lui Guthrum. Trebuia să câștige încrederea danezului.

— Am…

Băgă mâna în tunică și scoase brățara lui Völund, pe care o arătă.

Danezul nu spuse nimic, însă luă brățara și o privi cu atenție.

— Am un dar, rosti tânărul.

— Un dar frumos, încuviință Guthrum. N-am mai văzut niciodată o brățară ca asta. O răsuci și lumina aurului său îi străluci pe față. Îți primesc darul, Geirmund Hel-hide, și aștept cu nerăbdare să aflu cum l-ai obținut.

— Eu…

Tânărul nu dorise ca brățara să fie un dar pentru Guthrum, ci numai să arate că era un dar primit de la Völund, însă acum danezul o avea și credea că-i a lui, iar lui Geirmund nu-i venea nimic în minte să spună pentru a schimba lucrurile fără să provoace confuzie și dezonoare.

— Eu…

— Odihnește-te acum, zise Guthrum. Vindecă-te. Îl voi anunța pe juruitul tău că te-ai întors.

Asta însemna cel puțin că Steinólfur era în viață. Apoi Guthrum părăsi cortul, iar tânărul nu-și dădea seama cum și-ar fi putut recupera brățara, sau dacar trebui să încerce, ori dacă măcar voia s-o facă. Darul părea că schimbase cumva părerea lui Guthrum față de el, așa că poate că exista un motiv al destinului pentru care-i trecuse prin cap să i-o ofere.

Nu se mai putea gândi la asta. Mintea i se ferfeniți și închise din nou ochii. Când se trezi iarăși, se simțea mai bine. Soarele apusese, iar Steinólfur și Skjalgi stăteau în genunchi pe pământ, lângă el.

— Ți-a plăcut vizita în Valhalla? întrebă războinicul vârstnic. Sau ai fost în Hei?

— Nici una, nici alta. La vederea prietenilor săi, în ochii lui Geirmund apărură lacrimi de epuizare, ușurare și fericire. Mă bucur tare mult să vă văd pe amândoi.

Steinólfur îi puse o mână pe umăr.

— Și eu mă bucur să te văd… Vocea începu să i se frângă, după aceea mârâi și se opri o clipă. Bine ai revenit, Geirmund Hjörrsson.

Skjalgi luă mâna lui Geirmund și o strânse cu putere.

— Nu-mi vine să cred ce văd.

— Am crezut că Guthrum minte. Steinólfur clătină din cap și-și șterse un ochi cu degetul său butucănos. Sau că s-a înșelat cumva.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Skjalgi.

— Eu… nu cred că pot spune deocamdată povestea aceea, răspunse Geirmund. În niciun caz așa cum trebuie, îmi simt toată țeasta de parcă mi-ar fi luat foc. Nu cred că pot nici măcar să stau în picioare.

— Nu-ncerca. Ai încasat o lovitură destul de urâtă. Războinicul făcu un gest spre tâmpla dreaptă a lui Geirmund. Umflătura s-a mai micșorat acum, dar pentru o zi sau două a părut c-o să-ți crească un al doilea cap.

— O zi sau două? Unde suntem?

— La Readingum.

— De cât timp sunt aici?

Skjalgi mai strânse o dată mâna lui Geirmund, după care îi dădu drumul.

— Te-au scos din râu acum patru zile.

— Cum? Geirmund încercă să-și amintească trecerea atâtor zile, dar totul era noapte și ceață între prezent și bătălia de la Ashdown. Patru zile?

— Ba îți reveneai, ba îți pierdeai din nou cunoștința, zise Steinólfur. Din fericire pentru tine, capul tău încăpățânat a refuzat să crape, altfel am fi putut ști cu siguranță dacă înăuntru există și un creier. Eu aș paria în continuare că nu. Altfel, de ce te-ai fi aruncat în mare?

— Știi bine de ce, răspunse Geirmund. Ar fi urmat o încăierare și niciunul dintre noi n-ar fi trăit ca să mai vorbească acum despre asta.

— Așa să fie, spuse celălalt. Sau nu știi prea bine ce înseamnă să fii juruit?

— Știu prea bine ce-nseamnă pentru tine, zise Geirmund, și de aceea nu ți-am cerut voie înainte să sar.

Steinólfur părea cu adevărat furios pe el, dar era furia speriată a unui părinte față de un copil nesăbuit, iar Geirmund nu-și dădea seama dacă războinicul vârstnic voia să răcnească la el sau să-l îmbrățișeze.

— Indiferent de motivul pentru care ai sărit, interveni Skjalgi, le mulțumim zeilor pentru întoarcerea ta.

Deși Völund nu afirmase c-ar fi fost zeu, recunoștința băiatului nu i se păru deplasată lui Geirmund.

— Ce s-a-ntâmplat în ultimele patru zile? întrebă el. Ce s-a-ntâmplat în bătălie?

Băiatul se uită la Steinólfur, care strânse din fălci.

— La sfârșitul zilei, saxonii au stăpânit câmpul de bătălie. Danezii au ucis mulți, dar au suferit

pierderi mari. Făcu o pauză. Bersi este mort.

— Ce? Lui Geirmund nu-i veni să-și creadă urechilor; regele danez păruse un războinic puternic și abia își începuse războiul. Cum a căzut?

— El a condus atacul, spuse războinicul vârstnic, dar bătălia a fost dezordonată. Unul dintre jarlii lui Halfdan a ajuns târziu pe câmpul de luptă.

— Jarlul Sidroc.

— Da. De unde știi?

— Am luptat cu el, răspunse Geirmund.

Steinólfur păru nedumerit, dar continuă:

— Noi am fost acolo, însă, din ce am auzit, Halfdan și-a împărțit oștirea. Jarlii au luat o parte pentru a se alătura lui Sidroc, în timp ce Halfdan și Bersi au condus-o pe cealaltă. Ei credeau că saxonii vor ceda rapid, după ce-i învinseseră cu ușurință cu doar câteva zile înainte.

— Voi unde ați fost?

— Aici, spuse Steinólfur. Un jarl a trebuit să rămână pentru a apăra corăbiile și tabăra și acela a fost Guthrum cu oamenii săi. Mulți jarli care au plecat la bătălie au fost uciși.

— Cine?

— Bătrânul Sidroc, dar și fiul său. Osbern, care a fost la Ribe. Jarlul Fraena, și alții. A fost o zi rea.

Relatarea lui Steinólfur îl amuți pe Geirmund. Jarlul Sidroc și fiul său își înfruntaseră soarta cu bravură și onoare, în privința asta putea să jure. Sosirea lor neașteptată modificase întrucâtva bătălia, dar războinicii lor nu-i putuseră schimba rezultatul. Așa hotărâseră cele Trei Țesătoare și zeii. Spera doar ca preotul să-și fi găsit drumul spre siguranță.

— Și acum? întrebă el.

— Acum? repetă Steinólfur. Tu te însănătoșești, iar noi așteptăm. Corăbiile din flota risipită a lui Bersi încă mai vin pe râu, aducând oameni noi. Lupta e departe de a fi pierdută. Am auzit că-n

curând îi vom ataca din nou pe saxoni și avem nevoie de tine pregătit de luptă.

Geirmund vru să dea din cap în semn de acord, dar țeasta îl durea teribil și ochii i se luptau să se închidă iarăși.

— Dormi, spuse Steinólfur.

Tânărul dormi, se trezi, mâncă și iar dormi. Timp de o săptămână se odihni și își recăpătă forțele pe zi ce trece. În cele din urmă, fu în stare să iasă din cort ca să meargă la Guthrum. Pe când traversa tabăra, văzu că era mai mică decât la Ribe, dar mult mai mare decât la Dealul Vânătorului și, precum cea din urmă, fusese ridicată pe un șes larg, în punctul de confluență a două râuri. Cursurile acelea de apă, pe care se înșiruiau multe zeci de corăbii, păzeau tabăra la miazănoapte și la miazăzi, iar către apus fusese construit un val de pământ cu palisadă. Când intră în cortul lui Guthrum, Geirmund văzu brățara lui Völund strălucind pe brațul danezului.

— Geirmund Hel-hide, rosti acesta, mă bucur că ești pe picioare.

— Mă bucur că sunt așa, spuse Geirmund, plecând fruntea.

Alături de el, în cortul lui Guthrum se aflau Steinólfur și Skjalgi, în timp ce Eskil stătea lângă jarl.

— Acum însă, zise danezul, am ajuns la întrebarea la care am așteptat cu răbdare să mi se răspundă. Cum se face că ești aici?

Geirmund le povestise deja lui Steinólfur și Skjalgi întâmplările prin care trecuse, cu câteva zile în urmă, de îndată ce-și revenise îndeajuns ca s-o poată face. Acum îi spuse totul lui Guthrum, exact așa cum se petrecuse. Onoarea lui și dovada brățării nu-i dădeau motive să mintă în această privință și n-ar fi îngăduit nimănui să-i conteste istoria ori să-l numească nebun.

Jarlul nu făcu nici una, nici alta, ca și Eskil de altfel. În schimb, scoase brățara și o studie din nou,

ca și cum și-ar fi schimbat cumva materialul și calitatea.

— Hnituðr, spuse el, făurită de fierarul Völund?

— Da, jarl Guthrum, zise Geirmund.

Încă nu știa cum ar fi trebuit să ceară brățara înapoi, iar Steinólfur îi spusese c-ar fi complet nebun să încerce. Brățara îi cumpărase lui Geirmund calea spre favoarea jarlului și nu merita riscul s-o piardă iarăși.

— Dacă înainte nu erai un adevărat Hel-hide, spuse Guthrum, acum ești. Te-ai întors din apă de parc-ai fi venit de pe tărâmul morților. Am auzit bine, ai luptat la Ashdown?

— Așa este, încuviință Geirmund. Am ucis însă doar doi saxoni înainte de a mă retrage prin vad.

— Atunci ai fost mai bun decât mulți dintre danezii speriați care au fost acolo, din câte am aflat. Se spune că saxonii au luptat ca lupii.

Alături de rege, Eskil se încruntă, totuși nu spuse nimic.

— Au luptat din greu, spuse Geirmund. Saxonii…

— Nu vom mai suferi o astfel de înfrângere. Mânia fulgeră pe chipul lui Guthrum și o puse pe Hnituðr la loc pe braț. Ești gata să lupți pentru mine, Hel-hide?

— Sunt gata, răspunse tânărul, dar am o întrebare.

— Întreabă.

— Ce s-a întâmplat cu spada mea? A rămas pe *Iubărețul valurilor,* însă Steinólfur a zis c-a dispărut în timpul călătoriei.

Regele se uită la Eskil, care încuviință din cap.

— Știu unde este. O are fratele meu. El a revendicat-o după ce-ai sărit în mare.

— Iată. Guthrum îl privi Geirmund. Ai primit răspunsul. Tânărul nu-l plăcuse niciodată pe Rek, dar acum avea un motiv în plus să-l urască.

— Înseamnă că fratele tău este un hoț, rosti el.

Eskil făcu un pas amenințător către el.

— Ai grijă cum vorbești, Hel-hide. Fratele meu a crezut că te-ai înecat, ca noi toți.

— Dar nu m-am înecat, spuse Geirmund, iar spada aceea îmi aparține. Rek trebuie să…

— Ajunge! Guthrum se încruntă iritat. Știi unde ți-e spada. Dacă o vrei înapoi, atunci trebuie s-o revendici. Nu vreau să mai aud nimic despre asta.

Tânărul se întoarse spre Eskil, hotărât să facă exact ce-i spusese Guthrum.

— Unde-i fratele tău?

— Cu restul companiei noastre, răspunse Eskil. Lângă corăbiile de pe malul de miazăzi al râului. Dar Hel-hide, tu…

— Jarl Guthrum, rosti Geirmund, eu îți rămân juruit.

Guthrum încuviință din cap.

— Te primesc cu plăcere.

— Pot să plec? întrebă Geirmund.

Jarlul se uită la Eskil, apoi răspunse:

— Poți, dar ai grijă la păstrarea păcii, Hel-hide. În tabăra asta sunt danezi, normanzi, iuți, frizoni… Toți sunt aici ca aliați împotriva saxonilor, în ciuda neînțelegerilor noastre anterioare.

Tânărul plecă fruntea. După aceea, el, Steinólfur și Skjalgi părăsiră cortul jarlului, dar nu înaintaseră prea mult când îl auzi pe Eskil strigându-i numele. Îl ignoră și merse mai departe către malul de miazăzi al râului, însă danezul se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Ce vrei să faci, Hel-hide? întrebă el.

— Să-mi recuperez spada. Geirmund privea neabătut înainte. Așa cum a sugerat jarlul Guthrum.

— Și dacă Rek nu vrea să renunțe la ea?

— De ce n-ar face-o? întrebă Steinólfur. Îi aparține lui Geirmund.

— Eu nu-nțeleg întotdeauna motivele fratelui meu, spuse Eskil, dar îl cunosc.

Nu mai spuse nimic, însă merse cu ei în timp ce traversau tabăra, iar când se apropiară de cercul de

corturi al companiei lui Rek, o luă înaintea lui Geirmund și-și strigă fratele. Rek îl auzi și făcu un pas în față, înconjurat de danezi ale căror chipuri Geirmund le cunoștea din timpul petrecut la vâslă, la bordul *Ciocănitorului.* Când membrii echipajului îl văzură, ochii și gurile li se deschiseră larg, dar niciunul nu vorbi, iar ochii lui Rek conțineau mai multă ură decât neîncredere.

— Hel-hide este iarăși cu noi, zise Eskil, privindu-i pe fiecare dintre ei în parte. Jarlul Guthrum l-a primit înapoi. Așa cum ar trebui să facem toți.

Geirmund știa că vorbele acelea nu vor fi ultimele auzite sau rostite despre întoarcerea sa, dar deocamdată se îndreptă spre Rek și spre împlinirea scopului său.

— Mi s-a spus că ai spada mea, rosti el.

Rek își frecă bărbia cu degetul mare și cu cel arătător.

— Da.

— Am venit s-o iau înapoi.

Danezul clătină din cap.

— Nu. Ai abandonat-o.

— Am abandonat-o? Sângele îi bubuia lui Geirmund în urechi. Numai un om slab și lipsit de onoare ar spune asemenea…

— Mă acuzi că-s lipsit de onoare? zise Rek. Tu, blestematul de Hel-hide care aproape mi-a scufundat corabia? Se îndreptă către fratele său. Trebuie să mi se îngăduie să răspund.

— Nu, spuse Eskil. În tabără s-a impus pacea. Nimeni n-are voie să ucidă pe altcineva între zid și râuri.

— Atunci să fie doar până la prima sângerare, mârâi Rek. Numai lasă-ne să ne luptăm. Vreau să-i dau o lecție de onoare găinațului ăstuia.

Geirmund ridică vocea pentru a fi auzit de toți.

— Și dacă vei fi învins?

Rek îl privi sfredelitor, după care se uită la războinicii care-i înconjurau.

— Îți voi înapoia spada.

Eskil se uită la fratele său ca și cum i-ar fi cântărit cererea, apoi se întoarse spre Geirmund.

— Dacă voi îngădui lupta, vei accepta ca proprietatea asupra spadei tale să fie stabilită la final, indiferent de rezultat?

Tânărul nu credea c-ar fi trebuit să lupte pentru a-și recupera spada, însă neînțelegerea în privința ei devenise o chestiune de onoare între el și Rek, așa că se părea că lupta era inevitabilă.

— Așa voi face, zise el.

— Bine. Eskil le făcu semn războinicilor din jurul lor. Formați careul!

Danezii se supuseră, formând un pătrat, cu câte nouă-zece oameni pe fiecare latură. Geirmund se îndreptă către un colț al ringului de luptă, iar Steinólfur și Skjalgi îl urmară.

Războinicul vârstnic se aplecă spre el.

— Ți-ai revenit îndeajuns pentru așa ceva?

— Da, încuviință Geirmund, deși nu era tocmai sigur.

Își smulse din jurul capului cârpele de in pătate de sânge și le aruncă pe jos, încercând să ignore amețeala bruscă pe care o simți.

— Skjalgi… adu-mi un scut și o spadă.

Skjalgi aprobă din cap și fugi printre oamenii care se adunau și printre corturi. Aerul se simțea rece pe pielea capului lui Geirmund, iar cerul de deasupra era un giulgiu cenușiu și zdrențuit. Auzea râul în apropiere; peste capetele danezilor se zărea un șir lung de prove aparținând numeroaselor corăbii trase la mal.

— Geirmund, șopti Steinólfur, poate că puțină răbdare ți-ar prinde bine în clipa asta.

— Cum așa? întrebă tânărul, privindu-l pe Rek care se înarma cu un scut și cu propria-i spadă.

Danezul intenționa s-o folosească împotriva posesorului ei de drept, o nouă insultă pe care Geirmund avea s-o pedepsească în curând.

— Lupta poate aștepta până vei fi vindecat, urmă Steinólfur. N-ar fi o dezonoare să ceri amânarea, astfel încât să…

— Nu. Geirmund nu putea suporta gândul de a reveni în cortul său în timp ce Rek îi purta spada în mod fățiș printre ceilalți războinici. Voi rezolva asta acum.

Steinólfur păru la fel de îngrijorat, dar încetă să se opună, apoi Skjalgi reveni cu spada pe care Geirmund i-o dăduse la Avaldsnes, precum și cu unul dintre scuturile cumpărate la Ribe. Tânărul le luă pe amândouă și se întoarse cu fața către adversarul său, iar Eskil păși în mijlocul careului.

— Această luptă se va încheia când prima picătură de sânge va atinge pământul, rosti el. Dacă vreunul dintre voi va continua să lupte după apariția acelui semn, își va pierde arginții, libertatea sau viața, potrivit hotărârii jarlului Guthrum. Eskil se uită de la unul la celălalt. Sunteți gata amândoi?

— Eu sunt, spuse Rek.

Geirmund încuviință scurt, dar avu impresia că vederea îi rămâne în urmă, atunci când își clătină capul.

— Începeți.

Eskil făcu un pas înapoi și se alătură zidului de bărbați din spatele său.

Rek se năpusti asupra lui Geirmund cu o viteză surprinzătoare, urlând și mârâind. Tânărul abia ridică scutul la timp pentru a-i devia loviturile de spadă repetate și sălbatice. Fiecare impact îi zguduia toate oasele, iar capul i se învârtea de durere și dezorientare. Se întrebă dacă danezul se mișca într-adevăr mult mai rapid decât el sau dacă nu cumva era prea slăbit pentru luptă și ar fi trebuit să țină seama de avertismentele lui Steinólfur. Răspunsul nu mai conta de fapt acum, după începerea luptei, iar el eschivă asalturile lui Rek și clipi iute, încercând să-și concentreze vederea și mintea.

Când danezul se năpusti din nou, fu mai bine pregătit și folosi scutul pentru a-l respinge, apoi încercă să contraatace. Dar Rek ridică pavăza, îi blocă lovitura și-l împinse înapoi.

Tânărul se clătină și aproape că-și pierdu echilibrul. Durerea din cap devenise orbitoare; știa că nu va câștiga, dar știa, de asemenea, că nu se va preda. Dădu drumul scutului și se repezi sălbatic spre Rek, mânuindu-și spada cu ambele mâini.

Atacul neașteptat îl împinse îndărăt pe danez pentru o clipă sau două, însă acesta își reveni iute și, după ce lovitura disperată a lui Geirmund spintecă doar aerul, Rek se folosi de dezechilibrul său și-l trânti la pământ.

Geirmund se lovi puternic și vederea i se întunecă. Apoi îl simți pe danez îngenuncheat pe pieptul lui și-l văzu aplecându-se. După aceea Rek îi crestă obrazul cu spada.

— Prima sângerare, spuse el, dar să știi c-aș fi putut să te omor.

Greutatea de pe pieptul lui Geirmund dispăru, îngăduindu-i să respire din nou, iar Rek se îndepărtă. Tânărul zăcu acolo până ce Steinólfur și Skjalgi veniră lângă el, ajutându-l să se ridice în picioare și să se împleticească înapoi prin tabără până la cortul său, unde se prăbuși de oboseală, durere și rușine.

14

Înfrângerea îl costă pe Geirmund mai mult decât mândria și spada. Îi întârzie vindecarea și fu nevoit să revină în pat pentru câteva zile. Apoi Steinólfur veni să-i spună că danezii plecau să lupte cu saxonii într-un loc numit Basing.

Auzind asta, tânărul se ridică în capul oaselor.

— Trebuie să mergem cu ei…

— Tu trebuie să rămâi unde ești, spuse celălalt, împingându-l la loc. Cuvintele nu-mi vor mai fi ignorate din nou.

— Dar trebuie să…

— Vor mai fi și alte bătălii. Dacă vrei să lupți în ele, vei aștepta până când îți vei recăpăta puterile.

Geirmund scrâșni dinții și simți imediat o durere în cap.

— Lașul crede că va trăi veșnic, dacă evită bătăliile.

— Iar înțeleptul știe ce bătălii să poarte, spuse Steinólfur.

— Vorbești ca tatăl meu.

— Tatăl tău are defectele lui, dar nu-i un prost. Toți războinicii sunt răniți la un moment dat și toți războinicii trebuie să-și vindece rănile.

Geirmund închise ochii, acceptând ca de data asta Steinólfur să-și impună voința, întrucât recunoștea și el, chiar dacă n-o spunea cu glas tare, că nu era încă pregătit să mânuiască o spadă.

— Unde-i Skjalgi? întrebă el.

— Cu o femeie.

Geirmund se ridică iarăși în capul oaselor, de data asta de surprindere.

— Ce vrei să spui?

— Nu în felul acela, zise Steinólfur. Numele ei este Birna și e războinică, una dintre cele mai bune ale jarlului Osbern. Mi-a spus că Skjalgi îi amintește de fratele ei, care a murit acum câteva veri. M-a ajutat la antrenarea lui și cred că băiatul

ar putea fi îndrăgostit de ea, dacă n-ar fi și speriat de ea.

Geirmund o întâlni pe Birna a doua zi după ce Halfdan, Guthrum și ceilalți jarli plecaseră către Basing. Era mai vârstnică decât el cu șase-șapte veri, înaltă și puternică, cu păr roșcat încâlcit, ochi verzi și un nas ce părea să fi rămas strâmb după ce fusese rupt. Geirmund stătu alături de ea, privindu-l pe Steinólfur cum îl instruia pe Skjalgi în folosirea suliței – că priza de coadă, cu degetul mare spre înapoi, este bună ca să ataci peste un scut, sau pentru a arunca dacă este necesar, iar priza de mijloc, cu degetul mare spre înainte, este bună pentru apărare și cum poate fi folosit pământul pentru a propti mânerul armei.

— Ai fost juruită lui Osbern, spuse Geirmund. Pentru cine lupți acum?

— Cei mai mulți dintre războinicii jarlului Osbern luptă acum pentru Halfdan, răspunse ea. Cei care mai sunt în viață, oricum.

— Atunci de ce n-ai plecat cu Halfdan?

— Regele nu ne cunoaște. Ni s-a poruncit să rămânem cu unii dintre ceilalți, pentru a păzi tabăra și corăbiile. Îl privi din cap până-n picioare. Și să-i protejăm pe răniți și pe bolnavi.

Geirmund își atinse pieptul cu palma.

— Cu siguranță voi dormi mai bine știind că ești aici.

Una dintre sprâncenele ei se ridică, împreună cu un colț al gurii.

— Îți bați joc de mine? Pentru că, din ce am auzit despre lupta ta cu Rek, chiar ai nevoie de protecție.

Geirmund îi auzi ironia din glas, așa că nu-i consideră cuvintele o ofensă, deși rușinea lui ar fi cerut-o.

— Poate c-ar trebui să mă antrenezi și pe mine când vei termina cu băiatul, rosti el.

— De ce să așteptăm? Femeia merse către locul unde Skjalgi își lăsase spada și scutul, le luă pe

ambele și le aduse la Geirmund. Voi fi blândă cu tine.

El râse când luă armele, dar se opri din râs imediat ce începură să lupte. Birna se dovedi o războinică agilă și formidabilă, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere faima ei. Se mișca eficient, rapid și brutal, fără să irosească efort cu lovituri menite doar să intimideze sau să domine. Tânărul nu-și dădu seama cu câtă îngăduință îl tratase, dar îl învinse ușor și nu era sigur că putea da vina în întregime pe rana sa de la cap.

— Voi dormi mai bine știind că ești aici, repetă el, lăsându-se să cadă pe pământul uscat și străduindu-se să-și recapete suflul.

— Iar eu voi aștepta să te vindeci. Birna se așeză lângă el, respirând de asemenea greu. Chiar și rănit, lupți bine.

— Am fost bine antrenat, spuse Geirmund, arătând din cap către Steinólfur.

— Da, juruitul tău este bun. Luptă fără mândrie.

— Ce vrei să spui? Steinólfur are mai multă onoare decât…

— Nu am vorbit despre onoare, ci despre mândrie. Nu sunt totuna.

— Ce vrei să spui?

— Un războinic cu onoare va acționa cu onoare chiar și atunci când doar zeii îl văd. Femeia scoase o tocilă dintr-o pungulița de la brâu și începu să repare știrbiturile spadei cauzate de lupta lor. Onoarea necântată în legende nu este mai puțin onorabilă din acest motiv și ea tot va asigura intrarea războinicului în Valhalla.

— Și mândria?

— Mândria are nevoie de spectatori. Spada Birnei cânta cu fiecare lovitură de tocilă. Mândria este onoarea pe care un războinic vrea s-o vadă alții și mândria îl face pe războinic slab. Unii luptă cu mândrie, ca și cum ar fi o armă ce-i va ajuta să învingă. Dar mândria în luptă este de cele mai

multe ori o povară care face războinicul să fie nechibzuit și fără minte. Steinólfur o știe.

Geirmund încuviință din cap.

— El a vrut să amân lupta cu Rek.

— Poate c-ar fi trebuit să-l asculți. Femeia privi în lungul spadei, inspectându-i tăișul. Mândria este o slăbiciune obișnuită. Chiar și Halfdan mărșăluiește pentru a-și restabili mândria după înfrângerea de la Ashdown. Saxonii știu asta, cred. L-au aţâţat ca să pornească în luptă.

— Unde este Basing de aici?

— Spre miazăzi. La o zi de marș.

— Spre miazăzi? Geirmund căzu pe gânduri. Dar Wælingford se află-n miazănoapte. Saxonii trebuie să se fi abătut mult de la drumul lor ca să ne evite.

— Așa se pare.

I se părea o strategie proastă, fiindcă saxonii se îndepărtaseră de siguranța propriei lor fortărețe. Dacă lupta de la Basing se întorcea împotriva lor, o tabără daneză le bloca acum calea de retragere. Geirmund presupuse că dacă regele Wessexului și fratele său erau isteți, așa cum afirmase John, își asumaseră riscul acela cu un motiv și se întrebă care putea fi.

Se gândi la cele văzute din depărtare la Wælingford: apărarea sa, bărcile numeroase și podul peste Tamisa. El plutise pe râul acela după ce căzuse de pe podul de la Garinges și înțelese că saxonii puteau proceda la fel cu bărcile lor ca să atace tabăra, mai ales că majoritatea danezilor pornise acum în direcția opusă, către un loc aflat la o zi depărtare.

— Crezi că saxonii l-au momit pe Halfdan la luptă? întrebă el.

— Poate. Cu siguranță l-au provocat, apărând așa cum au făcut-o, atât de aproape de locul acela.

Geirmund se ridică în picioare.

— Ce este? zise Birna.

— Cred că trebuie să ne pregătim pentru un atac.

— Cum? De unde?

— Dintr-acolo, arătă el spre râu. Cred că saxonii vor încerca să cucerească tabăra cu bărcile.

— Ești sigur?

— Nu. Dar am văzut multe bărci la Wælingford și cred că-i destul de probabil pentru ca să fie nevoie să ne pregătim.

— În ce fel?

N-aveau timp să construiască un pod sau o stavilă, dar Geirmund își aminti podețele ridicate din pari pe care le văzuse în luncile mocirloase.

— Știu o cale, spuse el.

Căpetenia lăsată la conducerea taberei se numea Afkarr și era un războinic capabil, dar lipsit de ambiție, care îl slujise pe jarl Osbern. Nu se lăsă convins de la bun început, însă avea încredere în Birna și alese să fie precaut și pregătit după ce auzise despre numărul mare de bărci pe care Geirmund le văzuse la Wælingford.

— Dar cum poți construi o barieră peste râu? întrebă el.

— Bărcile saxone sunt grele și se afundă mult în apă, spuse Geirmund. Eu am vâslit într-una. Stăvilarul de pari ar trebui să se întindă doar de-a curmezișul căii navigabile centrale.

Afkarr nu părea să înțeleagă pe deplin planul, totuși, la îndemnul Birnei, încuviință din cap și-l însărcină pe tânăr cu realizarea apărării, poruncind tuturor danezilor din tabără să lucreze.

Geirmund găsi iute un loc potrivit pentru zăgaz, la doar o leghe către apus, acolo unde albia se îngusta, suficient de departe ca să mențină tabăra în siguranță și în același timp suficient de aproape pentru a răspunde prompt în cazul unui atac. Acolo malul opus al râului se povârnea abrupt în apă adâncă, în timp ce, lângă malul lor, curentul curgea peste un banc larg de nisip și piatră.

Tânărul puse o parte din danezi să taie și să ascută copăcei pentru a-i transforma în pari, pe când ceilalți lucrau de pe punțile a două corăbii ancorate și înfigeau parii adânc în fundul albiei, legându-i între ei cu piei și frânghii, ca să le sporească rezistența. Deși Geirmund se simțea încă amețit și cu trupul nevolnic, munci din greu alături de danezi, fără să încetinească sau să-și arate sleirea.

Construirea liniilor acelora defensive le luă tot restul zilei, dar când terminară peretele din pari, acesta semăna cu un mărăciniș des și de nepătruns. Zăgăzuia complet canalul din mijlocul albiei și ajungea până la malul abrupt de miazănoapte, dar lăsa deschis malul de miazăzi. Bărcile saxone care ar fi vâslit în aval aveau o singură cale de înaintare, iar dacă încercau să ocolească marginea peretelui, ar fi eșuat pe bancul de nisip, rămânând blocate și vulnerabile. Parii nu împiedicau deloc curgerea apei, dar făceau râul impracticabil pentru orice ambarcațiune, cu excepția bărcilor daneze ușoare și rapide, care puteau traversa cu ușurință ape puțin adânci.

Când soarele apuse în ziua aceea, Geirmund se așeză pe mal, lângă zăgaz, alături de Steinólfur, Skjalgi și Birna, istovit, dar mulțumit.

— Fie ai salvat tabăra, spuse războinicul vârstnic, fie am irosit o zi de trudă grea.

— Danezii se plictiseau, replică Geirmund. Aveau nevoie să facă ceva.

Birna încuviință din cap.

— Chiar dacă saxonii nu atacă, zăgazul ăsta e bun.

— Să sperăm că Halfdan și Guthrum vor fi de acord, comentă Steinólfur.

— Să sperăm că zăgazul nu va fi pus la încercare, adăugă Skjalgi.

Danezii puseră străji și reveniră în tabără, unde mâncară și băură vinul saxon cu care Afkarr le răsplăti eforturile. Stătură destinși în jurul focului,

spunând povești, și, pentru prima dată de când părăsise Avaldsnes, Geirmund se simți cu adevărat binevenit printre ei. Până și cei care se împotriviseră sarcinii la început păreau acum mulțumiți de ceea ce realizaseră, fiind de acord cu Birna că era un lucru bun.

În scurt timp, tânărul simți că ochii i se închid împotriva voinței sale și le ură noapte bună lui Steinólfur, Skjalgi și Birnei. Apoi se îndepărtă de foc spre cortul său, unde căzu în culcuș complet secătuit. Când răsunară corni îndepărtați, i se păru că închisese ochii pentru numai câteva clipe și se repezi afară din cort, confuz, găsind tabăra tăcută și trezindu-se odată cu el.

— Saxonii atacă! răcni Geirmund. La râu!

Gata de luptă, danezii își înhățară sulițele și topoarele, arcurile și spadele, și alergară în lungul râului până la stăvilar, unde găsiră lipite de pari patru-cinci bărci, ale căror echipaje saxone răcneau alarmate. Pe râu cobora o duzină de bărci, care păreau să fi încetinit, derutate de corni și de pericolul necunoscut din față.

— Săgeți! strigă Afkarr.

La lumina lunii, arcașii traseră o salvă către saxonii de lângă peretele din pari, iar războinici urlară și se auziră plescăituri în beznă. Arcașii inamici încercară să riposteze, dar săgețile lor erau puține și, în haosul de pe bărcile lor, nu-și atinseră ținta. Cele mai apropiate ambarcațiuni inamice fură lovite, de asemenea, de sulițe, iar unii saxoni săriră în râu ca să scape. Cei care încercară să treacă printre pari se agățară în ei și danezii îi ciuruiră cu săgeți. Cei care înotară de-a lungul zăgazului spre apa mai puțin adâncă, poate cu gândul de a lupta pentru a scăpa, fură întâmpinați de topoare și spade.

Danezii aprinseră torțe, dezvăluind în ce număr se găseau pe malul râului, iar la lumina focului, bărcile ce se apropiau văzură peretele din pari și pe semenii lor uciși și știură că planul le fusese

zădărnicit. Saxonii trebuiau să aleagă dacă să se întoarcă ori să continue atacul și, deși se simțea nesigur pe picioare, Geirmund se pregăti pentru cazul în care inamicul ar fi hotărât să lupte.

Saxonii se retraseră însă, vâslind în amonte, și bătălia se încheie aproape imediat ce începuse și fără pierderea unui singur danez. Afkarr trimise arcași după bărci ca să le iuțească fuga și să se asigure că nu se vor întoarce pentru a doua încercare, apoi veni la Geirmund.

— Ai avut dreptate, Hel-hide, spuse el. Tu și stăvilarul tău ați salvat tabăra. Regele Halfdan va afla asta.

După ce reveniră în tabără, când primele păsări cântau sosirea zorilor și soarele răsărea, mulți danezi îl căutară pe Geirmund pentru a-i aduce onoruri similare. Câțiva dintre ei fuseseră juruiți jarlului Osbern, care fusese ucis, ca Birna și Afkarr, și acum se aflau departe de căminele lor și fără un conducător loial care să-i răsplătească. Era Aslef, un bărbat de vârsta lui Geirmund, dar considerat mult mai atrăgător la vedere. Apoi Muli, un războinic apropiat ca vârstă de Steinólfur, al cărui unic fiu murise luptând împotriva northumbrienilor cu câțiva ani în urmă. Și Thorgrim, un danez ca o stâncă la formă și temperament, și în cele din urmă Rafn și Vetr, tovarăși de mult timp; primul era un uriaș cu păr negru, iar al doilea un războinic vânos, cu părul aproape alb și pielea palidă. Geirmund constată că se înțelegea bine cu toți.

Două zile mai târziu, Halfdan se întoarse, după ce-i învinsese pe saxoni și împrăștiase oștile lui Æthelred și Ælfred de pe câmpul de bătălie, deși mulți danezi căzuseră la Basing. La scurt timp după aceea, Guthrum veni să-l cheme pe Geirmund la o întâlnire cu regele.

— Ți-ai făcut un nume, spuse jarlul în vreme ce se îndreptau spre cortul lui Halfdan. Ești pregătit pentru ce va urma?

— Ce vrei să spui?

— În curând vei afla că faima are și un preț, nu doar o răsplată.

— Ce fel de preț?

— Regele… Guthrum se uită în jur, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu-i putea auzi nimeni. Puterea și faima lui Halfdan au fost slăbite de pierderea suferită la Ashdown. Jarlii care au navigat cu Bersi sunt furioși, iar controlul lui Halfdan asupra acestei oști se clatină.

— Și tu ai navigat cu Bersi, spuse Geirmund. Tu ești furios?

— Sunt nemulțumit. La fel cum Halfdan a fost nemulțumit când a aflat de atacul asupra taberei în absența sa.

— Dar noi i-am învins pe saxoni…

— Așa este, iar drept urmare faima ta a crescut considerabil. Cortul lui Halfdan le apăru în vedere și Guthrum își coborî vocea la nivelul unei șoapte. Pășește cu grijă, Helhide. Regele și ceilalți jarli înțeleg foarte bine dezastrul pe care l-ai prevenit, ceea ce ți-a adus respectul lor, dar unii îl văd ca pe un alt eșec al lui Halfdan, iar tu ești o amintire a acelui eșec, mai ales pentru rege.

Ajunseră apoi la cort și Geirmund nu mai avu timp să pună alte întrebări înainte de a intra. Guthrum merse către locul unde stăteau ceilalți jarli, iar tânărul avansă în fața jețului înalt și plecă fruntea.

— Mă bucur să te întâlnesc în sfârșit, spuse Halfdan. Era un danez cu păr negru și ochi albaștri ca oțelul de Frakkland. Ești fiul lui Hjörr Halfsson, regele Rogalandului. Afkarr mi-a spus că dacă n-ai fi fost tu, aș fi pierdut această tabără și toate corăbiile mele. Se mai spune că te-ai înecat și te-ai întors chiar din tărâmul lui Hei. Am auzit multe despre tine, Geirmund Hel-hide.

Felul în care regele rostise numele Hel-hide îl făcu pe tânăr să creadă că dorise a-i aduce o laudă, nu o insultă.

— Las faptele să vorbească pentru mine, răspunse el.

Halfdan își părăsi locul și se apropie de tânăr.

— Dar este adevărat că ai construit stăvilarul acela în râu, da? Este adevărat că ai ghicit că saxonii vor ataca cu bărci pe Tamisa?

— Este adevărat, încuviință Geirmund.

— Cum de-ai ghicit? întrebă regele.

Tânărul simți că pericolul tocmai intrase în cort și făcu tot ce-i stătu în putință pentru a-și explica gândirea, fără a sugera că marșul lui Halfdan către Basing făcuse parte dintr-o capcană a Wessexului. Din ceea ce aflase, saxonii luptaseră cu îndârjire și bătălia fusese câștigată cu greu, așadar nu fusese o simplă diversiune, ci un al doilea front.

— Meritul este al Birnei și al lui Afkarr, pentru că au avut încredere în mine, spuse el. Iar zăgazul n-ar fi putut fi ridicat fără munca grea a tuturor danezilor din tabără, așa că onoarea le revine și lor.

— Poate că-i adevărat, zise regele, dar nimic nu s-ar fi realizat fără tine. Pentru asta vei căpăta argint și recunoștința mea.

Geirmund își plecă fruntea.

— Îți mulțumesc, rege Halfdan.

— Și vei avea războinici. Guthrum făcu un pas înainte. Compania ta. Câțiva danezi au cerut să lupte pentru tine.

Geirmund nu se așteptase să fie făcut căpetenie a danezilor în ziua aceea, nu atât de repede. Văzuse puține bătălii reale, iar înfrângerea sa în fața lui Rek era cunoscută cu siguranță atât de Guthrum, cât și de rege.

— Cine a cerut să lupte pentru mine? întrebă el.

Regele își încrucișă brațele.

— Mulți dintre ei au fost războinici ai jarlului Osbern. Ei au construit peretele împreună cu tine.

— Mă onorează, răspunse Geirmund.

Guthrum veni să stea lângă Halfdan, cu brățara lui Völund strălucindu-i pe braț.

— Înainte de a pleca din Avaldsnes, ți-am spus că nu vei conduce niciun danez până nu-ți vei dovedi valoarea. Acum ai făcut-o.

Geirmund plecă din nou fruntea.

— Vă mulțumesc pentru asta, jarl Guthrum și rege Halfdan.

— Du-te și strânge-ți oamenii, spuse Halfdan. S-ar putea să am o misiune pentru voi, în curând.

Geirmund își plecă fruntea pentru ultima oară și părăsi cortul oarecum nedumerit, dar nerăbdător să împărtășească vestea cu Steinólfur. Îl găsi pe acesta alături de Birna, antrenându-l pe Skjalgi în lupta cu toporul, iar când le povesti despre cele tocmai întâmplate, niciunul nu păru surprins.

— Ai fost subiectul multor discuții, spuse războinicul vârstnic. Nu știu la ce altceva te așteptai când te-ai întors la noi ca un draugr.

— Iar salvarea taberei ți-a ajutat faima, adăugă Birna. Eu am fost printre cei care l-au întrebat pe Halfdan dacă m-aș putea alătura ție.

— Tu? Geirmund o privi surprins. Cu siguranță, ai putea conduce războinicii lui Osbern mai bine decât…

— Aș putea și o voi face într-o zi, dacă aceea-mi va fi soarta. Deocamdată aș lupta pentru tine.

— De ce?

Sprâncenele ei se adunară laolaltă, ca și cum Geirmund ar fi trebuit să știe deja răspunsul la întrebarea sa.

— Pentru că Halfdan nu mi-a acordat încă această onoare. Deocamdată nu mă favorizează. În momentul ăsta, el și Guthrum te favorizează pe tine. Să lupt cu tine înseamnă să împărtășesc onoarea aceea și să câștig favoare. Poate că acum nu mi se va mai porunci să rămân în urmă și să păzesc tabăra când ei vor pleca la bătălie.

— Înțeleg, spuse Geirmund, zâmbind. Dorința ta de a lupta pentru mine nu are nimic de-a face cu credința ta în mine.

— Amintește-ți ce ți-am spus despre mândrie, Hel-hide, zise ea și-l bătu pe spate. M-ai impresionat un pic. Fii mulțumit și condu bine, altfel voi căuta onoare și bogății în altă parte.

— Ar trebui să-ți aduni oamenii, spuse Steinólfur, așa cum a sugerat Halfdan.

Geirmund fu de acord cu el, așa că-și mutară corturile în locul unde mulți dintre războinicii jarlului Osbern își instalaseră deja tabăra. Acolo li se alăturară alți luptători, ce fuseseră toți juruiți altor jarli căzuți la Ashdown, toți doritori acum să lupte pentru Geirmund. Îi cunoștea pe cei mai mulți din ziua petrecută la construirea stăvilarului și se bucură să-i vadă printre ei pe Aslef, Muli, Thorgrim, Rafn și Vetr. Cu totul avea acum o ceată de peste douăzeci de oameni care așteptau să-i conducă și, deși era o onoare pe care și-o dorea de mult, greutatea ei neașteptată îi împovăra umerii. Mai târziu, pe când cinau împreună, se ridică în picioare pentru a li se adresa.

— Sunt fiul lui Hjörr Halfsson, le spuse, și faptele bunicului meu sunt bine cunoscute atât de normanzi, cât și de danezi. Noi, cei de aici, suntem douăzeci și trei, adică tot atâți juruiți câți a avut Half când a pornit întâia dată pe drumurile balenelor. Eu văd mâna sorții și, deși nu am o corabie, dacă veți lupta alături de mine, veți câștiga onoare, bogății și pământuri, iar într-o zi va fi și o flotă.

Privi pe rând în ochii fiecărui om din fața lui, gândindu-se la spusele lui Bragi despre bunicul său.

— Nu vă voi cere să-mi fiți juruiți numai mie, urmă el. La fel ca Half și eroii săi, fiecare dintre voi va jura să lupte pentru toți, nu pe spada mea, ci pe spada sa. Iar eu voi face același jurământ, de a lupta pentru fiecare dintre voi, pe care voi îl veți face să luptați pentru mine. Dar înainte de a ne face jurămintele, vreau să știți ceva. Compania mea nu va face rău decât celor care ridică armele

împotriva noastră. Dacă puteți respecta regula asta, atunci spadele voastre sunt binevenite. Dacă n-o puteți respecta, sunteți liberi să plecați acum.

Făcu o pauză, dar niciun războinic nu se clinti.

— Atunci să ne rostim jurămintele, spuse el și începu primul, jurând că-i va conduce întotdeauna cu onoare, că va smulge gloria și argintul de la dușmanii pe care-i vor înfrunta, că nu va fugi niciodată de bătălie, că va lupta și va muri pentru fiecare războinic din compania sa și că-i va răzbuna dacă vor fi uciși.

Cuvintele acelea fură rostite apoi de fiecare danez din cerc, până când toți fură legați prin același jurământ, după care băură împreună.

* * *

Geirmund petrecu următoarele zile vorbind cu fiecare dintre războinicii săi în parte, pentru a le afla numele, de unde veniseră și ce abilități posedau. Toți susțineau că sunt luptători periculoși și nimicitori, dar unii erau mai letali când își mânuiau arma preferată.

Aslef susținea că are ochi de șoim când folosește arcul. Thorgrim și Muli luptau cu topoare skegg și seaxuri. Rafn purta două spade: una daneză, obișnuită, și alta ciudată, cu un singur tăiș, despre care spunea că provine din Miklagard, un ținut aflat departe, spre răsărit. Vetr se lupta bine cu sulița sa, pe care o numise Dauðavindur, căci spunea că aducea iute ca vântul moartea.

Unii oșteni din companie participaseră la numeroase bătălii și purtau dovezile lor în cicatrici, în timp ce alții nu văzuseră mai multe decât Geirmund. El le porunci celor mai experimentați, printre care Steinólfur, Birna și Muli, ca timp de câteva zile să-i antreneze pe ceilalți în folosirea armelor și a zidului de scuturi, iar când Halfdan și Guthrum veniră să-i vorbească, părură mulțumiți de ceea ce văzură.

— Ai instaurat ordinea rapid, spuse jarlul. Asta-i bine.

— Sunt războinici puternici, zise Geirmund.

— Vom vedea cât de puternici sunt, rosti regele. Am spus că voi avea o misiune pentru voi, iar acum o am.

Geirmund încuviință din cap.

— Spune și se va face.

— Dacă vrem să învingem Wessexul, rosti Halfdan, trebuie să controlăm Calea Icknield și râul Tamisa. Vreau ca tu și compania ta să cuceriți Wælingfordul.

15

Geirmund nu înțelegea ce-i cerea Halfdan.

— Pornești către Wælingford?

Regele clătină din cap.

— Nu. Trimit doar compania ta.

Tânărul șovăi, neștiind ce să-i spună, pentru că încă nu era sigur de spusele celuilalt.

— Wælingford este puternic, rosti el în cele din urmă. Aș avea nevoie de o oștire pentru a-l cuceri, dar am numai douăzeci și trei de oameni…

Regele ridică mâna, făcându-i semn să tacă.

— Saxonii din aceste ținuturi Berkshire au suferit pierderi mari, inclusiv ealdormanul lor. Æthelred și Ælfred s-au mutat în miazăzi, unde sunt mai puternici și pot chema oșteni noi pentru a-i înlocui pe cei căzuți.

— Înțeleg, spuse Geirmund. Câți oameni au lăsat ca să apere Wælingfordul?

Halfdan se încruntă.

— Nu mulți.

Geirmund nu se aștepta ca Æthelred să fi lăsat fără apărare o fortăreață atât de importantă de pe râu.

— Dar mai mult de douăzeci și trei, cred, comentă el.

— Poate. Ochii albaștri ai regelui se îngustară. Sau poate nu.

Tânărul se uită la Guthrum, care stătea puțin în spatele lui Halfdan și nu spunea nimic – nici pentru, nici împotriva înțelepciunii planului.

— Tu cunoști fortăreața Wælingford, urmă Halfdan. Ai știut că vor trimite bărci…

— Le-am văzut din depărtare, zise Geirmund. Asta-i tot.

— Nu contează, Geirmund Hel-hide. Furia ascuți vocea regelui și privirea i se înăspri. Ți-am dat o misiune și te vei îngriji să fie dusă la îndeplinire. Nu ești tu Geirmund Hel-hide, cel care

a construit un zăgaz pe râu și a înfrânt un atac saxon? Vrei să-mi spui c-am greșit când ți-am dat o companie pe care s-o conduci?

— Nu, n-ai greșit. Geirmund înțelese că nu avea de ales decât să urmeze ordinul lui Halfdan, în ciuda faptului că părea imposibil de îndeplinit. Mă voi îngriji să se facă. Dar voi cere un singur lucru.

— Care-i acela?

— Voi păstra tot argintul pe care-l găsim acolo. Dacă fortăreața este în mare parte golită, așa cum spui, nu va fi prea mult. Dar va însemna cel puțin o răsplată pentru războinicii mei.

Guthrum zâmbi auzindu-l, dar nu și Halfdan, care tăcu câteva momente.

— Prea bine, spuse el în cele din urmă. Tu și oamenii tăi veți pleca mâine la prima oră a dimineții. Și fie ca zeii să vă însoțească.

Apoi se întoarse și se îndepărtă. Guthrum mai rămase o clipă și păru că voia să-i spună ceva lui Geirmund, dar în cele din urmă plecă fără un cuvânt. Steinólfur însă avu multe de spus când tânărul îi povesti lui și altor câtorva despre misiunea pe care le-o încredințase Halfdan.

— Este o nebunie! aproape că strigă războinicul vârstnic. Te vrea mort?

— Așa pare, spuse Birna.

— Guthrum m-a avertizat în legătură cu asta, zise Geirmund. Mi-a spus că faima mea va avea un preț.

— Chiar viața ta? întrebă Steinólfur. Este un preț mare.

— Dacă așa mi-e soarta, spuse Geirmund.

Vetr și Rafn stăteau în apropiere și războinicul cu părul alb luă cuvântul, iar vocea îi sună ascuțit, ca trosnetul gheții pe un iaz.

— Halfdan nu te poate ucide. Ai salvat tabăra și toată lumea știe asta. Totuși faima ta este o amenințare pentru el, așa c-a găsit altă cale să scape de tine, folosindu-ți faima împotriva ta.

— Ce vom face? întrebă Skjalgi încetișor.

Înfrângerea părea inevitabilă, dar Geirmund își aminti de viitorul pe care-l prezisese Völund, că se va preda dușmanului său, și decise să-l sfideze.

— N-avem de ales, rosti el. Trebuie să cucerim Wælingfordul.

— Cum propui s-o facem? întrebă Birna. Suntem prea puțini ca să asaltăm o asemenea fortăreață.

Atunci Rafn luă cuvântul, făcând semn din cap spre râu.

— Avem bărci saxone. Am putea lua hainele și armurile saxone de la morți.

— Sugerezi să folosim viclenia, spuse Steinólfur, dar Geirmund nu-și dădu seama dacă războinicul vârstnic dezaproba ideea.

Celălalt războinic strânse din umeri.

— În felul ăsta, am putea trece de liniile lor de apărare.

— Dar dacă ei sunt cincizeci, zise Geirmund, sau o sută, iar noi suntem douăzeci și trei, faptul că ne aflăm dincolo de liniile lor de apărare nu ne va oferi șanse mai mari de succes.

— Ai un plan mai bun? întrebă Vetr.

Geirmund se gândi câteva clipe la tot ce învățase despre saxoni, căutând punctele slabe de care să se folosească pentru a-i ataca.

— În cea mai mare parte, spuse el în cele din urmă, războinicii saxoni sunt fermieri. Aproape toți ar prefera să fie acasă decât să lupte aici și cred c-ar trebui să le îngăduim să plece.

— Să le îngăduim să plece? repetă Steinólfur. N-am știut că-i opream.

Tânărul clătină din cap.

— Vreau să spun c-ar trebui să le dăm un motiv să plece. Æthelred a pornit către miazăzi. A abandonat Wælingfordul cu danezii aproape de porțile sale și bănuiesc că cei dinăuntru nu sunt încântați, mai ales după ce i-am învins la stăvilar. Dacă ei cred că sunt sortiți înfrângerii, poate că vor pleca pur și simplu.

— De ce ar crede că sunt sortiți înfrângerii? întrebă Rafn. Noi nu suntem chiar o oștire.

— Nu-i nevoie să fim numeroși, răspunse Geirmund, ci doar ca ei să creadă că au fost abandonați de Cristosul lor.

— Și cum vor crede așa ceva? întrebă Steinólfur.

— Vom folosi teama lor față de obiceiurile noastre păgâne, spuse Geirmund.

Deși nu păreau convinși, războinicii săi făcură așa cum le ceru și construiră trei cruci mari, pe care le fixară ca pe niște catarge în trei bărci saxone. Geirmund porunci apoi ca trei saxoni morți să fie stropiți cu ulei și atârnați de crucile acelea, după care nu mai așteptară zorii, ci plecară odată cu apusul soarelui.

Luară șase bărci, dintre care trei aveau cruci, și vâsliră cu restul companiei de la Readingum la Moulsford, unde mirosul de putreziciune și moarte din Ashdown încă plutea în văzduh. Majoritatea oamenilor lui Geirmund se opriră acolo și debarcară pentru a continua pe uscat, dar el continuă să vâslească, singur în barca sa, cu un saxon mort care se profila deasupra lui, livid și ciugulit de corbi. Rafn și Thorgrim veniră cu celelalte două bărci, oferindu-se voluntari pentru misiunea aceea, căci ambarcațiunile grele ale saxonilor aveau nevoie de forță pentru a vâsli, iar Wælingford se afla la cinci leghe spre miazănoapte.

Era noapte adâncă atunci când ei și Geirmund se apropiară în sfârșit de fortăreață. Tânărul știa că pe ziduri vor fi străji, așa că atunci când cele trei bărci ajunseră în dreptul așezării, îi dădu foc saxonului mort de pe cruce. Rafn și Thorgrim făcură la fel, iar lumina flăcărilor se răspândi peste râu, strălucind în beznă. Aproape imediat, Geirmund auzi strigăte de alarmă dinspre ziduri și-și putu imagina teroarea provocată de o asemenea priveliște la ceasul acela din noapte.

Vâsli până la țărm, lângă fortificații, înainte ca flăcările să-i mistuie lemnul bărcii, iar Rafn și Thorgrim îl imitară. Cei trei își legară bărcile în șir și le lăsară să ardă acolo unde puteau fi văzute de pe ziduri și ca semnal pentru restul companiei lor, aflat în pădurea din miazăzi. Atunci liniștea nopții fu spulberată de urletele multor corni danezi, răsunând de la răsărit la apus, ca și cum o oștire imensă ar fi apărut de nicăieri și acum aștepta în beznă.

Geirmund se îndreptă spre porțile Wælingfordului și, după ce cornii danezi tăcură, răcni către străjile de pe zid:

— Sunt Geirmund Hjörrsson, poreclit Hel-hide! V-am învins pe râu și acum am venit să iau așezarea asta! Sunteți copleșiți numeric și locul va fi al meu! Regele vostru v-a abandonat! Zeul vostru v-a abandonat!

Făcu o pauză, lăsând frica să sporească între zidurile fortăreței.

— Dar voi fi milostiv! răcni el după aceea. Vă dau răgaz până la răsăritul soarelui să părăsiți Wælingfordul! Nu văd de ce ați vrea să muriți aici! Întoarceți-vă la familiile voastre! Întoarceți-vă în pace la fermele voastre! Dacă vă lăsați argintul și armele, vă jur că nu vă vom face rău și nu vă vom urmări!

Făcu din nou o pauză.

— Dar dacă nu veți pleca până la răsăritul soarelui, nu voi avea milă! Îi vom arde de vii pe toți saxonii dintre zidurile acestea și vă vom sacrifica zeilor noștri!

Se mai uită o clipă la ziduri, la umbrele numeroase pe care le zărea acolo, apoi se întoarse. Rafn și Thorgrim îl urmară spre miazăzi, departe de fortăreață și de bărcile în flăcări, la compania care îi aștepta în întuneric.

— Bine lucrat, spuse Rafn.

Hainele și părul negru al danezului deveniseră una cu noaptea, lăsându-i chipul ca un spectru

neclar și fără trup.

— Dacă asta nu-i sperie pe saxoni, adăugă Thorgrim, poate că merită să-și păstreze locul blestemat.

— Vor pleca, spuse Geirmund.

— Îi lăsăm cu adevărat să plece în pace? întrebă Rafn.

— Da, dacă-mi vor respecta condițiile. Așa am jurat.

Rafn încuviință din cap, dar în întuneric Geirmund nu își putu da seama dacă danezul doar îi auzise răspunsul sau dacă-l și aprobase.

Peste noapte, nu aprinseră niciun foc, ca întunericul să-i ascundă, pe ei și numărul lor adevărat. A doua zi, când soarele răsări în cele din urmă, ieșiră din pădure printr-o ceață subțire și merseră peste câmpuri și pășuni, până ajunseră la Wælingford.

Skjalgi arătă cu degetul când fortăreața ajunse la vedere.

— Porțile sunt deschise!

— Se pare că ai avut dreptate, Hel-hide, încuviință Thorgrim. Saxonii au plecat.

Așa părea, totuși danezii intrară prudenți și cu armele scoase, pregătiți pentru o capcană.

Nu găsiră niciuna. Se părea că așezarea era goală de ceva vreme. Pământul din țarcurile pentru animale se uscase, iar fierăria se răcise, dar când ajunseră la fortificațiile secundare de lângă pod, găsiră focurile de tabără încă fumegând, ca și cum fuseseră abandonate în mare grabă. Războinicii saxoni lăsaseră acolo ceva argint, precum și topoarele și spadele lor, paisprezece cu totul, fără a mai pune la socoteală numeroasele sulițe, furci și alte arme improvizate ce zăceau prin preajmă, abia suficiente pentru a apăra o astfel de fortăreață, dacă Halfdan ar fi sosit cu toată oastea.

— Æthelred i-a abandonat cu adevărat, spuse Rafn.

Danezii lui Geirmund rămaseră locului, se parcă nu le-ar fi venit să creadă cât de ușor le fusese succesul, amuțiți de surprindere.

Geirmund ridică vocea pentru a li se adresa.

— Wælingford este al nostru! spuse el, înălțându-și seaxul, iar luptătorii săi răcniră în cele din urmă, ovaționând mulțumiți. Aduceți-mi tot aurul sau argintul pe care-l găsiți, pentru a-l împărți în mod egal între voi, și sunteți liberi să revendicați orice altceva din așezare.

Danezii strigară din nou și se despărțiră pentru a scotoci peste tot. Geirmund se așeză pe o buturugă, în fața unei vetre de gătit, în timp ce soarele se ridica deasupra acoperișurilor și zidurilor. Skjalgi plecă să vadă ce putea găsi, dar Steinólfur și Birna se așezară lângă Geirmund.

— După cele întâmplate, războinicii se vor înghesui să vină la tine, spuse războinicul vârstnic.

— Nu-mi fac vreo onoare din asta. Geirmund își băgă seaxul în teacă fără să fie nevoit să-l curețe sau să-i ascută lama. Victoria a fost prea ușoară.

Birna dădu ochii peste cap.

— Iar gândești cu mândria ta, Hel-hide. Oare onoarea trebuie să fie o luptă?

— Nu, zise el, dar onoarea trebuie câștigată.

— Privește în jur! Steinólfur deschise larg brațele. Ți-ai câștigat-o. I-ai condus de două ori pe danezii ăștia la victorie, folosindu-te de șiretenie și fără să pierzi niciun om. Dar dacă preferi să te lupți, sunt sigur c-ai putea merge să-i găsești pe saxoni și să-i inviți înapoi.

— Ai dreptate, încuviință Geirmund. Acum trebuie să trimit vorbă lui Guthrum și Halfdan că am cucerit Wælingfordul.

— Mă duc eu. Birna se ridică în picioare. Vreau să văd chipul lui Halfdan când va auzi vestea.

Geirmund aprobă din cap.

— Du-te, atunci, dar spune-i lui Guthrum înainte să-i spui lui Halfdan. Eu sunt juruit lui, așa

că, dacă există onoare în ceea ce am făcut noi, este și a lui.

Femeia dădu din cap și se îndepărtă, apoi Steinólfur se aplecă mai aproape de tânăr.

— Știi că ai realizat deja mai multe decât tatăl tău? El n-a cucerit niciodată o așezare sau o fortăreață.

— Nici n-a fost nevoit s-o facă vreodată.

— Poate că locul ăsta ar putea fi al tău. Este bun – are ziduri puternice și râu pentru negoț. Nu se deosebește de Avaldsnes. Războinicul se uită în jur. Dar Halfdan sau Guthrum îl vor revendica probabil. Și presupun că saxonii îl vor dori înapoi, așa că, chiar dacă danezii ți l-ar lăsa, ar trebui să lupți ca să-l păstrezi.

— Crezi că există tărâmuri unde lucrurile nu stau așa?

— Adică unde să nu fii nevoit să lupți pentru a păstra ceea ce-i al tău? Celălalt își frecă barba, aproape trăgând de ea. Poate că există. Dar cred că, indiferent unde te afli, ar fi înțelept să fii mereu pregătit să lupți, chiar dacă nu se va ajunge niciodată la asta.

— Tu crezi că părinții mei sunt pregătiți?

Steinólfur își luă mâna de la barbă și o sprijini pe genunchi.

— Nu știu.

Nici Geirmund nu știa răspunsul și nu era o întrebare la care voia să se gândească. Se ridică să cerceteze Wælingfordul împreună cu danezii și, la fel ca Steinólfur, constată că era un loc bun, cu ateliere și magazii dispuse pe două străzi principale ce se intersectau în centrul orășelului, în afară de câteva rezerve de grâne, se părea că saxonii lăsaseră în urmă puține obiecte de valoare, doar câteva unelte și ceva mobile în case. Apoi însă unul dintre danezi găsi un mic tezaur de argint îngropat în colțul unui grajd din apropierea fierăriei, iar asta spori bucuria și răsplata pentru toți.

Geirmund îi dădu lui Steinólfur sarcina de a împărți avuția în mod egal între războinici. Mulți danezi găsiră arme noi printre cele abandonate de saxoni. Geirmund își opri un topor și o spadă veche din Langbardaland cu mânerul îngust, de aceeași lățime cu măciulia ei, astfel încât Skjalgi putu să păstreze spada pe care tânărul i-o dăduse deja.

La jumătatea după-amiezii, Halfdan și Guthrum apărură la Wælingford cu o forță de cel puțin o sută de danezi. Geirmund îi întâmpină la poarta de miazăzi a orașului și, în timp ce Guthrum și Birna purtau zâmbete largi, Halfdan era încruntat și privea în jur ca și cum ar fi suspectat o înșelătorie.

— Fortăreața este cucerită, spuse Geirmund. Așa cum ai poruncit.

— Cum ai făcut-o? întrebă regele.

— Prin șiretenie, zise Guthrum, trecând pe lângă Halfdan spre porți.

Regele nu răspunse, dar îl urmă pe jarl, iar Birna veni lângă Geirmund, în spatele lor.

— M-a făcut mincinoasă, șopti ea. Aproape c-a refuzat să vină, dar Guthrum s-a împotrivit.

Geirmund zâmbi larg, ca și femeia, în vreme ce le arătă lui Halfdan și Guthrum orașul, podul și liniile defensive, pe care regele și jarlul nu le văzuseră decât din depărtare până atunci. Cu cât tânărul se gândea mai mult la Wælingford, cu atât își dădea mai bine seama de importanța așezării. Danezii o puteau ocupa fără a slăbi Readingum, iar râul și Calea Icknield ofereau acces la negoț și posibilitatea de a aduce războinici noi, permițând danezilor să controleze aproape nelimitat regiunea.

— Ați găsit argint? întrebă în cele din urmă regele.

— Da, spuse Geirmund, întrebându-se dacă Halfdan intenționa să-și calce făgăduiala. L-am împărțit deja între războinicii mei.

— Dacă îți amintești, zise Guthrum, i-ai promis lui Geirmund că orice argint găsit va fi al lui…

— Îmi amintesc, încuviință regele. Argintul acela este răsplata lui pentru ce a făcut astăzi aici.

Geirmund plecă fruntea, știind că nu avea să mai capete nimic altceva din partea regelui. Guthrum arătă către liniile secundare de apărare ale saxonilor.

— Îmi voi lăsa oamenii aici și voi trimite și alții. Trebuie să-i împiedicăm pe saxoni să recucerească locul ăsta. De aici aș putea înainta spre miazănoapte, spre bogățiile din Abingdon…

— Nu, spuse Halfdan. Vei ține Wælingfordul, dar nu vei trimite niciun războinic în miazănoapte până nu-l vom trece pe Æthelred prin spadă. Nu ne putem îngădui să pierdem nici măcar un războinic, dacă n-o facem în urmărirea coroanei saxonului. Wessexul trebuie să cadă, înainte de orice altceva.

— Pe Geirmund și compania lui i-ai trimis aici fără să stai prea mult pe gânduri, zise Guthrum.

Ochii albaștri ai lui Halfdan părură că se transformă în gheață.

— I-am trimis știind că vor reuși. Zeii îmi dăduseră un semn.

Guthrum tăcu câteva clipe, după care încuviință din cap. Apoi Halfdan anunță că se va întoarce la Readingum și plecă imediat cu douăzeci de danezi, pe când Guthrum și ceilalți războinici rămaseră în oraș. Jarlul merse cu Geirmund până la podul pe care puteau vorbi între patru ochi și stătură în mijlocul său, ascultând vuietul Tamisei sub tălpile lor. Vântul rece și cerul învolburat de deasupra amenințau cu ploaia.

— Æbbe’s Dun este o mănăstire saxonă foarte bogată. Jarlul privi în amonte, către miazănoapte. Un târg. Halfdan nu mi-a poruncit să rămân aici din grija de a nu pierde oameni, ci pentru că nu vrea să mă îmbogățesc. Se întoarse după aceea spre Geirmund. Regele nu se așteptase la asta. Nici eu nu m-am așteptat.

— Regele voia ca eu să dau greș, spuse Geirmund. Voia ca eu să mor.

— Poate că te măgulești singur, dar trimiterea ta aici n-a avut legătură cu tine. Nu uita că ești juruitul meu.

Geirmund privi în josul râului, către miazăzi.

— A vrut să te slăbească?

— Tu lupți pentru mine, așa că, pe măsură ce faima ta crește, crește și faima mea. Se uită la Hnituðr de pe brațul său. Regele știe ce se spune despre tine și a văzut dovezile. Știe că războinicul meu a fost cel care s-a întors de pe tărâmul lui Hei pentru a salva tabăra și corăbiile ce puteau fi pierdute din greșeala lui. Chicoti în barbă. Când mă gândesc că aproape te-am refuzat la Avaldsnes… Nu-mi ofereai niciun avantaj, nici argint, nici corăbii, nici războinici. Dar mi-ai plăcut, așa că te-am acceptat, iar acum văd c-a fost soarta. Tu ce crezi?

— Și eu cred la fel.

Guthrum flutură un braț, indicând așezarea.

— Cucerind-o, m-ai transformat într-un rival al lui Halfdan într-un mod pe care el nu-l poate ignora sau respinge. Vestea s-a răspândit prea repede. Pentru că eu am ajutat la răspândirea ei.

— Victoriile mele sunt victoriile tale, spuse tânărul.

— Știu, dar sunt încântat că și tu o mai știi. Îți respecți jurămintele. Admir asta și o voi răsplăti. Ești un bărbat de onoare, Geirmund Hel-hide. Zâmbetul îi reveni danezului. Știi cum numesc ceilalți jarli și războinicii lor compania ta acum?

— Nu.

— Hel-hidei. Se spune că tu și oamenii tăi sfidați moartea.

— Nimeni nu poate sfida moartea.

Guthrum întinse mâinile către tânăr.

— Și totuși, iată-te! Dar să nu devii trândav sau delăsător, bazându-te pe faima ta. Halfdan te va urî și mai mult pentru ce ai făcut aici și, deocamdată, protecția mea are limite. Orice războinic poate cădea în bătălie, iar din acestea nu vor fi puține.

— Când?

— În curând. Æthelred și Ælfred s-au retras într-un loc numit Bedwyn, la miazăzi prin apus de Readingum. Halfdan și jarlii vor să atace acolo. Au trimis veste pe Tamisa și în Anglia de răsărit, cerând mai mulți războinici.

— Compania mea va fi pregătită.

— Știu asta, spuse Guthrum. Nu m-aș aștepta la nimic mai puțin de la Hel-hidei.

Geirmund auzi mândrie în vocea jarlului și în momentul acela decise că-i plăcea numele.

16

În săptămânile următoare, Geirmund și războinicii lui rămaseră în Wælingford, de unde făcură raiduri în ținuturile din jur, în căutare de hrană și argint. În foarte puține sate și ferme găsiră saxoni dispuși să lupte și tânărul se întrebă dacă nu cumva unii dintre ei erau aceiași fermieri care fugiseră din Wælingford atunci când li se oferise ocazia. Dacă era așa, se părea că încă fugeau, pentru că în majoritatea raidurilor găsiră casele, bisericile și grajdurile goale; locuitorii se ascunseseră pe dealuri și în păduri, lăsându-i pe danezi să ia ce doreau. Când saxonii nu fugeau și nu se ascundeau, războinicii lui Geirmund rămâneau fideli jurământului lor și-i omorau doar pe cei care ridicau armele împotriva lor.

— De ce ai stabilit regula asta? întrebă Skjalgi într-o zi, pe când se întorceau de la un raid asupra unei mici așezări aflate la apus de Wælingford. Danezii spun că nu-i ceva obișnuit.

— Din două motive, spuse Geirmund. Primul este că bunicul meu și oșteni lui au trăit după regula asta. Uciderea celor care nu pot să lupte nu aduce nici onoare și nici faimă.

— Și al doilea motiv?

— După ce vom învinge Wessexul, va trebui să administrăm regatul și vom avea nevoie de fermieri care să lucreze pământul. Va fi greu dacă i-am ucis sau ni i-am făcut dușmani pe toți saxonii pe care i-am întâlnit. Mai bine să-i învățăm cum ar putea trăi cu noi în pace.

Skjalgi încuviință din cap și Geirmund îl privi o clipă înainte de a risca să pună o întrebare despre ceva ce băiatul evitase să discute până atunci.

— Tatăl tău a fost în raiduri?

Privirea lui Skjalgi coborî pe drumul îngust, brăzdat de făgașe de roți și plin de iarbă, pe care mergeau.

— Nu, răspunse el. Întotdeauna a spus că nu se pricepe la spadă și că toporul lui este menit să taie doar copaci.

Geirmund îi cunoscuse și pe alții care gândeau la fel, iar mulți din Rogaland nu urmau căile vikingilor. Propriul tată ar fi găsit multe în comun cu tatăl lui Skjalgi.

— Am auzit că a fost un bărbat cinstit și onorabil, spuse tânărul. Muncitor și puternic ca un bivol.

Skjalgi tăcu mult timp, dar părea neliniștit, privind încoace și încolo de parcă s-ar fi luptat cu un gând în minte. Geirmund îl lăsă în pace, până când băiatul vorbi, în cele din urmă.

— A murit sub copacul ăla fără să aibă o armă în mână, zise el. Nici măcar propriul topor.

Geirmund făcu o pauză pentru a-și alege cu grijă cuvintele.

— I-adevărat că Oðinn nu-i ușor de mulțumit. El poate fi aspru și neiertător și nu toți vor intra în Valhalla. Mulți bărbați și femei bune nu vor ajunge acolo, dar asta nu-nseamnă că ei nu merită onoarea și respectul nostru.

Skjalgi își întoarse privirea, încercând să-și ascundă lacrimile din ochi.

— Tu ai devenit un adevărat războinic, continuă Geirmund. Un bărbat curajos și onorabil. Cred că tatăl tău ar fi mândru de tine, dar, oriunde s-ar afla, nu poate fi mai mândru de tine decât sunt eu sau Steinólfur.

Skjalgi smârcâi din nas și încuviință din cap, apoi strânse din fălci fără să-și ia ochii de la drumul din față.

— Mulțumesc, rosti el.

Întors la fortăreață, Guthrum îl chemă pe Geirmund pentru a-l informa că marșul spre Bedwyn va începe peste trei zile, pe care le petrecură pregătindu-se. În cea de-a treia zi lăsară optzeci de danezi să apere Wælingfordul și porniră către miazăzi până la Garinges, unde se întâlniră

cu danezii din Readingum, aflați sub comanda lui Halfdan și a celorlalți jarli.

De acolo, oastea reunită mărșălui iute și energic spre miazăzi prin apus pe un drum vechi de creastă, care-i purtă pe războinici peste mlaștini și turbării, în vreme ce o furtună cu ploaie se abătu asupra lor. Pădurile erau pline de mesteceni și arini, iar ploaia le umplea cu neguri.

La jumătatea după-amiezii, furtuna trecu în cele din urmă și ajunseră la o măgură înaltă din sol calcaros, care se întindea de la răsărit la apus, dominând împrejurimile. Danezii urmară coama ei către apus până ajunseră în raza vizuală a oștii saxone, care poposise în cel mai înalt punct de pe măgură. Æthelred nu construise însă niciun zid acolo, ceea ce însemna că nu se putea retrage în spatele lor, iar bătălia avea să se poarte pe teren deschis, așa cum fusese la Ashdown.

Dealul pe care se aflau oferea o priveliște de sus asupra ținutului, în toate direcțiile. Norii grei se deplasaseră spre miazăzi, acoperind câmpurile, pășunile, măgurile și văile dintr-acolo cu perdele de ploaie; în spatele lor, către răsărit, și în fața lor, spre apus, se întindeau păduri vaste și dese. Geirmund și compania sa așteptară în vreme ce Halfdan vorbi cu jarlii pentru a plănui un atac în puțina lumină a zilei ce le mai rămăsese la dispoziție.

Când Guthrum reveni de la sfatul acela, nu părea mulțumit.

— Halfdan mi-a ordonat să atac inamicul din flanc.

— Ne împarte forțele? întrebă Geirmund, care stătea alături de Eskil și alte câteva căpetenii. Ce vor face Halfdan și ceilalți jarli?

— Ei îl vor ataca pe Æthelred dinspre răsărit. După ce se vor angaja în luptă, noi vom ataca dinspre miazănoapte.

— Dinspre miazănoapte? repetă Eskil. Asta înseamnă că vom ataca în sus pe deal.

— Așa este, spuse Guthrum, clătinând din cap. Mă tem că va fi un al doilea Ashdown, dar n-avem de ales.

Le porunci războinicilor săi să se întoarcă și să coboare de pe măgură și, pe când Halfdan înainta cu trupele lui de-a lungul crestei către inamic, oamenii lui Guthrum merseră pe lângă poalele dealului. Geirmund avansă cu greu pe terenul ud și se ținu, împreună cu compania sa, cât mai aproape de Guthrum, atent la orice mișcare din partea saxonilor de pe creastă.

În scurt timp, de îndată ce danezii își anunțară clar strategia, saxonii procedară ca înainte și-și divizară forțele, pentru a înfrunta cele două oști care li se opuneau. Guthrum și Hel-hideii trebuiau nu numai să atace în urcare, ci se confruntau acum și cu un zid de scuturi, nu doar cu flancul inamicului.

Geirmund nu se putu abține să nu se întrebe dacă aceasta nu era altă cale prin care Halfdan voia să scape de Guthrum ca rival, împreună cu Geirmund și cu Hel-hideii. De asemenea, se întrebă dacă nu cumva era trădarea pe care Völund i-o prezisese în destin. Știa totuși că el nu se va preda sub nicio formă.

Când sosi momentul în care Guthrum le ordonă războinicilor să cotească spre miazăzi și să suie din nou măgura, amintiri ale șarjei de la Ashdown sosiră nechemate în mintea tânărului. Revăzu bătălia aceea și pe oamenii jarlului Sidroc. Îi auzi murind ca și cum ar fi fost și ei aici și-și aminti cum îl ținuse în brațe pe războinicul Keld în timp ce tușea și se înneca în propriul sânge. Inima lui Geirmund bătea cu putere, dar nu de frica necunoscutului, ci pentru că acum știa ce însemna lupta.

— Nu arătați milă! strigă Guthrum. Împingeți inamicul cu putere! Împingeți-l înapoi pe coamă, unde-l putem măcelări!

Când ajunseră la câteva zeci de stânjeni de linia saxonă, Guthrum sună atacul final și conduse el însuși frontul, cu spada ridicată și vocea ca un răget însetat de sânge. Chipul și glasul jarlului alungară frica lui Geirmund, care alergă în luptă cu Hel-hideii.

O salvă de săgeți porni de pe măgura de deasupra lor și lovi cu putere, totuși danezii nu încetiniră. Unii căzură, străpunși, însă cei mai mulți se apărară cu scuturile. Guthrum nici măcar nu ridică scutul împotriva ploii aceleia ucigașe, dar niciuna dintre săgeți nu-l atinse.

Când ajunseră la numai o duzină de pași, danezii își coborâră scuturile de deasupra capetelor și le ținură în față, iar saxonii făcură la fel. La cinci pași depărtare, oștile întinseră sulițele, apoi se izbiră una în alta. Tălpile lui Geirmund alunecară pe iarba umedă, dar rămase în picioare și se ghemui, împingând cu putere împotriva inamicului, cu brațul vibrându-i de la impact.

A doua și a treia linie din spatele lui o acopereau pe prima cu scuturile lor, astfel că tânărul era învăluit în umbră și în ecourile topoarelor și spadelor ce loveau lemnul. Atunci când putea, își înfigea spada în deschizăturile dintre scuturi, sperând să simtă cum vârful pătrunde în carne moale. Simți ciocăniturile loviturilor metalice pe scutul său. Steinólfur era în stânga lui, cu Thorgrim alături, urmat de Birna. Mai departe, Geirmund nu-i putea deosebi pe ceilalți danezi.

Guthrum strigă la oamenii săi să împingă saxonii, dar panta măgurii le îngreuna până și simpla menținere a poziției, cu atât mai mult împingerea inamicului în sus. Erau țintuiți pe versantul dealului, iar după câteva clipe Geirmund auzi scuturi despicându-se și simți mirosul sângelui.

Se temea că bătălia se va încheia cu o înfrângere, așa cum prezisese Guthrum, dar, spre deosebire de Sidroc, Guthrum nu strigă retragerea.

Tânărul era suficient de aproape de jarl pentru a vedea cum se învăpăia din ce în ce mai tare la față de furie și frustrare, până când, în cele din urmă, scoase un răcnet zguduitor și-și aruncă scutul cât colo. Apoi atacă prin deschizătura din zidul danez pe care tocmai o făcuse, trecu printre două scuturi saxone și pătrunse singur în spatele liniei de front inamice.

Geirmund fu prea uluit de acțiunea aceea ca s-o imite, dar observă că scutul saxonului din fața lui slăbi ușor, poate doar din cauza confuziei create de Guthrum, poate doar pentru o clipă.

— Împingeți! răcni ei. Împingeți, Hel-hidei!

Împinseră icnind și linia inamică cedă, deși nu complet. Saxonii din fața lui Geirmund, Steinólfur și Thorgrim se retraseră în dezordine, iar unii dintre ei căzură la pământ. Geirmund se împiedică și-i călcă în picioare, în timp ce șarjă pentru a se alătura jarlului său.

Guthrum lupta cu toporul și spada, croindu-și drum printre mulți saxoni, ale căror arme păreau incapabile să-l atingă.

Geirmund se răsuci către Thorgrim și Steinólfur.

— Deschideți-le zidul de scuturi!

Apoi se întoarse și se năpusti în spatele liniei inamice din lateral, înjunghiind și tăind cu spada Langbardaland și cu seaxul. Saxonii fie se retraseră sângerând și luând scuturile cu ei, fie își aruncară scuturile pentru a se întoarce și a se lupta cu el, ceea ce slăbi zidul până ce danezii reușiră să-l spargă complet.

Bătălia se dădu apoi om la om, iar Geirmund ucise iute trei saxoni, cu Hel-hideii de partea sa. O văzu pe Birna omorând doi inamici deodată și pe Vetr învârtindu-se ca vântul cu sulița sa. Skjalgi lupta cu spada și scutul, păstrându-și poziția cu spatele la Steinólfur. Geirmund simți că lupta se schimbase aidoma unui val, apoi mulți saxoni se retraseră și fugiră în sus pe măgură, pentru a se alătura forței mai mari.

— Rămâneți pe loc! auzi pe cineva strigând și imediat o văzu pe căpetenia lor.

Bărbatul purta coif strălucitor, aurit, și armură grea. O duzină de războinici îl înconjurau și se țineau aproape, angajându-se în luptă doar cu danezii care-i atacau.

Guthrum văzu și el căpetenia aceea înconjurată de un morman de cadavre și-și îndreptă spada spre saxon.

— Æthelred!

Geirmund se uită din nou la regele inamic.

— La Guthrum! strigă el și alergă să se alăture luptei, în același timp în care mai mulți saxoni se repeziră în ajutorul căpeteniei lor.

Jarlul ajunse primul la Æthelred, singur, și Geirmund se temu că va fi doborât instantaneu, dar cumva saxonii nu reușiră să-l atingă în timp ce-și croia drum luptând printre ei, direct către regele lor.

Când Geirmund ajunse la dușmani, simți o mușcătură în coapsă, totuși piciorul rămase puternic sub el și continuă să lupte. Își îndreptă spada spre saxonul cel mai apropiat, încercând să-i nimerească beregata, dar dădu greș și-i tăie obrazul, iar războinicul se prăbuși, ținându-se de falcă, crezând probabil că fusese rănit mortal.

Tânărul ridică privirea la timp ca să-l vadă pe Guthrum aruncând o suliță, care-l lovi pe Æthelred în coastă, iar saxonul se clătină îndărăt. Un strigăt se înălță printre războinicii săi, care roiră în jurul regelui ca și cum ar fi vrut să-l protejeze cu trupurile lor; unii se întoarseră să lupte și să moară, iar alții îl scoaseră pe Æthelred de pe câmpul de bătaie.

Guthrum urlă după ei, însă apoi se răsuci către oamenii săi.

— Spre vârf! La Halfdan!

Danezii răcniră drept răspuns și după aceea năvăliră în sus pe panta măgurii, ajungând în flancul saxonilor, așa cum li se poruncise. Surpriza

atacului și, probabil, vestea căderii lui Æthelred frânseră linia principală saxonă nu după mult timp. Cornii inamici anunțară retragerea și saxonii fugiră de pe deal, abandonându-l danezilor.

Din rândurile lor se înălțară strigăte de victorie. Geirmund răcni și-și ridică ambele arme către cerul serii. Dacă ziua n-ar fi fost pe sfârșit, Halfdan le-ar fi ordonat oștenilor să-i urmărească pe saxoni pentru a ucide cât mai mulți, însă danezii cunoșteau prea puțin acel ținut pentru a continua să lupte noaptea.

De aceea, ridicară tabără acolo și-și îngrijiră răniții. Geirmund merse printre cei căzuți, căutându-i în lumina amurgului pe oamenii săi și alți danezi ce puteau fi salvați, pe care-i ajută după cum putu. Unii nu aveau să mai părăsească niciodată dealul acela și tot ce se putea face era să-i cinstească și să-i grăbească spre Valhalla, dacă doreau să le pună capăt suferinței. Geirmund arătă aceeași milă multor saxoni.

Îl găsi pe Rek după ce soarele apusese. O spadă saxonă cruntă îl spintecase într-o parte și-i revărsase măruntaiele, iar el zăcea la pământ, incapabil să miște altceva decât gâtul și capul. Geirmund îngenunche lângă el, pe iarba-neagră, udându-și genunchii cu sânge.

— Nu simt nicio durere, rosti danezul. Ticălosul mi-a tăiat spinarea înainte să mă-njunghie. Dar cred că… cred că simt cum viața se scurge din mine. Inima mea… cred că-ncetinește.

Tânărul văzu că mâinile lui Rek erau goale. Se uită în jur și zări în apropiere spada lui Hámund, care-i fusese dăruită lui, iar apoi fusese câștigată de danez. O ridică și o puse în mâinile lui Rek, apăsându-i degetele inerte în jurul mânerului. Dar când îi dădu drumul, danezul o scăpă.

Geirmund puse din nou spada în mâna lui Rek, care acum nu-i mai dădu drumul.

— Te voi ajuta s-o ții, îi spuse.

Danezul închise ochii.

— Îți mulțumesc. Nu cred că va fi pentru mult timp.

— Am câștigat bătălia, zise tânărul. În noaptea asta te duci la…

— Voi sta eu cu el, spuse cineva care se apropiase fără zgomot și, o clipă mai târziu, Geirmund îl recunoscu pe Eskil. Poți pleca, Hel-hide.

Tânărul încuviință din cap, dar înainte să plece îi spuse lui Rek:

— Fie ca-n noaptea asta să intri în palatul lui Oðinn.

Apoi se ridică în picioare și lăsă un frate să moară și pe celălalt să jelească singur.

Își căută războinicii în tabăra de pe culmea dealului și-i îmbrățișă pe Steinólfur și Skjalgi când îi găsi pe amândoi în viață. Skjalgi avea o tăietură adâncă la mână, iar Steinólfur se alesese cu câteva crestături, dar niciuna dintre rănile lor nu părea să fie gravă.

Atunci Geirmund își aminti de propria rană și-și privi piciorul, descoperind că fusese înjunghiat de o spadă sau de un vârf de suliță. Încă sângera, dar încet, și nu era adâncă. În ciuda protestelor lui Steinólfur, amână bandajarea ei până după ce-i găsea pe toți cei douăzeci și trei de Hel-hidei.

În noaptea aceea, descoperi douăzeci, dintre care patru erau morți sau pe moarte; pe ceilalți trei îi găsi în dimineața următoare, deja reci. Hel-hideii pierduseră cu totul șapte războinici, printre care și Muli, iar Geirmund regretă că nu-l cunoscuse mai bine.

Înainte să părăsească locul acela, danezii ridicară ruguri funerare pe culmea dealului pentru cei căzuți, iar Geirmund îi ajută să taie și să adune lemne din pădurile de la poalele măgurii. Efortul făcea ca rana din coapsă să sângereze, oricât de strâns ar fi înfășurat-o, însă munci toată dimineața, în sus și în jos. Când veni rândul lui Rek, tânărul

stătu lângă Eskil și privi flăcările, cuprins în fumul greu de carne arsă.

Pentru o vreme niciunul nu vorbi, apoi danezul se întoarse spre Geirmund cu fața și ochii goi.

— Am văzut ce ai făcut.

Geirmund își feri privirea și se uită direct în inima rugului.

— Ai fi putut să iei spada, continuă Eskil, dar tu ai pus-o în mâna fratelui meu.

Gândul de a o lua nici măcar nu-i trecuse prin cap tânărului.

— Spada era a lui, zise el.

Eskil încuviință din cap. După aceea se uită iar la foc și suspină.

— Prea mulți au murit aici și Halfdan este de vină pentru asta.

Geirmund îi înțelegea furia, totuși se întreba dacă vina pentru moartea lui Rek, a lui Muli și a fiecărui războinic în parte îi aparținea lui Halfdan, sau dacă cele Trei Țesătoare hotărâseră totul. Păstră însă întrebarea aceea pentru sine, în vreme ce onoră pe fiecare războinic din compania sa care căzuse în bătălie.

Când se întoarseră la Readingum, danezii se opriră acolo ca să bea bere, în amintirea prietenilor și compatrioților care acum beau miedul lui Oðinn și se ospătau în Valhalla. Dar corturile pustii și locurile goale din jurul focurilor erau vizibile pentru toți și tristețea era apăsătoare. În tabără rămăseseră prea puțini danezi, mult mai puțini decât la sosirea lui Geirmund, în ciuda victoriilor repurtate de Halfdan în ultimele două bătălii, ceea ce nu era de bun augur pentru cucerirea finală a Wessexului.

— Muli este cu fiul lui acum, spuse Birna, uitându-se în bere. Mă bucur de asta, cel puțin.

— L-a văzut vreunul dintre voi luptând pe Guthrum? întrebă Aslef. Trăsăturile lui frumoase fuseseră slute de o tăietură ce-i brăzda nasul și obrazul, chiar pe sub un ochi, care era umflat și

vânăt. N-am mai văzut așa ceva. El a câștigat bătălia pentru noi.

— A luptat ca și cum nici fierul, nici oțelul nu l-ar fi putut atinge, spuse Thorgrim. Și într-adevăr nu l-au atins.

Geirmund văzuse și el, iar când schimbă o privire cu Steinólfur, împărtășiră și gândul nerostit că brățara lui Völund i-ar fi putut oferi jarlului mai multe daruri decât numai aurul ei. Tânărului îi venea totuși greu să spună ce simțea. Știa că nicio putere și niciun meșteșug nu puteau schimba soarta stabilită de cele Trei Țesătoare, nici chiar puterile zeilor ce aveau să-și întâlnească într-o zi pieirea și, cu siguranță, nici abilitățile de făurar ale lui Völund. Guthrum trăise pentru că așa-i fusese sortit, iar dacă trăise datorită puterii lui Hnituðr, atunci tot soarta hotărâse ca danezul să aibă brățara aceea.

— Guthrum va fi făcut rege, spuse Thorgrim.

— Crezi? întrebă Aslef.

— L-a ucis pe Æthelred, zise Birna. Mulți jarli vor prefera să-l urmeze pe el decât pe Halfdan.

— L-ai văzut pe Æthelred murind? întrebă Aslef.

— Dacă trăiește, nu va fi pentru mult timp, răspunse Geirmund. Sulița lui Guthrum i-a străpuns burta.

— Eu l-aș urma pe regele Guthrum, spuse Rafn, iar de alături, Vetr dădu din cap în semn de aprobare.

Eskil se apropie atunci de cercul lor, purtând fosta spadă a lui Geirmund, și toți se întoarseră spre el. Când vorbi, bărbatul o făcu cu glas tare, ca și cum ar fi vrut ca toți cei prezenți să-l audă.

— Nu vorbesc în numele fratelui meu, zise el. Nu-mi voi cere iertare pentru el, mai ales acum că a plecat în Valhalla. Dar voi vorbi în numele meu. Spada fratelui meu a ajuns la mine, însă am ales să n-o ard pe rug. În schimb, îți spun ție, Geirmund

Hel-hide, că pentru onoarea și curajul tău, această spadă îți aparține ție și nimănui altuia.

Danezul traversă apoi cercul și-i întinse arma. Geirmund șovăi, după care se ridică în picioare și luă spada, încuviințând din cap în semn de respect.

— Accept darul acesta, spuse el, însă nu pentru că aș crede că-mi aparține de drept. Spada aceasta a aparținut lui Rek. O accept acum pentru a onora generozitatea ta, Eskil. Cu ea voi ucide mulți saxoni, pentru a-l onora pe Rek.

Cuvintele acelea aduseră ovații și se ridicară cupe și coarne pline cu bere. Eskil aprobă și el din cap, iar după aceea părăsi cercul pentru a se întoarce la compania sa, pentru a fi alături de războinicii lui care-și plângeau tovarășii uciși.

Geirmund se așeză și se uită la spadă; deși nu se despărțiseră de mult, i se păru o cunoștință ce revenea după o lungă absență. Îi studie încrustațiile aurite ce reprezentau modele de roți, pe care Eskil le curățase de sânge și le lustruise. O scoase din teacă și, îndreptând-o către foc, privi în lungul lamei de oțel care părea că unduiește, reflectând flăcările.

— O spadă cu viața pe care a avut-o aceasta merită un nume, spuse Steinólfur.

— Și eu mă gândeam la același lucru, încuviință tânărul.

— Cum o vei numi? întrebă Skjalgi.

Geirmund se gândi o clipă.

— În cele două dăți când spada asta a ajuns la mine, a venit ca dar al unui frate, așa că o voi numi Bróðirgjöfr, pentru a-l cinsti pe fratele meu și pe fratele lui Eskil.

— Nu-i un nume care să bage frica în inimile dușmanilor tăi, comentă Thorgrim, însă este un nume bun.

Ceilalți Hel-hidei părură de acord. Continuară să bea până târziu în noapte, iar în dimineața următoare aflară că o parte dintre jarli îl respinseseră pe Halfdan și-l aleseseră pe Guthrum

ca rege, așa cum prezisese Thorgrim. Când Guthrum plecă din Readingum înapoi la Wælingford, luă cu el majoritatea oștii sale, care acum o depășea numeric pe cea a lui Halfdan, lăsând doar atâți războinici cât să păzească corăbiile. În marșul spre Wælingford, noul rege îl căută pe Geirmund și merse alături de el o vreme.

— Văd că-ți porți din nou spada, spuse el.

— Văd că nu mai porți Hnituðr, rosti tânărul, căci nu mai zărea brățara lui Guthrum.

— O port, spuse regele, dar este sub mânecă.

— De ce o ascunzi?

Celălalt își coborî vocea.

— Sunt sigur c-ai auzit zvonurile.

— Eu cred ceea ce văd cu ochii mei, zise Geirmund. Nu ceea ce aud. Și știu ce am văzut.

Guthrum se încruntă și puse mâna pe brațul pe care tânărul presupunea că poartă brățara.

— Știu ce mi-ai dat, chiar dacă tu n-ai știut când mi-ai oferit-o. Mai știu, de asemenea, cum ai luptat ieri și vreau să-ți dau o recompensă bogată, Geirmund Hel-hide. La momentul cuvenit, vei fi făcut jarl.

Geirmund clipi surprins. În calitate de jarl, ar fi avut dreptul la pământuri provenite din cuceririle lui Guthrum, poate chiar unele dintre teritoriile din Wessex sau Mercia pe care le străbătuse și le admirase.

— Îți sunt recunoscător, regele meu.

— Eu sunt un rege nou făcut, spuse Guthrum, și acum sunt egalul lui Halfdan, ceea ce înseamnă că-i pot fi la fel de ușor dușman sau aliat. Deocamdată avem pace, pentru că un război între noi n-ar sluji niciunuia, și mă-ndoiesc c-aș câștiga un astfel de război. A te lupta cu un fiu al lui Ragnar înseamnă a te lupta cu toți.

Încă o dată, Geirmund își dădu seama că, odată cu creșterea puterii și bogăției, creșteau și pericolul și amenințarea.

— Până când domnia mea nu va fi sigură, urmă Guthrum, nu vreau să se spună că am devenit rege doar prin puterea unei brățări. Coroana mea trebuie să fie câștigată și trebuie să fie a mea.

— Este a ta, spuse Geirmund, indiferent de brățară. Dar am înțeles. Nu voi mai vorbi despre ea și voi avea grijă ca nici războinicii mei să n-o facă.

Regele încuviință din cap.

— Și pentru că veni vorba despre oamenii tăi, sunt mai mulți care doresc să-ți jure.

Asta îl surprinse pe Geirmund.

— Dar eu am pierdut șapte din douăzeci și trei. Bătălia a dovedit că nici eu și nici Hel-hideii nu suntem mai presus de moarte.

— Ei știu că tu ai luptat alături de mine, spuse Guthrum, știu că ai fost acolo când l-am ucis pe Æthelred și cred că lupta alături de tine le va aduce onoruri și răsplăți.

Geirmund șovăi doar o clipă.

— Îi voi primi, zise el.

— Ai fi un prost dacă n-ai face-o. Acceptă-ți faima în creștere, fiu al lui Hjörr, și compatrioții tăi vor auzi de tine nu doar în Rogaland, ci pe toată lungimea Căii de Miazănoapte. Se întoarse către tânăr cu un zâmbet sardonic. În Avaldsnes, mi-ai spus că într-o bună zi mă voi teme de războinicii care te urmează.

Geirmund aproape că uitase lauda aceea.

— Și te temi?

— Nu încă, Hel-hide. Zâmbetul celuilalt dispăru. Nu încă.

17

La o lună după bătălia de la Bedwyn, la Wælingford ajunse vestea că Æthelred murise și că fratele său, Ælfred, fusese numit rege. Atunci danezii se bucurară, presupunând că saxonii erau slăbiți, și începură să pună la cale un plan pentru asaltul final împotriva Wessexului. Prin intermediul râurilor, drumeagurilor și căilor romane, cetele lui Guthrum pătrunseră adânc în ținuturile de la miazăzi de Readingum și în apropierea așezării Wiltun descoperiră un loc numit Searesbyrig, aflat la mai puțin de o zi de marș de reședința lui Ælfred din Wintanceastre.

Potrivit danezilor care o văzuseră, Searesbyrig fusese cândva o fortăreață puternică. Se afla pe culmea plată a unui deal lat de peste două sute de stânjeni, cu pante abrupte, și înalt de aproape cincizeci de stânjeni. Un șanț adânc înconjura dealul, sporindu-i liniile defensive, iar un al doilea șanț interior apăra o Curte măreață. De asemenea, culmea dealului purta semnele și urmele unor fortificații anterioare, aparținând probabil romanilor sau britanilor, însă saxonii îl abandonaseră în mod nesăbuit și acum nu se mai puteau folosi de poziția sa fortificată.

Guthrum și Halfdan deciseră să-și unească oștile și să cucerească Searesbyrig, care le-ar fi oferit o tabără nouă și mai apropiată de porțile lui Ælfred. Dar trebuiau să plănuiască bine și să se miște iute pentru a cuceri fortăreața, altfel Ælfred le-ar fi putut descoperi intențiile.

Trecură săptămâni bune până dădură ordinul de plecare. Părăsiră Wælingford și Readingum la lumina argintie a lunii pline și merseră spre miazăzi pe timp de noapte, îndreptându-se mai întâi către ruinele unui oraș roman asemănător cu cel prin care trecuse Geirmund cu preotul John. Saxonii îl numeau Calleva și danezii se opriră

acolo pentru a se odihni în timpul zilei, ascunși printre rămășițele și fundațiile sale distruse.

Războinicii lui Geirmund își așezară tabăra în afara zidurilor orașului căzut, pe fundul unei adâncituri ca un castron mare, cu diametrul de vreo treizeci și cinci de stânjeni, construită din pietre. În interiorul și în jurul ei creșteau copaci, ascunzându-i parțial adevăratele dimensiuni și făcând-o poate să pară mai mare decât era în realitate. Chiar și așa, Geirmund nu-și putea imagina ce acoperiș putuse avea un asemenea loc și decise că fusese probabil deschis către cer. Laturile castronului, care începuseră să se năruiască, urcau spre buza sa cu trepte mari, ca și cum ar fi fost făcute pentru picioarele unui jötunn.

Skjalgi privi în sus și în jur, cu ochii căscați.

— Ce crezi că făceau romanii aici?

— Găzduiau lupte, spuse Rafn. Oamenii plăteau arginți ca să le vadă.

— De unde știi? întrebă Steinólfur.

— Eu și Vetr am făcut raiduri spre miazăzi în Frakkland, zise danezul. Acolo sunt multe locuri ca ăsta și se spune că în Langbardaland sunt chiar mai mari. Mult mai mari.

— Mai mare decât asta? întrebă Skjalgi. Cât de înalți erau romanii?

Rafn râse.

— Mai mici decât danezii.

— Și decât normanzii, adăugă Steinólfur.

— Acelea nu sunt nu trepte, Skjalgi, explică Rafn, ci locuri ca să stai jos.

— Și totuși, unde sunt romanii acum? întrebă Birna. Au murit și au dispărut pentru că erau muritori ca și noi.

— Bătălia adevărată trebuie să fi fost hăt departe de ei, spuse Vetr. Altfel de ce ar fi construit un loc doar pentru a plăti ca s-o urmărească?

Întrebarea aceea îl făcu pe Geirmund să se gândească la bătălia care-i aștepta. Păru că la fel se întâmplă și cu războinicii săi, pentru că toți

deveniră tăcuți și sumbri, iar apoi începu o ploaie rece, cu tunete lente și rostogolite, pentru a se potrivi cu starea lor de spirit. Furtuna le îngreună odihna și le încetini marșul în noaptea aceea, întunecând calea romană pe care o urmară către miazăzi prin apus, până la Searesbyrig.

Norii se împrăștiară în cele din urmă imediat după miezul nopții, deși aerul și veșmintele lor rămaseră umede și reci, iar Geirmund fu recunoscător pentru căldura pe care marșul i-o ațâță în picioare și brațe. Ploaia umflase pâraiele și smârcurile prin care mergeau, totuși calea romană rămânea în majoritate teren uscat, coborând sub apă doar în trei locuri lesne de trecut în vad.

În zori, danezii nu ajunseseră încă la locul de odihnă planificat, un deal defensiv asemănător cu Searesbyrig și înconjurat de un șanț, dar nu atât de abrupt, de înalt și de larg. Avea să-i ajute totuși să se adăpostească pentru o zi, așa că se străduiră să ajungă acolo înainte ca soarele să le dezvăluie saxonilor prezența lor.

În jurul culmii creșteau tei, mesteceni și frasini, iar aerul din jurul lor era parcă mai greu. În locul acela, somnul lui Geirmund fu adânc și plin de vise ciudate, cu valuri de ocean ce se transformau în valuri de iarbă-neagră și furtuni din care ploua sânge și brățări de aur.

Marșul din noaptea aceea îi aduse în cele din urmă la Searesbyrig cu mult înaintea zorilor, îngăduindu-le să se odihnească înainte de a începe lucrările de consolidare a fortificațiilor, a doua zi. Geirmund stătu întins pe pământ în mijlocul oamenilor săi și privi stelele. Erau clipe când luminițele acelea se simțeau aproape, ca și cum îl cunoșteau și-l priveau, dar și clipe când se simțeau îndepărtate, reci și nepăsătoare față de el. În noaptea aceea, i se păru de parcă nu l-ar fi băgat în seamă mai mult decât ar fi băgat marea în seamă un grăunte de nisip. Somnul scurt nu-l refăcu prea mult, iar răsăritul soarelui dezvălui inamicul.

Oștirea saxonă se adunase la mai puțin de trei leghe spre apus, pe o culme de deal deasupra satului Wiltun. Câteva căpetenii și jarli li se alăturară lui Guthrum și Halfdan la marginea lui Searesbyrig pentru a discuta ce ar trebui să facă danezii.

— Ælfred ne-a ghicit cumva planul, spuse Guthrum. Trebuie să fi ghicit. Poate că-i mai deștept decât fratele său.

— Să-l lăsăm să stea pe dealul lui, zise Halfdan. Noi avem o poziție mai puternică. Vom fortifica locul ăsta și nu ne vor putea scoate niciodată din el.

— Am fost așteptați! spuse Guthrum, arătând oștirea saxonă. Probabil că Ælfred a mutat toate magaziile cu cereale și vitele departe de aici, dincolo de raza noastră de acțiune. Hrana ne va ajunge doar pentru puțin timp – în curând vom avea nevoie de mai multă și nu ne putem baza pe raiduri ca s-o procurăm.

— Și ce propui? întrebă Halfdan.

— Crezusem că Ælfred va fi în Wintanceastre, spuse Guthrum, ascuns în spatele zidurilor sale, în schimb el este aici, dar poate că asta ne dă ocazia să-l terminăm. Eu zic să-l atacăm acum, chiar azi.

Halfdan încrucișă brațele peste piept.

— Nu ăsta era planul nostru…

— Planul nostru depindea de luarea prin surprindere a lui Ælfred, zise Guthrum. N-am reușit și acum suntem în inima Wessexului. Sunt gata să jur că dacă vom întârzia așteptând aici, vom vedea cum numărul inamicilor va crește până nu vom mai avea nicio speranță de victorie. Acesta este momentul să atacăm. Se întoarse către jarl și căpeteniile sale. Războinicii mei sunt pregătiți. Dar ai tăi, rege Halfdan?

Întrebarea aceea păru să aibă efectul pe care Guthrum îl urmărea fără îndoială, căci Halfdan deschise brațele și umflă pieptul.

— Războinicii mei sunt mereu pregătiți.

— Bine, spuse Guthrum. Atunci să-i punem la treabă – să taie saxoni în loc de copaci.

Halfdan se uită la jarlii și căpeteniile sale, apoi își dădu acordul.

După aceea, jarlii și căpeteniile le porunciră oștenilor să lupte, iar oastea mărșălui de pe înălțimea din Searesbyrig, traversă râul prin vad la Wiltun, trecu prin satul abandonat și ajunse la dealul unde Ælfred își adunase forțele.

Danezii se confruntau cu aceeași dificultate a unui atac în sus pe deal, care aproape îi învinsese în apropiere de Bedwyn, dar erau mai numeroși și începură asaltul. Guthrum și Halfdan își împărțiră forțele așa cum făcuseră și înainte – Guthrum ataca dinspre miazănoapte și Halfdan dinspre răsărit. Geirmund și oamenii lui rămaseră aproape de Guthrum, pe când regele conducea atacul, dar saxonii nu trimiseră luptători împotriva lor și nu se divizară, așa cum făcuseră înainte. În schimb, își strânseră poziția pe deal, de parcă ar fi vrut să rămână acolo pân-ar fi căzut și ultimul războinic.

De îndată ce danezii ajunseră în bătaia arcurilor saxone, săgețile căzură în jurul lor în salve dese, care le încetiniră înaintarea. Geirmund și războinicii săi se feriră sub scuturi, dar curând o săgeată străpunse pulpa lui Rafn. Vetr alergă lângă el și-și ținu scutul deasupra tovarășului său.

— Poți să mergi? strigă Geirmund.

Rafn prinse coada săgeții și o smulse din picior, după care o azvârli cât colo, se uită la tânăr și încuviință din cap.

— Zid de scuturi! strigă Geirmund.

Hel-hideii se adunară în jurul lui pentru a forma un front strâns. Săgețile căzură ca grindina pe acoperișul acela de lemn.

— Asta-i Valhalla noastră! strigă Geirmund, râzând. Plină de sulițe și acoperită cu scuturi, ca palatul lui Oðinn!

Apoi comandă un singur pas înainte și repetă aceeași comandă pentru fiecare pas în sus pe deal.

Înaintară ca un om către inamic, pas cu pas, în linie continuă.

Până la prânz, Geirmund nu-l mai putea vedea pe Guthrum, dar știa că regele va fi nevătămat atât timp cât soarta îl va lăsa s-o poarte pe Hnituðr. În cele din urmă, tolbele saxonilor se goliră, iar ploaia de săgeți încetini, astfel că sosi vremea să reia atacul în șarjă.

— Sunteți alături de mine? strigă tânărul către războinicii săi. Astăzi vom cuceri Wessexul!

Ei răcniră și se repeziră pe deal, dar când ajunseră în vârf găsiră inamicul deja în retragere spre apus, în fața asaltului lui Halfdan dinspre răsărit. Geirmund văzu însă că retragerea aceea se petrecea în ordine, nu mânată de frică. Linia saxonă rezista, deși danezii o izbeau în mod repetat.

— Se pare că diavolii ăștia din Wessex și-au găsit în sfârșit curajul! strigă Guthrum, apărut pe neașteptate lângă el.

— Îi lăsăm să plece? Geirmund arătă în josul dealului. Oamenii mei i-ar putea ocoli ca să-i blocheze…

— Îi lăsăm să plece, încuviință Guthrum. Dar nu le ușurăm scăparea.

Geirmund se încruntă nedumerit.

— Regele meu, îi avem în mână. Am putea pune capăt lui Ælfred și…

— Ælfred dorește să discute condițiile unei păci.

Tânărul continua să fie nedumerit și clătină din cap.

— De unde știi?

— Am vorbit cu el, spuse Guthrum zâmbind, apoi întinse brațele și le cercetă. N-am nici măcar o zgârietură. Aș fi crezut că apariția mea de unul singur în spatele liniilor lor îi va face pe saxoni să atace.

Geirmund nu spuse nimic, în vreme ce bătălia continua în fața lui; se simțea prea plin de uimire, teamă și invidie. Părea că Guthrum devenise

invincibil, iar soarta îi dăduse regelui puterea aceea prin intermediul său.

— Îl voi face pe Ælfred să plătească scump pentru pacea lui, urmă Guthrum. Vei fi un om bogat, Geirmund Hel-hide.

* * *

La mijlocul după-amiezii, danezii îi lăsară în cele din urmă pe saxoni să fugă, după care Guthrum și Halfdan ordonară propriilor războinici să se întoarcă la Searesbyrig. Geirmund nu pierduse niciun om în lupte, deși unii fuseseră răniți, ca Rafn. După ce se ocupă de nevoile lor, tânărul îl căută pe Guthrum, pentru a găsi răspunsuri la întrebările ce-l urmăreau de pe câmpul de bătălie.

Îl găsi pe rege împreună cu Halfdan și cu jarlii lor, discutând despre condițiile și compensațiile pe care le vor cere lui Ælfred pentru siguranța Wessexului. Când Guthrum îl văzu pe Geirmund apropiindu-se, se îndepărtă de ceilalți pentru a-i vorbi între patru ochi.

— Pari tulburat, îi spuse.

— Nu înțeleg de ce discutăm despre pace cu saxonii, zise Geirmund. Ælfred este un rege nou, care știe că nu ne poate învinge, așa că încearcă să câștige timp pentru a-și reface oștile și a-și aduna forțele.

— Bineînțeles, încuviință Guthrum. Ælfred nu-i deloc prost, ba chiar cred despre el că este șiret.

— Totuși noi am venit să cucerim Wessexul, spuse Geirmund. Așa ai zis când ai sosit la Curtea tatei. Acum, când Wessex este aproape al nostru, vrei să pleci?

Guthrum suspină, apoi își puse mâna pe umărul lui.

— Ascultă-mă bine, Hel-hide. Când te uiți la războinicii din tabăra asta, la oamenii mei, ai lui Halfdan, ai tăi, ce vezi?

Geirmund șovăi, nesigur de răspunsul pe care-l dorea celălalt.

— Văd danezi, spuse el.

— Iar eu văd că suntem prea puțini. Am fi putut cuceri Wessexul astăzi, dar cât timp l-am fi păstrat? Deocamdată saxonilor nu le pasă decât de comitatele și de ogoarele lor, dar nu va dura. Ei se vor uni împotriva noastră, iar noi nu suntem încă suficient de puternici pentru a le ține piept, înțelegi?

Tânărul nu se gândise la asta.

— Cred că da.

— Văd, de asemenea, că oamenii mei sunt obosiți. Sunt răniți. Ei vor argint ca răsplată pentru spadele și sângele lor. Ba chiar mulți dintre ei ar prefera, la fel ca mine, să fie fermieri mai degrabă decât luptători. Regele îi dădu drumul umărului. Wessexul va cădea în mâinile noastre, o jur, dar numai atunci când vom fi siguri de stăpânirea noastră asupra sa. Până atunci, așteptăm, ne întărim și-i facem pe saxoni să plătească pentru întreținerea noastră. Trebuie să…

— Rege, strigă cineva din cort, Ælfred a trimis un sol! Se află la intrarea în tabără.

— Aduceți-l în fața noastră! răspunse Guthrum și se întoarse către tânăr. Rămâi. Taci și ascultă. Vei vedea.

Geirmund își lăsă deoparte îndoielile și-l urmă înapoi în cort. Halfdan îl privi pieziș, împreună cu câțiva jarli, întrebându-se poate de ce Guthrum își invitase căpetenia Helhide la sfatul lor, dar niciunul nu se opuse prezenței sale.

Câteva clipe mai târziu, doi danezi aduseră în cort un bărbat pe care Geirmund îl cunoștea bine și strigă înainte de a-și da seama:

— Preotule! Chiar m-am întrebat dacă mai trăiești.

Toți danezii din cort se întoarseră să-l privească. Unii păreau surprinși că-l cunoștea pe solul lui Ælfred, alții erau derutați, iar câțiva alții, ca Guthrum, amuzați. Cât despre preot, poate că și el fusese la fel de surprins să-l vadă pe Geirmund,

dar, din felul cum își ținea crucea și cum își mișca privirea prin cort, era evident că neliniștea era aceea care-l stăpânea.

Regele se uită la Geirmund și arătă din cap spre John.

— Îl cunoști pe solul acesta?

— Da, spuse tânărul.

Halfdan se încruntă la preot.

— Se poate avea încredere în el?

— Da, răspunse Geirmund. Eu m-aș încrede în el cu viața.

Unii din cort murmurară, surprinși de afirmația aceea, în timp ce preotul încuviință din cap către Geirmund în semn de mulțumire și evidentă ușurare.

— Mă bucur s-aud asta, spuse Guthrum. Poți să vorbești, preotule.

John își drese glasul.

— Ăăă, da. Regele Ælfred de Wessex dorește să se întâlnească cu regele Guthrum și cu regele Halfdan poimâine la prânz, în satul Wiltun, pentru a discuta condițiile păcii. Niciuna dintre părți nu va veni cu mai mult de doisprezece oameni.

— De ce nu mâine? întrebă Guthrum.

John îi aruncă o privire rapidă lui Geirmund înainte de a vorbi.

— Mâine este ziua săptămânală de închinare și rugăciune a regelui Ælfred. El nu vrea să tulbure pacea din ziua aceea cu chestiunile lumești ale războiului.

După o clipă, danezii din cort începură să râdă. Obrajii preotului se înroșiară.

— Spune-i lui Ælfred că ne vom întâlni cu el mâine, zise Halfdan. Zeul lui poate aștepta…

— Rege Halfdan, interveni Guthrum, cu tot respectul, cred că noi suntem cei care putem aștepta. Ne simțim destul de bine aici. Dar Ælfred ar trebui să știe că noi nu așteptăm de dragul zeului său. Așteptăm pentru că știm că Ælfred se va gândi

mai clar la prețul păcii, dacă i s-a îngăduit să se roage.

John expiră adânc, ca din foaie.

— Ești înțelept să vezi asta, rege Guthrum.

Geirmund îl urmări pe Halfdan, ca să vadă cum va reacționa la faptul că Guthrum trecuse peste hotărârea sa. Ochii albaștri ai danezului se bulbucaseră, și el tremura de furie. Apoi, fără niciun cuvânt sau avertisment, se întoarse și ieși din cort, urmat iute de jarlii săi. Guthrum îi privi plecând, cu fața pustie de orice expresie, iar după aceea se întoarse spre preot.

— Mai este ceva? întrebă el.

— Nimic, spuse John.

Guthrum îi făcu semn să se îndepărteze.

— Atunci poți pleca.

În timp ce John se întorcea, Geirmund făcu un pas în față, îndrăznind să vorbească, acum că Halfdan și jarlii săi nu mai erau prezenți.

— Pot să merg cu preotul până la marginea taberei? întrebă el.

Guthrum ridică o sprânceană în semn de surpriză, sau poate de curiozitate, totuși aprobă din cap.

— Da, poți.

— Mulțumesc.

Se răsuci apoi către John și-i făcu semn în direcția în care trebuiau să meargă. Odată ce părăsiră cortul, îi zâmbi.

— Mă bucur să te văd, preotule.

John își șterse cu mâneca mantiei fruntea teribil de asudată.

— Și eu mă bucur să te văd. Dacă-ți vine să crezi, chiar m-am rugat să fii aici, pentru a vedea măcar o față prietenoasă printre danezi.

— Te cred, spuse Geirmund, dar tot nu văd niciun motiv să mă rog pentru ceea ce-i predestinat.

Traversară coama largă și deschisă a lui Searesbyrig pe când soarele se apropia de apus, iar

din locul acela înalt Geirmund putea vedea în toate direcțiile pământuri nesfârșite, verzi, aurii și bogate, un tărâm despre care spera că va fi Daneland începând cu ziua aceea.

— Regele Ælfred, zise John, se întreabă dacă după ce vor fi stabilite condițiile păcii, regii Guthrum și Halfdan le vor respecta.

Geirmund încuviință din cap.

— Guthrum o va face. Cred că și Halfdan. Dacă ții minte, el a respectat pacea cu Mercia.

— Deocamdată, spuse John. Guthrum pare a fi un războinic foarte iscusit. Se zice că nicio armă nu-l poate atinge. Regele Ælfred se întreabă dacă puterea lui provine de la o relicvă păgână sau de la diavoli păgâni.

Tânărul nu răspunse nimic, ci întrebă la rândul său:

— Ce condiții va cere Ælfred de la Guthrum?

John aruncă o privire peste același ținut scăldat în apusul de soare.

— Va cere ca toți danezii să părăsească Wessexul. Pentru asta va plăti în aur și argint. Poate, de asemenea, să sugereze ca Guthrum și Halfdan să fie botezați.

— Botezați? Adică să devină creștini? Geirmund hohoti cu poftă. Așa ceva nu se va întâmpla niciodată.

John zâmbi și strânse din umeri.

— Judecățile lui Dumnezeu sunt de nepătruns, iar căile Lui sunt nebănuite.

— Asta-i valabil pentru orice zeu, zise Geirmund. Dar înainte de a pleca, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat după ce ne-am despărțit.

Preotul vorbi cu glas mai scăzut acum.

— Am călătorit cu căruțele, așa cum poruncise jarlul Sidroc. Mai târziu, danezii au venit în fugă spre noi, retrăgându-se din luptă și urmăriți de saxoni. S-au luptat. Saxonii i-au ucis pe danezi, apoi m-au dus în tabăra lor. După bătălie, Ælfred m-a căutat, gândindu-se că scurta perioadă de timp

pe care o petrecusem printre voi, păgânii, ar putea fi de folos pentru el și pentru Dumnezeu. De atunci îl slujesc. Își îngădui un zâmbet scurt. Și tu?

— Acum comand o companie de războinici, răspunse tânărul. Am luptat în bătălii și am luptat bine. Dar trebuie să-ți spun că am ucis mulți saxoni.

— Și eu am ucis câțiva danezi, spuse preotul.

— Ai luptat în bătălie?

— Nu, nu în bătălie. John plecă privirea către pământ. Când eram cu căruțele și i-am văzut pe danezi fugind, am crezut că vor încerca să mă omoare ori să mă ia cu ei. Eu… am luptat pentru libertatea mea.

Geirmund simți un conflict interior, de care avea parte probabil și preotul când auzea despre compatrioții săi morți – îl înfuria și-l întrista gândul morții danezilor, totuși îl bucura faptul că John trăia.

— Cred că ești mai mult decât am crezut când te-am întâlnit, preotule, spuse el. Mult mai mult.

John deschise mâinile.

— Nu pretind că dau dovadă de puteri în bătălie, zise el, pentru că sunt un soldat nepriceput. Dar dacă trebuie să fiu soldat, voi fi un soldat pentru Cristos.

Ajunseră la marginea taberei și Geirmund își luă rămas bun de la preot. Apoi se întoarse la Helhidei, care erau la fel de confuzi și de frustrați ca el în privința bătăliei din ziua aceea. Făcu tot ce putu ca să explice planul regelui Guthrum și, în ciuda reticențelor, cei mai mulți părură să salute cu bucurie posibilitatea câștigului în arginți, ca și timpul de odihnă pentru a se obloji și a se destinde.

Când regii părăsiră tabăra, două zile mai târziu, fiecare luă cu el doar câțiva jarli și se întoarseră mulțumiți în seara aceea de la Wiltun. Ælfred fusese de acord să le plătească o greutate uriașă de aur și de argint, dar în schimb niciun danez nu avea să mai treacă râul pe care saxonii îl numeau

Avon și până la sfârșitul anului danezii urmau să părăsească Wessexul cu totul. Guthrum și Halfdan plănuiau să se retragă din Readingum și Wælingford, după care să înainteze cu corăbiile pe Tamisa până la Lunden.

Înainte de a părăsi Searesbyrig, Geirmund privi Wessexul de pe culmea dealului, avându-i alături pe Steinólfur și Birna.

— Halfdan este pe cale să devină un rege puternic, rosti războinicul vârstnic. Unii ar putea spune că tu și cu Hel-hideii tăi l-ați făcut așa.

— Atunci să sperăm că va fi un rege bun, spuse Birna.

— Va fi regele care este sortit să fie, zise Geirmund. Numai cele Trei Țesătoare știu ce va urma. În ceea ce mă privește, cred că soarta mă va readuce aici și jur că, atât timp cât voi respira, voi avea Wessexul.

Partea a IV-a

JORVIK

18

Geirmund nu mai văzuse niciodată un loc ca Lunden. Nu era un oraș, ci mai degrabă două orașe așezate la o leghe depărtare unul de celălalt pe malul de miazănoapte al Tamisei, fiecare cu casele și ogoarele sale ce se întindeau pe ținuturile din jur. Flota lui Guthrum trecu mai întâi pe lângă o așezare saxonă fără ziduri, numită Lundenwic. De pe râu, Geirmund privi colibele ei joase din lemn și casele înalte; la chei erau o sumedenie de ambarcațiuni ce veneau și plecau, transportând călători, negustori și mărfuri, aidoma unor albine care vin și pleacă din stup.

Stând lângă tânăr, Guthrum arătă din cap spre oraș și spuse:

— La miazănoapte de râu se află Mercia, și acolo este pace, cel puțin pentru moment.

— Am trecut prin Mercia, zise Geirmund. Din câte am văzut, ar fi ușor de cucerit.

— Poate că da, încuviință Guthrum, dar asta trebuie să decidă Ivarr și Ubba. Lor le plătește tribut regele Merciei.

— Ubba?

— Da. Un fiu al lui Ragnar. Fratele lui Halfdan.

Numele acelui danez îi aminti lui Geirmund de Fasti, ruda lui Ubba și, așadar, poate că și ruda lui Halfdan. Își aduse aminte de fierbințeala sângelui său pe mâna lui și de zvâcniturile picioarelor în iarbă în timp el ce vâslea, îndepărtându-se de Ancarig.

— Unde-i Ubba acum?

— În zilele astea, este mai mult în miazănoapte, luptând cu picții, sau făcând raiduri în Irland, către apus.

Geirmund aprobă din cap, simțindu-se ușurat, dar își păstră chipul inexpresiv.

Plecară din Lundenwic și în scurt timp ajunseră la Lunden, un oraș danez înconjurat de ziduri. Geirmund văzu că fusese construit de romani, o altă așezare a lor pe care saxonii n-o populaseră și de care danezii profitaseră prompt; avea ziduri de piatră înalte de vreo trei stânjeni, pe care le puteau apăra. De asemenea, orașul părea să fie de două ori mai mare decât Lundenwic și cu o activitate de două ori mai intensă pe chei, căci negustorii știau fără îndoială cine avea argint acum.

Sosirea oștilor lui Guthrum și Halfdan umplu râul cu suficiente corăbii pentru a crea un oraș plutitor care să rivalizeze cu cele două de pe uscat. Mare parte din tabără călătorise de la Readingum pe uscat, dar, chiar și așa, descărcarea acelor corăbii în Lunden dură câteva zile.

Zidurile orașului se mândreau cu șase porți și închideau o suprafață de peste o sută cincizeci de hectare. Majoritatea oștii lui Guthrum, inclusiv compania lui Geirmund, se instală printre coloanele romane dărâmate, zidurile și curțile situate între poarta cea mai răsăriteană a Lundenului și poarta ce dădea spre Drumul Earninga, din care Geirmund străbătuse o porțiune împreună cu John.

Guthrum plănuia să ierneze acolo, așa că Geirmund și Hel-hideii munciră să ridice acoperișuri deasupra capetelor și ziduri acolo unde nu existau, transformând Lundenul într-un oraș care arăta pe jumătate roman și pe jumătate danez. La câteva săptămâni după sosirea oștirii lui Guthrum, căpetenia orașului, un danez pe nume Tryggr, veni să vadă ce construiseră.

Era mai bătrân, poate de vârsta lui Steinólfur, cu părul argintiu și pielea bătucită a unui bărbat care petrecuse mult timp cu soarele, vântul, sarea și stropii mării în față.

— Totul e bine făcut, încuviință el pe când străbătea zona ocupată de Guthrum în oraș.

— Mă bucur că ești de acord, spuse regele.

Câțiva dintre jarlii și căpeteniile lui Guthrum îi urmau, inclusiv Geirmund, care nu înțelegea de ce ar fi fost necesară aprobarea lui Tryggr. Rangul lui Guthrum era mai mare decât al căpeteniei orașului, fiind egalul lui Halfdan. Tânărul știa însă că amândoi erau regi fără regate și musafiri în Lunden, așa că poate că asta explica deferența lui Guthrum.

Tryggr se răsuci și aprobă din cap.

— Războinicii tăi te slujesc bine, îi zise el regelui.

Privi chipurile jarlilor și căpeteniilor, dar se opri când îl zări pe Geirmund. La început păru derutat, însă, o clipă mai târziu, ochii i se înăspriră și fața i se întunecă.

— Veștile despre faptele lor au ajuns chiar și aici, adăugă după aceea.

— Nu aș fi putut cere bărbați mai curajoși sau mai puternici, spuse Guthrum. Acum, jarl Tryggr, te rog să mi te alături în Curtea mea. Avem de discutat.

Ochii lui Tryggr zăboviră asupra lui Geirmund înainte să-și desprindă privirea și să plece cu Guthrum, lăsându-l pe tânăr să se întrebe ce cauzase aparenta ostilitate a danezului. Se obișnuise cu privirile încruntate și cu suspiciunile, totuși ochii lui Tryggr păreau să conțină mai mult decât atât și spera să nu fie de rău augur.

Atunci când nu lucra cu lemn și piatră, Geirmund hoinărea prin oraș, având la el destul argint pentru a se bucura, întrucât regele își ținuse promisiunea și-l răsplătise din plin. Plimbându-se pe străzile din Lunden, tânărului i se părea că orașul atrăgea lumea întreagă. Văzu negustori și mărfuri din toate colțurile ei și din tărâmuri atât de îndepărtate, încât nu le auzise niciodată graiul sau numele. Bău vin din Spanland și-și cumpără o

cămașă scumpă de zale din Frakkland. Gustă uleiul de măsline din Langbardaland și Grikkland, și mirodeniile din Affrika și Indialand. Frecă între degete mătăsuri din Tyrkland, din Persiðialand și din locuri încă și mai îndepărtate spre răsărit, țesături așa de moi și de fine că trebuia să-și folosească ochii pentru a ști că sunt acolo, fiindcă pielea lui abia le simțea. După ce negustorii îi cântăreau argintul, uneori îi dădeau ca rest monede din Serkland marcate cu rune ce se încolăceau ca iedera. Petrecu o noapte cu o femeie frizonă și învăță să joace zaruri și alte jocuri noi de la bărbați cu pielea în multe nuanțe și tonuri. Spre deosebire de danezi, călătorii și negustorii nu-i aruncau lui Geirmund și o a doua privire, iar unii chiar ghiciră că venise din Finnland sau din Bjarmaland. Lumea întreagă sosea în Lunden, după care cei mai isteți plecau în corăbiile lor mult mai bogați.

În felul acesta, săptămânile trecură în Lunden așa cum trecuseră zilele și orele pe câmpul de bătălie, și săptămânile se transformară la rândul lor în luni. Rănile se vindecară, însă Geirmund nu voia ca războinicii lui să se moleșească, fiindcă Wessexul încă aștepta. Pentru a-și ține Hel-hideii pregătiți, îi puse zilnic la muncă și la antrenamente în curtea unde locuiau și dormeau.

Într-o zi, Geirmund stătea alături de Birna și Aslef, urmărindu-i pe Rafn și Vetr care se duelau. Cei doi bărbați, iuți și agili, unul cu o suliță și celălalt cu două spade, îl duceau pe Geirmund cu gândul la un porumbel și la un corb ce se rotesc și se încaieră în văzduh. Lupta lor se desfășura pe o pardoseală colorată făcută din plăcuțe mici, sparte și dispuse într-un desen complicat de linii răsucite și întrepătrunse. Dintr-un cerc aflat în centrul pardoselii privea un bărbat meșterit din mozaic; purta tunică albă și o cunună de frunze în jurul capului. Dacă așa arătaseră toți romanii, gândi Geirmund, atunci părea un muritor obișnuit, nu un zeu.

— Aș putea fi mulțumit aici pentru tot restul zilelor mele, spuse Aslef.

Tăietura de pe nas și obraz se vindecase, dar lăsase o cicatrice care aproape că-i sluțise chipul, deși nu în totalitate.

Birna se uită în jur.

— E un loc bun, aprobă ea, apoi îl înghionti cu cotul. În cele din urmă însă, aș vrea să-mi schimb compania.

— Mă refeream la orașul ăsta, zise Aslef. La Lunden.

Geirmund înțelese ce voia să spună și o parte din el își dorea același lucru, totuși o altă parte nu-și putea imagina că vor mai sta mult degeaba.

— S-ar putea să nu-ți mai placă la fel când vei rămâne fără argint, rosti el.

Aslef încuviință din cap.

— I-adevărat.

— Eu m-aș plictisi, spuse Birna. Sincer, sunt deja plictisită, dar încerc să mă bucur de pace înainte de a ne întoarce la război.

— Eu m-am săturat deja de război, se încruntă Aslef. Voi lupta dacă-i necesar, pentru onoare sau pentru neamuri, dar aș prefera să m-așez la casa mea.

— Adică să fii fermier? întrebă Birna.

— Nu știu. Cred că mi-ar plăcea să am o soție și copii, cel puțin.

Birna se întoarse către Geirmund.

— Și tu?

— Vreau să am o soție într-o bună zi și copii.

— Ei bine, să nu vă uitați la mine, spuse femeia râzând. Mai aveți de crescut până atunci, cățelandrilor.

Geirmund zâmbi și continuă:

— Vreau un pământ pe care să-l numesc al meu, dar nu ca fermier. Fratele meu va avea un regat și eu de asemenea.

— Vrei să fii rege? întrebă Aslef, părând puțin surprins.

— Nu-i nevoie să fiu numit rege.

Birna rânji larg.

— Vrei doar să fii privit ca unul.

— Ceea ce-mi doresc este să fiu la înălțimea onoarei și faimei strămoșilor mei. Vreau să știu că mi-am câștigat locul pe banca lor în Valhalla.

Femeia îl bătu pe spate.

— Atunci ești pe drumul cel bun, prietene.

Se ridică în picioare.

— Unde te duci? întrebă Aslef.

— Să găsesc un lup, răspunse ea îndepărtându-se, apoi adăugă peste umăr. Un lup adult, nu un cățelandru!

Aslef strigă după ea:

— Lupul acela o fi cumva vreun danez care luptă cu toporul skegg?

Birna nu-i răspunse însă. El și Geirmund râseră, însă niciunul dintre ei nu mai vorbi câteva clipe, iar sunetele luptei dintre Rafn și Vetr umplură tăcerea. După aceea Aslef rosti:

— Tatăl meu a vrut să fie rege.

Geirmund se întoarse spre el.

— Unde-i acum?

— În Valhalla, sper. A murit luptând pentru o coroană în Iutlanda.

Tânărul încuviință încet din cap în semn de respect.

— Când l-am întâlnit prima dată pe Guthrum, mi-a spus că danezii au avut parte de multe războaie.

— Așa este, zise Aslef. Eu am venit în apus ca să scap de dușmanii tatei. Să fiu departe de război. Privi în sus, către pătratul de cer vizibil deasupra curții. Poate că voi rămâne aici, în Lunden. Dacă mă vei elibera.

— Să te eliberez? Nu-i tocmai un fleac ceea ce-mi ceri.

— Știu, dar eu nu-mi încalc jurămintele. Voi lupta pentru tine până voi fi eliberat, sau voi muri.

— Ești războinic, Aslef, spuse Geirmund, și nu voi ține niciun războinic împotriva destinului și a voinței. Deocamdată însă stai cu noi. Când Guthrum va porni, vei putea decide dacă să ne însoțești, ori să rămâi în urmă.

Aslef plecă fruntea.

— Voi face cum spui tu.

— Despre ce vorbiți voi doi? întrebă Rafn, respirând greu.

El și Vetr își terminaseră duelul și stăteau gâfâind și transpirați în mijlocul curții.

— Despre soartă, răspunse Geirmund.

— Bah! Rafn flutură din mână cu un gest nepăsător. Vorbitul despre soartă n-ajută la nimic, la fel ca vorbitul despre vreme.

Vetr își șterse fruntea și fața ce-i luceau de sudoare.

— Haide, Rafn. Trebuie să mă spăl.

— La fel și eu.

Cei doi părăsiră apoi curtea, în căutarea uneia dintre băile romane care abundau în Lunden. Multe dintre bazinele acelea mari rămăseseră goale, dar unii danezi și negustori descoperiseră cum să le umple și cum să le încălzească pe câteva, pentru a căror folosire cereau bani și se îmbogățeau.

— Aici n-avem decât bere, spuse Aslef. Aș bea niște mied. Mi te alături?

— Da, încuviință Geirmund.

Ieșiră din curte printr-un portal boltit și merseră prin câteva pasaje înguste, până ajunseră pe o stradă largă, pavată cu piatră. Acolo cotiră spre miazăzi, îndreptându-se către chei și străzile pieței. Departe, către apus, deasupra ruinelor și a acoperișurilor din lemn și țigle romane, Geirmund putea zări rămășițele zidurilor altui castron de piatră, chiar mai mare decât cel în care poposiseră la Calleva. De la un negustor din Langbardaland aflase că romanii numeau colosseum asemenea construcții.

— Când crezi că va porni Guthrum? întrebă Aslef.

— Nu știu, spuse tânărul, dar l-am auzit vorbind de tulburări în Northumbria. S-ar putea să plecăm spre miazănoapte, către tabăra de la Turcesige, pe râul Trent.

O agitație pe drumul din față le atrase atenția: un car părea că se răsturnase și blocase traficul. Negustori și danezi strigau, fluturând pumnii ridicați, în timp ce boii mugeau și câțiva oameni încercară să mute carul din drum.

Geirmund și Aslef se opriră, apoi tânărul îi făcu semn din cap tovarășului său către un drumeag de pământ bătătorit ce se desprindea din drumul principal, pe care-l puteau folosi pentru a ocoli vacarmul și problemele. Poteca aceea îi conduse într-o parte a orașului unde casele erau mai apropiate între ele și umbrele urcau mult. Nu merseseră prea mult, când doi danezi ieșiră în fața lor, blocându-le calea, cu mâinile pe arme într-un mod ce părea deliberat.

— La o parte, rosti Aslef. El este Geirmund Helhide, una dintre căpeteniile regelui Guthrum.

— Știm cine este, spuse unul dintre danezi, care purta un inel în nas și a cărui piele era marcată de linii întunecate și sinuoase, desenând un șarpe ce-i înfășură gâtul. Îl urmărim și-l așteptăm de multă vreme.

Geirmund privi peste umăr în spatele lor și văzu că apăruseră alți doi războinici, cu armele deja scoase. El și Aslef erau înarmați, dar nu aveau niciun motiv să poarte armuri prin oraș, așa încât erau vulnerabili.

— Tu știi cine sunt eu, spuse tânărul, întorcându-se către danezul care vorbise. Dar tu cine ești?

— Mă numesc Krok, spuse danezul-șarpe. Sunt una dintre căpeteniile lui Halfdan și în curând voi fi făcut jarl.

— De ce i-ar da Halfdan o asemenea onoare unui rahat ca tine? întrebă Aslef. Nici măcar nu ți-am auzit vreodată numele.

Danezul scoase spada și o îndreptă spre Geirmund.

— Pentru că-l voi ucide pe normandul care l-a omorât pe Fasti, ruda lui Ubba.

Înainte ca Geirmund să poată răspunde, danezii atacară.

Aslef se roti cu instinctul războinicului, punându-se spate în spate cu Geirmund. Deși erau în inferioritate numerică, se luptară cu suficientă ferocitate pentru a-și respinge agresorii, totuși răgazul acela n-avea să dureze mult. Trebuiau să ajungă la drumul principal, unde Geirmund spera ca prezența martorilor să oprească asaltul suficient timp pentru a reuși să scape cu adevărat.

— Du-te către miazănoapte, șopti el.

Apoi se năpusti spre miazăzi cu un răcnet sălbatic, rotindu-și spada și toporul, silindu-și oponentul să se retragă și luându-l prin surprindere și pe dușmanul lui Aslef. După aceea Geirmund se întoarse și se repezi cu tovarășul lui asupra celor doi danezi care blocau ieșirea străduței către miazănoapte și care reacționară prea lent pentru a-i opri. Ridicară totuși armele, iar Geirmund se luptă cu cel din stânga, care-și repezi toporul spre capul său. Se feri și-l lovi cu cotul în tâmplă, făcându-l să se clatine, în timp ce Krok și camaradul lui sprintau către ei dinspre miazăzi.

— Du-te! strigă Geirmund.

Aslef tocmai spintecase brațul adversarului său și se eliberase. Împreună, alergară înapoi și cotiră către apus, pe o alee, și mai departe, pe drumul principal, unde alt danez al lui Krok stătea de veghe. Aslef îl izbi cu umărul în piept și-l îmbrânci în lături, ca un mistreț ce se aruncă într-un câine de vânătoare, dar bărbatul avea un cuțit și-l înjunghie, după care căzu rășchirat pe pietrele romane.

Câțiva de pe stradă observară lupta și arătară cu degetul spre Krok și oamenii săi care ieșeau pe drumul principal, învăpăiați la față și mârâind. Atacatorii priviră în jur și se opriră înainte să-și reia asaltul, cântărindu-și alegerile. O luptă deschisă în stradă putea aduce aliați, dar și martori.

Aslef se clătină, iar Geirmund îl prinse, punându-i brațul peste umăr pentru a-l susține.

— Ai de gând s-ataci un rănit? îl întrebă tânărul pe Krok, cu voce tare, ca să fie auzit de toți.

Krok se uită din nou la mulțime, care acum își îndreptase atenția asupra lor, și băgă arma în teacă. Războinicii lui procedară la fel.

— Jur că te voi ucide, Hel-hide, spuse danezul.

— Și eu jur că vei plăti cu sânge pentru ce ai făcut. Geirmund se întoarse apoi către miazănoapte și se grăbi pe drum. Rezistă, îi spuse lui Aslef.

— Rezist.

Șchiopătară împreună până ajunseră la tabăra lui Guthrum, unde tânărul strigă după ajutor. Când intră în curtea cu mozaic, Hel-hideii, dar și alți războinici, veniră în fugă în întâmpinarea lor. Thorgrim era acolo, împreună cu Birna, și amândoi se grăbiră să-l întindă pe Aslef pe pământul încălzit de soare.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Thorgrim.

— Am fost prinși într-o ambuscadă, spuse Geirmund. Unul dintre atacatori l-a înjunghiat pe Aslef.

— Unde? Birna examină pieptul și abdomenul lui Aslef. Cât de adânc?

— E adânc. Aslef își arătă rana cu o grimasă. În coaste.

Thorgrim îi aruncă lui Geirmund o privire îngrijorată, apoi ceru praz și ceapă, din care făcu o fiertură, în timp ce Geirmund și Birna îi scoteau tunica lui Aslef. Rana era mică, îngustă și subțire ca și cuțitul care o făcuse, și din ea curgea sânge întunecat, încet, dar permanent. După ce făcu

fiertura, Thorgrim îi dădu lui Aslef s-o bea și așteptară, în vreme ce Birna apăsa pe rană pentru a încetini scurgerea sângelui.

Guthrum apăru și el, auzind de atac, și-l trase pe Geirmund deoparte, pentru a vorbi neauziți de altcineva.

— Bănuiesc că atacul a fost îndreptat asupra ta, spuse regele.

— Așa este.

— Cine a fost?

— Își spunea Krok și era unul dintre războinicii lui Halfdan, dar nu-l cunosc.

— Eu îl știu. Ochii lui Guthrum se întunecară ca niște morminte deschise. Halfdan va răspunde pentru asta.

Se uită iar la Aslef și plecă din curtea interioară. La scurt timp după aceea, Thorgrim îngenunche lângă cel vătămat și adulmecă sângele ce ieșea din rană, căutând mirosul de ceapă.

— Ei bine? întrebă Aslef. Sunt mort?

Thorgrim ridică privirea spre Geirmund și Birna.

— Cuțitul ți-a tăiat intestinele, șopti el. Îmi pare rău, Aslef.

Danezul rănit tăcu. Apoi suspină.

— Crezusem că voi scăpa. Crezusem că mă pot ascunde de ea aici, în Lunden, dar m-a găsit. Ridică privirea către Geirmund. Tatăl meu a murit din cauza unei răni la intestine. Nu vreau să sufăr la fel, zile și săptămâni, duhnind a moarte.

— Taci. Thorgrim îi puse o mână pe piept. Zeii s-ar putea să te ajute să scapi. Deocamdată să te mutăm într-un loc mai confortabil.

Găsiră o cameră liniștită lângă curtea Helhideilor, unde înjghebară un pat din paie și blănuri. Vederea lui Aslef întins acolo îi aminti lui Geirmund de fratele său zăcând pe un pat asemănător în Curtea tatălui lor și, ca și în cazul lui Hámund, se simți răspunzător pentru războinicul său. El îl omorâse pe Fasti și nu era

corect ca Aslef să plătească cu viața pentru fapta căpeteniei sale.

Stătu lângă Aslef, rușinat, până când Birna îl apucă de braț și-l scoase din odaie, ducându-l în curte. Rafn și Vetr se întorseseră, împreună cu Steinólfur și Skjalgi, și stăteau alături de femeie, clocotind de răzbunare.

— Unde-i putem găsi pe danezii ăia? întrebă ea cu o furie stăpânită. Îi voi spinteca de la mădular până la gât.

— Guthrum s-a dus să vorbească cu Halfdan, zise Geirmund. Când se va-ntoarce, vom ști mai multe. Până atunci, ascuțiți-vă spadele.

Mulți din compania lui stătură pe rând cu Aslef, vorbind cu el, spunându-i povești, sau pur și simplu veghind când dormea, asudând și gemând. În seara aceea îl cuprinse o febră care-i clănțăni dinții, apoi Guthrum se întoarse în cele din urmă și, din nou, îl trase deoparte pe Geirmund.

Regele părea obosit și vorbi cu ochii plecați:

— Spune-mi dacă-i adevărat.

Geirmund nu trebuia să întrebe la ce se referea.

— Este adevărat. Dar dacă nu l-aș fi ucis pe Fasti, aș fi murit eu. Ăsta-i adevărul și este ceea ce voi spune la Althing…

— La Althing? Guthrum clătină din cap, aproape râzând. Unde crezi că te afli, Hel-hide? Aici e Lunden și suntem în război. Aici nu există niciun Althing.

— Dar adevărul…

— Adevărul nu contează. Contează doar că Tryggr este prieten cu Ubba. Contează doar că la Tryggr a ajuns vestea că un normand urât pe nume Geirmund a ucis o rudă a lui Ubba, după care același normand a apărut în Lunden cu Halfdan, care știe și el acum despre asta. E o dușmănie de sânge.

— Pot să plătesc wergildul…

— Nu-i va mulțumi, zise Guthrum.

— Atunci fie ca moartea lui Aslef să plătească prețul sângelui, rosti Geirmund, înfuriindu-se, pentru că nu va mai trăi mult, iar eu aș vrea…

— Tu ești Hel-hide. Regele mârâi frustrat. Halfdan nu te-a uitat. Nu-nțelegi? Ăsta-i prețul faimei și nu va fi ultima dată când altcineva îl va plăti pentru tine.

— Atunci lasă-mă să mă lupt cu Tryggr și Halfdan. Un duel pentru…

— Asta nu se va întâmpla, îl întrerupse Guthrum. Ei nu te consideră demn de onoarea aceea.

— Atunci ce să fac?

— Să pleci din Lunden.

— Ce spui?

— Ei nu vor avea odihnă până nu te vor vedea mort.

Geirmund se bâlbâi, neîncrezător.

— Tu… tu i-ai lăsa să mă transforme într-un proscris? Un animal rătăcind prin păduri?

— Eu? Obrajii și pieptul lui Guthrum se umflară de furie și îndreptă un deget acuzator spre tânăr. Tu singur ți-ai făcut-o! Nu eu l-am ucis pe băiatul ăla și nu mă voi război cu Ubba și Halfdan din cauza ta! Inspiră adânc și făcu o pauză. Știi că mi-a cerut să te predau în seara asta? L-am amânat până mâine, dar e tot ce pot face ca să te apăr.

— Nu-l voi lăsa pe Aslef rănit și pe moarte. Din cauza mea, el…

— Și pe câți alții din compania ta ai vrea să-i vezi morți? Dacă rămâi în Lunden, vei muri, și este aproape sigur că vei lua cu tine mulți războinici de-ai tăi. Sau poți să pleci, singur, și să-i scutești de nevoia de a lupta pentru tine.

Geirmund simți că zidurile vechi și crăpate ale orașului amenințau acum să se prăbușească peste el, fiindcă se părea că trebuia să aleagă între onoarea sa și viețile prietenilor și oștenilor săi, iar în fața acelei alegeri avea să pornească pe calea oferită de Guthrum.

— Unde să mă duc?

— Caută-i pe cei din neamul tău, răspunse regele. Nu te poți bizui că vei găsi adăpost sigur printre danezi, așa că mergi spre miazănoapte. Și ia asta. Îi întinse o punguliță cu argint. Eu nu voi merge mereu alături de Halfdan. Când vei auzi că oștile noastre s-au despărțit, caută-mă și te voi primi înapoi. Împreună, vom cuceri Wessexul.

Geirmund plecă fruntea.

— Îți mulțumesc. Îmi voi aduna lucrurile.

— Mișcă-te iute. Până dimineață ar trebui să fii departe de locul ăsta. Guthrum întinse mâna și-l prinse ferm de braț. Fii mereu în gardă. Krok a jurat să-ți ia viața pentru Halfdan și Ubba, iar eu aș vrea să te văd întorcându-te la mine întreg.

Tânărul plecă din nou fruntea, apoi regele îi dădu drumul brațului.

— Du-te, îi spuse, înainte să se întunece prea tare.

Geirmund își luă rămas bun de la Guthrum și se duse în odaia în care dormea și-și ținea lucrurile. Încercă să evite să atragă atenția, dar aproape imediat ce-și trase cămașa de zale, Steinólfur apăru încruntat în pragul ușii, cu Skjalgi și Birna în spatele său.

— Unii ar putea crede că pleci undeva, rosti războinicul vârstnic. Dar nu și eu. Știu că ne-ai mai lăsat o dată și că n-ai fi atât de prost, încât să repeți greșeala aceea. După aceea vorbi peste umăr: Nu asta v-am spus?

Birna încuviință din cap.

— Așa ai spus, dar mi se pare că te-ai înșelat.

Steinólfur intră în cameră și încrucișă brațele, uitându-se fix la Geirmund.

— Ei bine? Ai de gând să mă faci mincinos?

Geirmund suspină și clătină din cap.

— Plec, spuse el și, în timp ce fața vârstnicului se învăpăia de neîncredere și de furie, adăugă: Trebuie să plec, între mine, Ubba și Halfdan există o dușmănie de sânge.

— O dușmănie de sânge? repetă Birna. Pentru ce?

— După ce am ajuns pe țărm, înainte de Ashdown, am ucis o rudă a lui Ubba. Dacă n-aș fi făcut-o, aș fi murit în locul său, dar n-au existat martori și nu există un Althing, care să judece cele întâmplate.

— Dar de ce pleci? întrebă Skjalgi de lângă ea, părând mai degrabă derutat decât furios.

Deși băiatul pusese întrebarea, Geirmund făcu un pas către Steinólfur și-l privi drept în ochi.

— Pentru că Aslef a plătit deja prețul alegerii mele și nu vreau să se întâmple așa ceva și altui războinic de-al meu. Halfdan va veni mâine să mă caute și, dacă voi mai fi aici, va urma o luptă. Nu vreau ca nimeni să moară pentru mine. Birna râse.

— Crezusem c-am jurat să facem exact asta.

— Eu l-am ucis pe bărbatul acela înainte ca voi să-mi jurați, răspunse Geirmund. De aceea nu sunteți legați prin jurământ în ceea ce privește acea întâmplare.

— Atunci vom merge și noi cu tine, spuse Steinólfur. Vocea i se înmuiase, părând să înțeleagă acum alegerea cu care se confrunta Geirmund. Eu și băiatul. Noi ți-am jurat înainte.

— Nu, n-o pot îngădui, replică Geirmund. Războinicul lui Halfdan a jurat să mă ucidă. Dacă veți călători cu mine, dușmănia de sânge vă va atinge…

— Știu. Steinólfur desfăcu brațele. Bineînțeles c-o știu. Crezi că-s vreun prost?

Tânărul zâmbi.

— Doar pentru că vrei să călătorești cu mine.

— Ești un prost dacă mă lași aici, spuse celălalt pufnind. Și te voi urma oricum.

— Și eu la fel, zise Birna.

Geirmund și Steinólfur se întoarseră amândoi spre ea, iar tânărul, cel puțin, se simți oarecum surprins de loialitatea femeii.

— De ce vrei să vii?

— Pentru că ți-am jurat, spuse ea. Și, de asemenea, pentru că vreau să-l răzbun pe Aslef, iar cea mai scurtă cale va fi alături de tine, dacă ucigașul lui te vânează. În plus, m-am săturat de Lunden.

Geirmund își cântări opțiunile și înțelese că avea puține. Steinólfur ar fi procedat așa cum îl amenințase și l-ar fi urmat cu Skjalgi, la fel ca Birna, de aceea nu avea rost să încerce să-i lase în urmă.

— Bine, spuse el, dar cum rămâne cu Aslef? Nu-i încă…

— Aslef va înțelege, zise Birna. O știi bine. Iar eu știu că Thorgrim va dori să rămână cu el până la sfârșit. De asemenea, Thorgrim îi va conduce pe Hel-hidei până la întoarcerea noastră, dacă i se va cere.

Geirmund se îndreptă către ușă.

— Atunci o să i-o cer…

— Lasă-mă pe mine, îl opri Birna. E ceva ce trebuie făcut iute și în liniște. Iar cu Thorgrim… am propriul meu rămas bun de luat.

— Ce se-ntâmplă cu Rafn și Vetr? întrebă Steinólfur, apoi el și ceilalți doi se uitară la Geirmund.

— Oferiți-le posibilitatea de a alege, spuse tânărul, dar nu spuneți nimănui altcuiva.

Birna încuviință din cap și-i părăsi, după care Skjalgi intră cu totul în odaie. Geirmund își reluă strânsul lucrurilor.

— Ar trebui să vă duceți să vă adunați echipamentul, rosti el, dar după câteva clipe nici războinicul vârstnic, nici băiatul nu se clintiseră, așa că se uită la ei. Mai aveți ceva de spus?

— Tu ne-ai fi părăsit. Steinólfur clătină din cap și Geirmund știu că celuilalt nu avea să-i treacă prea repede furia. Nu pe ceilalți, ci pe noi. Se uită la Skjalgi. Tu ne-ai fi părăsit pe noi.

— Nu aveam de ales…

— Ba da, aveai. Steinólfur întinse degetul spre pieptul lui. Este a doua oară când ne-ntorci spatele. Dacă va exista și o a treia oară, voi ști fără tăgadă cât de puțin înseamnă jurământul meu pentru tine și nu voi mai fi legat de el. M-ai înțeles?

Tânărul nu răspunse pe loc, ci acordă întrebării respectul pe care-l merita, căci nu era puțin lucru pentru un bărbat cu onoarea lui Steinólfur să vorbească despre încălcarea jurămintelor.

— Da, am înțeles și nu vă voi mai întoarce spatele.

— Bine. Vârstnicul încuviință din cap. Vom merge să ne strângem lucrurile.

— Vă aștept aici, spuse Geirmund.

Câteva clipe mai târziu, Birna se întoarse cu Rafn și Vetr, care se hotărâseră să se alăture cetei lor.

— Thorgrim? o întrebă Geirmund pe femeie.

— Va avea grijă ca Hel-hideii să-și țină sulițele ascuțite, răspunse ea. Aslef doarme deocamdată, dar dacă se va trezi, Thorgrim îi va explica totul.

— Atunci e timpul să plecăm, rosti tânărul.

Și așa făcură, după ce Steinólfur și Skjalgi se întoarseră.

19

Geirmund știa că pe Drumul Earninga vor fi mulți danezi, pentru că-i văzuse cu ochii lui atunci când călătorise cu John, iar drumul acela se afla prea aproape de hotarul de apus al Angliei de răsărit, pe care o stăpânea Ubba. Așa că, în loc să folosească un parcurs cunoscut, el și ceata sa formată din cinci Hel-hidei urmară altă cale romană spre miazănoapte prin apus de Lunden, numită Wæcelinga, către centrul Merciei, în speranța că vor întâlni mai puțini dușmani.

Secera subțire a lunii oferea puțină lumină, suficientă pentru a vedea drumul de piatră alburie sfărâmată care se întindea în fața lor, dar nu și pentru a fi siguri că nicio amenințare nu pândește în umbrele de sub copacii de pe ambele părți. Merseră câteva leghe printre ogoarele așezărilor de pe malul Tamisei; luminile și fumurile focurilor din casele de acolo erau departe de drum. Porțiuni de pădure despărțiră în curând câmpurile și pășunile acelea, până ce ajunseră într-o regiune de codru adânc. Geirmund nu se temea de tâlhari la ceasul acela din noapte, căci părea îndoielnic că aceștia s-ar fi așteptat la călători pe care să-i jefuiască și probabil n-ar fi încercat un atac împotriva unui grup atât de bine înarmat, totuși mergea cu ochii larg deschiși și cu urechile ciulite.

Pe la miezul nopții, intrară într-o zonă de iarbă-neagră și smârcuri, cu pădurici de stejari și mesteceni și tufișuri de alun și carpen. Sub frunzele copacilor, drumul fu cuprins în cele din urmă într-o beznă prea adâncă ca să poată călători în siguranță și, întrucât lăsaseră Lunden și pe Halfdan la vreo cincisprezece leghe în urmă, Geirmund decise să poposească peste noapte.

Ieșiră de pe drum și se îndepărtară binișor, mergând către un pâlc de trei stejari mari, fiecare mai gros decât deschiderea brațelor unui bărbat. Se

instalară pe partea trunchiurilor opusă față de drum, ghemuindu-se între rădăcinile răsucite ca să doarmă și veghind cu rândul. Din locul unde stăteau nu puteau zări calea, dar asta însemna și că nimeni de pe cale nu-i putea zări pe ei. Deși se simțea ascuns, Geirmund se trezi agitat de mai multe ori înainte de răsăritul soarelui, alarmat de zgomote în lumina albăstruie a zorilor. Tremura din tot trupul și oasele îi trosneau ca ramurile de deasupra capului. Porniră din nou la drum înainte ca lumina să devină aurie.

În scurt timp, ținutul se deschise, lăsând departe iarba-neagră și pădurile, iar soarele răsări până la urmă leneș peste ruinele altui oraș roman prin care îi purtă drumul. Deși mari și impresionante, zidurile și clădirile sale năruite nu-l mai impresionară pe Geirmund așa cum o făcuseră cândva asemenea locuri, pentru că nu și le mai imagina ca fiind locuite de morți; totuși păreau să neliniștească cel puțin un războinic din ceata sa.

Ochii largi ai lui Skjalgi nu se odihniră deloc când străbătură străzile tăcute, pe lângă temple și un colosseum și traversară o piață largă de cincizeci de stânjeni.

— Măcar morții sunt liniștiți, șopti băiatul.

— Romanii nu sunt strigoi, spuse Geirmund. Ei au plecat de-aici. N-ai de ce să te temi, Skjalgi. Ei au venit în Anglia, au cucerit-o și apoi au pierdut-o. Acum saxonii stăpânesc pământurile astea, dar în curând le vor pierde în favoarea noastră.

Cuvintele lui părură să-l mai liniștească puțin pe băiat.

În curând lăsară în urmă ruinele, iar la prânz *întâlniră* o așezare saxonă. Trecură pe lângă câmpurile și fermele ei și pe lângă câteva case de la marginea sa. În față, Geirmund văzu o răscruce de drumuri în inima satului, unde se aflau câteva case, printre care o brutărie și o berărie, alături de multe tarabe goale. Zări puțini saxoni în preajmă, ca și cum toți cei de aici s-ar fi ascuns, dar după

aceea un bărbat le ieși în cale și ridică mâna pentru a-i opri.

— În Mercia este pace, spuse saxonul. Purta platoșă de piele și spadă și se uită pe lângă Geirmund spre tovarășii săi. Ce vă aduce aici?

— Călătorim către miazănoapte, răspunse tânărul și zări alți trei bărbați care stăteau în apropiere, toți înarmați, unul având arc și tolbă plină cu săgeți. Nu dorim să rămânem aici, ori să încălcăm pacea. Vrem doar să trecem mai departe.

— Și de unde veniți? De la Lunden?

În spatele lui Geirmund, Steinólfur chicoti.

— Porcul saxon e îndrăzneț.

— Ce contează asta pentru tine? întrebă Geirmund. Saxonul ridică din umeri.

— Este datoria mea să știu cine vine și cine pleacă, de unde vine și unde se duce. Călătorii aduc adesea probleme.

Ochii bărbatului se îngustară când rosti acele ultime cuvinte și Geirmund observă că avea vânătăi recente, care abia începeau să se înroșească în jurul gâtului, și stropi de sânge uscat în cutele din preajma gurii, de parcă ar fi fost recent implicat într-o luptă.

— Nu suntem primii danezi pe care i-ai văzut azi, spuse el.

— Cum? Celălalt înghiți un nod și se încruntă. Nu-n…

— Nu te uita! șuieră Geirmund când saxonul dădu să se întoarcă și să arunce o privire înapoi. Rămâi cu ochii la mine, ca și cum am vorbi despre recoltele voastre. Dacă faci altfel, jur că vei muri în locul ăsta, indiferent de ce se va întâmpla în continuare.

— În numele Domnului! Bărbatul închise ochii și o respirație prelungă îi ieși printre buzele strânse. Blestem asupra tuturor diavolilor păgâni!

— Căpetenia lor are un inel în nas? întrebă Geirmund. Se numește Krok?

— Nu l-am întrebat cum se numește, spuse saxonul. Însă da, are o verigă în nas, așa cum au boii.

Războinicii lui Geirmund murmurară în spatele său, dar știau prea bine că nu trebuiau să scoată armele ori să reacționeze într-un mod ce i-ar fi avertizat pe Krok și pe danezii săi, care fără îndoială că-i priveau din ascunzișuri și așteptau în față pentru a-i prinde într-o ambuscadă.

— Câți sunt? întrebă Geirmund.

— Optsprezece, poate douăzeci. Saxonul își privi cizmele. Au sosit în zori și au vrut să știe dacă am văzut danezi din Lunden.

— Probabil că au trecut pe lângă noi în timp ce dormeam, zise Rafn. Când și-au dat seama de asta, au decis să ne întindă o capcană.

Apoi Birna rosti:

— Saxonule, nu întoarce capul, dar spune-ne dacă săgețile lor ne pot lovi aici.

— Nu încă, spuse saxonul, dar peste câțiva pași vă pot ajunge.

— Unde sunt? întrebă Steinólfur.

— Unii sunt în berărie. În ciuda dimineții răcoroase, transpirația acoperea fruntea bărbatului. Unii s-au ascuns peste drum de ea. Restul sunt împrăștiați, cu arcurile.

Geirmund aruncă o privire în lungul străzii pustii din față, căutând slăbiciuni și oportunități, dar nu văzu niciuna.

— De ce ne-ai oprit? De ce nu ne-ai lăsat să intrăm în capcană?

— El a vrut să credeți că totu-i așa cum trebuie să fie, răspunse saxonul.

— Unde sunt oamenii tăi? întrebă Vetr.

Bărbatul arătă imperceptibil din cap spre răsărit.

— S-au ascuns în mlaștină până vor pleca toți danezii.

— Am putea merge către mlaștină, spuse Steinólfur.

— Să ne retragem? pufni Birna. Ucigașul lui Aslef se află în fața noastră. Eu n-o să…

— Sunt de trei ori mai numeroși ca noi, zise Geirmund, și controlează terenul. Răzbunarea poate aștepta până alegem noi bătălia.

— Dacă fugiți, spuse saxonul, el va ști că l-am trădat. Ne vor ucide și ne vor arde satul.

— De ce ar trebui să ne pese de asta? întrebă Rafn.

Bărbatul păli.

— Voi, danezii, sunteți toți…

— Cum te cheamă? întrebă Geirmund.

Saxonul șovăi, apoi răspunse:

— Elwyn.

— Elwyn, care-i drumul cel mai apropiat spre mlaștină?

— Drept în față, e un drum la miazănoapte de fierărie. Duce la o potecă prin desișuri.

La menționarea fierăriei, în mintea lui Geirmund apăru un plan.

— Elwyn, rosti el, danezii aceia i-au jurat credință lui Halfdan, care este fratele lui Ivarr și Ubba, care au încheiat un armistițiu cu regele vostru Burgred. Ei îți vor jefui așezarea doar dacă le vei da motive, dar dacă faci cum îți spun eu, tu și satul tău veți fi cruțați.

Saxonul își foi greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Te ascult.

— Vom merge la fierărie și vom aștepta acolo. Tu te vei duce la Krok, iar el te va întreba ce am vorbit. Îi vei spune că vrem să rămânem în sat o zi sau două și că am întrebat unde-i fierarul. E șansa ta de a-l convinge pe Krok că ești încă alături de el.

— Și voi ce veți face? întrebă Elwyn.

— Vom aștepta, spuse tânărul. Probabil că el își va trimite un om aici, ca să se dea drept fierar, iar între timp își va muta războinicii pe poziții de pe care să ne poată ataca, sau poate că falsul lui fierar

va încerca să ne convingă să ne ducem într-un loc unde ne pot ataca. Oricum ar fi, Krok îl va învinui pe falsul fierar atunci când noi vom scăpa și va părăsi probabil satul vostru pentru a ne urmări.

Asta păru să-l liniștească suficient pe saxon, care încuviință încet din cap, apoi se întoarse și făcu un gest către drum.

— Vă voi conduce la fierărie.

Geirmund se uită la oamenii săi, care dădură din capete în semn de acord, după care porniră toți pe strada liniștită. Era posibil ca arcașii inamici să încerce să-i atace, totuși părea mai probabil ca Krok să-și dorească onoarea de a-l ucide pe Geirmund cu spada sa și să aștepte până ce Hel-hideii ajungeau în locul de ambuscadă de la răscruce. Chiar și așa, Geirmund încercă să meargă fără a i se citi pe chip îngrijorarea, deși rămase cu urechile ciulite la zbârnâitul corzilor de arc.

Când ajunseră la fierărie, văzură că era un umbrar deschis spre drumurile către miazănoapte și apus și închis cu scânduri din lemn spre miazăzi și răsărit. În mijloc strălucea o forjă încinsă, înconjurată de câteva mese de lucru și o nicovală pe care o pereche de clești strângea o bară grea din fier, ce fusese ciocănită la un capăt pentru a fi subțiată. Se părea că fierarul lucra atunci când sosiseră danezii, după care plecase în grabă.

Elwyn mai încuviință o dată din cap către Geirmund, după care el și oamenii săi porniră pe strada către berărie.

Vetr se sprijini de un stâlp al umbrarului.

— E un plan bun.

— Dacă nu cumva porcul saxon nu ne trădează lui Krok, spuse Rafn.

— Ar putea s-o facă. Geirmund privi ușa berăriei și strada din jur, atent la orice mișcări. Dar alegerea și soarta îi aparțin. Oricum ar fi, îl va aduce pe Krok la noi.

— Am putea să ne îndreptăm spre mlaștină acum, zise Steinólfur. Să terminăm cu asta.

Tânărul se întoarse către el.

— Du-te. Ia-i pe Skjalgi, Rafn și Vetr. Cercetează poteca spre mlaștină și veghează partea din spate a satului. Eu și Birna vom mai rămâne puțin aici.

Încruntătura lui Steinólfur arăta că nu era încântat de misiunea aceea, dar el și ceilalți trei părăsiră fierăria pe scurtătura către miazănoapte. Birna veni lângă Geirmund pentru a supraveghea berăria împreună cu el și, pentru o vreme, nu se întâmplă nimic.

— De ce așteptăm aici? întrebă ea în cele din urmă.

— Ca să-mi țin cuvântul dat saxonului.

— Chiar dacă saxonul nu și-l va ține pe-al său? Geirmund îi zâmbi.

— Ce spuneai despre onoare? Chiar și atunci când doar zeii o vor vedea?

Ea râse.

— Atunci să sperăm că Krok este pe atât de deștept pe cât crezi tu, și nu mai mult.

— A dat dovadă de viclenie în Lunden, îi aminti tânărul.

— Suficient pentru a te prinde pe nepregătite.

— Asta nu se va mai întâmpla niciodată.

— Într-o zi te vei lupta cu cineva mai viclean decât tine, spuse ea. Și poți fi sigur că acolo…

— Privește.

Ușa berăriei se deschise și o războinică cu păr castaniu ieși iute în stradă. Se uită în jur, își ațintи ochii asupra fierăriei și veni spre ei cu pas încet și egal.

— Nu poartă arme, comentă Birna.

— Și nici armură. Colțul gurii lui Geirmund se ridică într-un zâmbet ușor. Se presupune că-i fierar, nu uita.

— Se pare că Krok are ceva viclenie. Fata aproape că arată ca o saxonă.

Când războinica se apropie de ei, Geirmund încercă să-i imite aerul nepăsător și întrebă:

— Tu ești fierarul?

Femeia păși sub umbrar.

— Eu sunt.

— Adevărat? Birna se prefăcu c-o examinează atent din cap până-n picioare. Nu credeam că bărbații saxoni își lasă femeile să facă altceva decât să gătească, să se roage și să fete copilași saxoni.

— Nu știu asta, fiindcă eu sunt britană. Femeia își încrucișă brațele, ce păreau suficient de puternice pentru un fierar. Ia ziceți, aveți nevoie de meșteșugul meu?

— Da, răspunse Geirmund. Avem platoșe și arme ce trebuie reparate.

Femeia se uită în jurul umbrarului.

— Unde-s ceilalți?

— Ceilalți?

— Erați șase. Sau cel puțin așa mi-a spus Elwyn.

— Eu nu-mi țin războinicii în lesă.

Daneza șovăi, ca și cum ar fi încercat să hotărască ce să facă, apoi arătă din cap către berărie.

— Vino să bem ceva și să vorbim.

Se întoarse de parcă ar fi vrut să plece.

— Putem vorbi aici, zise tânărul. Se pare că oricum erai în toiul muncii.

— Ce vrei să spui?

El arătă cleștele și bara de fier rămasă pe nicovală.

— Nu vrem să te împiedicăm să continui, adăugă Birna.

— Ah, spuse daneza. Nu-i nicio problemă. Haideți, ați…

— Ce făceai? întrebă Birna.

Nici ea, nici Geirmund nu se clintiseră și urmă o clipă de tăcere. După aceea, femeia ridică din umeri.

— O toartă pentru un ceaun.

— Pare mult fier pentru o toartă de ceaun, comentă Birna.

Războinica nu răspunse, dar mâinile i se încleștară în pumni.

— Tu nu ești britană. Geirmund înclină capul spre un umăr. Ești destul de înaltă ca să fii daneză.

În apropiere, Birna își scoase toporul, iar cealaltă femeie duse în mod reflex mâna la brâu după o armă care nu era acolo. Privi în jos și, după ce se trădase în felul acela, abandonă minciuna și buzele i se răsfrânseră de furie către Geirmund.

Tânărul își trase seaxul.

— Spune-mi, ce-a făcut Krok…

Capul femeii tresări în lateral cu un bufnet surd, îndoit din gât de un topor aruncat, care-i retezase vârful urechii și i se înfipsese în țeastă. Cu ochii larg deschiși, daneza se nărui inertă la pământ, cu cizmele și degetele mâinilor zvâcnind. Birna se apropie de ea și-și smulse arma cu un trosnet de oase. Din craniul deschis al femeii căzură sânge și creier pe țărâna întunecată a fierăriei.

— Asta-i pentru Aslef, spuse Birna, ștergându-și lama toporului cu una dintre cârpele fierarului. Niciunul dintre ei nu va vedea Valhalla dacă voi avea un cuvânt de spus, iar acum sunt cu unul mai puțini. Ar trebui să…

— Geirmund!

Era vocea lui Steinólfur, care se auzi de undeva din răsăritul umbrarului.

— Ei vin! adăugă vârstnicul.

Ușa berăriei se deschise și războinici apărură pe stradă, răcnind. Geirmund și Birna schimbară priviri, apoi părăsiră fierăria în fugă, luând-o pe scurtătură. Trecură pe lângă câteva șoproane, auziră zgomote de lupte în fața lor, și ieșiră pe o pajiște mică și verde, mărginită la răsărit de o pădure încâlcită.

Doi danezi se zvârcoleau muribunzi la picioarele lui Vetr, a cărui suliță era roșie. Un al treilea căzu cu un strigăt sugrumat sub spada lui

Steinólfur, în timp ce alți dușmani se îndreptau spre ei dinspre miazănoapte și apus. Strigăte furioase răsunau prin toată așezarea.

— Să fugim! Steinólfur arătă o deschizătură în hățișuri. Poteca este pe-acolo! Rafn a plecat înainte în recunoaștere, cu Skjalgi.

O săgeată șuieră și lovi pământul lângă Vetr, care se roti și lovi altă săgeată din văzduh cu sulița sa, după care porni în fugă să se adăpostească printre copaci, urmat de Birna, Geirmund și după aceea de Steinólfur. Cei patru alergară pe potecă și, pe măsură ce se adânciră în pădure, solul din jurul lor lăsă loc smârcurilor, iar în curând plescăiră prin noroi acolo unde cărarea cobora sub apă.

În spatele lor, tânărul auzea zgomotele frenetice ale urmăririi, dar știa că poteca îngustă și mlaștina îi vor ține pe războinicii lui Krok în urmă și departe de flancurile lor, cel puțin pentru o vreme. Terenul de acolo îi amintea de mlaștinile din jurul Ancarigului, cu mocirle, gropi adânci cu apă și insulițe de păpuriș.

— Unde-i Rafn? strigă el, dar întrebarea sa primi răspuns o clipă mai târziu, când războinicul apăru ca prin farmec pe poteca din fața lor, mânuindu-și sabia Miklagard subțire.

— Sunteți toți aici? răcni el.

— Toți, spuse Vetr, în vreme ce Birna, Geirmund și imediat Steinólfur îi ajunseră din urmă.

— Sabia asta a ta poate să facă și altceva decât zgârieturi? întrebă războinicul vârstnic.

— Vei fi surprins, replică Rafn. Băiatul cu ochi de șoim a găsit o a doua cărare.

Apoi se întoarse și pătrunse într-un zid de iarbă și mărăcini, iar ceilalți îl urmară, forțând și trosnind printre trestii și papură, până ieșiră pe o potecă mult mai greu de văzut, făcută de copitele și de labele animalelor. Șerpuia înaintând în smârcuri, unde părea să dispară după mai puțin de o sută de stânjeni.

Skjalgi stătea acolo, așteptându-i.

— Nu știu cât de departe ajunge, spuse el.

— Deocamdată e suficient, încuviință Geirmund și deschise drumul, gândindu-se că cel puțin copacii le vor oferi o acoperire bună împotriva săgeților, dacă războinicii lui Krok aveau să le ia urma.

Merseră pe cărarea aceea, pătrunzând într-o regiune mlăștinoasă, unde sălciile și arinii creșteau mai apropiați între ei, iar văzduhul se simțea apăsător și nemișcat, cu miros greu de vegetație putrezită. Trecerea lor sperie păsări cu ciocuri și picioare lungi, care se înălțară către cer, și trimise broaștele în apă. De fiecare dată când se opreau pentru a prinde zvonul războinicilor lui Krok, sunetele acestora se auzeau tot mai slabe, până ce Geirmund fu sigur că scăpaseră, cel puțin pentru moment. Când poteca ajunse la o insuliță uscată, tânărul anunță un popas și se așeză pe trunchiul moale și mâncat de viermi al unui copac căzut, pentru a se gândi.

— Krok tocmai a pierdut patru oameni, zise el. Dacă Elwyn ne-a spuse adevărul, înseamnă că acum nu mai are decât vreo cincisprezece.

— Iar tu l-ai păcălit. Vetr încrucișă picioarele sub el, pe pământ, și începu s-o curețe și s-o ascută pe Dauðavindur. Acum nu se mai poate întoarce la Halfdan, dacă-i pasă de faima lui.

Geirmund fu de acord.

— În Lunden, a zis că va deveni jarl, dacă mă va ucide.

— O recompensă bogată, chicoti Rafn și scoase din raniță o bucată de carne uscată, pe care începu s-o molfăie. Poți fi sigur că ne va vâna cu o ură pe măsură.

— Tot sunt de două ori mai numeroși decât noi, aminti Steinólfur. Astăzi norocul a fost de partea noastră, dar s-ar putea să nu fie mereu așa.

— Dacă soarta mea este să mor, voi muri, spuse Geirmund. Dar nu va fi de mâna lui.

— Atunci să moară el de mâna ta, zise Birna. Sau de mâna mea. Ei toți trebuie să moară.

Tânărul știa că femeia spunea adevărul și că singurul sfârșit al urmăririi lor de către Krok avea să fie ori moartea danezului, ori a sa. Dar mai știa, de asemenea, că nu dispunea de suficienți războinici pentru o luptă deschisă și că va trebui să se bazeze pe viclenie pentru a-și învinge inamicul.

— Dacă am fi cunoscut mlaștina asta, spuse el, am fi putut lupta aici, dar așa ne va stânjeni la fel de mult ca pe Krok. Trebuie să căutăm alt câmp de bătălie, unde să controlăm terenul, iar până atunci să stăm departe de inamic.

Skjalgi se plesni peste obraz.

— Un loc fără mygg, sper.

Lunca mlăștinoasă degaja un aer rău, nesănătos, așa că Geirmund porunci să plece mai departe, însă abia după-amiază târziu ieșiră din ea și ajunseră pe un câmp de iarbă-neagră. De acolo, merseră prin locuri sălbatice, ocolind căile romane și drumeagurile saxone, iar în următoarele două zile rătăciră prin păduri cu tufișuri dese, ce trebuiau tăiate cu toporul și cu seaxul, străbătură alte lunci mlăștinoase și traversară pâraie reci.

La început găsiră destul de ușor apă de băut, dar hrana era mai greu de strâns. Birna zări câteva tufe de fructe de pădure sălbatice, acrișoare, și culeseră ciuperci despre care Rafn știa că puteau fi mâncate. Prinseră peștișori într-un pârâu, folosind o împletitură făcută de Vetr din ramuri de salcie, dar lațurile puse de Geirmund pentru iepuri și veverițe rămaseră goale. Apoi, chiar și apa de băut deveni rară, pe măsură ce traversau întinderi mari de iarbă-neagră, unde existau puține cursuri de apă și nimic de vânat.

Geirmund tremură în nopțile lungi, ghemuit împreună cu oamenii săi în jurul unor focuri mici și slabe, doar atunci când puteau aduna suficient combustibil uscat și știau că lumina lor nu va fi văzută.

În a treia zi, foamea tânărului deveni mai mult decât o simplă durere, încetinindu-i picioarele și gândurile. Simțea o slăbiciune pe care n-o putea alunga prin somn și odihnă, deși somnul și odihna erau tot ce-și dorea, dar în adâncul nopții își imagina că erau pândiți de vættr ale pământului din locurile acestea singuratice și urmăriți de un draugr al lui Aslef care căuta răzbunare pentru că-l lăsase să moară. Doar datoria față de Hel-hidei îl ținea în mișcare și se părea că datoria lor față de el îi împiedica să se plângă.

În a patra zi ajunseră din nou în ținut păduros și simțiră miros de fum de lemne arse, după care se împrăștiară și se furișară prin pădure pentru a descoperi sursa, indiferent dacă ar fi fost vorba despre o așezare sau o tabără. Geirmund privi grijuliu printre copaci, pășind cât putea de ușor, până ce oamenii lui ajunseră la o poiană largă, în mijlocul căreia se afla un templu saxon construit din piatră. Tânărului îi amintea de locul pe care-l văzuse la Medeshamstede, sau locul care putea să fi fost Medeshamstede dac-ar fi scăpat de incendierea și distrugerea de către danezi.

Templul din fața lui era lung de cel puțin treizeci de stânjeni și se ridica la cincisprezece stânjeni înălțime, cu acoperiș cu coamă și un turn rotund într-un capăt. Din latura de miazăzi se întindea un zid ce cuprindea câteva dependințe mari, în timp ce grajdurile și atelierele se aflau în afara zidului. Pe câmpurile și în grădinile înconjurătoare munceau bărbați în rase – genul de preoți pe care John îi numise călugări. Nu purtau arme, ci doar unelte pentru agricultură, iar pentru o vreme Geirmund îi urmări cu Hel-hideii din umbră.

— Dacă l-am putea atrage pe Krok aici, rosti Rafn, locul ăsta n-ar fi rău deloc.

— Dacă-l putem cuceri, spuse Steinólfur.

Birna râse.

— Fără doar și poate. Preoții sunt slabi.

— Da, încuviință Geirmund, mulți preoți sunt slabi, dar știu cel puțin unul care luptă și care a ucis danezi la Ashdown.

— În Mercia este pace, zise Skjalgi.

Băiatul vorbi atât de rar, încât toți se întoarseră să-l privească, inclusiv Geirmund și Steinólfur. Skjalgi le întâmpină surpriza cu siguranță calmă.

— Așa a spus saxonul Elwyn.

— Da, este pace. Steinólfur se uită la Geirmund cu un zâmbet ironic. Dar trebuie oare s-o păstrăm?

Geirmund căzu pe gânduri o clipă.

— Dacă încălcăm armistițiul, le dăm lui Ubba și Halfdan mai multe motive să ne urască, ceea ce ne-ar putea pune într-un pericol și mai mare.

— Atunci ce facem? întrebă Rafn. Mă îndoiesc că vom găsi un loc care să ne avantajeze mai mult în fața lui Krok decât locul dintre zidurile acelea.

Geirmund se uită din nou la călugări, amintindu-și tot ce învățase despre ei de la cei doi preoți pe care-i întâlnise de când venise în Anglia și căutând o modalitate de a le folosi templul fără a încălca pacea. Se gândi la prima lui întâlnire cu John, când preotul îi oferise pâine tare ca piatra pentru că așa poruncise zeul său; apoi, când se uită la fețele călugărilor, zări ceva care-l făcu să zâmbească larg.

— Am un plan, spuse el.

20

La câțiva stânjeni de templul cu zid și de clădirile sale se afla un cuptor mare, având partea de sus de forma unui bulb de ceapă. Căldura unduia aerul deasupra sa, așa că Geirmund își dădu seama că funcționează și salivă la gândul pâinii calde.

— Nu-nțeleg planul ăsta, spuse Steinólfur.

Războinicul vârstnic și ceilalți Hel-hidei îl priveau pe Geirmund care-și scotea armura și armele, încruntându-se la el nedumeriți și oarecum îngrijorați.

— Aveți încredere în mine, zise Geirmund. Nu putem să ne apropiem pur și simplu de ei. Am mai încercat asta și înainte, dar au prea multă frică și ură față de danezi. Există o singură cale pentru a obține ceea ce ne dorim și pentru a păstra pacea, însă ei trebuie să creadă că eu sunt cu adevărat la mare ananghie. Și trebuie să-mi jurați toți că veți rămâne ascunși, indiferent de ce-ați vedea, și că veți aștepta până vă voi chema eu.

Hel-hideii se priviră între ei cu îndoială, apoi se uitară la Steinólfur, care clătină din cap și strânse din umeri.

— Ne vom încrede în viclenia ta, rosti el.

Geirmund încuviință din cap, după care se strecură spre miazăzi, ocoli marginea luminișului și rămase în pădure, apropiindu-se cât mai mult de cuptor fără a fi văzut. Chiar și așa, cel puțin cincisprezece stânjeni de teren deschis se întindeau între el și pâinea care se cocea.

Tocmai atunci, dintr-o clădire din apropiere ieși un călugăr cu umeri lați, scuturându-și făina de pe rasă. Se duse la cuptor, îi deschise ușița și folosi o prăjină lungă de lemn pentru a scoate din el pâini negre. Trecându-le iute dintr-o mână în alta, deoarece frigeau, le duse la o bancă și le așeză acolo să se răcească.

Geirmund aşteptă până când călugărul voinic plecă şi ceilalţi preoţi din apropiere se întoarseră cu spatele. Apoi se repezi către pâinile fierbinţi, alergând printr-un câmp de napi, ale căror frunze verzi îi plesneau cizmele şi picioarele, gândindu-se că probabil arăta ca un prost în faţa Hel-hideilor ce-l priveau. Ajunse la pâini, luă câte una în fiecare mână şi, în clipa când se întoarse spre pădure, o prăjină îl izbi puternic în faţă.

Tânărul căzu pe spate cu un icnet sonor, cu ochii înlăcrimaţi şi nasul sângerând, ceea ce nu făcuse parte din plan. Brutarul era mai rapid decât se aşteptase şi simţi după aceea cum capătul prăjinii îl lovi puternic în piept, imobilizându-l la pământ. Lăsă pâinile să i se rostogolească din mâini.

— Cântăreşte-ţi cu atenţie cuvintele şi alegerile următoare, hoţule, rosti călugărul care stătea deasupra lui, sau îţi promit că le vei regreta.

Geirmund era convins că bărbatul putea să-şi respecte făgăduiala.

— Te rog, zise el, n-am mâncat nimic de câteva zile.

— Ar fi trebuit să-ncepi cu asta, în loc să-ncerci să furi.

Geirmund auzi şi zări alţi preoţi care se apropiau să vadă ce se întâmplase şi căută un chip cunoscut, în timp ce călugărul solid îşi apăsă capătul prăjinii în coastele sale. Tânărul înghiţi sângele ce-i curgea din nas în gât, sperând că nu se înşelase în privinţa celui pe care-l văzuse dintre copaci.

— Cine eşti? întrebă brutarul. Eşti danez?

— Mă numesc Geirmund, spuse el, după care zidul de călugări adunat în jurul său se despărţi pentru a-l lăsa pe unul dintre ei să treacă.

— Geirmund? întrebă noul venit. Nu cred… Frate Almund, ridică-l pe omul acesta. Trebuie să mă uit la el mai bine.

Brutarul şovăi doar o clipă.

— Da, părinte, rosti el şi îndepărtă capătul prăjinii de pe pieptul lui Geirmund.

Apoi se aplecă și, cu mâinile sale mari, îl trase în picioare cu ușurință. Celălalt călugăr făcu un pas mai aproape pentru a se uita la Geirmund, care clipea des. Tânărul își șterse sângele de sub nas cu dosul palmei și cu mâneca, privindu-l și el pe preot, mulțumit că-l recunoscuse, deși părea mai tânăr decât atunci când îl văzuse prima dată prin fereastra unui mormânt din lemn.

— Torthred? întrebă el.

Folosirea acelui nume stârni un murmur printre călugări și toți se întoarseră spre preot, care zâmbi larg.

— Mi-a fost sete, iar tu mi-ai dat să beau, zise el.

— Mă bucur mult să te văd. Geirmund se uită în jur. Dar mă surprinde să te găsesc aici.

— Sunt aici pentru că danezii din Ancarig au pornit la drum brusc și foarte furioși. La scurt timp după plecarea ta, aș putea să adaug. Cred că a fost ceva care i-a făcut să mă uite în chilia mea. Dar mă aflu aici și din cauza a ceva ce mi-ai spus.

— Cu adevărat?

— Da, și am decis că ai avut dreptate. Dumnezeu n-a vrut ca eu să rămân, să flămânzesc și să mor singur.

— Hoțul ăsta a-ncercat să fure pâine, părinte.

Brutarul încă își strângea prăjina ca pe o armă.

— Presupun că-i este foame, spuse Torthred. Chiar dacă n-ar fi datoria noastră creștină să-i hrănim pe cei flămânzi, i-aș datora acestui om bunătatea pe care mi-a dovedit-o cândva. Și aș vrea, de asemenea, să le reamintesc tuturor fraților mei că în Mercia este pace cu danezii. Acum, te rog să-i dai o pâine, frate Almund.

Călugărul voinic se destinse și plecă fruntea. Se lăsă în jos ca să ridice una dintre pâinile ce se rostogoliseră din mâinile lui Geirmund, o șterse de praf și i-o dădu. Tânărul o acceptă, dar, deși era flămând, se abținu să rupă din ea.

— Încă mă-ndoiesc de norocul meu de a te vedea aici, rosti el.

— Pentru mine nu-i așa surprinzător, zise Torthred. Eu n-am călătorit prea departe. Ne aflăm la numai douăsprezece leghe de Ancarig. Mănăstirea asta se găsește pe un domeniu ce aparține abației din Medeshamstede, iar eu sunt acum abatele ei. Dar poate că tu ai călătorit mai departe de când te-am văzut ultima oară. Așa e?

— Da, mult mai departe, încuviință Geirmund, deși se pare că m-am întors acolo unde mi-am început călătoria prin Anglia.

— Poate că mâna lui Dumnezeu te-a călăuzit până aici.

— Soarta singură m-a adus, replică tânărul.

Torthred zâmbi.

— Pari foarte obosit. Vrei să te odihnești puțin?

Geirmund aprobă din cap.

— M-aș odihni, da.

— Avem o căsuță pentru oaspeți și călători, pe care o poți folosi.

— Pot să te plătesc, spuse Geirmund. Am argint… Torthred ridică mâna.

— Nu cerem argint. Apoi coborî vocea și vorbi din colțul gurii. Și asta nu pentru că mă tem de modul în care l-ai fi obținut. Urmează-mă.

Îl conduse după aceea către apus, de-a lungul zidului, și printr-o poartă deschisă, urmați de câțiva călugări curioși. Intrară într-o curte aflată dincolo de templu, unde găini cotcodăceau și ciuguleau pământul la umbra clădirii. Două uși ofereau ieșiri: una spre templu, iar cealaltă spre restul acareturilor mănăstirii. În mijlocul curții se găsea o fântână din piatră, iar de templu se sprijinea o căsuță cu puțin mai mare decât mormântul din lemn al lui Torthred.

— Doar n-ai de gând să mă-nchizi acolo? întrebă Geirmund.

Preotul zâmbi.

— Chiar dac-ai fi botezat creștin, nu cred c-ai avea ce căuta într-o chilie.

— Unde duce? arătă tânărul din cap către ușa de la miazănoapte.

— Spre dormitorul și refectoriul nostru, spuse preotul. Noi dormim și mâncăm separat de lume. Te-aș ruga să rămâi de partea asta a ușii, dar în rest poți veni și pleca după voie.

— Mulțumesc, zise Geirmund, însă trebuie să-ți spun că nu sunt singur.

Torthred făcu o pauză.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Am cinci danezi cu mine. Așteaptă în pădure.

— Ce așteaptă?

— Permisiunea voastră de a mi se alătura aici. Ei îmi sunt juruiți, iar eu le-am jurat credință la rându-mi. Sunt războinici de onoare și nu vă vor face niciun rău.

În afară de o oarecare surpriză inițială, chipul lui Torthred nu trădă nici un alt sentiment sau gând. Pur și simplu îl privi pe Geirmund câteva clipe.

— Eu ți-aș da îngăduiala, dar mai întâi trebuie să vorbesc cu frații mei despre asta. S-ar putea ca ei să vă ceară să…

— Nu ne vom boteza creștini, spuse Geirmund. Torthred zâmbi.

— Nu vă vom cere așa ceva. Vrei să aștepți aici?

— O voi face.

Preotul încuviință din cap și ieși din curte prin ușa din colț, urmat de călugări, iar Geirmund se duse la colibă și băgă capul înăuntru. Exista o singură odaie, în care se afla un pat din lemn ca o cutie, lung și îngust, umplut cu paie și acoperit cu pături de lână și blănuri. În colibă mai erau o masă mică și un scăunel, iar deasupra patului atârna o cruce care-i amintea de sala în care petrecuseră o noapte el și John.

Tânărul hotărî să se odihnească în timp ce-l aștepta pe preot, așa că se întinse în pat, pe spate, cu mâinile la ceafă. Privi acoperișul jos din paie și-

și spuse că soarta îl călăuzise cu siguranță spre locul acesta, întrucât urmările numeroaselor lui alegeri făcute la Ancarig nu numai că-l îndepărtaseră de Lunden, dar îl și aduseseră într-un loc ce-i putea fi adăpost.

Torthred se întoarse la scurt timp după aceea, părând mulțumit.

— Tu și războinicii tăi puteți rămâne, zise el. Mâncarea și obiceiurile noastre sunt modeste, dar le vom împărți cu voi, dacă veți participa la muncile câmpului și la apărarea acestei mănăstiri.

— La apărarea ei? Geirmund știa foarte bine de ce alesese locul acela, dar îl surprinse să-l audă pe Torthred vorbind în termeni asemănători. În Mercia nu-i pace?

— Pace a fost, de asemenea, în Medeshamstede și Ancarig. Amândoi știm că sunt unii care n-o respectă.

— Eu m-am luptat cu danezi din aceia și mi-am făcut dușmani din ei. Dacă vor veni aici, mă voi lupta din nou.

— Să sperăm că nu va fi nevoie.

Tânărul acceptă condițiile abatelui, apoi se duse să vorbească cu Hel-hideii, care aveau mari rețineri în ceea ce privea traiul alături de preoți, deși Geirmund jură că nu vor trebui să fie botezați.

— Ei sunt slabi, spuse Rafn. Eu n-am niciun respect pentru călugări. Sunt ca niște… ca niște…

— Ca niște pui de pasăre care nu zboară, cu capetele lor pleșuve, încheie Vetr în locul lui. Sau, mai rău, ca niște păsări care n-au învățat niciodată să zboare ori să vâneze, și care au ales să rămână în cuib.

— Călugării contează prea puțin, zise Geirmund. Am convenit că nu vom găsi un loc mai bun decât acesta pentru a ne opune lui Krok. De asemenea, am convenit să menținem pacea cu Burgred. Asta este singurul fel în care le putem face pe ambele.

— Are dreptate, spuse Birna. Nu-mi place, dar Hel-hide are dreptate.

— Sunt de acord, rosti Steinólfur, deși tonul său sugera altceva, iar după aceea Rafn și Vetr renunțară la reticența lor.

În mănăstire, Hel-hideii transformară curtea din jurul colibei într-o mică tabără, dar numai pentru bărbați. După ce Torthred își dăduse seama că Geirmund avea o femeie în ceata sa, insistase ca Birna să stea singură în colibă. Abatele fusese atât de șocat și de îngrozit la vederea războinicei, încât Geirmund se gândi c-ar fi fost posibil ca preoții să-i fi refuzat pe danezi dac-ar fi știut de ea. Se părea că trăiau după o lege potrivit căreia vedeau rareori femei și nu le vorbeau aproape niciodată. Doar Torthred avea libertatea aceea, în calitate de abate. Birna nu păru deranjată, ba chiar afirmă că se simțea recunoscătoare că nu va trebui să vorbească cu călugării, iar Geirmund bănuia că era mulțumită să aibă coliba și patul numai pentru ea.

Cât despre el, dormi destul de bine pe pământ, totuși se trezi confuz după miezul acelei prime nopți și avu nevoie de câteva clipe să-și amintească unde se afla. În apropiere, bărbați cântau împreună ca un singur glas într-un grai pe care nu-l cunoștea, iar vocile lor triste suiau și coborau ca valurile nesfârșite ale mării. Tânărul se ridică în capul oaselor, își frecă ochii cu podul palmei și-l descoperi pe Skjalgi treaz în apropiere, cu albul ochilor arătându-se în întuneric.

— E un fel de galdur creștină? întrebă băiatul.

— Nu știu.

Geirmund privi către templu și văzu o lumină caldă, ce pâlpâia slab prin geamurile fumurii ale ferestrelor sale. Incantațiile păreau că răzbat din interior.

— Poate că da, adăugă el.

— Nu sună rău, murmură Rafn, aparent treaz, dar fără să se fi ridicat de pe sol.

Tânărul era de acord. Cântecele chiar îl linișteau cumva, așa că poate că era un farmec vindecător al călugărilor. El și ceilalți care fuseseră treziți, de asemenea, le ascultară o vreme, până ce incantația se opri și lumina din ferestre se stinse. Câteva clipe mai târziu, ușa templului se deschise.

Torthred ieși primul. Purta un felinar și era urmat de ceilalți călugări într-un șir tăcut, cu glugile adânci ale mantalelor ascunzându-le fețele. Când îl observă pe Geirmund treaz, abatele se apropie și se lăsă pe vine lângă el, pe când călugării continuau prin curte spre ușa de miazănoapte prin răsărit.

— Sunteți toți bine? întrebă el.

Ținea felinarul ridicat, iar fața și obrazul îi străluceau pe partea dinspre flacără.

Geirmund înghiți un nod mare, simțindu-și gura uscată.

— Suntem bine, mulțumesc.

— Ce este galdur aceea pe care ați cântat-o? șopti Skjalgi.

Torthred întoarse felinarul către băiat, aruncând umbre ce dansau.

— Galdur a noastră?

— Vraja voastră, spuse Geirmund.

— Ah, te referi la rugăciunile noastre?

Tânărul încuviință din cap.

— Pentru ce vă rugați? Asta-i o oră rea din noapte.

— Poate tocmai de aceea ne rugăm la ora asta. Torthred se ridică în picioare. Cerem mila lui Dumnezeu. Voi ce le cereți zeilor voștri?

— Recolte și cămări pline, spuse Geirmund. Mări liniștite. Dar mai ales cerem putere și glorie în luptă.

— Mulți războinici creștini se roagă pentru aceleași lucruri, zise preotul.

— Atunci poate că într-o zi vom vedea care-s mai puternici, spuse Rafn. Zeii noștri sau ai voștri?

— Poate, spuse Torthred, dar există multe feluri de putere.

Apoi le ură noapte bună și părăsi curtea.

* * *

În zilele următoare, Geirmund află despre călugării de la mănăstire că veniseră din multe locuri, adesea în tinerețe sau chiar în copilărie. Majoritatea erau mercieni, dar unii erau din Wessex și Northumbria, iar un călugăr numit fratele Morcant se născuse în Wealas. Aveau în comun zeul și rugăciunile lor, deși se părea, de asemenea, că majoritatea erau mezinii unor ealdormeni cu mulți copii și știau de mult că nu vor moșteni nimic de la părinții lor. Familiile lor îi încredințaseră mănăstirii și vieții monahale, prevenind astfel conflictele și obținând în același timp favoarea zeului lor creștin.

Geirmund știa ce înseamnă să fii mezin și, dacă Rogaland ar fi fost un regat creștin, poate că el însuși ar fi devenit călugăr. Gândul acela îl făcea să accepte mai ușor termenii înțelegerii pe care o convenise cu Torthred, în timp ce lucra împreună cu danezii săi alături de călugări pe ogoarele lor și-i ajutau să construiască în jurul mănăstirii un gard exterior din lemn, pentru a proteja nu numai templul, ci și țarcurile pentru animale și grădinile cu legume.

În schimb, călugării le asigurau multă mâncare bună. Mâncau puțină carne, dar aveau ouă și brânză din belșug, iar fratele Almund cocea o pâine minunată. Un alt preot, fratele Drefan, prepara o bere tare pe care o aromatiza cu miere și coada-șoricelului, pe care Geirmund începu s-o aprecieze și, tot așa cum Lunden transformase zilele în săptămâni și luni prin tot ceea ce-i oferise pentru a-i încânta simțurile, mănăstirea făcu la fel prin muncile grele și simple, de care tânărul se simțea mândru.

Rafn și Vetr plecau zilnic în cercetare; ajunseră departe, dar nu găsiră nicio urmă a lui Krok; în

câteva rânduri urmăriră hoți ce vânau în pădurile mănăstirii, iar vestea prezenței războinicilor acolo păru în curând să sperie majoritatea braconierilor.

Geirmund se simțea derutat de faptul că mănăstirea și călugării săi dețineau pământuri ca jarlii sau ealdormenii.

— În țara mea, îi spuse el într-o zi abatelui, clarvăzătorii nu conduc ca jarli sau ca regi. N-am cunoscut niciodată un clarvăzător care măcar să-și dorească pământ sau avere.

Se plimbau amândoi prin livada de meri a mănăstirii, unde abatele examina cum se coceau fructele, ce aveau să fie gata de cules abia peste câteva săptămâni.

— Noi nu dorim nimic din toate astea pentru gloria noastră deșartă, răspunse Torthred. Suntem doar administratorii averilor mănăstirii, nu conducătorii ei. Se opri și deschise larg brațele. Fiecare măr din fiecare copac este o expresie a iubirii noastre pentru Dumnezeu și a iubirii Lui pentru noi. Noi clădim împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

— De ce are nevoie zeul vostru de pământuri sau de un regat în Midgard? Nu are propriile pământuri? Propria Curte?

— N-nu. Torthred se încruntă și clătină din cap. Dumnezeu este în ceruri.

— Ca în Valhalla?

Abatele chicoti.

— Din ceea ce știu eu despre Valhalla, cele două sunt foarte diferite. Dacă tu cauți Valhalla, cred c-ai fi foarte dezamăgit în rai.

Geirmund clătină din cap.

— Nu-l înțeleg pe zeul tău.

Torthred îl privi pe tânăr cu un zâmbet brusc.

— Vino cu mine.

— Unde mergem?

— O să vezi. Îl conduse înapoi în curtea unde Hel-hideii leneveau, dar se îndreptă spre templu. N-ai cerut niciodată să intri în capela noastră.

— Este adesea încuiată, spuse Geirmund, și am presupus că nu vrei ca niște păgâni precum suntem noi să intre acolo.

— Îți mulțumesc pentru respectul dovedit, spuse Torthred, însă acum te invit înăuntru, dacă vrei s-o vezi.

Încă de când ajunsese acolo, tânărul fusese curios de clădirea în care se rugau călugării, totuși nu într-atât încât să se strecoare înăuntru și să riște să-și jignească gazdele.

— Foarte bine, spuse el, voi intra.

Abatele încuviință din cap. După ce ajunseră la ușă, o descuie cu o cheie pe care o purta la brâu. Apoi intrară.

Templul răsuna sub pașii lor și mirosea a piatră umedă și a ceară de albine. Lumina care își găsea drumul înăuntru trecea prin geamuri din sticlă colorată care o îndulceau, învăluind sala într-o strălucire caldă și slabă, ce ascundea vederii căpriorii de deasupra. În capătul îndepărtat al templului, sub o fereastră mare, se afla un altar, în care imaginea unui bărbat fusese formată prin îmbinarea multor bucăți neregulate de sticlă colorată. Pe altar exista o cruce înaltă, făcută din argint sau poate doar poleită, ornamentată cu sculpturi și încrustată cu nestemate.

— Dacă toate templele creștine au asemenea bogății, rosti Geirmund, și cuvintele lui reverberară din zidurile de piatră, atunci înțeleg de ce le jefuiesc danezii.

— Argintul și aurul au menirea de a ne aminti de bogățiile spirituale ce vin de la Dumnezeu.

Șiruri de bănci din lemn se întindeau pe toată lungimea sălii și flancau altarul. Geirmund își imagină toți călugării din mănăstire cântându-și rugăciunile la unison în locul acesta, cu geamuri colorate și ziduri impunătoare de fortăreață, și recunoscu că simțea putere aici. Indiferent dacă abatele o numea sau nu galdur, magia creștină din templu nu părea diferită de magia clarvăzătorilor

făcută într-un cerc de pietre, cu excepția numelui zeului și a lucrurilor pentru care te rugai.

— Suntem binecuvântați să avem aici și o relicvă sacră, spuse abatele. Un os din gâtul Sfântului Bonifaciu. Mă gândesc adesea la multele rugăciuni și predici care au trecut prin osul acesta, în timp ce sfântul le dădea glas.

— De aceea îl cinstiți voi? Pentru că le dădea glas?

— Învățătura lui a adus multe suflete la Cristos. Torthred se aplecă spre tânăr. Chiar a tăiat un stejar al lui Thór pe care păgânii îl venerau.

Geirmund clătină din cap.

— Este o prostie să riști mânia lui Thór. Ce s-a întâmplat cu Bonifaciu după aceea?

— A fost ucis pentru credința sa. Torthred părea să simtă o mândrie sfidătoare în rostirea acelor cuvinte. Ucigașii lui voiau aur, dar în cuferele lui n-au găsit decât cărți sfinte.

— Cărți?

— Sfintele scripturi, care sunt infinit mai prețioase decât aurul.

— Poate pentru cei care le pot citi. Danezii vă vor lua aurul și vă vor arde cărțile.

Abatele suspină, cu ochii plecați. Părea dezamăgit, ca și cum ar fi sperat că vederea templului său îl va determina pe Geirmund să devină creștin chiar în clipa aceea. Dar apoi ridică din nou privirea, brusc.

— Îngăduie-mi să-ți mai arăt ceva, dacă ești de acord.

Tânărul strânse din umeri.

— N-am nimic împotrivă.

Ieșiră din templu, iar Torthred încuie ușa în urma lor și se îndreptară spre ușa de miazănoapte prin răsărit de pe latura opusă a curții. Păși prin ea și intrară în partea mănăstirii pe care Geirmund n-o văzuse niciodată, unde o alee acoperită înconjura altă curte, mai mare, plină cu flori și tufișuri. La vederea tânărului, câțiva călugări se

opriră din muncile lor, dar le reluară când văzură că era însoțit de abate. Torthred numi locul acela „claustru” și-l conduse pe Geirmund în lungul uneia dintre laturile sale, până ajunseră la altă ușă.

— Munca din interiorul acestei odăi este costisitoare și delicată, rosti el. Necesită mâini și ochi iscusiți, și te rog să nu tulburi această lucrare.

Geirmund încuviință din cap și curiozitatea îi spori.

— Îți voi respecta dorința.

Torthred deschise ușa și tânărul văzu în interior patru călugări așezați în fața unor mese ușor înclinate. Murmurul vocilor lor umplea încăperea ca zumzetul unui stup de albine, dar lui Geirmund îi era greu să-l audă doar pe unul singur și părea că toți vorbeau în graiuri diferite. Erau aplecați asupra unor cărți și pagini din pergament, citind, scriind și pictând cu vopsele viu colorate, ba chiar și cu aur. Imaginile pe care le zugrăveau pe pergamente păreau foarte delicate, așa cum spusese abatele, și reprezentau bărbați, femei, copii, animale și modele atât de împletite, încât ochiul nu le putea dezlega. Niciunul dintre călugări nu ridică privirea de la munca sa, atât de concentrați erau asupra ei, iar vocile lor bâzâiau neîntrerupt.

Torthred îl atinse pe Geirmund pe umăr și-i făcu semn cu capul spre ușă, iar după ce ieșiră, revenind în claustru, abatele închise ușa în urma lor.

— Acesta este scriptoriul mănăstirii, spuse el. Aici citim și copiem texte sacre, pentru noi și pentru alții.

— Ce vorbeau ei? întrebă Geirmund.

— Vorbeau cu îngerii, cu apostolii și cu sfinții.

Tânărul se uită iar la ușă.

— N-am mai văzut pe nimeni…

— Ei vorbesc prin textul de pe pagină, zise abatele. Când citim cuvintele Sfântului Augustin sau ale Sfântului Pavel, vocile lor trec prin noi și trăiesc din nou.

— Cărțile tale conțin voci?

— Toate cărțile conțin voci.

— Chiar și vocile morților?

Torthred zâmbi și încuviință din cap.

— Vrei să te învăț?

— Să citesc?

— Da.

Geirmund se uită iarăși la ușa scriptoriului și se gândi la capacitatea lui John de a citi pentru Sidroc. O asemenea deprindere putea fi utilă.

— Da, dacă ești dispus s-o faci, rosti el.

Răspunsul acela păru să-l mulțumească pe abate și, în următoarele săptămâni, stătură zi de zi în curte după cină, așezați pe scaune, sub privirile amuzate ale celorlalți danezi. La început, Torthred și Geirmund folosiră bețe pentru a trasa semnele în țărâna de sub tălpile lor, dar după o lună, abatele îi aduse tânărului bucăți de pergament vechi și uzat. Torthred îl lăudă pentru iuțeala cu care învățase, prin comparație cu alții cărora le predase meșteșugul scrierii și citirii, dar pentru Geirmund învățarea nu reprezenta un concurs. El voia să știe să citească și să scrie pentru sine, fiindcă găsea putere în abilitatea aceea.

În timpul uneia dintre lecțiile lor de seară, la porțile mănăstirii sosi un preot. Era grav rănit, cu coaste și dinți rupți, totuși străbătuse patruzeci de leghe ca să aducă un mesaj din așezarea Tamworth.

Se părea că danezii reveniseră în Mercia, iar pacea luase sfârșit.

21

Torthred se întoarse în curte la ceva timp după ce călugării îl duseră pe mesagerul rănit în lumea lor, dincolo de ușa de miazănoapte prin răsărit. Abatele părea foarte tulburat în timp ce povestea că danezii îl alungaseră pe regele Burgred din Mercia. Deoarece nu avusese argint pe care să-l plătească pentru pace, toporul căzuse în cele din urmă. Ivor și Ubba atacaseră Tamworth, iar după aceea Halfdan și Guthrum își instalaseră și ei tabăra într-un loc numit Hreopandune, către miazănoapte prin apus.

— Burgred a fugit? întrebă Geirmund. După ce m-am luptat cu Æthelred și Ælfred, ajunsesem să cred că regii saxoni au mai mult curaj și onoare decât atât.

— Unii au, răspunse Torthred, dar nu toți.

Tânărul clătină din cap.

— Dacă danezii sunt în Mercia, tu și călugării tăi nu mai sunteți în siguranță aici. Gardul pe care l-am construit împreună va rezista raidului unei cete, dar nu și celui al unei oștiri.

— Da, spuse Torthred. Ochii și mintea păreau să-i fie altundeva, distrași. Da, sunt sigur că ai dreptate.

Geirmund îl privi o clipă.

— Te frământă ceva.

Abatele îl privi, apoi coborî ochii și își lipi mâinile una de alta sub bărbie, ca în rugăciunea creștină, cu vârfurile degetelor atingându-i buzele.

— La Ancarig, spuse el, am avut cu mine un frate. Tancred se numea. Danezii l-au ucis.

Geirmund își aminti atunci că John menționase numele acela.

— Pierderea unui frate este grea.

— Am avut și o soră acolo, continuă Torthred. Tova. Dar ea a reușit să se ascundă în mlaștini până au plecat danezii.

Geirmund îi văzuse chipul printre trestii și crezuse că era o vættr a râului.

— Unde-i acum?

Torthred închise ochii.

— Era la Tamworth în timpul atacului. Tocmai am aflat că fugise de acolo ca să vină încoace.

— Când a fost asta? întrebă Birna.

Ceilalți din curte ascultau, dar abatele se ridică brusc în picioare și-i privi pe rând, de parcă ar fi uitat de existența lor.

— Acum câteva zile, răspunse el, apoi făcu semn cu capul spre ușa din colț. A plecat din Tamworth chiar înaintea preotului care tocmai a sosit și ar fi trebuit să fi ajuns până acum. Mă tem să nu i se fi întâmplat ceva rău.

Geirmund se uită la Rafn și Vetr. Ambii încuviințară din capete fără să fie nevoie să-i audă ordinul cu voce tare și-și luară armele. Tânărul se întoarse către Torthred.

— Războinicii mei se vor duce s-o caute. Dacă poate fi găsită, o vor găsi.

Preotul își ridică privirea.

— Mărturisesc că sperasem să aud asta, dar am șovăit s-o cer.

— De ce?

— Tu… tu ești păgân. Și m-am temut… pentru că acum pacea a fost ruptă…

Geirmund își puse mâna pe umărul lui.

— Este adevărat că pacea a fost ruptă între regii noștri, dar asta nu ne face dușmani până când nu vom fi chemați să luptăm unul împotriva celuilalt.

Torthred suspină, scurt și aproape ca un chicot.

— Așa cum samariteanul l-a ajutat pe iudeu, tot așa păgânul îl ajută pe preot. Își trecu o palmă peste față, de parcă ar fi vrut să-și șteargă gândurile și îngrijorarea. Vă sunt recunoscător.

— Suntem gata, anunță Rafn și, la un alt semn tăcut din cap din partea lui Geirmund, părăsi mănăstirea împreună cu Vetr.

Torthred privi o vreme poarta din gard prin care plecaseră cei doi, strângând în pumn crucea de la gât, neputincios. Lui Geirmund îi era milă de el, căci, așa cum spusese Vetr despre preoți cu câteva luni înainte, abatele nu învățase niciodată să zboare și să vâneze, așa că nu putea face nimic pentru a-și proteja familia. Dar tânărul știa, de asemenea, că Torthred nu era un laș și că zeul pe care-l venera îl făcea slab.

— Du-te și odihnește-te, îi spuse. În seara asta nu mai poți face nimic.

— Pot să mă rog, zise Torthred, cu ochii ficși, fără să clipească.

— Atunci fă-o, încuviință Geirmund, deși nu credea că i-ar fi făcut prea mult bine.

Restul nopții trecu agitat și apăsător, iar Rafn și Vetr nu se întoarseră decât după mijlocul dimineții. Nu o aduseră pe sora lui Torthred, dar o găsiseră și, găsind-o, îi descoperiseră pe Krok și pe războinicii săi.

— Este prizoniera lor, spuse Rafn și Torthred păli la față, însă danezul adăugă că fata părea nevătămată.

— Se pare că se îndreaptă încoace, zise Vetr. Cred că ei știu cine este și vor să ceară răscumpărare pentru ea. De aceea o țin în siguranță.

— Dar de ce se complică așa? întrebă Steinólfur. De ce nu cuceresc pur și simplu mănăstirea?

— Le lipsesc oameni ca s-o facă, răspunse Vetr. Noi am numărat doar treisprezece.

— Asta înseamnă că au mai murit doi. Birna zâmbi. Și încă nu s-au întors la Halfdan. Krok trebuie să aibă mare nevoie de prăzi, pentru a-și recompensa oamenii și a-și mulțumi regele.

Geirmund era de acord cu ea.

— Ați fost văzuți?

Rafn pufni.

— Nu, spuse Vetr.

Lângă ei, Torthred se plimba prin curte, frângându-și mâinile agitat.

— Dacă vor argint, pot să le dau. Eu n-o să…

— Stai liniștit, zise Geirmund. S-ar putea să existe o modalitate de a-ți păstra argintul și de a-ți salva și sora.

— Cum? întrebă preotul.

— Are un plan, spuse Steinólfur, uitându-se la tânăr. Nu-i așa?

Geirmund avea într-adevăr un plan. Ar fi însemnat să părăsească mănăstirea, dar nu i se părea un preț mare, fiindcă nu mai puteau rămâne mult aici, deoarece regii danezi se găseau aproape și aveau cu siguranță s-o incendieze.

— Tu și călugării tăi sunteți dispuși să abandonați locul ăsta? îl întrebă el pe abate.

— Eu… Torthred clipi și clătină din cap. Să ne părăsim mănăstirea?

— Da.

— Dar…

— Mercia este acum Daneland, spuse Geirmund. Dacă rămâi aici, vei muri. Călugării tăi vor muri, iar moartea lor nu va fi ușoară. Poți să renunți la argintul vostru, dacă dorești, însă după ce va pleca ceata lui Krok, la porțile voastre va sosi o oaste.

Abatele tăcu.

— Cât timp? îl întrebă Geirmund pe Rafn.

— Dacă vin încoace, așa cum credem noi, vor ajunge mâine.

Tânărul se întoarse spre preot.

— Știu că va trebui să discuți cu călugării tăi, dar ai la dispoziție timp doar până la răsăritul soarelui pentru a hotărî.

Torthred încuviință din cap și ieși încet din curte, cu umerii gârboviți, cu capul atât de plecat, încât bărbia aproape că-i atingea pieptul.

— Să nu te miri dacă vor alege să rămână, spuse Steinólfur, după plecarea lui. Sunt niște proști – toți.

— Poate, zise Geirmund.

Spera că, întrucât Torthred decisese odată să-și părăsească mormântul din lemn, va decide în același fel să părăsească mănăstirea. Abatele nu se întoarse prea curând cu un răspuns și, până la urmă, Geirmund și războinicii săi renunțară să mai aștepte și se culcară, dar nu după mult timp fură treziți de incantațiile călugărilor în noaptea adâncă. Tânărul stătu lângă ușa templului până terminară rugăciunile, apoi păși în fața abatelui imediat ce acesta ieși.

— Ați hotărât? întrebă el.

Torthred clipi.

— Da. Făcu o pauză și se uită peste umăr la călugări. Vom părăsi mănăstirea.

— Bine. Geirmund fu surprins de ușurarea pe care o simți la auzul acelor cuvinte. Unde veți merge?

— Sunt prieten cu abatele din Cerne, în Wessex. Mulți dintre noi vor merge acolo.

— Mă bucur s-aud asta.

Geirmund se retrase din calea lui Torthred, astfel încât călugării să se poată întoarce în paturile lor, după care reveni la oamenii săi.

La prânz, Krok apăru în sfârșit la gardul exterior al mănăstirii, așa cum socotiseră Rafn și Vetr, dar nu sosi cu toată ceata sa. Geirmund privi printr-o crăpătură dintre stâlpii din lemn și-l văzu pe danez stând în fața porții de apus alături de doi bărbați, care o țineau între ei pe sora lui Torthred. Geirmund o recunoscu cu greu din imaginea pe care o surprinsese în luncile mlăștinoase. Părea să aibă vârsta lui Skjalgi și, deși legată și cu căluș în gură, părea nevătămată, în afară de murdăria ce-i acoperea rochia, ceea ce trebuie să-l fi liniștit pe abate. Acesta suise în vârful gardului din pari ascuțiți, iar Geirmund și Hel-hideii ascultau de jos, departe de ochii lui Krok. Tânărul îl învățase pe Torthred ce trebuia să spună și cum să vorbească,

totuși nu era sigur dacă preotul putea rosti cuvintele acelea pe tonul potrivit.

— Ce vrei, păgânule? întrebă Torthred.

— Numele meu este Krok, răspunse danezul. Tu conduci locul ăsta?

— Da, eu sunt abatele.

Krok o arătă pe Tova.

— Mi s-a spus c-o cunoști pe fata asta.

Geirmund îl sfătuise pe preot să păstreze o poziție de mijloc între teamă și furie. Dacă ar fi arătat prea multă teamă pentru el sau pentru sora lui, atunci Krok ar fi putut decide să atace mănăstirea, considerând-o slabă, dar dacă ar fi arătat prea multă furie, ar fi putut stârni mânia danezului.

— Da, spuse abatele cu voce egală. Este sora mea.

— Atunci să păstrăm discuția noastră simplă. Vezi ce am eu și cred că știi ce vreau.

— Argint, zise Torthred. Voi, danezii, sunteți toți la fel. Krok râse.

— Cine nu vrea argint?

— Pentru eliberarea surorii mele, spuse Torthred, vă vom da argint.

— Perfect! Krok bătu din palme. Acum trebuie să ne punem de acord asupra unui preț.

— Ce preț cereți?

— Ce preț oferi?

— Noi nu suntem bogați. Torthred își frecă bărbia ca și cum ar fi socotit în minte. Vă putem da douăzeci de livre de argint.

Geirmund nu știa dacă mănăstirea avea atât argint, dar aceea era cantitatea despre care știa că-l va mulțumi pe Krok fără să-i tenteze și mai mult lăcomia.

— Douăzeci și cinci de livre, spuse danezul. Niciun gram mai puțin.

— Nu avem douăzeci și cinci…

Krok râse.

— Cred că dacă veți căuta cu grijă, veți descoperi că aveți.

Torthred făcu o pauză.

— De acord. Întoarceți-vă mâine în zori.

— Bine! spuse Krok. Mai trebuie să-ți spun ce se va întâmpla dacă nu-mi dai ce am cerut?

Abatele păli și Geirmund îl privi, îngrijorat de ceea ce ar putea spune, dar Torthred păru să-și regăsească puterea o clipă mai târziu.

— Mai trebuie să-ți spun ce vei primi de la mine, dacă sora mea va păți ceva?

Krok râse din nou.

— Pe mâine, abate.

Cu asta, discuția lor se încheie. Geirmund îl privi pe Torthred care se uita după oamenii lui Krok ce-i târâră sora înapoi în pădure, dar preotul își ținu gura și nu trădă nicio slăbiciune până când coborî de pe gard. Atunci începu să tremure, iar ochii îi lăcrimau de furie, durere și teamă.

— Nu-i vor face nimic, spuse Geirmund, încercând să-l calmeze. Este prea prețioasă pentru ei. Bravo, te-ai descurcat bine!

Torthred se îndoi din mijloc și răsuflă adânc de câteva ori, cu palmele sprijinite de genunchi, apoi se ridică în picioare.

— Și acum vin orele infernale ale așteptării noastre, rosti el.

În timp ce așteptau, începură pregătirile. Călugării se apucară să încarce cotigi cu tot ce urmau să ia cu ei în Wessex: cărți, cruci și relicve, câteva piese de mobilier și mâncare pentru ei și pentru animalele pe care intenționau să le aducă. Geirmund le ordonă Hel-hideilor să strângă, de asemenea, tot ce nu voiau să lase în urmă, după care îi ceru lui Torthred șase rase de călugări cu glugi adânci. Abatele păru oarecum îndoit în privința cererii, însă le aduse, după care Geirmund îi explică ce să-i spună lui Krok când avea să revină. În cele din urmă, fratele Almund aduse un

cufăr mare și gol din lemn, în care abatele turnă mai multe livre de monede de argint strălucitoare.

Zorii dimineții următoare îi găsiră tot la poarta de apus. Geirmund purta una dintre rasele de călugăr, la fel ca Rafn și Vetr. Fratele Almund insistase să li se alăture, și, bazându-se pe abilitatea cu care brutarul își mânuia prăjina, Geirmund nu se opusese.

Când Krok apăru, Torthred îi conduse pe adevăratul său călugăr și pe cei trei războinici îmbrăcați în rase prin poartă, care se închise în urma lor, lăsându-i pe Birna, Steinólfur și Skjalgi în spatele gardului. Fratele Almund ducea cufărul cu argint, pe care-l așeză pe pământ la câțiva stânjeni de inamic, pe când Geirmund își ținu fața ascunsă în umbra glugii sale; soarele ce abia suia pe cer se afla în spatele lor, așa cum plănuise.

— Unde-i conducătorul vostru? întrebă Torthred. Unde-i Krok?

Întrebările acelea îl făcură pe Geirmund să rişte să ridice capul și văzu că adevăratul lui dușman nu se întorsese, în fața lor stăteau patru danezi împreună cu sora abatelui; tânărul cercetă liziera de la marginea luminișului din spatele lor, căutând semne ale lui Krok și ale celor opt războinici rămași.

— Ne-a trimis pe noi în locul lui, spuse unul dintre danezi, un bărbat cu barba în furculiță. Aveți argintul?

— Este aici, arătă Torthred cufărul de pe pământ.

— Trebuie să-l vedem, zise bărbosul.

Torthred făcu semn din cap către fratele Almund, care ridică cufărul și-l duse câțiva pași, apoi îl așeză iar pe pământ. După ce-i deschise capacul, se îndepărtă încet, fără să-și ia ochii de la oamenii lui Krok, în timp ce Geirmund gândea frenetic ce să facă acum, când planul său dăduse greș. Trebuia să-l omoare pe Krok, și să-l omoare

iute, altfel toți ar fi fost în pericol mai mare decât înainte.

Bărbosul se apropie de cufăr, privi înăuntru, după aceea îl lovi cu piciorul, făcând monedele să zornăie.

— Ce-i aici?

— Cinci livre de argint.

— Ai fost de acord cu douăzeci și cinci…

— Așa este, dar n-am încredere în voi. Torthred duse o mână la piept. Bogăția asta îi aparține lui Dumnezeu, nu mie. Îți voi plăti cu argint pentru viața surorii mele, dar nu voi risca să le pierd pe ambele. Restul argintului se află dincolo de gard, în spatele meu. Ți-l voi da numai după ce ați eliberat prizoniera și ea va fi în siguranță.

Era clar că danezii nu se așteptaseră la așa ceva din partea preotului. Câteva clipe nu spuseră nimic, apoi unul dintre cei aflați lângă Tova scoase un cuțit și-i apăsă tăișul pe gâtul fetei. Abatele făcu un pas înainte, însă Geirmund întinse un braț și-l reținu.

— Întreabă-te ce valorează mai mult pentru tine. Bărbosul privi spre cufăr. Vom lua cu plăcere argintul ăsta și vom tăia gâtul fetei, dar am prefera să luăm cele douăzeci și cinci de livre pentru care am venit și s-o lăsăm pe ea cu tine.

Torthred deschise gura, dar părea să nu aibă cuvinte care s-o umple. Dacă ar fi venit Krok, ar fi fost deja mort, însă acum abatele șovăia. Geirmund trebuia să acționeze înainte ca totul să se ducă de râpă.

— Îți vom aduce argintul, danezule, spuse el, străduindu-se să vorbească la fel ca saxonii. Torthred îl privi și Geirmund încuviință scurt din cap, apoi se uită la Rafn și Vetr. Veniți, fraților.

Cei trei se îndreptară către poartă și începură să vorbească în șoaptă.

— Unde-i Krok? întrebă Rafn.

— Nu știu, răspunse Geirmund. Poate că privește totul din spatele copacilor.

— Dacă el nu moare, zise Vetr, planul ăsta se duce naibii.

— Va muri! șuieră Geirmund împotrivindu-se impulsului de a se uita înapoi la danezi. Dar ei vor muri primii.

Ajunseră la poartă, care se deschise în fața lor și dincolo de ea Geirmund văzu că Steinólfur adusese deja un al doilea cufăr mult mai mare decât primul.

— Când Krok nu și-a făcut apariția, m-am gândit că veți putea avea nevoie de el, spuse războinicul vârstnic. Pare greu, așa că cel puțin doi dintre voi vor ajunge mai aproape de ei.

— Bine. Geirmund își privi scurt grupul mic de Hel-hidei. Deocamdată o eliberăm pe Tova, după aceea ne ocupăm de ce va urma. Fiți pregătiți.

Toți aprobară din capete, iar tânărul prinse cufărul dintr-o parte, iar Rafn din partea opusă. Ieșiră apoi pe poartă, urmați de Vetr, și se îndreptară spre bărbos și oamenii lui. Când trecură pe lângă Torthred și fratele Almund, Geirmund șopti:

— Du-ți sora în spatele gardului imediat cum o eliberăm.

Continuară să meargă și bărbosul zâmbi la apropierea lor, dar expresia i se transformă în derută când trecură pe lângă el, către Tova.

— Stați, spuse danezul.

Îl mai ignorară câțiva pași, până când răcni la ei:

— Opriți-vă, șobolani mâncați de purici!

Se opriră, însă acum inamicii se aflau în raza de acțiune a armelor lor, iar Rafn era cel mai aproape de Tova. Cuțitul de la gâtul fetei o silea să stea încordată, aproape pe vârfuri, și-i privea cu panică în ochi.

Bărbosul veni iute după ei.

— Toți preoții sunt la fel de căpoși ca voi? Puneți argintul jos.

Geirmund și Rafn coborâră cufărul și-l așezară pe pământ. Bărbosul îi ocoli pentru a veni lângă

oamenii săi și priviră toți lada în care credeau că sunt douăzeci de livre de argint. Geirmund se întrebă dacă plănuiau să-l trădeze pe Krok și să fure argintul pentru ei, apoi se gândi că poate că-și uciseseră deja căpetenia pentru eșecurile sale. Asta ar fi explicat de ce nu venise Krok, dar nu schimba cu nimic soarta celor patru danezi care urmau să moară.

— Deschide-l, rosti bărbosul.

Geirmund se uită la Rafn, care aprobă din cap, anunțând că era pregătit, după care se aplecă spre cufăr. Îi ridică încet capacul și, chiar în momentul în care se dezvălui că era gol, rasa lui Rafn flutură brusc în urma fandării sale. Danezul care o ținea pe Tova icni scurt și rămase o clipă cu gura căscată; vârful ascuțit al unei săbii Miklagard subțiri trecuse chiar peste capul fetei și-i intrase în ochi. Imediat Rafn înfipse lama mai adânc și bărbatul se prăbuși.

— Fugi, fată! zise Vetr.

Șocul lui Tova dură doar o clipă, apoi o luă la goană către fratele ei, cu mâinile încă legate la spate.

Aproape la fel de repede, bărbosul și tovarășii săi își reveniră din surprindere și-și scoaseră furioși armele, dar Geirmund și Hel-hideii erau în avantaj. Geirmund îl străpunse cu spada pe bărbos, iar toporul lui Vetr tăie atât de adânc umărul unuia dintre danezi, încât acesta muri în timp ce se prăbușea, pe când cele două spade ale lui Rafn spintecară brațele și picioarele dușmanului său, scoțându-l din luptă. Încleștarea se termină repede, după care Vetr arătă cu degetul spre copacii dintre care ieșiseră câțiva războinici, ce păreau stupefiați.

— Sosesc!

— Înăuntru! spuse Geirmund, și luă cufărul mai mic cu argint în vreme ce alergau.

Când ajunseră la poartă, văzură că Torthred și fratele Almund o luaseră deja pe Tova și-i desfăcuseră legăturile. Steinólfur închise și

baricadă intrarea în urma lor și se pregătiră toți să aștepte cu armele în mână atacul lui Krok, dar nu se întâmplă nimic.

— A avut doar treisprezece oameni înainte, spuse Birna, iar acum are nouă.

— Nu poate cuceri mănăstirea numai cu nouă, zise Steinólfur.

— N-o va face.

Geirmund se apropie de gard și trase cu ochiul afară. Războinicii din pădure păreau să fi dispărut și el știa că Krok se va întreba în curând cum fusese posibil ca numai câțiva călugări să-i ucidă patru oameni.

— Va fi atent acum și cred că va pleca imediat la Tamworth să ceară ajutorul mai multor danezi.

— Nu-l putem lăsa să facă asta, spuse Rafn. Lupta este în sfârșit echilibrată.

— Dar cum îl oprim? întrebă Skjalgi.

— Dacă află cine l-a învins, rosti tânărul, dacă află că am fost noi, cred că mândria îl va împinge să dea uitării mănăstirea și să ne urmărească. Cu poalele rasei, șterse sângele bărbosului de pe spadă. Îi vom atrage după noi, continuă și se uită la Birna. Și îi vom ucide pe toți.

22

Hel-hideii își împachetaseră deja lucrurile și se pregăteau să părăsească mănăstirea, iar înainte de a pleca, Geirmund îi înapoie abatelui cufărul cel mic cu monede. Torthred îl refuză.

— Considerați argintul ăsta un semn al recunoștinței mele, le spuse.

Tova stătea lângă Torthred și tânărul putea să vadă de aproape trăsăturile comune ale fraților – culoarea căpruie, vie, a ochilor și linia puternică a bărbiei. Fata se întinse și-l prinse de mână pe Geirmund.

— Îmi amintesc de tine din Ancarig, zise ea. Îți sunt de două ori recunoscătoare pentru fratele meu, iar astăzi îți sunt recunoscătoare pentru mine.

Geirmund acceptă argintul cu o plecăciune a capului, apoi îl dădu lui Steinólfur să-l împartă și să-l ascundă în locuri unde să nu atragă atenția.

— Tu și călugării tăi mai aveți de gând să plecați? îl întrebă după aceea pe abate.

— Fără doar și poate.

— Veți fi în siguranță pe drumuri?

— Vom folosi drumeagurile străvechi și ne vom feri de căile romane. Nu suntem departe de Wessex și ar trebui să fim în siguranță odată ce trecem hotarul în ținuturile creștine.

— Așteptați o zi sau două, spuse Geirmund, până sunteți siguri că i-am ademenit pe Krok și pe războinicii lui să se îndepărteze, dar mai mult de atât nu zăboviți aici. Mai devreme sau mai târziu, alți danezi vor găsi locul ăsta.

Torthred aprobă din cap.

— Mai avem doar câteva cărți de împachetat.

La menționarea cărților, tânărul hotărî să întrebe ceva la care se gândea de câteva săptămâni.

— Am o ultimă întrebare înainte de a pleca.

— Ce anume?

— De ce m-ai învățat să citesc? Nu pot să nu bănuiesc că sperai să devin creștin.

Tova își îndreptă atenția spre fratele ei, arcuind ușor sprâncenele, în timp ce Torthred își feri ochii, cu un zâmbet șovăitor.

— Ei bine, spuse el, presupun că… da, ca să fiu sincer, acesta a fost unul dintre motivele mele. Am sperat că citirea cuvântului lui Dumnezeu ți-ar putea înmuia inima păgână. Zâmbetul i se încălzi. Dar văd acum că-i o cauză fără speranță.

— Nu te neliniști, zise Geirmund. Există momente în care toți trebuie să ne recunoaștem înfrângerea.

Torthred chicoti.

— Iată o vorbă atât înțeleaptă, cât și adevărată.

— Și care au fost celelalte motive ale tale? întrebă sora sa. Abatele redeveni serios și-l privi direct pe Geirmund.

— Dacă tu și războinicii tăi veți găsi o bibliotecă, poate că acum nu vă veți mai grăbi să distrugeți comoara pe care o conține.

— Poate că nu, spuse tânărul și încuviință din cap cu respect. Șiret din partea ta.

— Geirmund! strigă Birna, care stătea de veghe la gard. Văd mișcare printre copaci.

— Trebuie să pleci, spuse Tova. Ne vom ruga pentru tine.

— Pot să vă accept rugăciunile fără să vă accept zeul?

— Depinde, replică ea. Poți să accepți grâul de pe câmp fără să accepți soarele și ploaia?

Geirmund chicoti, își luă rămas bun de la amândoi și ieși cu Hel-hideii pe poarta mănăstirii. Fratele Almund o închise în urma lor, iar tânărul merse cu pași mari până ajunse în raza vizuală a celor aflați în pădure, cu gluga rasei de călugăr coborâtă, dar în afara bătăii săgeților dușmane. Nu spuse nimic și, cu gesturi lente, își scoase rasa, privind întruna către copaci, astfel încât Krok să știe cine-i învinsese pe luptătorii săi. Apoi se

întoarse, iar oamenii lui ieșiră din luminiș și merseră spre răsărit suficient de încet pentru ca danezii să le poată lua urma.

— Crezi că ticălosul se uita? întrebă Steinólfur.

— Dacă nu el, atunci războinicii lui. Geirmund arătă un deal nu departe în fața lor. Haide să ocupăm poziția aia înaltă.

Mersul li se transformă într-o alergare ușoară printr-o porțiune de pădure, fără să le pese de zgomotele făcute de crengile rupte și frunzele lovite, și continuară în același ritm până pe culmea dealului. De acolo puteau să privească spre apus, înapoi la drumul pe care veniseră, și să vadă câmpurile și acoperișurile mănăstirii printre copacii din depărtare; puteau, de asemenea, să supravegheze și rariștile din pădure pentru a observa orice semn c-ar fi fost urmăriți de Krok și războinicii lui.

— Luptăm aici? întrebă Rafn. Pare un loc la fel de bun ca oricare altul.

— Nu, spuse Geirmund. Ei continuă să fie de aproape două ori mai numeroși decât noi.

— Ce contează asta? Birna avea deja toporul în mână. Noi suntem de două ori mai periculoși.

— Nu mă-ndoiesc. Tânărul se uită spre miazănoapte, miazăzi și răsărit, cercetând caracteristicile terenului în căutarea unui câmp bun de bătălie. Dar dacă ei ne înconjoară, o luptă deschisă s-ar putea dovedi costisitoare și eu nu vreau să pierd pe niciunul dintre voi în fața danezului ăluia.

— Atunci ce facem? întrebă Birna. Trebuie să…

— Acolo!

Vetr arătă în josul dealului cu vârful suliței. Geirmund privi în direcția respectivă și zări câteva siluete ce se furișau printre copaci către ei, la vreo jumătate de leghe distanță. Știa că asta însemna că războinicii lui Krok vor ajunge la ei în scurt timp și se uită din nou spre răsărit, unde un râu curgea de la miazăzi la miazănoapte, la două leghe

depărtare. Hotărî că-l putea folosi pentru a-și proteja un flanc și, cu puțin noroc, putea găsi un taluz sau o faleză joasă pentru a-l apăra pe celălalt și a-l sili astfel pe Krok la un atac din față, pe front îngust.

Le ordonă oamenilor săi să se îndrepte către râu și, când ajunseră la poalele dealului, auziră primele voci ale urmăritorilor în spatele lor. Hel-hideii o rupseră la fugă prin ținut și, după ce străbătură cam o leghe, intrară într-o pădurice întunecată de stejari bătrâni și plini de mușchi, unde trebuiau să se lase în jos pe sub ramuri grele și mult coborâte și să sară peste rădăcini groase și încâlcite în care se puteau împiedica. Când ieșiră în cele din urmă din pădure pe malul râului, văzură o ambarcațiune mare ancorată printre trestii și stufăriș, al cărei echipaj se adunase pe mal în jurul unui foc.

Toți Hel-hideii se opriră, surprinși, dar apariția lor bruscă păru să-i sperie și pe membrii echipajului corabiei, iar câțiva dintre ei dădură strigăte și-și scoaseră armele.

Geirmund le privi chipurile, încercând să înțeleagă dacă nu cumva intraseră într-o capcană, dar decise repede că necunoscuții nu luptau pentru Krok, iar unii dintre ei păreau chiar a fi normanzi, amestecați printre danezi.

— Geirmund?

O femeie păși în fața celorlalți și tânărul o recunoscu ușor după părul auriu și cicatrici.

— Eivor? întrebă el.

— Pe toți zeii, Geirmund Hjörrsson, tu ești! Fecioara războinică porni spre el zâmbind, cu brațele larg desfăcute de uimire. Ce cauți aici? Auzisem c-ai plecat cu Guthrum și mă-ntrebasem ce soartă ai avut.

— Eu…

Propria lui uimire de a o vedea pe Eivor acolo dispăru când din pădure se auziră strigăte ce anunțau venirea oamenilor lui Krok. Eivor le auzi și ea și se uită către pădurea din care danezul și

războinicii lui năvăliră pe malul râului, unde corabia ancorată și echipajul ei părură să-i ia prin surprindere, la fel ca pe Hel-hidei mai devreme.

După o clipă de nesiguranță, Krok privi în lungul malului, căutând cu ochii. Când îl descoperi pe Geirmund, își ridică spada.

— Hel-hide! strigă el.

— Cine-i el? întrebă Eivor. Nu pare a fi un prieten.

— Nu-i decât un simplu mesager, răspunse tânărul.

Krok înaintă pe țărm cu spada întinsă înainte, urmat de cei opt oameni ai săi, în timp ce Eivor veni lângă Geirmund, iar echipajul ei se alătură Hel-hideilor în spatele lor.

— Ce cauți aici? întrebă războinica.

Krok pufni.

— Cine ești tu să-ntrebi?

— Sunt Eivor de Ravensthorpe, răspunse ea.

Danezul își opri înaintarea atât de brusc, încât inelul ce-i atârna din nas se legănă, și coborî spada, lăsând să se înțeleagă că-i știa numele.

— Curtea mea se află pe râul ăsta, la miazănoapte, spuse Eivor. Tu cum te numești?

Krok își îndreptă statura și rosti:

— Sunt Krok Uxiblóð și sunt juruit lui Halfdan, care are o dușmănie de sânge cu Hel-hide prin Ubba.

— Îi cunosc bine pe fiii lui Ragnar, spuse Eivor. Am fost cu ei la Tamworth nu cu mult timp în urmă. Aruncă o privire la Geirmund. Care-i prețul wergildului?

— Halfdan n-a vrut să accepte niciun wergild, răspunse tânărul.

— Asta-i o minciună! Krok își ridică din nou spada. Regele Halfdan a stabilit wergildul la optsprezece livre de argint!

— Optsprezece livre? Eivor plescăi din limbă. Pe cine ai omorât, Geirmund? E un preț mare.

Krok aruncă fulgere din ochi.

— Mortul era rudă cu Ubba.

— Jur că este prima dată când aud de un wergild. Geirmund își încrucișă brațele, derutat, deoarece Krok părea să spună adevărul. Dacă Halfdan este cu adevărat dispus să vorbească despre prețul sângelui, atunci poți să te-ntorci la el și să-i spui că eu cer argint pentru moartea războinicului meu, Aslef.

— Sau ți l-aș putea plăti eu pe ăla. Krok întinse mâna spre o pungă de la brâu, în bătaie de joc. Cât valora? Câțiva bănuți?

Birna râse și rosti:

— Aslef valora mai mult decât tine și decât toți războinicii suficient de nebuni să te urmeze. Își trecu degetul mare peste muchia tăișului propriului topor, ca și cum i-ar fi testat ascuțimea. Noi am luat fără greutate jumătate din prețul de sânge, însă datoria va fi cu totul plătită numai când ultimul dintre voi va fi ucis.

Cuvintele ei îi neliniștiră pe danezii din spatele lui Krok, care-și îndreptă spada către ea.

— Nu ești decât o potaie care schelălăie și voi…

— Ajunge, rosti Eivor, frecându-și fruntea. De ce ești aici, Krok? Asta nu-i dușmănia ta de sânge. Unde sunt fiii lui Ragnar?

— Au bătălii mai importante de dus. Danezul zâmbi. Halfdan m-a trimis în locul lui să-l ucid pe lașul ăsta, pe băiatul ăsta argr.

Cuvântul îl lovi pe Geirmund în stomac ca un pumn și stârni un murmur printre războinicii din spatele lui, deoarece fusese un atac nu la adresa mândriei, ci a onoarei sale.

Krok continuă:

— Hel-hide a fugit din Lunden ca un…

— Ține-ți gura! urlă Steinólfur, cu corzile gâtului încordate și stacojii.

— Sau continuă să dai din ea, danezule, zise Vetr, cu vocea lui ca vântul peste pământul înghețat, pentru că ți-aș tăia-o cu plăcere.

Dar toți cei care-l auziseră pe Krok știau că reducerea lui la tăcere n-ar fi rezolvat nimic. Insulta fusese deja adusă. Danezul îl numise argr pe Geirmund, iar asta nu se putea ignora și nimeni altul în afară de tânăr nu putea să-i dea un răspuns.

— Eu mi-am păstrat onoarea.

Geirmund se îndreptă spre Krok, ignorând spada danezului, și-i sfredeli ochii cu o privire de foc pe care celălalt reuși s-o susțină, chiar dacă unii dintre războinicii săi făcură un pas înapoi.

— Eram dispus să plătesc wergildul, spuse Geirmund, dar Halfdan și-a abandonat onoarea trimițând o balegă de bou să lupte pentru el, însă voi lupta cu tine, până când unul dintre noi va muri.

Se lăsă tăcerea.

— Mă voi lupta cu tine. Krok înghiți un nod. Dar tu ești cel care va…

— Potoliți-vă, amândoi. Eivor înaintă și se opri între Geirmund și danez. Eu sunt jarl aici și holmgangul ăsta se va face conform legii. Mai întâi, trebuie să alegem ziua și locul.

— Aici, spuse Geirmund. Acum.

Eivor se uită la el ca și cum l-ar fi văzut prima dată, iar tânărul se întreba cât de mult se schimbase în ochii ei față de mezinul pe care-l întâlnise în Curtea tatălui său.

— Tu ce spui? întrebă ea, întorcându-se către Krok.

— Voi lupta aici și acum, răspunse danezul.

— Și vreți să luptați până la moarte?

Războinica îi întrebase pe amândoi, dar se uitase la Geirmund.

— Da, spuse el, și Krok îl imită.

— Alegeți arma, spuse Eivor. Topor? Suliță?

— Spadă și scut, zise Geirmund, iar Krok fu de acord. Eivor oftă.

— Așa să fie.

Războinicii se împrăștiară pentru a forma careul în care urma să se desfășoare lupta, iar Hel-hideii

se strânseră în jurul lui Geirmund. Păreau îngrijorați, poate gândindu-se la ultimul său duel cu Rek, când fusese înfrânt, dar Geirmund preferă să nu se simtă ofensat de îndoiala lor și rămase concentrat la ceea ce avea de făcut. Krok era mai vârstnic decât el și, posibil, mai puternic, mai priceput și mai letal. Tânărul știa că doar spada nu i-ar fi fost suficientă ca armă, însă legile holmgangului împiedicau folosirea vicleniei pentru a învinge.

— Așteaptă-te la o luptă murdară din partea bețivanului ăstuia, spuse Steinólfur. Fii gata să lupți murdar la rândul tău. Câinii mușcă, caii lovesc cu copitele și pisicile zgârie, dar dacă el va proceda așa, la fel trebuie să faci și tu.

Geirmund se uită în careul holmgangului, spre Krok, care-și dezbrăcase armura și tunica pentru a lupta cu pieptul gol. Danezul își scutura capul cu sălbăticie și spinteca aerul cu spada în arcuri lungi și rapide, pentru a-și încălzi articulațiile.

Birna îl privi și ea, apoi îi spuse lui Geirmund:

— Vreau să faci ceva pentru mine.

— Spune.

Femeia se uită iarăși la Krok.

— Să-i smulgi inelul ăla din nas.

Geirmund râse, după care se gândi la ceva ce spusese Birna cândva despre războinicii care luptă cu mândria lor. El credea că Krok era un asemenea bărbat.

— Fiecare dintre voi va avea câte trei scuturi! strigă Eivor din mijlocul careului. Veți lupta până la o rană mortală și toți de aici vor accepta rezultatul. Dacă vreunul refuză să-l accepte sau intervine, își va pierde viața. Sunteți de acord?

— De acord.

Geirmund își luă primul scut de la Skjalgi și se îndreptă către Eivor și Krok cu spada în mână. Krok își trecu greutatea de pe un picior pe celălalt.

— De acord.

Eivor se uită pe rând la amândoi și păru că privirea-i zăbovește mai mult la Geirmund, când se retrase de lângă ei.

— Atunci să înceapă. Acum!

Krok lovi puternic și rapid. Geirmund ridică scutul pentru a para, însă impactul îl paraliză. Oamenii de pe laturile careului începură să răcnească, unii pentru el, alții pentru dușmanul său, dar toți în același timp, astfel încât tânărul nu mai putu să le deosebească vocile și cuvintele lor deveniră un singur muget.

Danezul atacă din nou, însă acum Geirmund ripostă cu spada, după ce o blocase pe a celuilalt. Se rotiră unul în jurul altuia, lovind și retrăgându-se, lovind și retrăgându-se, căutându-și reciproc semne de slăbiciune. Foarte repede, Geirmund simți că scutul îi era pe punctul de a se rupe și făcu semn să se oprească, apoi se duse la Skjalgi să-și ia al doilea scut, înainte ca primul să cedeze cu prețul brațului său. Krok îl privi și scuipă.

Când reluară lupta, danezul izbi și mai tare, de trei ori, dar Geirmund evită al patrulea atac și trimise o lovitură ce sparse jumătatea superioară a scutului lui Krok. Danezul întrerupse lupta ca să-și ia altul.

Când Krok reveni, Geirmund alese să sară într-o parte în loc să primească lovitura în scut, iar forța loviturii în gol a danezului îl purtă înainte, dezechilibrat. Tânărul încercă să profite de deschidere și repezi spada către gâtul lui, dar danezul își ridică scutul la timp și se feri.

După aceea, Krok fu mai grijuliu cu loviturile sale și al doilea scut al lui Geirmund se sfărâmă în curând. Transpirația îi curgea pe față și pieptul îi ardea din cauza gâfâielii. În picioare mai avea putere, dar își simțea ambele brațe durându-l până la os. Spada i se părea grea și, când se duse să-și ia ultimul scut, fu îngrijorat că obosise mai repede decât inamicul său. Toți războinicii lui îl priveau ca și cum îi împărtășeau teama.

— Hel-hide, zise Rafn, dacă ai un plan, nu văd niciun motiv pentru care să-l ascunzi.

— Nici eu, spuse Geirmund.

Simțea în gură gust de fier. Skjalgi îi înmână al treilea scut.

— Ai un plan?

— Ai putea oricând să-i smulgi inelul din nas, spuse Birna.

Geirmund vru să râdă, dar nu putea găsi veselie, fiindcă n-avea niciun plan, totuși ar fi dorit să-i poată da ascultare Birnei, fie și numai pentru a răni mândria lui Krok. În clipa aceea își dădu seama că existau și alte modalități de a răni mândria dușmanului său și că, dacă i-ar fi rănit-o, poate că l-ar fi slăbit.

— Să râd de el, le spuse Hel-hideilor.

— Să râzi de el? întrebă Steinólfur.

Geirmund nu încercă să dea explicații, ci se întoarse spre Krok cu toată încrederea și puterea pe care le putea aduna, în mare parte false.

— Spune-mi, balegă de bou, rosti el când reveniră în mijlocul careului, câți luptători ai pierdut încercând să mă ucizi?

Danezul mârâi.

— Sper că nu ești la fel de nepăsător cu bastarzii tăi cum ești cu războinicii pe care-i conduci.

— Taci! răcni Krok.

— Micuțele tale căcăreze de bou sunt la fel de urâte și de lașe ca tine?

Hel-hideii râdeau în spatele lui Geirmund, la fel și câțiva din echipajul lui Eivor; Krok se uită la ei, roti spada cu putere, dar fusese o mișcare negândită și tânărul se feri cu ușurință.

— Spune-ne, balegă de bou, continuă el, te-ai uitat din berărie când Birna i-a crăpat capul femeii pe care ai trimis-o ca fierar? Spre deosebire de tine, ea avea creier.

Krok răcni și izbi din nou, și din nou, de fiecare dată mai sălbatic, în timp ce Geirmund lovi cu vorbele în mândria danezului, nu cu spada în

scutul său. Spre surprinderea lui, planul părea să funcționeze.

— Cum o chema? întrebă el. N-a ajuns în Valhalla, și e vina ta. Tu ai fost nebunul care a trimis-o să moară fără o armă în mână.

Asta îl făcu pe Krok să-și privească trupa, poate de rușine, apoi se roti către Geirmund:

— Nu te mai pișa, ci luptă! Stropi de salivă îi zburau din gură. O să-ți sfârtec beregata cu dinții!

Lovi cu putere, dădu greș, iar vârful spadei sale brăzdă pământul, aruncând în aer iarba tăiată.

— Ai fost acolo să-ți vezi războinicii uciși de călugări? întrebă Geirmund în vreme ce-i dădea roată, ținându-se la distanță și căutând momentul potrivit pentru a lovi.

Nu era un plan de care să fie mândru, dar, spre deosebire de Krok, el nu se lupta cu mândria lui.

— Am râs de tine în spatele gardului, continuă el, să știi. Până și creștinii au râs de tine.

Krok urlă, își azvârli scutul și prinse spada cu ambele mâini.

— Gândește-te la asta, urmă tânărul. Numele tău îi face pe călugări să râdă.

Danezul se năpusti asupra lui cu o furie de berserker, iar Geirmund abia reuși să scape, alegându-se totuși cu o tăietură pe dosul mâinii.

— Halfdan va afla, zise el, după care își aruncă, de asemenea, scutul. Va afla că ești considerat prost atât de danezi, cât și de creștini, și așa vei fi ținut minte.

— Gura!

Cu ochii ieșiți din orbite, Krok atacă și Geirmund zări deschiderea. Se roti, ferindu-se din calea atacului, apoi se răsuci fulgerător și înfipse spada în coasta danezului, împingând-o adânc cu ambele mâini, simțind-o cum străpunge carnea când intră aproape de mijlocul lui Krok și ieși mai sus, din spinarea acestuia. Înjunghierea îl făcu pe danez să se clatine în lateral câțiva pași. După

aceea își privi pieptul, păru aproape derutat și căzu în genunchi, tușind o singură dată sânge.

Când lui Krok îi căzu spada din mâini pe pământ, zăngănind, toți auziră și văzură. Toți tăcură, așteptând să vadă ce va face Geirmund, dar în clipa aceea tânărul nu se gândi decât la Aslef. N-ar fi vrut să-l trimită pe ucigașul prietenului său în Valhalla, dar, de dragul păcii cu războinicii lui Krok, făcu semn unuia dintre ei să înainteze.

Bărbatul se grăbi să ajungă lângă căpetenia sa și-i puse spada căzută înapoi în mână. Sângele țâșnea și bolborosea din gura lui Krok, acoperindu-i inelul de la nas, iar capul i se legăna. Războinicul îl întoarse cu spatele pe pământ, însă nu-l putu așeza întins din cauza vârfului de spadă al lui Geirmund, iar capul danezului se lăsa într-o parte. Câteva clipe mai târziu, Krok era mort.

Tânărul se întoarse încet către Eivor și Hel-hidei, complet epuizat.

— S-a terminat, spuse el. Fie ca acest holmgang să fie un sfârșit pentru…

— Atenție! strigă Steinólfur.

Înainte ca Geirmund să apuce să se răsucească, Eivor aruncase un topor care se roti pe lângă el, vâjâind prin aer, și se înfipse adânc în pieptul războinicului lui Krok, care căzu la numai un pas sau doi de Geirmund, cu pumnalul în mână. Restul oamenilor lui Krok își traseră armele, dar echipajul lui Eivor și Hel-hideii îi doborâră pe toți, în timp ce Geirmund stătea dezorientat și obosit în mijlocul careului holmgangului.

Lupta dură numai câteva clipe și Eivor se îndreptă către el, apoi trecu mai departe.

— Mă gândisem că s-ar putea întâmpla așa, rosti ea și se aplecă să-și scoată toporul din pieptul războinicului, după care danezul gemu, tresări și muri. Aveau privirea aceea.

— Ce privire?

— Războinici a căror mândrie și furie sunt mai presus de onoare. Dar îi avertizasem.

Geirmund se simțea încă fără aer, corpul îi era secătuit de toată energia și un fior profund îi străbătu membrele.

— N-a fost lupta cea mai curată, Geirmund Hjörrsson, urmă fecioara războinică, dar a respectat legea și mă bucur c-ai supraviețuit.

— Și eu mă bucur, încuviință tânărul.

Eivor se aplecă spre el.

— Am întrebări despre unele dintre insultele pe care le-ai adresat, dar asta poate aștepta până după ce pornim.

— Pornim?

— Da, cu nava mea. Arătă din cap ambarcațiunea ancorată în râu. Tu și războinicii tăi îmi veți fi oaspeți, așa cum și eu am fost cândva oaspetele vostru la Avaldsnes.

— Încotro ne îndreptăm?

— Către Curtea mea, zise femeia. Mergem la Ravensthorpe.

23

Spada lui Geirmund nu ieși din Krok la fel de ușor cum intrase, dar după ce îi curăță și-i unse lama, Steinólfur îl bătu pe spate și-i spuse că o hrănea bine.

Înainte de a părăsi locul acela, sub cerul cenușiu, săpară un șanț puțin adânc și acoperiră morții cu pământ, apoi curentul râului purtă corabia lui Eivor spre miazănoapte. Lunecară printr-un ținut bogat în câmpuri și pășuni, iar acolo unde apa încetinea, echipajul cobora ramele și vâslea pentru a iuți înaintarea.

În cursul călătoriei, Eivor stătu cu Geirmund ceva mai departe de Hel-hidei, lângă etambou. Tânărul povesti ce făcuse de când se văzuseră ultima oară, mai exact despre uciderea lui Fasti și tot ce urmase, de la moartea aceea până la moartea lui Krok și a războinicilor săi.

— Dacă Halfdan a stabilit un wergild, zise ea, ar fi înțelept să-l plătești și să pui capăt acestei dușmănii de sânge.

— Aș plăti, dar el n-a stabilit nimic. Guthrum mi-ar fi spus.

— Guthrum este un bărbat viclean. Eivor aruncă o privire către Hel-hidei. Din ce i-am auzit pe oamenii tăi vorbind după holmgang, și tu ți-ai dobândit faima de șiret.

— Mă folosesc de toate armele pe care le am la îndemână, replică el. Am descoperit că multe dintre cele mai ucigătoare nu provin din atelierele fierarilor.

— Cred că ai dreptate.

Geirmund se gândea că fecioara războinică arăta mai puternică decât la Avaldsnes, iar felul cum se mișca sugera că dobândise multă experiență dură, ca o lamă bună care fusese folosită și ascuțită de multe ori.

— Sunt surprins să te găsesc aici, zise el. Aș fi crezut că ești în Rogaland.

Expresia ei se întunecă de furie și privi departe, peste râu.

— N-aș putea niciodată să îngenunchez în fața lui Harald.

— Harald de Sogn? Geirmund știa doar un singur motiv pentru care Eivor ar fi vorbit despre plecarea genunchiului în fața cuiva. A atacat?

Ea își întoarse privirea spre el, încruntată.

— Nu știi?

— Ce să știu?

— Că Harald… Se opri și încruntătura îi spori. N-ai vorbit cu Ljufvina și Hjörr?

— Cum aș fi putut vorbi cu ei? întrebă tânărul, temându-se de răspunsul pe care începea deja să-l ghicească.

— Ei sunt în Jorvik, spuse Eivor. Sunt în Anglia.

El știa ce însemna asta, dar tot trebuia să întrebe:

— Și ce s-a întâmplat cu Avaldsnes?

Câteva clipe, fecioara războinică nu scoase niciun cuvânt, iar Geirmund ascultă vâslele plescăind în râu și apa bolborosind și rostogolindu-se pe sub ambarcațiune.

— Toată Calea de Miazănoapte a căzut în mâinile lui Harald de Sogn, spuse ea în cele din urmă. Majoritatea regilor și jarlilor i-au acceptat domnia de bunăvoie, pentru a evita războiul cu el. Cei care n-au acceptat fie au fugit, fie au murit înfrânți. Așa am ajuns eu la Ravensthorpe și așa au ajuns Ljufvina și Hjörr la Jorvik.

Cuvintele acelea și cunoaștere adusă de ele îl loviră pe Geirmund mai adânc decât ar fi putut-o face vreodată arma lui Krok, chiar dacă spada danezului l-ar fi străpuns. Când se gândea la Harald în jilțul tatălui său din Avaldsnes, tremura de furie, dar nu putea spune pe cine ura cel mai mult.

Harald cucerise Curtea pe care o construise bunicul lui Geirmund, dar se părea că tatăl lui o cedase fără luptă, iar tânărul nu fusese acolo ca s-o apere.

Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi certat cu părinții lui și n-ar fi plecat, nesocotindu-le vrerea. Se întrebă dacă sfârșitul ar fi fost altul în cazul în care ar fi rămas și se gândi că acelea trebuiau să fie cu siguranță trădarea și înfrângerea din viitorul său, pe care le prezisese Völund.

Eivor oftă.

— Aș fi preferat să fi auzit totul de la neamurile tale.

— Adevărul nu se schimbă în funcție de cine-l spune.

Fu apoi rândul lui să-și întoarcă privirea spre râu, dar nu asaltat de amintiri și regrete, așa cum fusese Eivor. Se gândea la căminul lui pierdut și simțea furie și îndoială.

— Când am plecat din Avaldsnes, vorbi cu glas tare, nu m-am gândit că va fi pentru ultima oară.

— Soarta rareori dă asemenea avertismente. Dar ți-ar fi schimbat decizia, dac-ai fi cunoscut finalul?

— Nu știu.

— Uneori, acesta e singurul răspuns sincer pe care-l putem da.

Tânărul reveni cu privirea și mintea la corabie.

— I-ai văzut? Sunt bine?

— Sunt bine, spuse ea după o scurtă șovăială. Viața nu-i ușoară în Jorvik, sau altundeva în Anglia. Peste tot sunt dușmani. Pe unii dintre ei îi vedem și-i cunoaștem bine. Alții… se mișcă în taină și-și ascund adevăratele scopuri în spatele minciunilor, al măștilor și al veșmintelor de preoți creștini. E greu să știi în cine să ai încredere.

Geirmund duse mâna la brâu, atingând mânerul cuțitului de bronz primit de la Bragi.

— Aici aliațele sunt fragile și greu de câștigat, continuă Eivor, dar trebuie să știi că-i număr pe Ljufvina și pe Hjörr printre prietenii mei cei mai

de încredere. S-au luptat și au înfruntat dușmani, dar sunt bine. Vrei să te duci să-i vezi?

— Se pare că trebuie s-o fac.

Fecioara războinică se îndepărtă ușor de el.

— Nu vrei să-i vezi?

— Nu ne-am despărțit în termeni buni, spuse Geirmund, amintindu-și de cearta din odaia sfatului. Am vorbit cu furie, și ei la fel.

— Zeii știu că nu-i treaba mea să judec astfel de lucruri, dar voi spune doar atât: arareori rănile pe care le ignorăm se vindecă bine. Ele trebuie curățate și bandajate, altfel se vor înrăutăți. Îi puse o mână pe umăr și-l privi în ochi. Orice ai alege să faci, mă bucur să te văd.

Apoi îl părăsi și se îndreptă către prova, ca să vorbească cu echipajul ei. Geirmund rămase la pupa, iar Steinólfur i se alătură curând. Când tânărul îi povesti cele tocmai aflate, vârstnicul nu păru prea afectat, totuși el era egðir, și nu din Rogaland.

— Este o pierdere mare pentru Hjörr, spuse el, dar ai părăsit locul acela pentru a căuta pământuri pe care să le câștigi pentru tine.

— Așa i-am spus tatei când i-am întors spatele și totuși n-am câștigat nimic.

— Nu trebuie să-ți fie rușine din cauza asta, zise Steinólfur. Ești pe calea spre propriul destin.

Geirmund nu știa însă dacă era adevărat, sau dacă fusese vreodată adevărat, și se simți brusc pierdut și fără țintă. În restul călătoriei lor pe râu nu mai pomeniră subiectul acela.

La sfârșitul după-amiezii, nava ajunse la Ravensthorpe. Sălașul albastru al Curții se înălța în mijlocul a două duzini de case sau mai bine, toate situate la adăpostul unei creste joase, pe o ridicătură domoală deasupra râului, unde un chei se întindea pentru a primi corăbii și negoț. Era un loc excelent pentru o așezare, cu pământuri roditoare în miazănoapte.

Pe când Eivor îi conducea dinspre râu către Curtea ei, Geirmund auzi ciocăniturile unui fierar, undeva în oraș, și nechezături de cai. Trecură pe lângă casele și atelierele câtorva bărbați, femei și copii, care îl priveau mai degrabă curioși decât suspicioși sau temători. Nu toți păreau normanzi, iar unii chiar păreau saxoni. Unul dintre bărbați semăna cu negustorii din Syrland pe care Geirmund îi văzuse în Lunden, cu piele și păr oacheșe și cu veșminte croite într-un fel nici saxon, nici normand, nici danez. Stătea în fața casei sale, cu mâinile împreunate la spate, și dădu din cap spre Geirmund când privirile li se întâlniră.

Apoi Geirmund și Hel-hideii ajunseră la Curtea al cărei acoperiș cu coamă avea în partea din față un dragon. Eivor le deschise drumul înăuntru, unde fură întâmpinați de o femeie al cărei păr strălucea în culoarea pielii unui cerb roșu și care, deși nu purta armură, se purta ca și cum trupul ei nu uitase formele platoșei. Eivor o prezentă ca fiind Randvi, căpetenia ei de război, iar Geirmund își prezentă la rândul său războinicii.

— Trebuie să fiți flămânzi și însetați. Randvi le făcu semn către o masă lungă pe care se aflau mâncare, coarne pentru băut și un ulcior cu bere. Haideți, așezați-vă și mâncați.

Eivor o luă înainte; deși Curtea ei nu era cea mai mare dintre cele văzute de Geirmund, avea toate bogățiile și confortul pe care și le putea dori un jarl. Era genul de Curte pe care și-o dorea tânărul pentru sine într-o bună zi, dacă asta avea să-i fie soarta.

— Te-ai descurcat bine, spuse el.

— Am fost norocoasă din multe puncte de vedere. Eivor aruncă o privire spre Randvi. Dar am luptat din greu pentru tot ce vezi.

— Nu mă-ndoiesc, încuviință tânărul.

Hel-hideii se așezară la masă și se înfruptară cu tot ce le oferea aceasta, iar după ce Rafn sorbi din bere, privi cornul cu un zâmbet larg.

— Berarul tău este iscusit.

— Voi transmite laudele tale lui Tekla, spuse Eivor.

— Sărutata-lupului!

Geirmund se întoarse și văzu că syrlandezul intrase în sală.

— Am venit să mă prezint oaspetelui tău, dacă se poate.

— Bineînțeles.

Ea se îndreptă către bărbat și tânărul o urmă, lăsându-și Hel-hideii la masă.

— El este Geirmund Hjörrsson din Rogaland, spuse Eivor. Geirmund, el este Hytham, unul dintre sfetnicii mei.

— Mă bucur să te cunosc, Geirmund, zise bărbatul, făcând o plecăciune. Părea tânăr pentru a fi sfetnic, avea poate douăzeci de veri și purta părul negru tuns scurt, cu cercei în urechi. Sau ar trebui să-ți spun Geirmund Hel-hide?

Fecioara războinică se uită surprinsă la Hytham, apoi se întoarse la Geirmund.

— Nu mă mai înfurii ca pe timpuri la numele ăsta, o liniști el. De unde-l cunoști?

Hytham își ținea vârfurile degetelor alipite în fața mijlocului și îndreptate în jos.

— Este de datoria mea să știu ce fac danezii și saxonii, iar faima ta a ajuns la mine, chiar și aici, în Ravensthorpe. Vorbea în felul celorlalți syrlandezi pe care Geirmund îi întâlnise în Lunden. Am auzit că ești foarte isteț și că Guthrum în special îți datorează recunoștința sa.

— Mă onorezi, zise Geirmund. Pot să te întreb, ești din Syrland?

— Așa este.

— Și ce te aduce aici, atât de departe de țara ta natală?

— Sunt un căutător al cunoașterii, răspunse Hytham, oriunde poate fi găsită. Mai ales al cunoașterii care s-a pierdut sau a fost uitată.

— Ești un clarvăzător? întrebă Geirmund. Sau vorbești despre cărți?

— Nu sunt clarvăzătorul din Ravensthorpe, spuse celălalt, și există și alte căi decât cărțile pentru a păstra cunoașterea și înțelepciunea.

— Dar aveți o völva aici?

Dacă Geirmund ar fi fost în Avaldsnes, ar fi căutat-o pe Yrsa pentru sfaturi, sau poate chiar pe Bragi, însă putea fi de ajuns și clarvăzătoarea din Ravensthorpe.

— Aș vorbi cu ea, continuă tânărul. Desigur, dacă ea va dori să vorbească cu mine.

— S-ar putea, spuse Eivor. Locuiește la marginea așezării.

— Pot să te conduc, se oferi Hytham și arătă spre ușă. Vrei să mergi acum?

— Da, aș vrea.

Geirmund se uită la războinicii săi, care păreau mulțumiți, apoi se întoarse către Eivor.

— Du-te, zise ea cu un zâmbet blând. Vom vorbi mai târziu, iar diseară va fi un ospăț în cinstea sosirii voastre.

— Îți sunt foarte recunoscător, spuse tânărul, după care părăsi sala împreună cu Hytham.

Merseră către miazănoapte, pe sub copaci deasupra cărora Geirmund putea vedea vârfurile coloanelor romane. Simți mirosul de miere al florilor sălbatice și auzi un copil râzând undeva departe în așezare, prima dată după ani de zile când auzea asemenea sunete. Un sentiment de pace și prosperitate părea să umple aici aerul și se gândi că în scurt timp i-ar fi fost ușor să uite că încă mai pășea pe pământ mercian și nu pe un teritoriu, undeva, de-a lungul Căii de Miazănoapte.

— Am auzit multe despre Guthrum, rosti Hytham. Se spune că l-a ucis pe Æthelred de Wessex.

— Este adevărat, încuviință Geirmund. L-am văzut azvârlind sulița.

— A devenit un războinic puternic. Hytham păși cu mâinile la spate, amintindu-i tânărului de Torthred. Dar nu cred că a fost dintotdeauna așa.

— Ce vrei să spui?

— Doar că se pare că Guthrum a… obținut ceva.

Geirmund se gândi la Hnituðr și-l privi cu suspiciune pe syrlandez.

— Cum ar fi… ce?

Umerii lui Hytham se ridicară ușor.

— Curaj? Poate că în el arde un nou foc al ambiției?

— Regele Guthrum n-a fost niciodată laș, zise Geirmund. Poate că vorbești pur și simplu despre soarta lui.

Hytham zâmbi.

— Poate că ai dreptate. Apoi făcu un gest către o colibă ce se zărea printre copacii din apropiere. Clarvăzătoarea este chiar în față.

Lui Geirmund nu trebuia să i se mai spună. Simțea acum mirosul fumului în aer, vedea pisicile care dădeau târcoale locului, ierburile și ciupercile ce se uscau la soare, oasele și craniile de oameni și animale țintuite pe stâlpii din fața ei și atârnând de pereți, și știa că era locuința unui clarvăzător.

— Te voi părăsi acum, adăugă Hytham, dar înainte să plec vreau să-ți mai spun un lucru, Geirmund Hel-hide. Dacă vei găsi vreodată ceva pierdut sau uitat și vei dori să-l înțelegi, caută-mă. Eu voi fi aici.

Syrlandezul se întoarse și plecă. Tânărul privi în urma lui și se întrebă din nou ce știa Hytham despre Hnituðr și de unde știa, după care își îndreptă iarăși atenția spre coliba clarvăzătoarei. Se apropie de ușa ei șovăitor, căci aceia ca ea vorbeau cu zeii și nu era puțin lucru să te afli acolo unde fuseseră zeii.

Ridică mâna să bată în ușă, dar aceasta se deschise înainte s-o atingă și o femeie tânără apăru în prag. Purta o rochie largă de culoarea apei

adânci, iar fruntea, nasul și obrajii palizi îi erau vopsiți în albastru. Părul lung îi cădea în șuvițe groase la fel de negre ca miezul nopții, în care erau împletite bucățele de metal, os și coarne de cerb, iar ochii îi străluceau cu o profunzime și o sclipire ce nu aveau nimic de-a face cu culoarea lor. Combinația dintre tinerețea, frumusețea și puterea ei teribilă de clarvăzătoare îl amuți pe Geirmund pentru câteva clipe, timp în care ea i se uită în ochii, îi prinse privirea și așteptă.

— Eu… începu tânărul, apoi șovăi. Numele meu este Geirmund Hjörrsson, poreclit uneori Helhide.

Ea rămase tăcută.

— Dacă se poate, aș vrea să vorbesc cu tine, continuă el. Aș vrea să știu ce soartă vezi pentru mine. Dacă vrei, am argint, dar altceva nu prea am ce să-ți ofer.

— Nu este adevărat, spuse clarvăzătoarea și vocea ei era ca o ploaie caldă ce se prelingea pe spinarea lui Geirmund. Atât timp cât ai ceva de pierdut, ai și ceva de dat.

Tânărul își coborî ochii, privindu-se.

— Ceea ce vezi este tot ce am.

— Văd o armă saxonă.

Clarvăzătoarea deschise ușa și ieși, apropiindu-se, iar Geirmund rezistă impulsului de a se retrage. Ea coborî mâna spre brâul lui, privindu-l în continuare în ochi, și așeză ușor palma pe măciulia simplă a seaxului. După aceea strânse mâna și degetele în jurul mânerului armei și Geirmund tresări când o trase din teacă.

— Dacă vrei să afli vrerea celor Trei Țesătoare, spuse ea, trebuie să oferi această armă.

— De ce? întrebă Geirmund, apoi își dădu seama că părea că s-ar fi împotrivit și spuse răspicat: Tu… poți s-o iei, ți-o dau de bună voie. Dar… de ce seaxul? Este o armă obișnuită.

— Ai prefera să iau spada ta frumoasă?

— Nu, nu asta am vrut să spun…

— Zeii nu-mi spun de ce. Ei îmi spun doar că nu le place și că nu are ce căuta la tine. Întoarse arma în mână și-i cercetă lama cu atenție. Al cui sânge a gustat? Cum a ajuns la tine?

Geirmund înțelese atunci de ce zeii cereau seaxul și fu sigur, de asemenea, că această clarvăzătoare le auzea vocile, fiindcă ea nu avea cum să știe.

— Mi-a fost dată de un preot saxon, zise el. Nu aveam nicio armă atunci și mi-a fost de folos în…

— Este o armă creștină. Femeia scuipă și privi cu dezgust seaxul. De azi înainte vei fi mai puternic fără ea.

— Ia-o, atunci.

Duse mâna să-i desfacă teaca de la brâu, dar clarvăzătoarea își puse palma pe a lui pentru a-l opri.

— Nu, spuse ea. Păstrează un loc pentru arma pe care o vei găsi ca să-i ia locul.

Geirmund se opri, însă încuviință din cap și lăsă teaca goală la brâu, iar clarvăzătoarea dispăru în coliba ei cu seaxul.

— Intră! îi strigă.

Tânărul înghiți un nod, după care o urmă, fără să vadă prea multe din interiorul locuinței, în lumina slabă și în pâcla de fum puternic mirositor ce plutea în aer. În mijlocul camerei, un stâlp din lumină solară unea podeaua de pământ cu o deschizătură în acoperiș, lăsând restul în umbră. Lui Geirmund i se părea că întrezărește mișcări în unghere și se strădui să nu se uite prea atent, temându-se să nu zărească ceva ce un muritor nu trebuia să vadă.

— Așază-te în fața focului, spuse femeia.

Geirmund clipi și observă pe pământ un cerc de pietre așezat sub raza de lumină. Făcu câțiva pași, se așeză pe pământ, în fața cercului, și simți imediat pe obraji căldura incandescentă a cărbunilor roșii. Inima îi bătea tare și repede de frică și uimire. Clarvăzătoarea se așeză vizavi de

el, de cealaltă parte a vetrei, aproape ascunsă în umbre până când se aplecă în față, în cascada de lumină solară. Îl privi, cu strălucirea vastă din ochi la fel de aprigă ca un cer de vară pustiu și sufocant, și aruncă seaxul în foc. Pentru o clipă sau două nu se întâmplă nimic, apoi mânerul din lemn începu să fumege și să mocnească, până luă foc și arse.

— Poate că dacă l-ai fi ucis pe preot ca s-o capeți, spuse femeia, zeii ți-ar fi îngăduit s-o păstrezi.

— Înțeleg, spuse tânărul în timp ce privea seaxul înnegrindu-se și simțea un soi de durere pentru pierderea sa.

Nu l-ar fi omorât niciodată pe John pentru armă și rămânea recunoscător pentru încrederea și bunătatea preotului, dar asta era în trecutul, nu în viitorul său.

— Ce vrei să știi despre soarta ta? întrebă clarvăzătoarea.

Geirmund privi flăcările ce dansau de-a lungul lamei, înroșind-o sub o crustă de cenușă.

— Cândva mi s-a spus că soarta mă va duce la trădare și înfrângere. Le-am văzut pe amândouă și vreau să știu ce mă așteaptă acum.

— Ești sigur că vrei s-o știi? înainte de a răspunde, amintește-ți că zeilor nu le pasă deloc de ceea ce speri tu să auzi. Ei spun doar adevărul, și doar adevărul pe care aleg să-l spună.

Geirmund inspiră adânc. Aerul din colibă avea gust de cenușă și de sânge uscat.

— Sunt sigur.

Ea încuviință din cap, apoi se lăsă pe spate, ieșind din lumină și intrând în umbre, dar Geirmund încă îi mai putea zări strălucirea blândă a ochilor. Clarvăzătoarea îl privi lung timp, până i se păru că nu-l mai vede și avu impresia că ochii ei treceau prin el, ajungând în interiorul lui și dincolo de el, într-un loc nesigur unde n-ar fi cutezat să meargă niciodată, unde nebunia și înțelepciunea deveneau valuri pe aceeași mare.

— Trădare și înfrângere, spuse ea. Ele continuă să fie o parte din destinul tău.

Geirmund oftă, pentru că sperase că ambele rămăseseră în urmă de-acum.

— Dar, continuă femeia, ai primit deja calea pentru a le învinge.

— Care este calea aceea?

— Asta trebuie să afli tu însuți.

Clarvăzătoarea închise ochii, iar când îi redeschise, se aplecă din nou spre lumină și se uită la Geirmund așa cum o făcuse prin ușa colibei, văzând multe, totuși nu precum le văd zeii.

— Ți-ai primit răspunsul.

— Da. Ochii tânărului ardeau și lăcrimau din cauza fumului. Dar, așa cum m-ai prevenit, nu este răspunsul la care speram.

— Tu porți un război în tine, Geirmund Hel-hide, și în privința asta semeni mult cu Eivor Sărutata-lupului. Se uită la seaxul din foc. Dar zeii te pot favoriza acum așa cum nu te-ar fi favorizat înainte. Fie ca ei să vegheze asupra ta.

El încuviință din cap.

— Mulțumesc, rosti. Se ridică în picioare, merse poticnit prin colibă și ieși prin ușă la soare.

Clipi, se frecă la ochi și inspiră adânc aerul curat, până se simți stabil pe picioare. Apoi reveni la Curte, unde bău bere și se odihni cu Hel-hideii până la căderea serii. După aceea, Eivor ținu ospățul pe care-l făgăduise și Geirmund mâncă pe săturate carne, aproape mai multă decât văzuse în toată șederea lor la mănăstirea călugărilor. Devoră carne de mistreț, de capră și de gâscă, împreună cu atât de multe coarne de bere și mied, încât le pierdu numărul. Râse și jucă toga hönk cu oamenii din Ravensthorpe, dar învăță repede că partea câștigătoare a frânghiei va fi întotdeauna cea ancorată de Tarben, un bărbat cât un urs care fusese un berserker de temut înainte de a deveni brutar și de a-și pune labele în slujba frământatului pâinii pentru Eivor și așezarea ei.

Pe măsură ce invitații la ospăț deveneau somnoroși, unii se clătinară către casele și paturile lor, în timp ce alții adormiră acolo unde se aflau, pe băncile și pe podeaua sălii. Eivor îl găsi pe Geirmund și se așeză lângă el cu un suspin mulțumit, ceva ce tânărul credea că putea fi rar auzit din partea ei.

— A fost un ospăț bun, spuse fecioara războinică.

— De când am plecat din Avaldsnes, zise Geirmund, acum m-am simțit cel mai aproape de casă. Nu știu unde-i casa mea acum.

— Nu este Bjarmaland?

— Eu n-am fost niciodată în Bjarmaland. Mama spunea că au așezări și Curți la malul mării și că seamănă mult cu finnii, dar nu arată ca finnii. Unii dintre ei aduc ofrande zeilor noștri, dar se roagă și la un zeu numit Jómali.

— Te-ai gândit vreodată să navighezi acolo?

— Tata nu mi-a dat niciodată o corabie ca să navighez undeva, spuse el. Dar mi-ar plăcea să merg acolo într-o zi.

Eivor se uită la el o clipă.

— Este adevărat?

— Ce să fie adevărat?

— Ce se spune despre tine și fratele tău? Că Ljufvina v-a schimbat pe amândoi pentru fiul unei thrall?

Geirmund nu-și amintea ultima dată când cineva îndrăznise să-l întrebe despre asta, deși știuse adesea că întrebarea se afla în mintea multora, indiferent dacă o puneau sau nu.

— Văd că ești încă slobodă la limbă, spuse el.

— Am băut mult. Și nu trebuie să răspunzi dacă…

— Da, o mare parte din poveste este adevărată. Dar nu așa cum este adesea povestită. A început când eu și fratele meu ne-am născut prea devreme.

— Așa se întâmplă adesea cu gemenii, zise ea.

— Este adevărat, dar asta a speriat-o pe mama. Era tânără și abia măritată. Vorbea puțin limba tatei, iar el era plecat întruna pe mare. Continua să fie aproape un străin pentru ea. S-a temut de ceea ce va face el când va vedea că fiii lui nu-i seamănă deloc. S-a temut că va crede că atunci când se măritase cu el, era deja grea cu altul.

Eivor încuviință din cap, înțelegând treptat.

— Și thralla? Este adevărat?

— Numele ei este Ágáða . Geirmund simți cum i se pune un nod în gât la gândul ei. Tocmai născuse un fiu și a înțeles-o pe mama destul de bine ca să știe care-i era rădăcina fricii. A vrut s-o ajute. Dar nu cred c-a vrut să ofere ce i-a cerut mama.

Eivor clătină din cap.

— Pe zei, așadar i-adevărat!

— Mama ți-ar spune că atunci nu fusese în toate mințile. Ți-ar spune că fusese o naștere grea și că ea lăsase frica și durerea să facă alegerea. Geirmund privi în sus, în fumul care se încolăcea în jurul căpriorilor, în vreme ce ochiul minții i se îndrepta spre amintiri. Dacă ar fi aici, ar spune că n-a plănuit niciodată să ne lase atât timp cu Ágáða . Ar spune că n-a vrut decât să ne țină în siguranță și că și-a regretat alegerea în clipa următoare și-n fiecare clipă de atunci. Ți-ar spune c-ar fi trebuit să aibă încredere în tata, dar când și-a dat seama de asta, era prea târziu.

— Cât timp ați fost…

— Patru veri. Simți un gol rece formându-se în el, când rosti cuvintele acelea. Am trăit cu Ágáða patru veri.

— Pe ea ți-o amintești bine?

Golul din Geirmund se lărgea pe măsură ce tot mai mult din el se prăbușea înăuntru.

— Da.

— Și este adevărat că un skald a dezvăluit secretul?

— Nu, răspunse tânărul. Bragi a fost pur și simplu primul care a avut îndrăzneala să spună ceea ce toți puteau vedea.

— Chiar și Hjörr? Și el a putut vedea?

— Tata nu-i prost. Cred că el a știut adevărul. Sunt momente în care mă gândesc c-a iertat atât de ușor minciuna mamei doar pentru că își dădea seama că, fiindcă n-o pusese sub semnul întrebării în tot acel timp, fusese părtaș la ea.

— De ce ar fi făcut asta?

Geirmund ridică din umeri.

— O iubea pe mama și atunci a văzut ceea ce dorea să vadă. Până când Bragi l-a făcut să-și vadă fiii.

— Și ce s-a întâmplat cu băiatul thrallei?

— La trei veri după ce s-a întors acasă, a murit de slăbiciunea plămânilor. S-a spus că se născuse plăpând și că era adesea bolnav.

— Și mama lui? Ce s-a-ntâmplat cu ea?

— Când adevărul a ieșit la iveală, mama mea a eliberat-o din robie. Tata i-a dat pământ ei și soțului ei. Părinții mei au spus că doreau să îndrepte lucrurile, dar eu cred că au vrut s-o îndepărteze de noi. Nu mi s-a îngăduit s-o mai văd multă vreme.

— Ți-a fost dor de ea?

Golul dinăuntru îl înghiți cu totul.

— M-am uitat la ea așa cum orice fiu se uită la mama lui.

Eivor nu mai rosti nimic pentru o vreme.

— Adevărul poate să nu se schimbe în funcție de cine-l spune, dar mă bucur să aflu adevărul de la tine.

— Foarte puțini sunt cei cu care am vorbit despre asta cu atâta ușurință.

Continuară să bea, până când Geirmund nu mai putu, apoi Eivor îl conduse către un colț confortabil, plin cu pături și blănuri. Tânărul se sprijini de ea în timp ce mergeau.

— O corabie pleacă mâine spre Jorvik, spuse femeia. Vrei să fii și tu acolo?

— Aș vrea, zise Geirmund, dar sunt beat și s-ar putea să fie nevoie să-mi reamintești asta dimineața, înainte de plecarea corabiei.

Ea râse.

— Așa voi face.

— Iar eu mă voi duce să-i văd pe Hjörr și pe Ljufvina.

Ajunseră la patul lui și Geirmund se prăbuși în el, cu brațele și picioarele moi și răsucite ca niște rădăcini.

Eivor rămase deasupra lui, zâmbind și clătinând din cap.

— Deci numele Hel-hide nu te mai deranjează?

— Nu, răspunse el. Guthrum i-a dat un sens nou.

— Multe lucruri nu au decât sensul pe care li-l dăm noi, spuse ea. Apoi râse din nou și-l împunse ușor cu vârful cizmei. Somn ușor, Geirmund Hel-hide.

24

Corabia vâsli în amonte pe râul Ouse sub o ploaie rece, apropiindu-se de Jorvik dinspre miazăzi. Norii își întindeau zdrențele de neguri atât de jos spre pământ, încât aproape că deveneau o ceață ce ascundea mare parte din așezare, dar tristețea lor se potrivea bine cu starea de spirit a lui Geirmund.

Își lăsase Hel-hideii în urmă în Ravensthorpe, simțind cu tărie că trebuia să facă această călătorie de unul singur și, pentru prima dată, până și Steinólfur fusese de acord cu el. Geirmund nu știa ce avea să le spună părinților sau lui Hámund, în timp ce rușinea și furia se luptau pentru controlul inimii și al cuvintelor sale. Își părăsise familia cu mândrie și furie pentru a-și întâlni soarta și se întorcea la ei fără pământuri și fără prea mult argint, purtând doar faima, care acum îl acuza că ucisese ruda unui rege danez. În același timp însă tânărul era furios pe tatăl său, care spusese că nu putea să renunțe nici măcar la un singur războinic din Avaldsnes pentru a-l trimite cu Geirmund, pentru ca mai apoi să-și predea regatul fără luptă și să vină el însuși în Anglia.

La Jorvik, râul Foss venea dinspre răsărit și se unea cu Ouse, iar așezarea se ridica pe un triunghi de pământ situat între cele două cursuri de apă, fiind apărată la fel cum fusese Readingum, dar își extinsese clădirile și pe malul de apus. Geirmund văzu că zidurile Jorvikului fuseseră construite de romani, la fel ca în Lunden, iar danezii le consolidaseră după aceea, făcând din Jorvik cea mai impresionantă fortăreață pe care o văzuse până atunci în Anglia.

Nava vâsli pe Ouse și în curând acostă la unul dintre cheiuri, lângă un pod de piatră, iar Geirmund găsi acolo un danez ud și nefericit care supraveghea încărcarea și descărcarea mărfii. Îl

chema Faravid și-i spuse lui Geirmund unde îi putea găsi pe Hjörr și pe Ljufvina, în casa lor de pe culmea dealului, lângă zidurile romane interioare din miazănoapte.

Tânărul îi mulțumi și plecă într-acolo, păstrându-și gluga mantiei ridicată, atât pentru a nu fi udat de ploaie, cât și pentru a nu fi recunoscut, căci dacă vestea despre el ajunsese la Lunden, poate că ajunsese și la Jorvik. Scândurile de lemn ce căptușeau drumurile se încovoiau sub cizmele lui și mențineau străzile practicabile, în ciuda ploii care se aduna dedesubt în canale curgătoare. Acolo unde nu existau scânduri, pământul era o mocirlă care mirosea a urină și a fecale, provenite atât de la animale, cât și de la danezi. Geirmund traversă o piață mare, din care vremea urâtă alungase negustorii și negoțul, străbătu străduțe înguste și urcă încet prin vălmășagul de case daneze și ruine romane spre culmea dealului acoperit de nori.

Când ajunse la străvechile fortificații interioare de deasupra așezării, din ceață și din ploaie se ivi o casă din lemn întunecat. Acoperișul ei cu pante abrupte atingea pământul și se ridica până la o coamă ascuțită pe care erau cocoțați dragoni; coloanele romane o înconjurau ca trunchiurile moarte ale unei păduri de piatră. Nu era o colibă, totuși era modestă prin comparație cu Curtea unui rege sau cu casa lungă a unui jarl, și Geirmund se întrebă cum de acceptaseră părinții lui să schimbe de bunăvoie puterea și frumusețea Avaldsnesului pentru un asemenea loc. Un al doilea acoperiș, mai scund, se afla pe fațada casei, protejându-i ușa, iar el merse acolo, emoționat. Se opri, după care se scutură de stropi și dădu un strigăt în timp ce bătea la ușă.

O clipă mai târziu, ușa se deschise, iar mama lui stătea în prag.

Recunoașterea instantanee îi deschise ochii larg.

— Geirmund! strigă ea și-l trase în brațe, repetându-i de mai multe ori numele la pieptul lui, plângând și strângându-l cu putere. Poate fi adevărat? Ești chiar tu?

— Da, mamă, sunt aici. Nu-și putu stăvili propriile lacrimi, văzând-o și simțindu-i îmbrățișarea. Sunt aici.

Ea se trase înapoi să-l privească, zâmbind, râzând, plângând și clătinând din cap.

— Hjörr! strigă după aceea. Fiul nostru s-a-ntors la noi! Apoi îi luă mâna într-a ei. Vino, vino înăuntru!

Îl trase în casă, care era caldă și uscată după călătoria pe râu și Jorvik străbătut prin ploaie. Covoare groase acopereau podeaua de lemn, iar în vatră ardea un foc domol și constant. La auzul unor pași veniți de sus, Geirmund ridică privirea și-și văzu tatăl coborând de la etaj o scară de lemn îngustă; părea mai slab decât își amintea.

— Nu-mi vine să cred, spuse Hjörr, repezindu-se către Geirmund și îmbrățișându-l, așa cum făcuse mama lui. Ne temusem că te-am pierdut, băiete.

— Bună ziua, tată, zise Geirmund.

— Pe toți zeii. Hjörr făcu un pas înapoi și-și șterse ochii cu dosul palmei. Mulțumesc zeilor!

— Mă bucur să vă văd pe amândoi.

Geirmund plecă fruntea și furia sa anterioară aproape că dispăru în prezența bucuriei lor și a propriei sale fericiri, surprinzătoare, de a-i vedea.

— Unde-i Hámund?

— A pornit pe drumurile balenelor, răspunse Hjörr. Face negoț și formează alianțe. A spus că vrea să-și croiască propriul drum.

Deși Geirmund simți o oarecare dezamăgire că nu-și va vedea fratele, îl bucură să afle că Hámund pornise în căutarea căii sale, în loc să accepte o viață în Jorvik. Spera totuși că Yrsa spusese adevărul și că destinele lor împletite ca frați aveau să-i readucă laolaltă într-o bună zi.

— Îi doresc numai bine, rosti el. Voi aduce ofrande lui Rán, pentru a-l feri pe mări, și lui Njǫrd, pentru a-l favoriza cu noroc și bogăție.

— Dă-mi mantia s-o atârn să se usuce, spuse mama și, după ce Geirmund o scoase, o scutură și o așeză pe o bancă lângă vatră. După aceea, îi făcu semn să se îndrepte spre o masă din apropiere. Ia loc, ia loc!

Geirmund se lăsă condus pe un scaun, o privi pe când îi punea înainte un ulcior cu bere, brânză, pâine și pește afumat. I se părea că arăta mai bătrână, cu mai multe fire argintii în părul negru și mai multe cute în jurul ochilor decât atunci când o văzuse ultima dată. Ea se așeză pe scaunul din dreapta lui, după care tatăl luă locul din stânga. Hjörr părea și el mai bătrân, ochii îi erau mai terni, bărbia și umerii mai coborâți. Trecu o clipă și nimeni nu se atinse de mâncare.

— Asta-i o cicatrice?

Mama se aplecă brusc către el și întinse degetele spre tâmpla lui. Geirmund zâmbi și înclină capul mai aproape, apoi îi simți degetele împingându-i ușor părul la o parte, pentru a-i vedea mai bine rana.

— Am căpătat-o de la un războinic saxon într-un loc numit Garinges, spuse el, chiar înainte de a mă trimite să înot în râul Tamisa.

— A fost o rană urâtă. Atingerile și apăsările ei deveniră ceva mai aspre. Iar vindecătorul putea să fi făcut o treabă mai bună cu cicatricea.

Își retrase mâna, încruntându-se.

— Sunt sigur că tu te-ai fi descurcat mai bine, spuse tânărul, dar m-am vindecat, mamă. Nu trebuie să-ți faci griji.

Ea întinse mâna către ulcior, încă încruntată, și umplu fiecăruia câte o cupă.

— Ai fost în Wessex? întrebă tata.

— Da.

Geirmund luă una dintre beri.

— Cu Halfdan și Guthrum? întrebă tata.

Tânărul încuviință din cap și sorbi din cupă.

— Acolo este mult pământ. Pământ bun.

Mama împinse o cupă spre tatăl său.

— Și aici este pământ bun, spuse ea.

— Nu mă îndoiesc, zise Geirmund, dar Wessexul va cădea în curând în mâinile lui Guthrum. Am fost alături de el când l-a ucis pe Æthelred. Acum, că este rege, a spus că mă va face jarl și-mi va da pământuri.

— Atunci se pare c-ai avut dreptate să mergi cu el, spuse Hjörr.

Vocea lui trăda amărăciune, dar și furie, totuși nu era clar de ce sau pe cine era supărat. Mama lui Geirmund își privi soțul de peste masă, cu sprâncenele ridicate în semn de îngrijorare, și păru că dorea să-i atragă atenția, însă Hjörr stătea cu privirea în bere.

— Totuși Wessexul n-a căzut încă, zise Geirmund. Acum este rege Ælfred, fratele lui Æthelred, care-i un bărbat șiret.

— Șiretenia învinge adesea, spuse tata fără să ridice ochii. Mai mult decât forța și mai mult decât onoarea, șiretenia este cea care ține piept potrivnicilor și face un rege.

Casa își pierduse o parte din căldură, căci afară ploaia cădea mai tare și răpăia mai zgomotos pe acoperiș. Un fior umed coborî pe umerii lui Geirmund, cauzat atât de straiele lui ude, cât și de atmosfera de la masă. Un străin care i-ar fi ascultat ar fi putut crede că Hjörr tocmai prezisese victoria finală a lui Ælfred asupra danezilor, dar tânărul spera că tatăl lui nu intenționase să spună vorbele acelea într-un asemenea fel.

— Tocmai am venit de la Ravensthorpe, rosti el. Eivor vă transmite amândurora prietenia și înalta ei considerație.

— Suntem norocoși s-o avem ca aliat, spuse Ljufvina. A fost de mare ajutor pentru noi și pentru oamenii din Jorvik.

— Cum așa?

Mama clătină din cap și nu răspunse la întrebare.

— Nu-i ceva ce să discutăm acum. Dar mă bucur că i-ai vizitat așezarea. Am auzit că Ravensthorpe este o…

— Trebuie să plec.

Tatăl se ridică în picioare, răsturnându-și scaunul pe podea cu zgomot puternic. Cu obrajii învăpăiați, se aplecă să îndrepte scaunul și-l împinse, lipindu-l de masă.

— Trebuie să mă duc la sfat acum, avem chestiuni de discutat, continuă el, dar mă voi întoarce înainte de lăsarea întunericului. Își puse mâna pe umărul lui Geirmund. Mă bucur că te-ai întors la noi, fiule.

— Mă bucur să fiu aici, răspunse Geirmund.

Apoi tata ieși din casă, iar după ce plecă, mama se așeză pe scaun cu un oftat adânc.

— Mănâncă, rosti ea.

Tânărul o ascultă și mâncă, iar în timp ce mânca aproape că nu vorbiră. Mama sorbea din bere, el mesteca, iar ploaia cădea. Spre deosebire de tăcerea goală dintre străinii care n-au nimic de spus unul altuia, tăcerea de la masa asta purta greutatea apăsătoare a prea multor lucruri nespuse și, ca în cazul puhoaielor de vară reținute în spatele unui ghețar care se topește, Geirmund consideră că era mai bine să lase cuvintele acelea netulburate pentru moment.

— La ce sfat s-a dus tata? întrebă el.

— La sfatul regelui Ricsige.

— Ricsige?

— Regele din Northumbria.

— Credeam că Halfdan conduce Northumbria.

— Așa este, dar prin intermediul lui Ricsige. Mama roti încet cupa de bere pe masă. Danezii au înțeles că, pentru a-i conduce pe saxoni în pace, este de ajutor să ai un rege saxon pe tron, atât timp cât el înțelege cine conduce cu adevărat. Înainte de Ricsige, a fost rege un bărbat pe nume Ecgberht,

dar a devenit încăpățânat. Hjörr face parte dintr-un sfat care a fost statornicit pentru ca Ricsige să facă ceea ce vor Halfdan și danezii.

— Așadar, tatăl meu servește un rege saxon.

— Da, cred că da.

— Ar fi de acord să părăsească Jorvikul? întrebă Geirmund. Tu ai face-o?

— Unde am putea merge?

— În Wessex, spuse tânărul. Dacă tata luptă pentru Guthrum, noi…

— Pentru Guthrum? Mama își îndreptă spinarea și ochii i se aprinseră cu un foc pe care el îl știa bine din Avaldsnes, dar pe care, își dădu seama, nu-l văzuse acolo în ea până acum. Vrei să luptăm pentru danezul care ne-a luat fiul?

— Nu m-a luat el, zise Geirmund, ci eu am ales să plec…

— Ai uitat cine ai fost. Cine ești. Tatăl tău este Hjörr Halfsson, regele de drept al Rogalandului, iar tu ești fiul său.

— N-am uitat niciodată, rosti Geirmund încet, dar amar.

— Și totuși spui să luptăm pentru Guthrum împotriva Wessexului. Asta înseamnă că vrei să te-ntorci la el?

— Îi sunt încă juruit, răspunse tânărul. Am războinici care-mi sunt juruiți. De îndată ce Guthrum se va despărți de Halfdan, mă voi întoarce să lupt pentru el.

Dacă mama se întreba de ce trebuia să-i aștepte pe cei doi regi danezi să se despartă, nu spuse nimic. În schimb, își lipi brațul de corp, ca pe o aripă, și-și sprijini bărbia și buzele în podul palmei. Clătină încet din cap.

— Crezusem că te-ai întors acasă.

— Asta nu-i casa mea. Aruncă o privire în jur. Jorvik nu-i casa mea.

— Poate c-ar putea deveni…

— Nu.

— Dar noi suntem aici, spuse mama. Ceea ce o face casa ta…

— Nu, n-o face. De fapt, Avaldsnes n-a fost niciodată casa mea, ci pur și simplu locul în care am fost crescut.

Geirmund văzu cum în ochii mamei apăru strălucirea lacrimilor.

— Dacă nu alături de noi… atunci unde-i casa ta?

— Nu știu.

— La… Ljufvina făcu o pauză lungă, ca și cum s-ar fi chinuit să vorbească, înainte de a reuși în cele din urmă să șoptească pur și simplu: La ea?

— La cine?

Mama începuse să tremure.

— Ágáða.

Tânărul nu-și amintea ultima dată când ea pronunțase numele acela și nici nu îngăduise nimănui să-l rostească, iar durerea și regretul pe care i le auzea în glas îi încleștară beregata. Faptul că o menționa pe Ágáða acum vorbea despre cât de departe de Avaldsnes ajunsese.

— Nu, zise el.

Femeia închise ochii, stăvilindu-și lacrimile, iar Geirmund știu că acela era răspunsul pe care sperase să-l audă, totuși nu de aceea îl rostise.

— Mamă, zise el, am plecat din Avaldsnes pentru a-mi căuta soarta. Încă o mai caut.

Ea încuviință din cap și-și șterse obrajii și ochii cu ambele palme.

— Nu te voi opri s-o faci.

După cum se auzea, ploaia se mai domolise și Geirmund hotărî că avea nevoie să respire în aer liber.

— Poate că Jorvik nu-i casa mea, vorbi el, dar dacă va fi a voastră, aș vrea s-o cunosc mai bine. Mă voi plimba acum, să văd mai multe din așezare.

Mama încuviință din nou din cap, apoi se ridică de pe scaun pentru a-i aduce mantia.

— Vei avea nevoie de ea, îi zise. În Jorvik poate fi frig chiar și dacă nu plouă.

Lâna aspră rămăsese umedă, dar tânărul o simți încălzită de foc, când trase mantia în jurul trupului.

— Mulțumesc.

— Du-te. Ljufvina se îndepărtă și începu să strângă masa. Încearcă să nu te bagi în prea multe buclucuri.

Geirmund zâmbi când ieși din casă, iar odată ce ajunse afară privi cerul sur și inspiră adânc de câteva ori. Încercase să evite potopul de lucruri nerostite, dar câteva dintre ele se eliberaseră, iar acum se simțea ușurat de greutatea și povara lor. Multe rămăseseră încă nespuse, poate mai multe decât ar fi putut fi spuse vreodată pe deplin, însă avea să se ocupe de ele la timpul lor.

Din locul unde se afla putea să vadă aproape tot Jorvikul, totuși mare parte din așezare rămânea ascunsă de pâcle. Ouse se târa afară din ceață, curgând spre apus, și se întorcea către miazăzi, unde întâlnea zidul de miazănoapte al orașului. Ruinele umbrite ale unui colosseum se înălțau deasupra clădirilor din miazăzi, iar un templu creștin și o Curte daneză măreață vegheau fiecare peste o jumătate din așezare, câte una de fiecare parte a râului.

Geirmund presupuse că era Curtea lui Ricsige și decise să meargă acolo, gândindu-se că s-ar putea să-și întâlnească tatăl. Trecu pe unele dintre străzile pe care le străbătuse deja, dar, odată cu domolirea ploii, întâlni mai mulți oameni, mai ales în piață. În Jorvik se părea că danezii și saxonii trăiau, munceau și făceau negoț unii alături de alții, iar dacă pacea asta rezulta din faptul că Northumbria avea un rege saxon, atunci Geirmund începea să înțeleagă ce voise să spună mama lui.

Ca să ajungă la Curte, traversă un pod din piatră și apoi trecu pe sub statuia albă și spartă a unei femei romane care purta veșminte subțiri, cu trăsăturile tocite de vârstă, vânt și vreme. Când

ajunse în sfârșit la Curtea lui Ricsige, constată că era la fel de înaltă și de lungă precum fusese Curtea tatălui său în Avaldsnes, ba poate chiar mai măreață. O înconjura o palisadă puternică, iar la intrare stăteau de strajă războinici, atât saxoni cât și danezi. Când Geirmund se apropie, îl opriră, pentru a-l întreba ce dorea.

— Sunt Geirmund Hjörrsson, spuse el, și mi s-a spus că tatăl meu este aici.

— Hjörr? repetă un străjer. Nu l-am văzut azi.

— Ești sigur? A zis că-i o întrunire a sfatului.

Alt străjer clătină din cap.

— Nu astăzi. Nu există decât o singură cale de intrare și l-am fi văzut.

Tânărul încuviință din cap, simțindu-se confuz și frustrat.

— Mulțumesc, rosti el și se întoarse spre pod.

— S-ar putea să-l găsești la râu, spuse unul dintre străjeri. Chiar în afara zidului de miazănoapte. Arătă cu degetul către dreapta. Se duce des acolo.

— Mulțumesc din nou, zise Geirmund.

Merse pe drumul indicat de războinic și ajunse la râu, pe care îl urmă după aceea spre miazănoapte pe mal și pe cheiurile sale, până ajunse la zidul roman. Nu văzu nicio poartă acolo, dar o secțiune a zidului căzuse aproape de linia de plutire, nu suficient pentru a slăbi apărarea orașului în fața unei oștiri, totuși destul de largă ca să urci peste ea și să treci dincolo.

Geirmund se strecură pe lângă zid, apoi coborî într-un șanț adânc, urcă în partea cealaltă și se trezi în afara așezării, pe un ținut accidentat de dealuri și văi întrerupte de șerpuirea râului lat ce curgea dinspre miazănoapte. Pădurea se apropia de zidurile Jorvikului doar atât cât îngăduiseră danezii, care creaseră pentru apărare o pajiște largă, a cărei iarbă devenea deasă și presărată de stuf lângă apă. Nu departe de Geirmund, un vechi ponton butucănos încă se agăța de malul râului, iar

tatăl său stătea acolo și privea către miazănoapte, la fel de nemișcat ca o statuie romană.

Tânărul oftă și traversă pajiștea spre el, după care strigă un salut când se apropie suficient pentru ca pașii să-i fie auziți. Hjörr se întoarse.

— Ai spus că ai chestiuni de discutat cu sfatul, spuse Geirmund, dar tatăl nu-i răspunse până nu i se alătură pe pontonul care se clătina și scârțâia, acoperind plescăiturile și gâlgâitul curentului de dedesubt.

— Așa este, spuse tatăl, revenind cu fața la râu. Aveam nevoie să discut cu mine însumi.

— Pot să-ntreb despre ce-i vorba?

— Sunt sigur că poți ghici, zise Hjörr. Inspiră prelung pe nas și ridică bărbia. Locul ăsta, chiar aici, aproape că-mi amintește de un fiord îngust, ca și cum m-aș fi întors în Rogaland.

Geirmund se uită din nou la râu și la dealuri și înțelese ce voia să spună tatăl său. Relieful acelui ținut avea în comun cu Rogalandul doar atât cât să trezească amintiri, deși nu putea niciodată să imite sau să înlocuiască pe deplin Calea de Miazănoapte.

— Există frumusețe și în Anglia, spuse el.

— Da, există. Hjörr suspină, apoi se întoarse cu spatele la apă și-l privi pe tânăr. Poți să mă-ntrebi acum.

— Ce să te-ntreb?

— Întrebarea care te frământă de când ai vorbit cu Eivor.

Tatăl încă îi cunoștea bine mintea, iar Geirmund știa la ce întrebare se referea.

— De ce te-ai predat? întrebă el.

— Da, la întrebarea asta mă refeream. Hjörr se uită spre miazăzi, spre zidurile Jorvikului. E întrebarea pe care vin adesea aici să mi-o pun.

— Și ce răspunzi?

Tatăl său nu spuse nimic pentru câteva clipe.

— Harald este viclean. Mai viclean decât știa vreunul dintre noi. Ceilalți regi și jarli ne-am numărat războinicii și am crezut că-l putem

învinge. Dar apoi ne-a surprins, trimițându-și toți oștenii și toate corăbiile în Hafrsfjord pentru o singură bătălie. Ridică un deget, arătând către cer. O singură victorie. În cele din urmă, a fost tot ce i-a trebuit. Cucerirea Hafrsfjordului i-a adus Stavanger, Boknafjord și intrarea în Karmsund. După aceea, a controlat tot negoțul.

Geirmund simți un nod în stomac.

— Ți-a tăiat calea.

Hjörr încuviință din cap.

— Își asigurase deja loialitatea câtorva regi și jarli din miazănoapte și răsărit, cu promisiuni de argint, însurătoare și negoț. Alții i s-au juruit când au auzit de victoria sa, sperând să-i câștige favorurile.

— Te-ai fi putut lupta cu el?

— Un războinic poate lupta întotdeauna până la moarte.

— Dar l-ai fi putut învinge?

Tatăl lui se întoarse și privi din nou spre miazănoapte. Pentru o vreme, nu spuse nimic.

— Ce fel de rege își cedează regatul? întrebă în cele din urmă, încet. Oare un rege bun duce un război fără speranță până când cade ultimul dintre războinicii săi? Sau alege să nu mai fie rege, pentru a evita vărsarea inutilă de sânge și moartea?

Geirmund nu știa cum să răspundă, dar își dădu seama că se confruntase de două ori cu o dilemă similară, mai întâi pe corabia lui Guthrum și apoi în Lunden, și în ambele rânduri își sacrificase viața și onoarea de dragul oamenilor săi. Înțelese atunci că s-ar putea să se fi grăbit atunci când judecase alegerea tatălui său.

— Presupun că te vei întoarce la Guthrum. Hjörr îl privi cu coada ochiului. Mamei tale nu-i va plăcea asta.

— Știe că-i sunt încă juruit.

— Iar tu ești un bărbat de onoare, așa cum ai fost întotdeauna.

Tânărul își studie tatăl pe pontonul acela, cu regret și dor de ținutul pe care-l pierduse, și constată că nu mai era furios sau, cel puțin, că furia îi fusese temperată de o înțelegere mai mare.

— Vino cu mine, spuse el.

— Unde? Hjörr se întoarse cu fața la el. În Wessex?

— La Guthrum. Luptă cu mine. Ești Hjörr Halfsson și ești menit să fii mai mult decât un sfetnic pentru un rege saxon.

Se păru că gândul acela îi plăcu tatei, pentru că umerii i se ridicară puțin și zâmbi, apoi spuse:

— Mamei tale nu i-ar plăcea.

— Ea este la fel de luptătoare ca tine sau ca mine, spuse Geirmund.

— I-adevărat, chicoti bărbatul.

— Ai venit la Jorvik înfrânt, zise Geirmund. Fie ca Wessex să fie victoria ta, o șansă de a-ți recăpăta onoarea pe care te temi c-ai pierdut-o.

Trecură câteva clipe în care se păru că amândoi își imaginau cum ar fi să lupte împreună în bătălie, să stea umăr la umăr în zidul scuturilor, dar după aceea gândurile tatei părură să se schimbe și zâmbetul i se topi.

— Aș fi mândru să lupt alături de tine, fiule, dar dac-ar fi să aleg, mi-aș pune armele în cui. Vreau ceea ce a spus Guthrum că vrea când a venit la Avaldsnes. Pământuri și pace. Eu și mama ta le-am găsit pe amândouă aici.

— Înțeleg, spuse Geirmund și era adevărat, deși îl întrista să-și vadă tatăl slăbit. Vei căuta să mă împiedici să plec, așa cum ai făcut-o odată?

— Atunci m-am înșelat. Chiar dacă acum n-ar fi o chestiune de onoare între tine și Guthrum, tot n-aș încerca să te opresc să-ți urmezi soarta.

Geirmund plecă fruntea.

— Mulțumesc, tată.

— Dar asta nu-nseamnă că am încetat să-mi fac griji că ești un nebun nesăbuit.

Tânărul zâmbi.

— Știu.

Norii începuseră în sfârșit să se risipească, după ce spălaseră și lustruiseră aerul și cupola cerului. Cei doi stătură pe ponton, privind cum lumina soarelui care apunea transforma râul în auriu și, înainte ca ziua să lase cu totul loc nopții, se întoarseră prin Jorvik, peste pod, către casa în care îi aștepta Ljufvina.

Partea a V-a

WESSEX

25

Geirmund rămase cu părinții săi câteva zile, timp în care află mai multe despre viața lor în Jorvik. În multe privințe, Hjörr îi conducea pe oamenii de acolo, îndeplinind aceleași îndatoriri ca în Avaldsnes. El negocia cu negustorii, supraveghea tot ce ținea de rezervele de argint, alimente și bere ale așezării și acționa ca judecător în disputele și infracțiunile mai puțin importante, în care nu era nevoie ca Ricsige să se implice. Ljufvina participa la multe dintre aceleași sarcini, dar se părea că, în plus, ea venea și pleca din Jorvik, răspunzând uneori la apelurile lui Eivor pentru ajutor și aliați.

Tânărul petrecu mare parte din vizită lucrând cu tatăl său, asumându-și responsabilități care anterior îi fuseseră încredințate doar lui Hámund. În felul acesta începu să vadă mai mult din ceea ce presupunea povara unei funcții înalte și înțelese mai bine de ce războinici ca Halfdan și Ubba preferau să lase guvernarea de zi cu zi pe seama altora, aflați sub stăpânirea lor.

Când în Jorvik sosi de la Ravensthorpe vestea că Guthrum și Halfdan își despărțiseră oștirile și că Halfdan se va întoarce în curând în Northumbria, Geirmund le povesti până la urmă părinților săi despre Fasti și despre dușmănia de sânge cu Halfdan prin Ubba, cauzată de omorul acela. Deși el avea să plece, îl îngrijora ce ar fi însemnat asta pentru ei la întoarcerea danezului, dar cei doi părură liniștiți.

— Halfdan nu se va întoarce împotriva noastră, spuse tatăl său pe când cinau laolaltă. Dacă n-am fi

fost noi, n-ar fi existat Jorvikul în care să se poată întoarce el.

— Dacă n-ar fi fost Eivor, vrei să spui, interveni Ljufvina, după care ridică o sprânceană către soțul ei și rupse o bucată de pâine.

— Ce-a făcut Eivor pentru Jorvik? întrebă Geirmund.

Mama îi întinse bucata de pâine și mai frânse una pentru sine.

— Ea a venit aici să vâneze membrii unui ordin ascuns printre noi. Unii erau chiar sfetnici de încredere ai lui Ricsige, însă lucrau în secret pentru a-și atinge propriile lor țeluri. Ei ar fi distrus Jorvikul din interior.

— Ce fel de ordin? întrebă tânărul.

— Asta încă n-o înțelegem pe deplin. Mama înmuie pâinea în tocana de carne de vită și orz din castron. Știm doar că este puternic și foarte întins, ajungând până hăt departe în Egiptaland, dar și în trecut, până înainte de vremea lui Nor.

— Pe toți zeii! Cuvintele ei îi amintiră lui Geirmund de tărâmurile străvechi de sub mare pe care le descrisese Völund. Și voi i-ați oprit?

— Eivor i-a oprit, spuse Hjörr, încuviințând ușor din cap către Ljufvina. Noi am făcut doar tot ce am putut ca s-o ajutăm.

— Îi suntem datori, continuă ea. La fel și Halfdan, care ne este dator și nouă de altfel. Serviciile aduse de noi Northumbriei vor însemna mai mult decât cerințele dușmăniei de sânge, sau orice wergild pe care l-ar fi stabilit el.

— Dar asta s-ar putea să nu-l mulțumească pe Ubba, spuse Hjörr. Ferește-te de el.

— Așa voi face.

— Halfdan a fost plecat să se războiască multe veri, continuă tatăl său. Jarlii și luptătorii lui sunt obosiți. Când se vor întoarce, își vor aștepta răsplata, iar Halfdan va oferi pământuri celor mai de seamă dintre ei.

— Și tu? întrebă Geirmund.

Hjörr încuviință din cap și se uită la Ljufvina.

— Vom avea din nou o Curte.

Tânărul își privi tocana.

— Pace și pământuri, spuse el, apoi mâncă.

Mama se aplecă spre el.

— Dacă vrei să rămâi aici, un loc te așteaptă.

Geirmund știa că era adevărat, iar o parte din el își dorea să poată sta cu ei în Northumbria. Hámund avea să revină într-o bună zi și împreună ar fi putut clădi o moștenire durabilă pentru familia lor, pentru copiii lor și pentru copiii copiilor lor. Dar o parte încă mai mare din el știa că nu putea rămâne, sau că nu va alege să rămână.

— Sunt juruit lui Guthrum, spuse tânărul. Sunt juruit războinicilor mei, care-mi sunt juruiți mie. Am auzit că ei au plecat la Hreopandune după Guthrum și că mă vor aștepta acolo. Iar eu mi-am jurat mie însumi că voi cuceri Wessexul.

Mama nu zise nimic, dar păru dezamăgită, deoarece îi acceptă spusele cu o încuviințare scurtă din cap.

— Trebuie să faci ce vrei, zise Hjörr, pentru onoare și pentru destin. Presupun că plănuiești să pleci în curând?

— Da. Aș pleca mâine, dacă aș putea.

Hjörr sorbi din berea sa.

— Nu poți?

— M-am gândit că poate aveți nevoie de mine înainte să plec. Nu vreau să vă părăsesc așa cum am făcut înainte…

— Nu-i vorba despre așa ceva, spuse mama. Nu zăbovi pentru noi. Vom fi bine.

Geirmund își plecă fruntea în semn de mulțumire în fața amândurora și, după ce terminară de mâncat, ei îl ajutară să-și pregătească mâncarea pentru drum, împreună cu tot ce avea nevoie. Restul serii îl petrecură vorbind, bând și jucând hnefatafl, iar când în cele din urmă se duseră la culcare, tânărul rămase treaz, neliniștit. Se gândi la întoarcerea la Guthrum și la Hel-hidei

și astfel își ținu somnul departe până târziu în noapte, iar apoi răsări soarele.

Spre deosebire de ultima dată când își părăsise părinții, furișându-se ca un hoț, acum Geirmund luă masa de dimineață cu ei. Îi făcură o surpriză și-i dăruiră un cal de război, un armăsar saxon cu piele castaniu strălucitor, coamă de culoarea paiului și o stea albă pe frunte.

— Îl cheamă Enbarr, spuse Hjörr, și este de la picți.

— E minunat.

Geirmund cercetă calul, privindu-i puterea mușchilor și a trupului, după aceea îl lăsă pe Enbarr să-l adulmece și-i mângâie botul și coama, simțindu-i energia și temperamentul.

— A fost până acum în vreo bătălie?

— Da, încuviință Hjörr.

— Fie să te slujească bine, spuse Ljufvina.

Tânărul le mulțumi amândurora pentru darul acela regesc și-l luă pe Enbarr de dârlogi, iar părinții îl însoțiră pe străzile Jorvikului până la poarta așezării. Acolo Geirmund își luă rămas bun de la ei cu câteva cuvinte rostite încet când se îmbrățișau, încălecă pe cal și porni pe o cale romană ce ducea către miazăzi prin apus.

Pe măsură ce călătoriră, el și Enbarr ajunseră să se înțeleagă tot mai bine unul pe celălalt. Cu fiecare leghe parcursă, armăsarul părea să se simtă mai în largul său cu Geirmund în spinare, iar Geirmund învăța comenzile la care calul răspundea cel mai bine. Străbătură câte douăzeci de leghe pe zi, mergând mai întâi pe calea romană, apoi de-a lungul râului Trent spre Hreopandune. Enbarr purta desagi cu hrană și pentru el, dar Geirmund avea grijă ca în fiecare zi să-i acorde timp suficient de păscut, iar în seara celei de-a cincea zile de călătorie ajunseră pe un câmp uriaș de morminte noi, peste care iarba încă nu începuse să crească.

Razele soarelui ce apunea străluceau prin pâcla de praf și fum ce plutea deasupra locului aceluia,

proiectând umbre peste zeci și zeci de gorgane. Se înălțau deasupra pământului, unele înalte, altele scunde, și Geirmund își dădu seama, după ofrandele lăsate acolo, că fuseseră ridicate de danezi pentru a-și onora războinicii căzuți. Știa că unele dintre ele conțineau cenușa morților din tabăra victorioasă, dar altele erau goale, întrucât cei pe care-i onorau fuseseră lăsați pe câmpul de bătălie, acolo unde căzuseră, fie ca hrană pentru corbi, fie arși pe rug.

Se întrebă dacă vreunul dintre gorganele acelea era al lui Aslef.

Aerul părea agitat aici, ca și cum morții nu se potoliseră încă, iar Enbarr dădu ochii peste cap și păru nerăbdător să treacă mai departe, dar înainte să plece, Geirmund turnă pe pământ restul berii sale din burduf și rosti o rugăciune în cinstea celor care acum beau mied în Valhalla.

Din locul unde se afla, el privi în jos, în valea unui râu, și zări în depărtare, către apus, o așezare, așa încât coborî într-acolo. De pe deal nu văzuse tabăra vreunei oștiri, dar, pe măsură ce se apropie, știu că acesta era Hreopandune. Templul creștin al așezării fusese folosit ca poartă fortificată a unei palisade noi, care se întindea spre răsărit și spre apus până la malul râului, împrejmuind o fortăreață daneză bine apărată. Când ajunse acolo, găsi danezi înăuntru și află de la ei că regele Guthrum pornise cu oștirea către miazăzi prin răsărit, către un loc numit Grantabridge.

În noaptea aceea poposi în Hreopandune și plăti cu argint mâncare pentru el și Enbarr înainte de a porni din nou la drum, urmând indicațiile date de danezi pentru a ajunge la o cale romană pe care o numeau Wæcelinga, la o zi de mers spre miazăzi. După alte două zile, trecând pe lângă ruinele fumegânde ale câtorva gospodării și așezări saxone, ajunse la o răscruce de drumuri și coti din Wæcelinga pe un drum vechi ce ducea către răsărit.

În următoarele trei zile, Geirmund înaintă pe drumeagul șerpuit și plin de șleauri mai încet decât o făcuse pe calea romană netedă, parcurgând doar zece sau cincisprezece leghe înainte de a se opri în fiecare noapte pentru a dormi și a-l lăsa pe Enbarr să pască, dar în a patra zi ajunse în sfârșit la zidurile exterioare ale lui Grantabridge.

O tabără daneză mare și prosperă se afla acum în interiorul liniilor acelora defensive, iar o ruină romană de pe malul râului Granta forma inima orașului. Deși nu era la fel de animat de negoț ca Lunden, Geirmund văzu în piețe multe dintre aceleași mărfuri de pe tărâmuri îndepărtate, iar fierarii și alți meșteșugari nu păreau să ducă lipsă de muncă. Mergând pe ulițe și ulicioare, fu învăluit de mirosurile intense ale forjării, tăbăcirii, arderii și gătirii mâncării, amestecate cu miasmele deșeurilor umane și animale.

Îi căută pe Guthrum și oștirea sa și, în cele din urmă, îi găsi în partea de miazănoapte a taberei, acolo unde Hel-hideii îl întâmpinară cu bucurie, dar și cu tristețe pentru soarta lui Aslef. Tânărul murise la o zi după ce Geirmund părăsise Lunden, fără să se mai trezească cu adevărat din ultimul său somn, dar Thorgrim îi fusese alături în ultimele clipe. Toți Hel-hideii băură în cinstea lui Aslef, iar după ce se răspândi vestea întoarcerii lui Geirmund, Guthrum îl chemă la el și Steinólfur îl însoți pe drumul spre rege.

— Hjörr și Ljufvina sunt bine? întrebă războinicul vârstnic.

— Destul de bine, zise Geirmund, dar au pierdut mult.

Apoi îi povesti tot ce-i spusese tatăl său despre Avaldsnes și Harald de Sogn, dar Steinólfur nu păru surprins de veștile acelea.

— Brățările regilor pot fi cătușe aurite, comentă el. Poate că există momente când este mai bine să fii liber de ele. Te-ai împăcat cu părinții tăi?

— Nu ne mai războim între noi, spuse Geirmund.

Războinicul încuviință din cap.

— Cel puțin asta e ceva.

Când ajunseră la clădirea saxonă pe care Guthrum o ocupase, transformând-o în Curtea sa, Steinólfur aștepta afară. Geirmund intră și-l găsi pe rege mult schimbat. Avea mai multe fire sure în păr și părea măcinat de oboseală, ceea ce-l făcea să-și piardă deseori răbdarea și să răbufnească iritat. Îl invită pe Geirmund să ia loc și-i turnă vin într-un pocal de argint care-i aminti tânărului de cupa văzută în templul din mănăstirea lui Torthred. Vinul saxon avea gust de piele și de metal și, deși era fără îndoială de cea mai bună calitate, tânărul ar fi preferat berea preparată de fratele Drefan sau berea lui Tekla din Ravensthorpe.

— Mă bucur să te văd, Hel-hide. Regele își turnă vin într-un corn pentru bere și se așeză pe un jilț înalt, drapat cu o blană de lup; capul și ochii goi ai animalului erau așezate pe unul dintre brațe. Când ai plecat din Lunden, m-am temut că nu te vei mai întoarce.

— Au fost momente în care am împărtășit aceeași teamă. Halfdan a trimis după noi o ceată de războinici.

Regele sprijini un cot pe brațul jilțului și ciupi blana dintre urechile lupului.

— Ce s-a-ntâmplat cu războinicii aceia?

— Sunt morți.

— Toți? Guthrum păru surprins, dar și mulțumit. Faima ta crește.

Nu de faimă îi păsa lui Geirmund în momentul acela, și nici măcar de aprobarea regelui, ci dorea să știe adevărul despre wergild.

— Am ucis-o pe căpetenia lor în duel individual, continuă el, și martoră a fost Eivor de Ravensthorpe. Căpetenia aceea se numea Krok.

Mâna regelui rămase nemișcată.

— Cunosc numele. Ai vorbit cu el?

— Da. Înainte de a ne lupta, el i-a spus lui Eivor că Halfdan a pus wergild pe mine. Optsprezece livre de argint.

Guthrum mângâie urechea lupului cu degetul mare.

— Nu este adevărat.

— Atunci de ce a spus-o?

Regele ridică brațele.

— A spus-o pentru că Halfdan a cerut optsprezece livre de argint.

Geirmund deschise gura, apoi clătină din cap.

— Atunci de ce…

— Nu contează ce a cerut Halfdan. Numai Althingul poate pune wergildul.

Geirmund știu atunci că Guthrum îl minți în Lunden, sau cel puțin îi ascunsese adevărul, și bău un pahar de vin pentru a-și răcori furia crescândă împotriva sa.

— Althingul sau nu, spuse el, dac-aș fi știut, aș fi plătit…

— Nu, eu n-aș fi îngăduit așa ceva. Optsprezece livre de argint? Guthrum se aplecă în față și glasul i se ridică furios. Pentru băiatul pe care l-ai ucis, ruda lui Ubba? Nu era un jarl, nici măcar un karl cu pământ! Nu valora nici jumătate din greutatea aceea în argint. Halfdan a vrut să te pedepsească pe tine, unul dintre cei mai șireți războinici ai mei, și să se îmbogățească în același timp.

Asta nu răspundea la furia și confuzia lui Geirmund, care încă se îndoia că Guthrum spusese chiar tot adevărul, dar nu știa cum să-l preseze pe rege în această privință, așa că abordă un subiect mai important, care conta mai mult.

— Când pornim spre Wessex? întrebă el.

— Wessex…

Guthrum suspină și se lăsă pe spate în blana de lup.

— Da, Wessex. Când plecăm?

— În curând.

— Ce aștepți?

Regele dădu pe gât vinul din corn din câteva înghițituri mari, apoi sări în picioare cu o bruschețe care aproape că-l făcu pe Geirmund să tresară. Guthrum se îndreptă către masă și-și mai turnă băutură.

— Ivarr este mort, spuse el.

Pentru Geirmund și pentru dușmănia sa de sânge cu Ubba, însemna un fiu al lui Ragnar mai puțin de care să se îngrijoreze.

— Ce-nseamnă asta pentru Wessex? întrebă el.

— Pentru Wessex – nimic. Regele începu să se plimbe prin încăperea care, prin sculpturi, tapiserii, veselă și bănci, îi amintea lui Geirmund mai mult de o sală saxonă decât de una daneză. Înseamnă însă că sunt multe pământuri de stăpânit în Anglia de răsărit și în Mercia. Aș putea avea grijă ca o parte din Danelandul acela să fie al tău.

Geirmund împinse la o parte cupa de vin.

— Ce vrei să spui?

— Acum, Halfdan și Ubba sunt ultimii doi fii ai lui Ragnar. Guthrum înclină cornul pe spate și-și șterse gura cu dosul mâinii. Când Halfdan a aflat de moartea lui Ivarr, a părut că un foc s-a stins în el. Și-a luat oștenii și s-a întors în Northumbria pentru a se bucura de bogățiile sale înainte de a muri. Wessexul nu mai contează pentru el. Zilele lui de război au luat sfârșit. A rămas doar Ubba. Regele privi în jurul sălii. Eu am bogății și pământuri pe care le-am câștigat în lupte grele. Am fost făcut rege și am onoarea mea. Așa că, mă-ntreb, dacă soarta mea este să mor, ar fi o rușine să mor aici?

— O rușine… Geirmund se strădui să-și rețină furia ca să nu-și ridice vocea. Ești mulțumit acum să domnești aici și să lași Wessexul neatins?

Regele își mângâie barba, făcând să zornăie mărgelele de argint împletite în ea, ca și cum ar fi trebuit să se gândească la răspunsul său, înainte de a respinge în cele din urmă întrebarea lui Geirmund.

— Nu, bineînțeles că nu. Wessexul trebuie să cadă.

Tânărul nu putea decât să spere că vorbea serios.

În următoarele săptămâni, regele trimise cercetași spre miazăzi și apus în Wessex și, pe măsură ce aceștia se întorceau cu informații despre inamic, Guthrum și jarlii săi plănuiră atacul final. Pierderea războinicilor lui Halfdan însemna că aveau nevoie atât de viclenie, cât și de multă grijă dacă voiau să-l învingă pe Ælfred. Unii luptători din miazănoapte aveau să răspundă la chemarea la bătălie, inclusiv Eivor și aliații ei, dar numărul lor nu avea să fie suficient ca să asigure coroana Wessexului.

Danezii care veneau din Northumbria și din alte locuri îndepărtate ar fi călătorit cel mai repede pe mare, iar Guthrum trebuia să le ofere un port sigur unde să-și pună la adăpost corăbiile. El alese Wareham de pe țărmul de miazăzi al lui Wiltescire, care le asigura danezilor un cap de pod ferm în Wessex, de unde puteau întreprinde raiduri asupra cetății de scaun a lui Ælfred de la Wintanceastre, și aveau, de asemenea, o a doua fortăreață, pentru retragere, într-o ruină romană de pe râul Exe, la șaizeci de leghe către apus de Wareham, lângă țărmul Defenascire. Este tot ce știa Geirmund când regele îl chemă din nou în Curtea sa ca să vorbească între patru ochi.

— Voi trimite războinici pe mare, anunță Guthrum.

Stăteau împreună la masă și, de data asta, Guthrum bău vin din cupa de argint, în timp ce Geirmund bea bere dintr-un corn.

— Dar voi trimite cea mai mare parte a oștirii pe uscat până la Wareham.

— Cât timp va lua asta? întrebă Geirmund.

— În cel mai bun caz, patru zile, posibil cinci. Mai mult, dacă vremea va fi rea.

— Ælfred va fi pregătit.

— El este pregătit și acum. Iscoadele mi-au spus că are sub comanda lui fyrduri din Wiltescire și Bearrocscire și că supraveghează Tamisa și Calea Icknield. Se așteaptă ca noi să atacăm pe acolo. De aceea vom merge noaptea, spre miazăzi pe Drumul Earninga până la Lunden, apoi către apus, pe calea romană, până la ruinele din Calleva, pe care poate ți le amintești din marșul nostru spre Bedwyn. De acolo, vom înainta către Wareham.

— Este un drum lung. Dacă Ælfred află planul tău…

— Nu trebuie să afle planul nostru. Trebuie să ne strecurăm nevăzuți pe lângă oștirea saxonă. De aceea te-am chemat. Guthrum își mai turnă vin. Vreau ca ochii Wessexului să fie îndreptați spre miazănoapte, departe de drumurile pe care le vom folosi noi, și vreau ca tu să le atragi privirile.

— Cum?

— Tamisa marchează hotarul dintre Mercia și Wessex. Vreau să-ți iei Hel-hideii, să treceți râul și să atacați orașele și satele de acolo, în timp ce vă îndreptați spre miazăzi, spre regatul lui Ælfred.

Geirmund sorbi din berea sa.

— Asta le va atrage cu siguranță privirile.

— Trebuie să fii rapid și să lovești tare vreme de cinci zile. Ælfred trebuie să creadă că sunteți mai mult decât o singură ceată de războinici.

— Numărul nostru va fi mic în fața oștirii lui. Dacă ne va prinde…

— Nu vă va prinde. Regele întinse mâna și-l apucă de umăr. Nu trebuie să vă prindă. Ți-o cer pentru că știu că numai tu ai șiretenia necesară.

Tânărul tăcu și se gândi ce presupunea misiunea aceea. Urmarea ordinului regelui însemna să pătrundă adânc în ținuturi inamice, fără prieteni sau linii de apărare în spatele cărora să se poată retrage, și, în loc să se ascundă de saxoni, trebuia să atragă întreaga mânie a lui Ælfred asupra sa și a Hel-hideilor. Moartea părea sigură, iar el știa că

soarta, nu șiretenia, avea să decidă rezultatul unei asemenea misiuni, deși viteza i-ar fi putut ajuta.

— Toți oamenii mei trebuie să aibă cai, rosti el. Unii dintre ei vor avea nevoie de arme și armuri noi.

Regele încuviință din cap.

— Vei primi tot ce îți trebuie.

— Și vei plăti zece livre de argint pentru fiecare războinic care se va întoarce.

Ochii lui Guthrum se deschiseră larg.

— Cum? Ești…

— Asta înseamnă zece livre în plus față de argintul pe care-l datorezi lor deja.

Regele râse neîncrezător.

— Este de multe ori greutatea pe care aș plăti-o…

— Ei vor înfrunta un pericol de multe ori mai mare și-ți vor asigura Wessexul. Fiecare Hel-hide care se va întoarce din expediția asta ar trebui să aibă suficientă bogăție pentru a cumpăra pământ și animale, dacă dorește. Înainte ca Guthrum să poată replica, Geirmund continuă: Nu e lăcomie, regele meu. Noi nu vom avea timp de jefuit. Dacă ai nevoie de războinicii mei ca să-ți îndeplinească misiunea asta, eu trebuie să le dau un motiv s-o facă. Problema ta, așadar, este cât de mult ai nevoie de ea.

Regele se încruntă și Geirmund sorbi din berea lui, așteptând.

— Dar tu? întrebă în cele din urmă Guthrum. Tu ce vrei pentru tine?

— Să fiu jarl în Wessex, spuse Geirmund.

Trecu o clipă, apoi regele încuviință din cap.

— Pregătește-i degrabă. Zece livre pentru fiecare om care se întoarce.

Geirmund plecă fruntea și părăsi Curtea. Când se întoarse la Hel-hidei, le vorbi mai întâi despre argint, care păru să-i agite și să-i încălzească aidoma unei pietre fierbinți aruncate în ceaun.

— Pe ochiul lui Oðinn, zece livre? Rafn se întoarse către tovarășul său. Un războinic ar putea pune capăt jafurilor și să se mulțumească cu argintul ăsta.

— Ce vrea de la noi? întrebă Vetr. Mă-ndoiesc că regele e pur și simplu generos.

Geirmund trase aer adânc în piept și le explică misiunea lui Guthrum, după care Hel-hideii își pierdură entuziasmul, devenind tăcuți și nemișcați.

— Acum înțeleg, spuse Birna. Guthrum gândește că niciunul dintre noi nu se va întoarce.

— Nu contează ce gândește regele, zise Geirmund. Dacă destinul nostru este să ne întoarcem, ne vom întoarce. Toți.

— Atunci să golim visteria ticălosului, spuse Steinólfur. Când plecăm?

— În curând.

Geirmund privi cu atenție chipurile oamenilor săi. Compania lui număra patruzeci și doi de luptători, însă mulți aveau nevoie de echipament.

— Ascuțiți-vă spadele. Luați-vă scuturi și armuri noi. Fierarul regelui vă va da tot ce vă trebuie. Odihniți-vă și fiți pregătiți, pentru că atunci când vom porni, nu ne vom opri până ce Wessexul nu va fi cucerit.

26

Hel-hideii părăsiră Grantabridge cu trei zile înainte ca Guthrum să pornească spre Wareham. Războinicii lui Geirmund urmau să ajungă la hotarul fluvial dintre Mercia și Wessex în a patra zi și să înceapă să atace așezările de acolo. În a noua zi, aveau să se îndrepte către miazăzi, către ruinele romane de pe râul Exe, pentru a se întâlni cu peste două sute de corăbii lungi aflate sub comanda regilor danezi Oscetel și Anwend, care plecaseră din Anglia de răsărit și așteptau chemarea lui Guthrum. În felul acesta, danezii ar fi avut două capete de pod în Wessex, de unde ar fi putut ataca ținuturile Defenascire și Wiltescire, și ar fi putut asalta cetatea de scaun a lui Ælfred de la Wintanceastre. Se spunea chiar că Ubba s-ar putea întoarce din incursiunile sale în Irland și Wealas pentru a se alătura atacului și, deși pe Geirmund îl îngrijora ce se putea întâmpla dacă avea să-l întâlnească, oamenii lui credeau că prezența unui fiu al lui Ragnar era de bun augur.

Merseră pe Calea Icknield, un drum pe care Geirmund îl străbătuse deja cu jarlul Sidroc și cu John, dar o părăsiră înainte de Wælingford și călăriră spre apus pentru a evita iscoadele lui Ælfred. În seara celei de-a patra zile, ajunseră la marginea unei păduri de mesteceni și priviră în jos, într-o vale, unde, pe malul Tamisei se afla un târg mare, cu o mănăstire și un pod.

— Aici intrăm în Wessex. Geirmund descălecă de pe Enbarr. Vom ataca după lăsarea întunericului și vom pune foc târgului, apoi vom merge mai departe.

— Acolo jos este argint, rosti Thorgrim. Călugării ăia…

— Nu putem irosi timpul cu jafuri, spuse tânărul. Gândește-te mai degrabă la cele zece livre

de argint pe care le vei primi când ne vom întoarce.

Thorgrim se răsuci către Birna, clătinând din cap, iar ea ridică din umeri. Alți câțiva războinici mormăiră și Geirmund se întoarse cu fața spre Hel-hidei, care stăteau călări printre copacii alburii.

— Ascultați cu toții, spuse el, oțelindu-și vocea. Nu uitați pentru ce am venit aici și nu uitați jurământul pe care l-ați făcut celorlalți din companie. A trecut de mult vremea șovăielilor. Dacă setea de pradă vă este mai mare decât onoarea, ar fi trebuit să rămâneți în Grantabridge cu ceilalți lași, unde soarta v-ar fi găsit beți într-un grajd sau urinând.

Auzind cuvintele acelea, războinicii își îndreptară spinările, de parcă printre ei ar fi trecut un vânt și i-ar fi ridicat ca spicele dintr-un lan. Steinólfur încrucișă brațele și-și acoperi gura pentru a-și ascunde un zâmbet.

— Acum sunteți aici, urmă Geirmund. Aici vă va găsi soarta și nu voi îngădui niciunui Hel-hide s-o întâmpine cu dezonoare. Acum, descălecați și odihniți-vă cât puteți. Se întoarse și arătă așezarea din vale. În toiul nopții vom deveni troli și vom băga în saxonii ăia o frică mai mare decât cea a morții.

Se uită în ochii fiecăruia dintre cei aflați în apropierea sa și văzu după aceea aprobări din capete.

— L-ați auzit, spuse Thorgrim, descălecând, și restul companiei îl urmă.

Geirmund îl conduse pe Enbarr ceva mai departe, iar după câteva clipe Steinólfur se apropie de el.

— Troli? întrebă războinicul vârstnic.

— Sau diavoli. Geirmund se sprijini de un mesteacăn cu scoarța cojită. Orice văd saxonii când visele lor devin rele. Se uită la copac, apoi smulse o bucată mare din scoarță, pe care o răsuci

în mâini, gândindu-se. Ei se tem de troli. În cărțile pe care mi le-a arătat Torthred existau dihănii.

— Îți cunosc privirea asta, spuse Steinólfur, ai un plan.

Tânărul netezi scoarța de copac.

— Știi de ce ne aflăm aici. Trebuie să facem ceva ce Ælfred să nu poată să ignore.

— Crezi că ne va ignora când îi vom incendia așezările?

— Nu la început. Geirmund arătă din cap către Hel-hidei. Dar dacă locuitorii așezărilor pe care le atacăm îi vor spune că nu suntem decât o singură ceată de războinici, s-ar putea să nu vină după noi cu oștirea lui. Ba chiar s-ar putea să-și dea seama de planul lui Guthrum și să caute adevărata oaste daneză în altă parte.

— Ce vrei să spui? Că ar trebui să ucidem toți martorii?

Geirmund clătină din cap, după care își băgă degetul mare prin una dintre petele negre de pe scoarța albă.

— Vreau să spun că martorii n-ar trebui să știe ce au văzut. Ridică apoi coaja spre față, ca o mască, cu un ochi care se uita prin gaura făcută. Ælfred va auzi despre o haită urlătoare de troli danezi și diavoli care-i hărțuiesc poporul în toiul nopții, iar ăsta-i un mister pe care vicleanul rege saxon va trebui să-l rezolve.

Steinólfur încuviință din cap, dar încet, ca și cum ar fi privit în minte planul.

— Unii ar putea spune că în spatele unei măști nu există onoare.

Geirmund coborî bucata de scoarță.

— Nu este onorabil să te ascunzi în spatele unei măști, indiferent dacă o faci de frică sau de rușine, dar nouă nu ne este nici frică, nici rușine. Împotriva acestor saxoni, o mască nu-nseamnă altceva decât șiretenie, dar când vom merge la bătălie, vom înfrunta inamicul fără măști. Îi întinse scoarța lui Steinólfur. Mergi și anunță că fiecare

războinic va deveni un trol care și-ar îngrozi propriii copii. Și caii lor vor fi troli, de asemenea.

Vârstnicul se uită la bucata de scoarță, apoi o ciocăni ușor cu încheietura degetului.

— O să mă ocup de asta.

Se îndepărtă, iar Geirmund își folosi cuțitul de bronz ca să taie altă bucată de scoarță din mesteacăn. Decupă găuri pentru ochi și o gură neregulată care transformă masca într-un soi de craniu, la care adăugă un șnur din piele cu care s-o lege în jurul capului. După aceea mai tăie câteva fâșii de scoarță, pe care le rulă și le îndoi pentru a-i face coarne lui Enbarr.

Când termină, luna răsărise, iar el se întoarse și văzu că Hel-hideii aproape dispăruseră în întuneric, fiind înlocuiți de demoni și troli albicioși, cu crengi în loc de coarne și colți, și cu fețe ca de lupi, wyrms și alte temeri fără nume. Stăteau în pădure, pregătiți și nerăbdători să intre în acțiune, îmbrăcați în scoarță de culoarea osemintelor, ca și cum mestecenii s-ar fi smuls din rădăcini și ar fi căpătat o viață înfricoșătoare.

— Acum, pieile voastre sunt din Hel, spuse Geirmund. Până și părinții voștri s-ar scăpa pe ei văzându-vă, iar în noaptea asta o să-i facem pe saxonii ăștia să-și murdărească paturile.

Un hohot scăzut de râsete mulțumite se rostogoli printre luptători, care porniră la vale, ținându-și caii de dârlogi în bezna înșelătoare. Pe măsură ce se apropiau de așezare, auzeau incantațiile îndepărtate, din toiul nopții, ale călugărilor, și se opriră la marginea ogoarelor, până când preoții terminară rugile și se întoarseră în paturile lor. Nici așezarea, nici mănăstirea nu aveau ziduri de apărare și doar câțiva războinici fuseseră puși de strajă.

— Când se vor învăța minte saxonii ăștia? întrebă Skjalgi.

Masca lui, care-i amintea lui Geirmund de un vulpoi de zăpadă, înăbușea vocea băiatului.

— Dacă preferi, putem aștepta aici până când proștii vor construi ziduri, spuse Birna din spatele unei fețe de draugr.

— Templele lor n-aveau nevoie de ziduri înainte de venirea danezilor, zise Vetr, dar ei vor învăța.

— De aceea trebuie să cucerim Wessexul acum, rosti Geirmund și-și scoase scăpărătoarea. Aprindeți-vă torțele. Împrăștiați-vă și puneți foc la tot ce vedeți. Urlați și tânguiți-vă ca fiarele în vânt. Luptați-vă cu ei doar dacă nu puteți scăpa altfel. Arătă spre miazăzi, în direcția râului. Mergeți către pod. Mă aștept să fie apărat, așa că pregătiți-vă pentru săgeți și o bătălie acolo. Apoi vom traversa.

— Și cei care n-ajung la pod? întrebă Steinólfur. Ce se va-ntâmpla cu ei?

Geirmund se uită peste măștile care-l priveau din noapte și încercă să vadă dincolo de ele, să-i zărească pe războinicii de dedesubt.

— Nu voi lăsa pe nimeni în urmă, dar Hel-hideii trebuie să meargă mai departe și fără mine, pentru Guthrum și pentru Daneland. Toți cei care ajung la pod trebuie să plece înainte ca așezarea să-și ridice apărările.

Cuvintele acelea nu părură să le cadă ușor oamenilor săi, dar niciunul nu crâcni.

Geirmund îndreptă după aceea scânteile scăpărătoarei spre torța sa și suflă, iscând vâlvătăi. Încălecă pe Enbarr și, când toți Hel-hideii își aprinseră făcliile, ridică torța și, răcnind din toate puterile, porni peste câmp către așezare. O clipă mai târziu, copitele răpăiră în urma sa și războinicii începură să țipe ascuțit, glasurile lor contopindu-se într-un vuiet strident care putea îngheța sângele și-l făcea până și pe cel mai curajos luptător să pălească de frică. Urletul lui Geirmund se transformă într-un hohot de râs ce reverberă în interiorul măștii sale.

Când ajunseră la câteva zeci de stânjeni de coliba cea mai apropiată, straja scoase în cele din urmă un strigăt, dar apoi se întoarse și fugi, în loc

să rămână să lupte, iar Geirmund își ținu torța sub acoperișul din paie al primei case.

Hel-hideii trecură în galop pe lângă el, pătrunzând în așezare, rotind topoare și aprinzând focuri pe drum, iar când ajunseră la o răscruce de drumuri de lângă mănăstire, unii porniră pe un drum secundar spre apus, alții merseră către miazăzi, iar câțiva se duseră la templul creștin. Geirmund privi cu atenție ușile și ferestrele caselor pe care le incendiaseră deja, pentru a vedea dacă existau dușmani ce puteau încerca să-și apere așezarea, dar singurii oameni ce apărură păreau hotărâți să fugă și nimic mai mult, fiind în majoritate femei și copii.

Geirmund dădu pinteni lui Enbarr și merse în trap pe drumul care unea piața orașului cu râul. Un fum gros și cenușiu umplu în curând văzduhul, o ceață roșie strălucitoare plină de umbre grăbite care-l transformă în Muspelheim, iar pe Hel-hidei în jötnar de foc. Animale zbierau și mugeau, iar undeva în direcția mănăstirii sună un clopot.

Două sute de pași mai departe, tânărul intră în piață, unde ardeau tarabe și căruțe, iar câțiva dintre războinicii săi goneau prin ea, răcnind blesteme. Încă două sute de pași sau mai mulți îl aduseră la râu, unde se părea că se adunaseră deja mulți Hel-hidei. Geirmund înaintă până în fața lor și-l găsi pe Steinólfur.

— Să sperăm că toate așezările din Wessex sunt la fel de ușor de rezolvat, îi spuse el.

— Nu am trecut încă râul. Privește.

Geirmund se întoarse spre pod, unde văzu un singur băiat care stătea de strajă, purtând un coif simplu, care-i cobora mult pe frunte și se înclina într-o parte pe căpșorul mic; ținea o spadă și un scut ce păreau mult prea grele pentru el.

— Cine va curăța podul? rosti Steinólfur și Geirmund pricepu adevăratul înțeles al întrebării sale.

Niciun Hel-hide n-ar fi fost încântat să ucidă un copil.

— O să mă ocup eu, îi zise.

Descălecă de pe Enbarr și se îndreptă către pod, iar băiatul își depărtă picioarele și strânse mai zdravăn spada. Geirmund nu-și scoase arma, totuși se opri la câțiva pași el, pentru eventualitatea în care băiatul se pricepea să folosească spada mai bine decât părea.

— Cum te cheamă? întrebă apoi, înăsprindu-și glasul în spatele măștii.

Băiatul nu spuse nimic.

— Care-i numele tău, cățelandrule?

— Es-Esmond, se bâlbâi puștiul.

— Esmond, noi n-am fost trimiși aici ca să te ucidem. Dac-ar fi fost așa, războinicii mei ți-ar fi supt de acum ochii și ți-ar fi ros zgârciurile de pe oase.

Băiatul înghiți un nod mare și mărul lui Adam se mișcă vizibil în gâtul lui slăbuț.

— Suntem trimiși din Hel, continuă Geirmund, și am venit să deschidem calea unei oștiri daneze uriașe care mărșăluiește dinspre miazănoapte. Făcu un pas spre copil. Cum se numește locul ăsta?

— Abingdon, spuse Esmond.

— Și unde sunt oștenii din Abingdon?

— Luptă pentru regele Ælfred, care este regele lui Dumnezeu, și… Esmond ridică vârful spadei sale. Și el vă va distruge.

Geirmund se uită în jur.

— Nu văd niciun rege aici. N-a mai rămas nimeni în afară de tine ca să apere locul ăsta?

Ochii puștiului fulgerau răzbunare și îndrăzneală.

— Au fugit toți.

— Dar tu n-ai fugit. Geirmund mai făcu un pas către el. Ai fi un Hel-hide puternic, Esmond al voinței de fier.

Se uită la spada băiatului, al cărei mâner strălucea argintiu în lumina lunii, animat de păsări

și animale încrustate în negru.

— Este o armă frumoasă, zise el, dar să știi că dacă o ridici împotriva mea, va trebui să te ucid, iar războinicii mei se vor înfrupta din carnea ta. Dacă însă mi-o dai, vom trece pe lângă tine și vei trăi. Ce spui?

Băiatul nu spuse nimic și rămase nemișcat.

— Nici zeul tău și nici regele tău nu vor ca tu să mori în noaptea asta, băiete, iar eu nu vreau să te ucid. Tu vrei să mori?

— Ai… ai spus că vin danezii?

— Așa am spus, da, și ei vin într-adevăr.

Mai trecu o clipă. Apoi Esmond se răsuci pe călcâie și-și aruncă atât spada, cât și scutul de pe pod, după care, înainte ca ele să fi atins măcar apa, o luă la fugă în direcția opusă așezării și dispăru în noapte. Geirmund se uită la râu și aproape că zâmbi.

Între timp se părea că toți Hel-hideii se adunaseră, privind și așteptând, în vreme ce Abingdon ardea în spatele lor. Geirmund simți suflarea fierbinte a flăcărilor pe față când se întoarse la Enbarr, sperând că majoritatea locuitorilor nevinovați fugiseră, și sui din nou în șa.

— S-a irosit o spadă bună, spuse Steinólfur.

Tânărul strânse din umeri.

— Mai bine decât să irosim un războinic bun.

— Chiar dacă era un războinic saxon? întrebă Thorgrim. Dacă nu mă-nșel, băieții devin în cele din urmă bărbați.

— Când băiatul acela va deveni bărbat, își va aminti că viața i-a fost cruțată, dar poate că până atunci Ælfred va afla ce i-am spus. Geirmund se întoarse spre Steinólfur. Au venit toți?

Războinicul vârstnic încuviință din cap.

— Toți.

— Atunci să mergem mai departe.

Traversară Tamisa din Abingdon în Wessex, urmând un drumeag către miazăzi, până când

prima geană a zorilor îi făcu să se îndrepte către o pădure din răsărit. Se adânciră suficient de mult în pădurea aceea de arini și stejari pentru a putea ridica tabăra fără să fie văzuți, totuși nu aprinseră focuri și mâncară hrană rece și uscată. Apoi Geirmund puse plantoane, ca războinicii să se poată odihni, și se duse la Rafn și Vetr.

— Trebuie să știm când Ælfred este aproape, spuse el.

— Vrei să mergem în recunoaștere? întrebă Vetr și tânărul încuviință din cap.

— Îl vom lua pe Skjalgi cu noi, spuse Rafn. Băiatul are ochi ageri.

Geirmund fu de acord. Bănuia că Steinólfur s-ar fi putut îngrijora din cauza asta, dar Skjalgi se dovedise a fi un războinic și, de fapt, nu mai era un băiat, deși probabil că avea să mai treacă ceva timp până când Hel-hideii aveau să-l numească altfel, deoarece îi ziceau „băiat” mai degrabă din afecțiune.

Rafn și Vetr merseră să-l caute pe Skjalgi, iar Geirmund își găsi sub o tisă uriașă un loc liniștit, unde să se odihnească. Ramurile atingeau pământul ca pereții și acoperișul verde al unei colibe, iar copacul era destul de bătrân încât timpul să-i fi scobit trunchiul. Una dintre scorburi era aproape destul de largă pentru ca un bărbat să intre în ea, dar înăuntru era prea întuneric ca să se poată vedea ceva, așa că tânărul se ținu departe. Tisa era un copac pe care clarvăzătorii îl ascultau și căruia îi aduceau ofrande, un copac care-și amintea zeii și pe care un zeu putea atârna timp de nouă zile și nouă nopți. Pe ramurile sale creșteau fructe roșii ca niște picături de sânge.

Parfumul tisei era puternic aici și Geirmund se așeză în leagănul dintre două rădăcini unde se adunase cetina moale din nenumărate veri. Își sprijini spatele de scoarța aspră, închise ochii și-l visă pe Völund.

Fierarul nu se afla în atelierul său sub mare, ci într-un loc care semăna cu Wessex, cu măguri verzi, văi împădurite și creste de calcar alb. Völund stătea în fața ușii unui gorgan prelung, flancat de pietre așezate în picioare. El nu spuse nimic, dar se uită la tânăr, apoi dispăru, iar Wessexul se transformă în foc și cenușă. Hel-hideii luptară împotriva unei oști de lighioane arzătoare, făcute din lemn de mesteacăn, și a unor copii cu colți. După aceea Geirmund rămase singur, fugind în fața draugarilor lui Aslef și Fasti. Focurile se stinseră și pământul deveni alunecos și tare de la îngheț. Răsuflarea tânărului se alătură unei cețe groase peste care se ridica o lună sângerie, apoi se trezi.

La început crezu că se făcuse noapte în timp ce dormea, dar își dădu seama că asta se datora umbrei dese de sub tisă. Era seară și soarele încă nu apusese.

Geirmund ieși de sub copac, clipind și scărpinându-se în cap, și se duse să vadă dacă Rafn și Vetr se întorseseră. Îi găsi împreună cu Steinólfur, hrănindu-și caii care nechezau încetișor, iar Skjalgi părea mulțumit de sine pentru că mersese cu ei.

— Unde ai fost? întrebă războinicul vârstnic.

Geirmund arătă din cap în direcția copacului.

— Am adormit sub o tisă bătrână.

— Am auzit că tisele dau vise ciudate celor care dorm sub ele, zise Vetr.

Tânărul alese să nu spună nimic.

— Ce ați găsit?

— Nici urmă de Ælfred, răspunse Rafn, dar la apus de pădurile astea, la vreo trei leghe, există o așezare. Am putea s-o atacăm la noapte și apoi să ne retragem aici.

— De acord, încuviință Geirmund, însă după aceea ar trebui să mergem mai departe. O pădure ca asta ar fi primul loc unde m-aș duce să caut atacatorii așezărilor din apropiere.

Așa că folosiră lumina rămasă din zi ca să traverseze pădurea, se opriră la liziera ei de apus pentru a-și face torțe noi și așteptară căderea nopții. Așezarea pe care plănuiau s-o atace nu avea mănăstire, așa că niciun călugăr n-ar fi fost treaz să cânte, și imediat după miezul nopții, Hel-hideii își puseră măștile și ieșiră din pădure, mergând peste câmpuri și pe sub pâlcuri de ulmi. Când ajunseră destul de aproape de sat pentru ca vocile să le poată fi auzite, aprinseră torțele și atacară. La fel ca în Abingdon, acolo nu era niciun războinic care să li se împotrivească. Satul era mic, cu o casă comună sărăcăcioasă, și arse ușor, dar părea că în el mai rămăseseră puțini locuitori. Geirmund privi mâna de femei și copii ce fugeau spre apus, disperați și plângând, ca niște animale sălbatice care se așteptau ca danezii să le calce în picioare.

— Cineva i-a avertizat, spuse el.

— Cățelandrul ăla de pe pod? întrebă Thorgrim.

Stătea pe calul său alături de Geirmund și Birna, privindu-i cum pleacă.

— Se pare că fug undeva, rosti femeia. Probabil că-n direcția aia mai există o așezare, și nu departe.

— Poate că ar trebui să continuăm, zise Thorgrim. Să întreprindem un al doilea atac.

Mai era destul până în zori, așa că Geirmund fu de acord. Călăriră către apus, ignorând sătenii speriați pe lângă care trecură, și urmară drumul peste cincizeci de hectare sau mai bine de ogoare, care nu-i duse însă la alt sat, ci la o casă comună mare, înconjurată de grajduri și alte dependințe. Nicăieri nu ardeau focuri sau opaițe.

— Să fie domeniul unui ealdorman? întrebă Skjalgi.

— Așa pare, încuviință Steinólfur. Crezi că-i plecat cu oștirea lui Ælfred?

Geirmund îl îndemnă pe Enbarr să înainteze.

— Să aflăm.

Se năpustiră spre casa comună, dar nu mai aveau toți torțe, așa că îi lăsară în față pe cei care aveau. Hel-hideii răcniră, iar când ajunseră la două sute de pași de clădire, o umbră se desprinse de ea. Geirmund se așteptase ca saxonul acela să fugă, dar rămase pe loc și tânărul miji ochii, încercând să vadă ce fel de om îi înfrunta.

O clipă mai târziu, o săgeată șuieră și un cal de lângă Geirmund zbieră când căzu și-și azvârli călărețul. În beznă, tânărul nu putu să vadă cine fusese lovit, dar toți Hel-hideii erau în bătaia săgeților arcașului, așa că acesta trebuia oprit iute. Bărbatul mai trase două săgeți înainte ca un războinic să ajungă la el. Prima lovi pământul, dar a doua doborî alt călăreț.

Thorgrim ajunse cel dintâi la arcaș și-și roti toporul când trecu pe lângă el. Lovitura spulberă arcul saxonului și-l izbi în umăr, trimițându-l, clătinându-se, în calea Birnei, care-l călcă sub copitele calului ei.

Ceilalți Hel-hidei galopară printre grajduri și dădură ocol casei comune până se asigurară că în umbre nu mai erau ascunși alți inamici. Geirmund îi trimise pe Steinólfur și pe alți câțiva înapoi să se ocupe de cei căzuți, iar el sări de pe Enbarr și se îndreptă cu pași iuți către saxon.

Îl găsi ghemuit și frânt, nemișcat, dar încă viu, și mai vârstnic decât s-ar fi așteptat. Avea barbă cărunță și chelia presărată de pete și, cu ultimele puteri, îi blestemă pe danezi, numindu-i diavoli păgâni.

— Regele Ælfred vă va trimite pe toți în iad! șuieră el printre dinții năclăiți de sânge.

Geirmund se ghemui lângă el.

— Am fost deja acolo. Pentru asta mi se spune Hel-hide.

— Atunci Ælfred te va trimite înapoi unde ți-e locul. Bătrânul râse, dar râsetul sună răgușit și plin de durere. Sunteți niște proști. Ælfred s-a născut pe meleagurile astea și voi îndrăzniți să le pângăriți?

Vă va ucide și vă va îngropa ca pe niște rahați păgâni ce sunteți și nimeni nu-și va mai aminti de voi.

— Cine ești tu? întrebă Geirmund.

— Eu sunt Sæwine. Am luptat cu… O tuse bruscă îl cuprinse și scuipă o gură mare de sânge pe piept, totuși continuă să vorbească. Am luptat cu Æthelwulf de Bearrocscire când v-a înfrânt pe voi, danezii, la Englefield. Saxonul închise ochii. Acum, că sunt pe moarte, singurul meu regret este c-am fost prea bătrân ca să lupt pentru Ælfred a doua oară și să vă înfrâng din nou.

Câțiva dintre Hel-hideii care se adunaseră în jur chicotiră la auzul acelor cuvinte, totuși râsetele lor ascundeau și admirație, iar Geirmund le-o împărtăși.

— Unde-s oamenii tăi? întrebă el.

Bătrânul închise gura strâns.

— Ați fost avertizați, nu-i așa? spuse Geirmund. De un cățelandru pe nume Esmond?

Saxonul deschise ochii, care erau plini de lacrimi și de ură.

— Un băiat din Wessex valorează mai mult decât o ceată de războinici danezi. Și acum nu voi mai spune nimic.

Geirmund știa că bătrânul vorbea serios.

— Atunci nu mai am nevoie de tine.

Scoase cuțitul și i-l înfipse în piept, drept în inimă, pentru a-i curma durerea și a-i grăbi moartea. Ochii arcașului se holbară de șoc, iar falca lui deschisă tresări puțin, lăsând să iasă o ultimă răsuflare icnită.

Geirmund își șterse lama pe mâneca lui și se ridică.

— Nu dați foc locului ăsta, rosti el.

— De ce? întrebă un războinic.

— Saxonul acesta și-a iubit regele, spuse tânărul. Se poate ca el să-i fie cunoscut lui Ælfred. Legați cadavrul de ușa casei.

Apoi se duse să-i vadă pe Hel-hideii căzuți și constată că norocul îl favorizase pe primul dintre ei, care supraviețuise căzăturii sale dureroase, spre deosebire de calul său. Al doilea războinic, un bărbat pe nume Løther, primise o săgeată în piept, ceea ce ar fi însemnat sfârșitul lui în decurs de o zi dacă nu și-ar fi rupt gâtul când se prăbușise din șa. Geirmund porunci să lase calul mort acolo unde se afla, după ce-i scoteau șaua și harnașamentul, și dădu supraviețuitorului calul lui Løther.

— Trupul lui Løther îl luăm cu noi, mai spuse el. Îl vom îngropa departe de locul ăsta.

Reveni apoi la Hel-hideii de la casa lungă, unde cadavrul saxonului părea acum să stea în fața ușii, cu capul căzut și brațele întinse gata parcă să-și întâmpine oaspeții cu o îmbrățișare.

— Ați lucrat bine.

Spera ca loialitatea bătrânului față de Ælfred să fie bine-cunoscută, astfel încât toți să vadă costul ei.

— Să lăsăm corbii să-și înceapă culesul.

Părăsiră locul acela și se întoarseră în galop către pădure, grăbindu-se să ajungă la adăpostul ei înainte de revărsatul zorilor. După ce ajunseră în inima pădurii, Geirmund se duse la Rafn și Vetr pentru a-i trimite din nou în recunoaștere.

— Odihniți-vă puțin, le spuse, dar după aceea aș vrea să aflu ceva, dacă puteți descoperi.

— Ce anume? întrebă Vetr.

— Arcașul mort a spus că Ælfred s-a născut pe meleagurile astea. Vreau să știu unde anume.

Vetr se uită la Rafn, care miji ochii, apoi încuviință din cap.

— Cred că este ceva ce putem afla, indiferent de cât de secretoși ar fi saxonii.

27

Înainte ca Rafn și Vetr să se întoarcă cu Skjalgi, porni o ploaie violentă, care ridică o ceață fină de pe solul pădurii și-i udă pe Hel-hidei chiar și la adăpostul copacilor. Îl îngropară pe Løther lângă tisa bătrână și aduseră ofrande zeilor. Norii de furtună dăinuiră toată ziua și seara, iar când cercetașii se întoarseră în sfârșit, arătau ca niște naufragiați aruncați pe țărm de valurile mării. Una dintre mânecile lui Rafn era sfâșiată și sângele îmbibase legătura de pânză care-i înfășură brațul.

— V-ați luptat? întrebă Geirmund.

Rafn își privi brațul și strânse din umeri.

— Un fleac.

— E o rană adâncă, spuse Vetr, încruntat.

Skjalgi privea în pământ și părea zguduit.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Geirmund.

— Ne-am întâlnit cu câțiva cercetași ai lui Ælfred, răspunse Vetr. Erau cinci, așa că ne-am gândit c-am putea să-i ucidem destul de ușor și să păstrăm unul în viață pentru a-i pune întrebări.

— I-am omorât ușor, continuă Rafn, dar cel pe care l-am cruțat avea mai multe gheare decât crezusem. Și avea, de asemenea… o voință puternică.

— Ați aflat ceva de la el? continuă Geirmund cu întrebările.

— Da. Rafn plecă fruntea și-și privi mâinile. Voința mea s-a dovedit mai puternică.

Geirmund zări sânge sub unghiile lui, dar renunță să întrebe ce torturi folosise asupra prizonierului saxon.

Vetr aruncă o privire către Skjalgi.

— La miazăzi prin apus de pădurea asta se află un sălaș ce aparține regelui, spuse el. La cinci-șase leghe depărtare, lângă poalele unei creste mari. Se numește Wanating și Ælfred s-a născut acolo.

— Ce ați aflat despre oastea lui? întrebă Geirmund.

— Vine chiar pe creasta aceea dinspre Readingum, răspunse Rafn.

Vestea aceea îl bucură pe tânăr, căci era posibil ca Ælfred să fi mușcat momeala pe care o întinseseră Hel-hideii, dar aduse în același timp și teamă. Dacă oștirea saxonă îi prindea, nu exista nicio îndoială că aveau să fie uciși toți.

— Cât de departe este? întrebă el.

— La două zile, spuse Vetr.

— Guthrum ar trebui s-ajungă la Wareham în trei zile. Geirmund își șterse picăturile reci de ploaie care i se adunaseră în sprâncene. Trebuie să-l facem pe Ælfred să-și mențină marșul încoace.

Rafn chicoti.

— Un atac asupra locului în care l-a fătat maică-sa ar trebui să-l scoată din minți.

— Ăsta-i planul. Geirmund se uită din nou la brațul rănit al războinicului și se gândi la ceva ce-i spusese Steinólfur în Rogaland. Ai grijă de brațul ăla. Cred că sabia ta Miklagard i-ar duce dorul și niciunul dintre noi nu știe cum s-o hrănească.

— Va avea grijă, zise Vetr.

— Du-te să te vadă Steinólfur. Geirmund arătă spre războinicul vârstnic, aflat mai departe printre copaci. Se pricepe la vindecări, dar te avertizez de-acum că cicatricea va fi urâtă.

— Cicatricile urâte sunt cele mai bune ca să te lauzi, spuse Rafn, apoi el și Vetr plecară prin ploaia din pădure, lăsându-l pe Geirmund cu Skjalgi.

Băiatul se așezase pe trunchiul unui copac căzut, sprijinindu-se de o creangă groasă și ruptă, care stătea în picioare ca un stâlp.

Geirmund se așeză lângă el.

— Te simți bine? îl întrebă.

Skjalgi încuviință din cap.

— Sunt bine.

Geirmund știa că nu era chiar așa de bine și bănuia că motivul avea legătură cu modul în care Rafn aflase ceea ce trebuia să afle de la saxon. După o clipă, întrebă:

— Ți-ai respectat jurământul, da? N-ai ucis pe nimeni care n-a ridicat arma împotriva ta?

Skjalgi clătină din cap.

— Atunci ți-ai păstrat onoarea și nu trebuie să te simți rușinat. Nimeni nu răspunde pentru faptele altuia. Ocupă-te de soarta ta și lasă-l pe Rafn să se ocupe de a lui. Ai înțeles?

Băiatul își înălță privirea pentru prima dată și umerii lui parcă se ridicară puțin.

— Am înțeles.

— Bine. Atunci vă voi lăsa să vă odihniți, spuse Geirmund. Îi anunță după aceea pe toți Hel-hideii să facă la fel până când furtuna păru să se ridice, iar ploaia se mai domoli, deși cerul rămase acoperit cu nori de plumb. Ieșiră din pădure când mai era puțină lumină și călăriră către miazăzi cu torțele aprinse împotriva beznei cerului fără lună și fără stele. Noroiul și apa de pe drum îi încetiniră și mai mult, deoarece niciun războinic nu voia să riște vătămarea vreunui cal, iar după ce parcurseseră patru leghe, ploaia reveni cu aceeași violență ca în timpul zilei, udându-i și înghețându-i până la oase.

Când ajunseră, în sfârșit, la sălașul de la Wanating, descoperiră o fortăreață cu palisadă înaltă, înconjurată de un șanț adânc ce adunase pe fund două palme de apă de ploaie. Părea destul de spațioasă pentru a adăposti o oaste mică și Geirmund urmări vârfurile parilor palisadei pentru a vedea dacă se mișca cineva, dar nu văzu nimic; nici lumină și nici iz de fum de lemne.

— Pare pustiu, zise Birna.

— Lemnele sunt prea ude ca să ardă, comentă Steinólfur. Ploaia va stinge orice foc pe care reușim să-l aprindem.

Skjalgi arătă cu mâna.

— Poarta e deschisă.

Geirmund încercă să privească prin întuneric și prin rafalele piezișe de ploaie pentru a vedea dacă băiatul avea dreptate, dar nu putu spune exact.

— Ești sigur?

— Da, încuviință Skjalgi.

— Poate că au auzit de noi și au fugit, zise Birna.

— Să intrăm și să aflăm, spuse Thorgrim.

Lui Geirmund i se păru ispititor, fie și numai pentru a scăpa de ploaie. Întoarcerea în pădure n-avea rost, căci nu era mult mai uscată decât drumul, iar el dorise oricum să plece din pădurea aceea.

— Să intrăm, rosti și-și dădu jos masca. Dar nu uitați de arcașul saxon și fiți atenți la capcane.

Înaintară, iar când ajunseră la fortăreață, Geirmund trecu primul puntea de lemn de peste șanț, cu privirea ațintită asupra vârfurilor palisadei. Prin poartă zări o casă lungă aflată mai în spate, iar spre miazănoapte, o curte deschisă. Era înconjurată de acareturi, grajduri și magazii, integrate în sistemul defensiv, iar în partea de apus se găsea o fântână. Apa de ploaie se scurgea de pe acoperișuri în rigole, trecând pe lângă ferestrele întunecate și acoperite de obloane și făcând bălți mari în colțurile fortăreței. Geirmund nu văzu pe nimeni și nu auzi niciun sunet peste răpăitul ploii.

Descălecă.

— Rafn și Vetr, verificați toate acareturile. Thorgrim și Birna, veniți cu mine. Toți ceilalți, fiți pregătiți să luptați sau să fugiți.

Înainta către casa lungă prin curtea plină de apă, iar Birna și Thorgrim coborâră de pe cai și-l urmară. Înainte de a intra în clădire, Geirmund își scoase spada și cei doi făcură la fel. Peste drum, Rafn și Vetr intrară în coliba cea mai apropiată printr-o ușă joasă, cu seaxurile scoase, apoi Geirmund împinse ușa casei spre interior.

Fără torța pe care o purta Thorgrim, n-ar fi putut vedea nimic înăuntru, unde bezna era mai de nepătruns decât afară, în curte. Tăcerea dinăuntru părea, de asemenea, mai grea, iar ploaia se auzea ca un răpăit îndepărtat de tobe pe acoperiș.

La lumina slabă a făcliei, Geirmund înaintă pe lângă mese, bănci și o vatră cu cenușă rece. Nimic din locul acesta nu vorbea despre amenințare, fie ea vizibilă sau nu.

— Se pare c-au plecat cu adevărat, spuse Birna.

Vâlvătăi izbucniră dintr-un coș metalic cu cărbuni pe care Thorgrim îl găsise și-l aprinse cu torța lui, luminând mai mult din sală. În capătul ei cel mai îndepărtat se găsea un jilț înalt, în spatele căruia păreau să existe odăi la care se ajungea prin două uși aflate de o parte și de alta, ca și deasupra, la etaj.

Thorgrim înaintă pe hol, trecu de jilț și intră pe ușa din dreapta. Câteva clipe mai târziu, se întoarse pe ușa din stânga, ținând în mână o pâine și clătinând din cap.

— Cămara din spate e plină, spuse el.

— Asta înseamnă spaima de danezi, zise Birna. Au plecat în goana mare.

Așa părea, totuși Geirmund luă torța lui Thorgrim și găsi scara care suia de-a lungul peretelui de miazănoapte, pentru a cerceta odăile de la etaj. Găsi paturi, scaune și mese, dar nimic de valoare și nici saxoni ascunși. De la ferestrele orientate către miazăzi, privi jos, în curte, unde Hel-hideii așteptau în ploaie, părând înfrigurați și jalnici.

Se întoarse la parter.

— Vom rămâne aici peste noapte, anunță el. Închideți poarta și baricadați-o. Duceți caii în locuri uscate, în grajduri și șoproane, apoi veniți toți aici.

Birna și Thorgrim încuviințară din capete și plecară, iar Geirmund găsi o stivă de lemne lângă vatră și se apucă să aprindă focul. Merse după

aceea în cămară, să vadă ce găsise Thorgrim, și descoperi rafturi ce se încovoiau sub greutatea roților de brânză, a pâinilor, a ouălor, a coșurilor cu ciuperci și fructe uscate și a butoaielor cu bere și vin. O pulpă de porc afumată și cu crustă de sare atârna de tavan.

Nu putea înțelege de ce saxonii luaseră cu ei totul, dar lăsaseră astfel de provizii, însă deja înghițea în sec la vederea atâtor alimente, iar Helhideii nu aveau să le lase să se irosească așa cum se părea că fuseseră dispuși să facă saxonii.

Coborî pulpa de porc și o duse în sala principală, tocmai când primii lui războinici intrau tropăind din picioare și scuturându-și ploaia de pe capete și din bărbi. Se holbară la el când trânti pulpa pe masa din mijloc cu un bufnet puternic, rupându-i o parte din crusta de sare.

— O să mâncăm bine în noaptea asta, spuse Geirmund, și așa făcură.

Cu mult înainte de răsăritul soarelui, cămara era goală și toate burțile din sălașul saxon erau pline cu mâncare și băutură. Ploaia se îndepărtase, iar norii se despărțiseră în fața stelelor, ceea ce însemna că puteau să dea foc locului când îl lăsau în urmă, totuși Geirmund decise să aștepte până dimineața și să le îngăduie oamenilor săi să doarmă câteva ore după bere.

Răsăritul soarelui îl găsi la parapetul palisadei, privind peste pământurile bogate ale Wessexului, cu câmpii, pășuni și păduri. Mulți dintre stejarii pe care îi vedea creșteau drepți și înalți, demni de topoarele constructorilor de nave, așteptând să fie ciopliți în chile, coaste și etrave. La orizontul de miazăzi, o creastă verde se întindea de la răsărit la apus, iar razele piezișe ale zorilor abia îi atingeau vârful, astfel că versanții îi erau încă pierduți în umbre cețoase.

Spre deosebire de templele și mănăstirile creștine, fortăreața Wanating avea apărări puternice, cu fante pentru tras cu arcul, vizete și o

deschidere îngustă și înclinată deasupra porții, prin care apărătorii puteau ataca inamicii de pe pod. Geirmund auzi pași ce urcau scările de lemn din curte și se întoarse când Skjalgi sui pe parapet pentru a i se alătura. Împreună, se sprijiniră de lemnul încă umed după ploaie și-și încrucișară brațele peste vârfurile parilor. Zorii bogați și aurii umpleau ochii albaștri ai lui Skjalgi, iar din încruntarea băiatului, Geirmund își dădu seama că acesta era apăsat de ceva.

— Vom mărșălui în curând, spuse el, și s-ar putea să treacă mult până când vei putea întreba ceea ce vrei să-ntrebi.

Skjalgi chicoti și-și frecă cicatricea de deasupra ochiului.

— Mă cunoști bine.

Geirmund îl așteptă să-și adune cuvintele.

— În pădure, urmă băiatul, mi-ai spus că niciun războinic nu răspunde pentru faptele altuia.

Tânărul încuviință din cap.

— Așa am spus, da.

— Dar ce se-ntâmplă cu jurămintele? Dacă un războinic este juruit unui rege, iar regele acela îi cere să facă ceva fără onoare, ce ar trebui să facă războinicul? Este mai rău să încâlci un jurământ sau să faci ceva dezonorant?

Geirmund își întoarse din nou privirea către creasta de miazăzi, nesigur cum să răspundă.

— Dacă ești îngrijorat de locul tău în Valhalla, rosti el, nu știu cum ar privi Óðinn asta. Numai un clarvăzător îți poate spune. În ce mă privește, eu știu cu ce fel de rușine pot trăi. Nu-i puțin lucru să-ncalci un jurământ, dar cred că e mai rău să faci ceva dezonorant și să dai vina pe altcineva pentru acel lucru.

— Chiar și pe un rege?

— Mai ales pe un rege. Dacă toți războinicii ar alege onoarea, n-ar mai exista regi fără onoare.

— Cred că ai dreptate. Cred că Guthrum… Skjalgi se opri și arătă spre miazăzi prin răsărit.

Ce-i asta?

Geirmund se uită, mijì ochii și se îndepărtă de parapet. O linie întunecată apăruse pe creastă și devenea tot mai groasă și mai lungă cu fiecare clipă ce trecea.

— Aceea este o oștire, spuse el.

— Ælfred?

— Rămâi de strajă!

Geirmund se întoarse și coborî în goană scările, sărind două-trei trepte odată, apoi traversă curtea către sală, înăuntru, se repezi și-și trezi Hel-hideii adormiți, răcnind și lovindu-i cu piciorul în vreme ce se străduiau să iasă din amețeala băuturii.

— Vine Ælfred! strigă el. Adunați-vă armele! În curte, cu toții!.

— Ælfred?

Thorgrim se ridică în capul oaselor, cu ochii împăienjeniți, și dădu la o parte un coș cu cotoare de mere pe care cineva îl răsturnase peste el în timp ce dormea.

— Crezusem că-i la două zile depărtare.

— Așa crezusem și eu, spuse Geirmund. Probabil c-a mărșăluit toată noaptea.

— Sau că saxonul ăla a avut o voință mai puternică decât crezusem, vorbi Rafn din celălalt capăt al sălii, strâmbându-se în vreme ce-și încingea spadele.

Și Geirmund se gândise la asta.

— Acum nu mai contează prea mult, zise el. Se întoarse și ieși din sală, iar afară, în curte, răcni spre Skjalgi: Ce vezi?

— Linia lor este fără de sfârșit! strigă băiatul înapoi.

Tânărul se blestemă în gând pentru prostia de care dăduse dovadă. Intrase în Wanating, căutând doar dușmani ascunși, dar acum se întreba dacă nu cumva alimentele abandonate de saxoni fuseseră adevărata momeală, menită să-i țină acolo până când Ælfred sosea să-i ucidă. Dacă era așa, atunci avertismentul lui Esmond se răspândise chiar mai

repede și mai departe decât plănuise. Unii puteau acum chiar să pună la îndoială înțelepciunea de a-l lăsa în viață pe băiat, dar Geirmund ar fi făcut altă alegere dacă misiunea lui ar fi fost diferită. El și Hel-hideii fuseseră trimiși să atragă atenția lui Ælfred, o sarcină pe care o îndepliniseră bine și ale cărei pericole le cunoșteau, de asemenea, bine.

Soarele încă nu se ridicase deasupra parapetului palisadei, iar războinicii lui suflau în pumni, când ieșiră din sală în negurile albăstrii ale dimineții reci. După ce se adunară toți Hel-hideii, Geirmund urcă la jumătatea scărilor, apoi se întoarse către ei și le vorbi sincer.

— Vom lupta de aici! spuse el. Până la ultimul războinic! Dacă încercăm să fugim, Ælfred ne va vedea cu ușurință de pe creastă și va ști cât de puțini suntem de fapt. Atunci ar putea să ne urmărească și să ne ucidă, dar nu de asta mă tem. Mă tem că atunci când va vedea că nu suntem o oștire, Ælfred va ști c-a fost păcălit. Arătă către miazăzi. Guthrum are nevoie de numai două zile pentru a cuceri Wareham! Pentru cei căzuți și pentru cei care încă mai luptă, trebuie să ținem oastea lui Ælfred aici! Arătă spre pământul din curte, încă îmbibat de ploaie. Poate credeți că suntem puțini, dar saxonii nu știu câți luptători stau în spatele acestor ziduri. Ei nu știu cu ce fel de danezi se vor lupta! Își scoase spada Bróðirgjöfr și o ținu ridicată. După ziua de azi, ne vor cunoaște! După ziua de azi, toată Anglia va tremura la auzul numelui nostru, pentru că noi suntem Hel-hideii!

Războinicii lui scoaseră un răget unanim drept răspuns și mulți își agitară armele deasupra capului. Geirmund coborî pe scări și ordonă ca poarta să fie consolidată și întărită cu grinzile cele mai grele care se puteau găsi în fortăreață. Apoi ordonă ca focurile din sală să fie aprinse cu toate lemnele pe care le găseau, inclusiv mesele și băncile, iar în flăcări să fie puse pietre la încins.

Steinólfur îl găsi curând pe tânăr, care dădea din cap aprobând pregătirile, și arătă cu degetul un ceaun mare.

— N-avem prea multă grăsime de topit, dar am putea să-l umplem cu apă.

— Amestecă apa cu bălegar de cal și noroi, spuse Geirmund. Ceva care să se lipească de carnea lor saxonă. Dar topiți și grăsimea pe care o avem.

Vârstnicul încuviință din nou din cap și se apucă de treabă, în timp ce Geirmund reveni în curte, unde constată că poarta fusese întărită suficient pentru a rezista la multe lovituri. Nu știa dacă va ține piept la două zile de asalturi, sau măcar la una, dar știa că soarta va decide asta. Alimentele erau puține și războinicii erau puțini, așa că doar cele Trei Țesătoare știau care dintre Hel-hidei va supraviețui bătăliei ce se apropia.

Îi chemă după aceea pe cei câțiva arcași ai săi și le ordonă să se așeze în fața fantelor pentru săgeți. Apoi urcă să privească inamicul și văzu că avangarda călare a oștii lui Ælfred se afla acum la numai o leghe de Wanating, după ce cotise către miazănoapte și coborâse de pe drum spre fortăreață. Saxonii din spatele ei mărșăluiau umăr la umăr, pe o lățime de cinci-șase oameni, și se întindea aproape o leghe în lungime, până la creasta de pe care veniseră.

— Câți sunt? întrebă Skjalgi.

— Cel puțin trei mii, spuse Geirmund.

— Pe mâna lui Týr, șopti băiatul. Cred că nu mai există nicio îndoială că Ælfred e hotărât să ne nimicească.

— Probabil c-a ajuns la el vestea despre o oaste daneză, așa c-a adus o oaste de saxoni. Geirmund se uită peste umăr, spre curtea de jos. Noi nu suntem o oștire, dar trebuie să facem tot ce putem pentru a-i da regelui Wessexului ceea ce a venit să găsească.

Skjalgi zâmbi.

— N-am vrea să dezamăgim un rege. Fie el și un rege saxon.

Geirmund chicoti și priviră amândoi cum inamicul se apropie, apoi călăreții își opriră caii la un sfert de leghe de fortăreață. Oștenii ce mărșăluiau în spatele lor se întinseră de o parte și de alta, formând un front lat de cel puțin o sută de stânjeni și adânc de șase războinici, urmat de o a doua linie de aceeași mărime și putere.

— Doar nu se gândesc că vom ieși să ne luptăm cu ei? spuse Skjalgi.

— Ne-ar primi cu plăcere dac-am face-o, răspunse Geirmund, dar bănuiesc că vor să ne anunțe pur și simplu că nu putem fugi.

— Crezi că Ælfred este cu ei?

— Da, încuviință tânărul. Regele ăsta nu-i un laș.

La scurt timp după aceea, câțiva călăreți saxoni conduseră un grup de oșteni către un crâng de ulmi și Geirmund știu că vor tăia un copac pentru a face un berbec; se simțea iritat că nu putea face nimic, decât să privească și să aștepte ca dușmanul să acționeze împotriva lui. Ascultă loviturile îndepărtate ale topoarelor, iar când călăreții se întoarseră în cele din urmă, târând în urma cailor trunchiul unui copac, tânărul știu că bătălia va începe în curând.

— La parapet! strigă el. Aduceți foc! Aduceți pietre!

Hel-hideii ieșiră din sală purtând găleți aburinde, pline cu cărbuni și pietre incandescente; doi dintre ei înaintau cocoșați sub greutatea ceaunului clocotitor și urât mirositor, care atârna între ei de o prăjină care se încovoiase. Când ajunseră la poartă, fixară un leagăn de frânghie în jurul oalei grele și, chiar pe când o ridicau spre vârful parapetului, o trupă de saxoni porni către poartă cu berbecul, pășind greu cu povara aceea în brațe.

Înainte să ajungă în raza de bătaie a săgeților Hel-hideilor, inamicii își ridicară scuturile deasupra capetelor, dar arcașii lui Geirmund întinseră totuși coardele și țintiră, gata să tragă prin orice deschidere pe care le-o ofereau saxonii.

— Atenție! strigă Geirmund.

Un zid de scuturi lat de-o duzină de războinici urmă berbecului, păzind arcașii inamici și un al doilea val de saxoni, care stătea gata să ia locul celor căzuți. Podul din fața porții gemu când berbecul greu îl traversă, apoi zidul de scuturi se despică, doar atât cât să le îngăduie arcașilor din spate să-și dezlănțuie săgețile.

— Adăpostiți-vă! răcni tânărul.

El și Hel-hideii se aruncară pe jos în spatele parapetului, în vreme ce săgețile inamice șuierau în jurul lor, după care întreaga fortăreață păru să tremure la prima lovitură bubuitoare a berbecului.

— Săgeți! strigă Geirmund.

Arcașii săi păși în fața fantelor din palisadă și slobozi săgețile, țintind zidul de scuturi pentru a-i sili pe saxoni să se ascundă câteva clipe. Atunci Geirmund ridică brațul pentru a-i anunța pe cei care țineau ceaunul cu conținut clocotitor, iar în momentul când berbecul se apropie din nou, dădu ordinul și trei Hel-hidei îi răsturnară conținutul fierbinte prin gaura înclinată de deasupra porții.

Când mâzga sfârâitoare se scurse printre scuturile și armurile lor, oamenii de dedesubt urlară. Mulți căzură în șanț, unde se zvârcoliră în apă, și, lipsită de susținerea lor, partea din față a berbecului se aplecă și lovi pământul. Saxonii se repeziră dinapoia zidului de scuturi pentru a-l îndrepta, iar Geirmund știu că trebuie să-i alunge înapoi.

— Ploaie de foc! răcni el.

Hel-hideii răsturnară găletile cu cărbuni și pietre încinse peste parapet și prin gaura de deasupra porții, izbind în carne și oase și zburând scuturile în toate părțile. Arcașii lui traseră săgeată după

săgeată în războinicii de pe pod, prăbușind și mai mulți dintre ei în șanț, dar arcașii lui Ælfred ripostară la fel.

Geirmund știa că pierduse oameni. Le auzea strigătele, iar cu coada ochiului îi văzuse pe unii căzând de pe parapet în curtea de jos, dar nu se putea încă să se oprească pentru a-i numi sau a-i plânge.

Când saxonii de pe pod pierdură în cele din urmă prea mulți oșteni pentru a mai putea susține greutatea berbecului, capătul din spate al trunchiului de copac căzu cu un zgomot puternic și o trosnitură, iar dușmanii care încă mai stăteau în picioare se retraseră iute de pe pod în spatele zidului de scuturi, abandonând berbecul.

— Uleiul! răcni Geirmund. Turnați-l pe berbec!

Războinicii lui părură derutați, gândindu-se fără îndoială c-ar fi irosit grăsimea fierbinte fără vreun inamic pe care să-l opărească dedesubt, dar nu acesta fusese motivul pentru care tânărul dăduse ordinul. Uleiul avea să facă berbecul alunecos și mai greu de purtat de al doilea val pe care Ælfred avea să-l trimită cu siguranță să continue, deși Geirmund știa că asta nu-i va salva pentru mult timp pe Hel-hidei.

Regele Wessexului tocmai pierduse poate treizeci-patruzeci de saxoni, adică un număr aproape egal cu toți oamenii lui Geirmund, dar conducea o oștire de trei mii de luptători. Primul atac nu intenționase probabil decât să testeze capacitățile de apărare ale fortăreței. Al doilea asalt urma să fie unul serios.

— Mai mult foc și pietre! strigă Geirmund. Umpleți ceaunul!

Hel-hideii săriră de pe parapet cu gălețile și coborâră oala grea în curte, dar Geirmund se temea că nu va fi de ajuns. Puținul lemn pe care-l aveau pentru cărbuni urma să se termine în curând, iar arcașii lui, să rămână fără săgeți. Părea probabil ca saxonii să spargă poarta înainte de apusul soarelui,

iar el avea nevoie de un plan pentru lupta sângeroasă ce avea cu siguranță să urmeze. Până atunci, căută o modalitate de a încetini inamicul, poate prin distrugerea podului.

Merse de-a lungul parapetului până la poartă și privi în jos, spre trupurile saxonilor căzute morman în șanț, de o parte și de cealaltă a podului, opărite și împănate de săgeți, unele dintre ele încă mișcându-se. Hotărî că berbecul trebuia să rămână pe pod. Lemnul lui era prea verde pentru a lua foc și, chiar dacă Hel-hideii l-ar fi putut rostogoli de pe pod în șanț, saxonii ar fi tăiat pur și simplu alt copac. Dar dacă Geirmund ar fi putut arde podul de sub berbec, nu ar mai fi contat câți copaci ar fi doborât Ælfred.

— Saxonii pleacă! strigă deodată unul dintre războinicii săi.

Geirmund privi către miazăzi, unde oștirea lui Ælfred părea să se retragă brusc, revenind spre creastă în marș rapid, și nu-i veni să creadă că pleca într-adevăr de-acolo, deși aclamații sălbatice se ridicau printre Hel-hidei.

Steinólfur i se alătură la gard, cu pieptul plin de sânge, dar înainte ca Geirmund să poată să-l întrebe ceva, vârstnicul clătină din cap și spuse:

— Nu-i sângele meu.

— Skjalgi? întrebă tânărul.

— Este nevătămat.

— Atunci cine…

— Thorgrim. Nu are șanse să trăiască, dar nu sunt sigur că vreunul dintre noi va supraviețui. Ce face Ælfred?

Geirmund clătină din cap.

— Se pare că pleacă.

— Pleacă? După câteva pietricele și o supă de baligi? Nu se poate speria atât de ușor.

— Poate că speră să ne atragă afară.

— Mă-ndoiesc. Steinólfur privi creasta cu ochi mijiți. Ælfred știe că în fortăreața asta nu pot încăpea mai mult de o mie de războinici, ba chiar

și numărul acela ar întinde-o din toate cusăturile. Ceea ce înseamnă că știe, de asemenea, că oștirea lui este de cel puțin trei ori mai mare decât a noastră. Ar trebui să fie un prost, sau să ne creadă proști, dacă speră că-l vom urmări.

— Poate c-a primit veste despre sosirea lui Guthrum.

— Poate, încuviință Steinólfur, dar pare să se îndrepte spre apus, nu spre miazăzi.

— Trebuie să știu unde se duce, zise Geirmund privind retragerea saxonilor. Nu-mi place manevra asta.

— Mie-mi place că sunt în viață, replică celălalt. Se pare că norocul și zeii sunt încă alături de tine.

Geirmund ar fi dorit să fie de acord cu el, dar nu simțea prezența zeilor sau norocul în întorsătura sorții. În schimb, spaima care-i dăinuia în piept părea să-i șoptească la ureche că Hel-hideii ar fi trebuit să moară cu toții, dar că înșelaseră cumva moartea, iar pentru asta tânărul se temea că va fi un preț greu de plătit.

28

În cursul atacului saxonilor, Hel-hideii pierduseră trei războinici în fața arcașilor, iar alți câțiva fuseseră răniți, doi dintre ei atât de grav, încât Geirmund se temea că nu vor mai trăi mult, mai ales Thorgrim. Danezul mătăhălos fusese lovit între două coaste din dreapta, unde o săgeată îi pătrunsese adânc în ficat, dar cuprins de furia bătăliei rupsese coada acesteia pentru a continua lupta, lăsând vârful cu țepi înfipt înăuntru. Încercările lui Steinólfur de a-l scoate îl acoperiseră de sângele lui Thorgrim și, după ce vorbise cu toți Hel-hideii pricepuți câtuși de puțin la vindecări, vârstnicul hotărâse să nu mai riște niciun efort până ce Thorgrim avea să zacă cu spada în mână, gata să moară, fiindcă probabil acela avea să fie finalul.

După sfârșitul atacului și retragerea lui Ælfred, Birna rămăsese lângă rănit tot timpul, iar în seara aceea Geirmund stătu cu amândoi într-o odaie din spatele jilțului înalt din sală. Thorgrim zăcea într-un pat de blănuri și pături, palid la față, respirând cu gâfâieli scurte și iuți. Un lighean cu apă înroșită era așezat lângă el, având alături cârpe însângerate și instrumente metalice. Războinicul nu se clintea deloc, întrucât cea mai mică mișcare îi provoca dureri groaznice. Ținea ochii închiși, dar încă nu căzuse în somnul pierderii de sânge.

— Fă doar un lucru pentru mine, Hel-hide, rosti el, scrâșnind din dinți.

— Spune-l, zise Geirmund.

— Vreau ca Guthrum să dea argintul care mi se cuvine ursoaicei din patul meu.

Tânărul aruncă o privire spre Birna, care se întinse și prinse mâna lui Thorgrim în a ei.

— Nu-mi pasă de el, zise ea. Nu-l vreau.

— Eu vreau însă ca tu să ai argintul ăla. Thorgrim deschise ochii și-l privi pe Geirmund.

Vrei să faci asta pentru mine, Hel-hide?

Geirmund nu știa cât de apropiați deveniseră cei doi războinici și nici că împărțeau același pat. Era totuși căpetenia și prietenul lor și simți faptul că nu știuse ca pe un neajuns important, dar încuviință din cap.

— Voi face tot ce-mi stă în putință să fie așa.

Thorgrim păru că se relaxează. Se afundă mai adânc în așternut și închise iarăși ochii.

— Vreo veste despre Ælfred?

— Rafn și Vetr nu s-au întors încă, răspunse Geirmund. Știm doar că a plecat cu oastea lui către apus.

— Ce se află la apus de aici? întrebă Birna.

— Saxoni, zise Thorgrim. Iar la apus de saxonii ăia și mai mulți saxoni. Apoi britani, și marea. Un mârâit scăzut îi răsună în gât și în piept. Aș fi vrut să trăiesc să văd căderea Wessexului și a Angliei, însă soarta a avut alt plan.

— Da, ele vor cădea, spuse Birna, dar s-ar putea ca tu să trăiești să vezi asta…

— Sunt un om mort. Thorgrim deschise ochii și se uită la ea. O știi și tu prea bine.

Ea păru gata să-l contrazică, apoi se opri și încuviință din cap.

— Dacă ești, atunci îți voi striga numele la ultima bătălie, astfel încât să-l poți auzi în Valhalla.

— Ești singura femeie care m-a speriat vreodată, spuse Thorgrim. Cred că de aceea ești singura femeie pe care am iubit-o. Ursoaica din patul meu.

Birna strânse ochii și plecă fruntea.

— Sunt gata, Hel-hide, urmă Thorgrim. Va trebui să plecați în curând, iar eu nu câștig nimic dacă zăbovesc.

Geirmund dădu să se ridice.

— O să-l trimit pe Steinólfur…

— Nu, zise Thorgrim. Dă-mi cleștele. O voi face eu însumi.

Birna aruncă o privire tânărului, care șovăi, apoi întinse mâna spre unealtă.

— Vreau să-l ții bine, continuă Thorgrim. După aceea, lasă-l în seama mea.

Geirmund încuviință din cap, după care desfăcu legătura din pânză de pe coasta lui Thorgrim și se uită la rană. În strădania sa de a extrage vârful de săgeată, Steinólfur făcuse tăieturi pentru a deschide mai mult carnea. Cu toată blândețea de care era în stare, tânărul întinse pielea, provocând o nouă sângerare, pe care Birna o șterse fără să i se mai ceară.

Thorgrim tresări și icni.

— O vezi? întrebă el.

Geirmund privi cu atenție în rană și zări capătul neregulat al cozii săgeții care abia ieșea dintre două coaste albe.

— Da.

— Prinde-o bine cu cleștele.

Pe fruntea lui Geirmund se adunase sudoarea și își ținu respirația când împinse unealta în carnea războinicului. Thorgrim icni, apoi mârâi cu o grimasă, în timp ce tânărul se străduia să prindă fălcile cleștelui în jurul bucății subțiri de lemn. Când reuși s-o apuce bine, se aplecă puțin înapoi pentru a-i îngădui lui Thorgrim să ia mânerul uneltei.

— Când ești gata, spuse el.

Thorgrim se întinse și apucă cleștele.

— Am fost onorat să lupt pentru tine, Geirmund Hjörrsson.

— Onoarea a fost de partea mea, zise tânărul.

Danezul deschise cealaltă mână și Birna îi puse în ea toporul său skegg.

— Am fost onorat să lupt alături de tine, Birna Gormsdóttir. Câteva lacrimi i se scurseră din ochi și se prelinseră pe tâmple. Îți voi păstra un loc pe bancă lângă mine.

— Mă voi alătura ție, zise ea, atunci când soarta o va dori.

Thorgrim privi tavanul, inspiră adânc, apoi scoase un urlet în vreme ce-și smulse vârful de săgeată. Ghimpii rupseră zdrențe de ficat moale, după care sângele curse din rană ca dintr-un izvor. Birna se aplecă înainte și apăsă o cârpă curată, încercând să-l oprească, ceea ce Thorgrim nu păru să observe. În schimb, ridică vârful de săgeată în fața ochilor.

— Aș vrea să pot înapoia darul ăsta saxonului care mi l-a dat, rosti el.

Birna scânci, cu mâinile însângerate, nereușind să oprească șuvoiul.

Brațul lui Thorgrim slăbi încet și căzu pe o parte, iar cleștele îi scăpă dintre degete, dar ținu strâns toporul, pe când vederea îi părăsea ochii și respirația îi părăsea pieptul. După ce muri, trecu ceva timp până ce Birna se ridică de lângă el, fără să-și ia ochii de la trup, și trecu și mai mult timp până ce ea rosti:

— Nu-i vei cere lui Guthrum argintul lui.

— I-am spus c-o voi face.

Femeia își privi mâinile, apoi se întoarse și le afundă în lighean. Își frecă palmele și degetele în apă, răsucindu-le și storcându-le, ca și cum ar fi vrut să le curețe nu doar de sânge.

— Avea un plan, spuse ea.

— Ce plan?

— Cu argintul nostru, al lui și al meu, voia să cumpere o fermă mare și să construiască o casă, unde să trăim împreună ca soț și soție. Scoase din lighean mâinile ce picurau. Vorbea des despre asta.

— Tu ți-ai fi dorit viața aceea?

Birna oftă și-și apăsă dosul unei mâini umede pe frunte.

— Nu mă hotărâsem. Poate că da. După aceea se uită în jos la Thorgrim. L-am lăsat să creadă că mi-aș fi dorit-o.

— Un skald de la Curtea tatei mi-a spus odată că războiul și agricultura sunt cam la fel. Dar

trebuie să-ți spun că nu te văd fericită mulgând capre și vaci sau adunând ouă.

Ea râse, dar râsetul fu pe jumătate un suspin.

— I-am spus-o cu aproape aceleași cuvinte.

— Noi doi am vorbit despre agricultură în Lunden, cu Aslef. Mai ții minte?

— Da. V-am lăsat pe voi, cățelandrii, și am pornit în căutarea lui Thorgrim. Birna zâmbi în barbă. Atunci am fost prima dată cu el.

Geirmund nu știuse asta și-și simți din nou neajunsul.

— Acum înțeleg de ce dorea ca tu să ai argintul lui.

— Și de aceea nu-l voi lua, așa că nu i-l cere lui Guthrum. Chiar dacă mi-aș fi dorit viața aceea, acum ea nu mai există și n-o voi avea cu nimeni altul în afară de el.

Tânărul plecă fruntea.

— Așa să fie.

— O să-ți cer altceva în schimb.

— Spune.

— Dă-mi saxoni să ucid. Mulți, mulți saxoni.

El încuviință iarăși din cap.

— Asta pot să fac. Poate că noi…

— Geirmund! Steinólfur intră în odaie, dar se opri chiar în pragul ușii, iar privirea îi poposi pe Birna, pe trupul lui Thorgrim, pe balta de sânge și pe clește. Oftă scurt și ascuțit. Mă bucur că durerea lui a luat sfârșit. Și mai bine acum decât mai târziu.

— De ce spui asta?

— S-au întors Rafn și Vetr.

Geirmund se uită la Birna, îngrijorat s-o părăsească, dar femeia încuviință scurt din cap, iar el îi atinse umărul înainte de a se ridica în picioare. Apoi traversă odaia și reveni împreună cu Steinólfur în sala principală, unde îl așteptau cele două iscoade ale sale.

— Ce-ați găsit? le întrebă.

— O oaste de danezi, răspunse Vetr.

— Cum? Geirmund crezu că poate auzise greșit. Cine-i conduce?

— Ubba, spuse Steinólfur. Nu poate fi altul. Trebuie să se fi întors din Irland.

— Da, credem că-i Ubba. Rafn avea respirația întretăiată și părea palid la față. Oștirea lui Ælfred atacase deja când am ajuns la ei, așa că am păstrat distanța.

— Cât de departe? întrebă Steinólfur.

— La șase leghe de aici, zise Rafn.

— Câți danezi? întrebă Geirmund.

Vetr șovăi înainte să răspundă.

— Poate șase sute. Nu mai mult de opt sute.

Urmă tăcere, după care Steinólfur se întoarse spre Geirmund.

— Ce vei face?

Tânărul stătu câteva clipe pe gânduri.

— Va fi o noapte întunecată ca să mergem atât de departe prin ținuturi necunoscute, dar pregătește-i pe toți Hel-hideii capabili să călărească – pornim înainte de răsărit. Răniții ne pot urma la pasul lor. Dacă rezultatul bătăliei va fi încă nedecis când vom ajunge acolo, vom lupta de partea lui Ubba împotriva lui Ælfred.

— Oare este înțelept? întrebă vârstnicul. Ælfred are aproape câte patru saxoni pentru fiecare danez. Ceata noastră mică nu va influența cu nimic lupta asta. Se aplecă mai aproape de el. Și nu uita, între tine și Ubba încă există dușmănia de sânge.

— N-am uitat-o, spuse Geirmund, dar numai un laș crede că va trăi veșnic dacă evită bătăliile. Ei sunt danezi care luptă împotriva Wessexului și s-ar putea ca tocmai noi să-l fi adus pe Ælfred la ei. Bătălia lor este și bătălia noastră.

Steinólfur se încruntă, însă îi acceptă decizia cu capul plecat, apoi se duse să anunțe planul, iar Geirmund se întoarse către Rafn:

— N-arăți bine, prietene.

— Nu-i nimic, zise bărbatul. O răceală de la ploaia de aseară.

— Brațul îi puroiază, spuse Vetr.

Geirmund se uită la bandajul din pânză.

— Arată-mi.

— Poate mai târziu, zise Rafn. Ai treburi mai apăsătoare de rezolvat înainte de a-ți face griji pentru o zgârietură de pe brațul meu.

— Atunci îngrijește-o. Tânărul se uită la Vetr. Înainte să devină o treabă mai apăsătoare.

Danezul cu păr alb încuviință din cap și-l privi pe Rafn ca și cum ei doi ar fi purtat deja discuția aceea de multe ori.

Geirmund îi părăsi și se duse să-i spună Birnei că în curând va avea o oștire de saxoni pe care să-i ucidă. O ajută după aceea să înfășoare trupul lui Thorgrim și să-l ducă în sala principală, unde îl așezară alături de ceilalți războinici morți. O bună parte din noaptea aceea, Hel-hideii îi onorară pe cei căzuți cu povești și cântece, după care le sacrificară caii ca ofrande, iar înainte de a pleca în dimineața următoare, dădură foc fortăreței Wanating care avea să fie și rug funebru.

În loc să meargă spre miazăzi pe același drum de creastă pe care îl parcursese oastea lui Ælfred, Geirmund își îndreptă oamenii către apus, pe un drum mai jos, care urma cursul dealurilor și le oferea păduri și crânguri drept adăpost. Rafn și Vetr se aflau în față, iar Hel-hideii galopară și ajunseră pe câmpul de bătălie înainte de amiază.

Geirmund simți mirosul morții înainte s-o vadă și nu auzi decât fâlfâitul aripilor corbilor și croncăniturile lor bucuroase când compania sa ajunse într-o vâlcea largă și puțin adâncă, îmbibată cu sânge și presărată de trupurile a sute și sute de danezi. Mormane de cenușă și lemne fumegânde marcau locurile unde fuseseră corturile unei tabere, nu departe de malurile unui râu îngust; se părea că saxonii plecaseră deja, lăsându-i pe morții tăcuți să putrezească în soare, acolo unde căzuseră.

— La ușile Valhallei va fi înghesuială azi, spuse Steinólfur. Geirmund privi cadavrele spintecate,

străpunse și sfâșiate, iar groaza pe care o simțise la retragerea lui Ælfred se întoarse cu fiorul ei rece pe ceafă și în adâncul măruntaielor. Știuse că pentru norocul lor va exista un preț, iar morții din fața lui îl plătiseră.

— Ubba a căzut, rosti el.

— De unde știi? întrebă Skjalgi.

Birna fu cea care-i răspunse.

— Niciun fiu al lui Ragnar n-ar fugi dintr-o bătălie, ci ar lupta până la sfârșit și ar muri alături de războinicii săi.

Moartea lui Ubba însemna că dușmănia de sânge dintre Geirmund și danez se încheiase, dar felul cum se terminase nu-i aducea tânărului nici bucurie, nici alinare.

— Guthrum va suporta greu pierderea asta.

— Oare? zise Steinólfur.

— Ce vrei să spui?

— Dacă tocmai ăsta a fost planul lui? Nu crezi că el știa că Ubba va fi aici?

Ceilalți Hel-hidei îl priviră încruntați și furioși, iar războinicul vârstnic ridică un braț pentru a-i liniști.

— Nu cred că sunt singurul care gândește așa, urmă el. Guthrum ne-a trimis aici ca să-l stârnim pe Ælfred să caute o oștire daneză. Arătă din cap spre câmpul de bătălie. Ælfred a găsit o oștire daneză, iar acum Guthrum este unul dintre ultimii regi danezi rămași în Anglia.

Geirmund speră că Steinólfur se înșela, dar când se gândea la Guthrum, își amintea de îndoiala și neîncrederea pe care le simțise la Grantabridge. Cei mai apropiați Hel-hidei se foiră în șei și schimbară priviri tulburate, dar nu spuseră nimic.

Apoi Birna rosti:

— Guthrum este viclean, totuși n-ar trăda niciodată pe un fiu al lui Ragnar. Avea nevoie de Ubba pentru a cuceri Wessexul.

— Unde-i Ælfred acum? întrebă Vetr. Saxonii trebuie să fi plecat de aici înainte ca sângele să se

usuce.

Geirmund înaintă cu Enbarr pe câmp. Calul pufni și scuturǎ din cap la priveliștea și duhoarea morții, iar după numai câțiva pași trecură pe lângă zeci de cadavre ce se întindeau cât vedeai cu ochii către miazănoapte și miazăzi. Tânărul le privi, neștiind ce căuta, în afară de rostul unei asemenea pierderi, pe care era convins că nu-l va afla niciodată. Dacă cele Trei Țesătoare aveau motive ce le călăuzeau degetele și foarfecile, ele nu le împărtășeau.

Hel-hideii îl urmară pe Geirmund în baia de sânge, când Skjalgi rosti pe neașteptate dinapoia sa:

— Ce-i ăla? Un cal?

Geirmund aruncă o privire înapoi, după care se uită în direcția indicată de băiat – deasupra vâlcelei, cineva săpase un cal uriaș în pământul versantului unui deal. Strălucea alb pe fundalul verde al ierbii și era lung de cel puțin cincizeci de stânjeni de la bot până la coadă, surprins în plin galop. Mărimea și frumusețea lui îl duseră pe tânăr cu gândul la Sleipnir, calul lui Óðinn, iar prezența lui măreață, care domina câmpul de la înălțime, aproape că-l făcu să uite de leșurile printre care înainta.

Calul alb îi distrase atât de mult pe Hel-hidei, încât aproape că nu observară o ceată de hoți și jefuitori de cadavre saxoni ce scotoceau printre morți, dar Birna îi urmări și doborî patru cu ajutorul lui Rafn și Vetr. Înainte ca Geirmund să-i lase femeii satisfacția de a-i ucide, află ce știau ei despre bătălia care avusese loc acolo, și se părea că știau destule.

Tabăra incendiată fusese sub comanda lui Ubba, iar saxonii îi luaseră stindardul cu corb. Ubba căzuse, pentru că saxonii povestiseră ulterior cât de greu le fusese să-l ucidă pe regele danez și câți războinici omorâse acesta cu mâinile goale înainte de a muri, până la urmă. Hoții nu știau încotro

pornise Ælfred, dar văzuseră că oastea lui coborâse în mare grabă de pe creastă pentru a se lupta cu danezii. Când Skjalgi îi întrebă cine săpase calul alb în coasta dealului, i se răspunse că era opera unor uriași ce locuiseră pe meleagurile acelea cu mult înainte ca romanii să ajungă în Anglia, iar sus pe creastă se afla o fierărie care aparținea unui uriaș pe nume Wayland. Apoi Birna le retează beregatele și le despică țestele cu toporul skegg al lui Thorgrim, pe care îl purta acum pentru a-l cinsti.

— Ælfred se îndreaptă către Wareham, spuse Vetr.

— Fie c-o face, fie că nu, zise Geirmund, noi ne-am îndeplinit misiunea și trebuie să pornim spre râul Exe și spre flotă. Vom folosi drumul saxon de pe creastă.

— Și ne oprim la fierăria lui Wayland? întrebă Steinólfur cu voce suficient de joasă ca să nu fie auzit de ceilalți.

Numele acela atrăsese și atenția tânărului, care se gândise că era poate echivalentul saxon al lui Völund, și de aceea aruncă o privire în jur înainte de a răspunde:

— Vom vedea ce-i acolo.

Așteptară ca Hel-hideii răniți să-i ajungă din urmă, apoi Geirmund îi conduse afară din vâlceaua morții și a calului alb. Suiră pe creasta către miazăzi și ajunseră pe drum, de la a cărui înălțime puteau să vadă cale de câteva leghe în toate direcțiile. Vântul sufla tare și puternic sus, în vreme ce urmară creasta spre miazăzi prin apus, până ajunseră într-o pădure rară de fagi subțiri, pe care Geirmund o recunoscu.

— Eu am văzut locul ăsta, îi spuse lui Steinólfur.

— Cum?

— L-am visat când am dormit sub tisă.

Nu merseră prea mult prin pădurea aceea și ajunseră la același gorgan prelung pe care tânărul

îl văzuse și în fața căruia stătuse Völund, deși în visul său pietrele așezate în picioare păruseră mai recent cioplite. În lumina zorilor și avându-i alături pe oamenii săi, locul părea de departe mai vechi decât orice oraș sau colosseum roman ruinat. Geirmund trase frâiele lui Enbarr spre movilă, unde deschizătura întunecată și joasă a gorganului cobora în pământ, dar majoritatea Hel-hideilor trecură pe cealaltă parte a drumului și o priviră cu suspiciune. Nimeni în afară de Steinólfur și Skjalgi nu-l urmă, deși Birna se opri mai aproape de gorgan decât ceilalți.

— Ce faci? întrebă ea.

— Mergeți mai departe, spuse Geirmund, știind că răniții din rândul lor le vor încetini înaintarea. Vă vom ajunge din urmă în cursul zilei.

Femeia se aplecă și privi pe lângă el către movilă și pietre, încruntându-se derutată, dar în cele din urmă încuviință din cap și merse mai departe. Geirmund așteptă și privi până ce Hel-hideii dispărură din vedere printre copaci, apoi descălecă. Steinólfur și Skjalgi făcură la fel, dar tânărul îi opri când îl însoțiră spre gorgan.

— Voi merge singur, zise el.

Steinólfur aruncă o privire în gura întunecată a gorganului.

— Ești sigur?

— Sunt sigur.

Războinicul arătă copacul cel mai apropiat.

— Vei avea nevoie de o torță pentru…

— Dacă aici se află cu adevărat o altă fierărie a lui Völund, spuse Geirmund, nu voi avea nevoie de ea.

Steinólfur clipi și clătină din cap, după care spuse:

— Ia asta, cel puțin. Își scoase seaxul, îl răsuci în mână și-i întinse mânerul lui Geirmund. S-ar putea să ai nevoie de ceva mai scurt decât spada ta pentru o luptă de aproape, iar teaca ți-a rămas goală de la Ravensthorpe.

— Mulțumesc.

Geirmund acceptă arma, nu pentru că ar fi împărtășit teama lui Steinólfur, ci pentru a-l liniști pe acesta.

— Asta nu te va ajuta împotriva unui draugr, spuse Skjalgi.

Tânărul zâmbi larg.

— Aici nu există niciun draugr.

Apoi se întoarse și se îndreptă cu pași repezi către deschiderea gorganului, oprindu-se doar o clipă pentru a vedea pe ce calcă înainte de a face primul pas în beznă.

Treptele de piatră nu coborâră prea adânc sub pământ înainte de a-l aduce într-un coridor îngust, al cărui plafon scund din piatră îl obligă să se aplece. După ce străbătu pasajul acela și ieși cu totul din lumina soarelui, ajunse într-un spațiu îngust și gol despre care, în ciuda întunericului, își dădu seama că nu aducea deloc cu sala lui Völund de sub mare. Geirmund simți izul de pământ umed și pipăi piatra aspră care fusese cioplită de mâini din Midgard, nu de mâinile Æsir, ale trolilor sau ale elfilor, și știu că nu era o fierărie a zeilor.

Rămase nemișcat, simțindu-se zădărnicit, deși nu putea spune ce sperase când intrase aici și se întrebă ce semnificație avusese visul său, căci știa că văzuse locul acesta.

— Völund? șopti el și pereții din piatră îi reverberară glasul, făcându-l mai puternic. Ești aici?

Fierarul apăru în fața lui, la fel de brusc și de strălucitor ca o flacără în iasca uscată, stând în picioare în centrul podelei de piatră, de parc-ar fi ars dinlăuntrul ei. Purta o tunică diferită de cea dinainte și nu avea coif sau armură, dar Geirmund îi recunoscu ochii și forma feței prelungi.

— Tu ești, rosti tânărul. Și te mai numești și Wayland.

— Da, așa-mi spun unii, încuviință fierarul. Geirmund aruncă o privire în jurul cămăruței.

— Și asta-i fierăria ta?

— Nu, nu este fierăria mea. Movila din pământ și piatră este mult mai recentă, dar ea se află în interiorul fierăriei mele.

— Și unde ți-este fierăria?

— Tot aici, dar mult mai în adâncul pământului. Drumul acela este închis pentru tine. Se apropie, alunecând prin piatră. De unde mă cunoști?

Întrebarea fierarului îl nedumeri pe Geirmund și-l făcu să amuțească pentru o clipă. După aceea, rosti:

— Eu sunt Geirmund, fiul lui Hjörr, al cărui tată a fost Half, al cărui tată a fost Hjörrleif. Tu m-ai adus la fierăria ta de sub mare. Nu-ți amintești de mine?

— Nu. Eu nu sunt acel Völund pe care l-ai întâlnit.

Tânărul se strădui să înțeleagă ce însemna asta.

— Împărtășești numele cu altul?

— Da. Suntem amintiri diferite ale aceleiași ființe, dar eu n-am mai putut auzi vocile celorlalți de foarte mult timp.

— De ce?

— Este greu de explicat. Eu sunt… pe moarte. Dar mor încet. Copiii copiilor voștri vor fi morți cu mult înainte ca eu să dispar cu totul.

— Nu vă înțeleg pe cei ca voi, spuse Geirmund.

— Ar fi cu totul neașteptat dacă ne-ai înțelege.

— Cunoști brățara Hnituðr?

— Cunosc toate brățările pe care le-am făurit, dar niciuna cu un nume atât de nou. De ce întrebi?

— Tu… adică nu… Völund cel de sub mare mi-a dăruit-o.

— Cu adevărat? Fierarul tăcu o clipă. O ai la tine?

Când tânărul deschise gura să răspundă, un fior de rușine bruscă îl surprinse și-l împiedică să vorbească. După câteva clipe, recunoscu:

— Nu.

— Unde este?

Întrebarea îl făcu pe Geirmund să simtă că-l dezamăgise cumva pe fierar, sau pe sine, și privi în jos spre podeaua gorganului.

— I-am dat-o regelui meu.

Völund arcui una dintre sprâncene.

— De ce?

— Am crezut că era soarta lui s-o poarte.

— Soarta este făcută de minte, spuse Völund. Brățara este legea. Dacă ți-a fost dăruită, era a ta s-o porți. Renunțarea la una dintre brățările mele înseamnă renunțarea la o mare putere.

Geirmund nu răspunse, pentru că știa că-i adevărat, deși avusese nevoie de cuvintele fierarului pentru a înțelege asta atât de clar. O parte din el regretase mereu că-i dăduse brățara lui Guthrum, indiferent dacă fusese sau nu predestinat. Onoarea îl împiedicase s-o recunoască în sinea sa, pentru că-i era juruit danezului, dar acum înțelegea că problema nu avea legătură cu onoarea lui, ci mai degrabă cu puterea lui, care era întotdeauna doar a sa și pe care o putea da sau lua, iar cu cât se îndoia mai mult de regele danez, cu atât mai mult își dorea să ia brățara înapoi.

— De ce ai venit aici? întrebă Völund. Fierăria mea este îngropată și rece. Nu-ți mai pot da nimic.

— Nu pentru asta am venit, răspunse Geirmund, ci pentru că am visat locul ăsta.

— Asta pentru că ai fost în interiorul uneia dintre fierăriile mele. Când te-ai apropiat de o alta, părțile mai adânci ale minții tale au simțit-o și s-au trezit s-o întâlnească.

— Se poate, dar cred că-i mai mult decât atât. Cred că aveam nevoie să te aud vorbind despre brățară.

— S-ar putea să fie și așa ceva, încuviință Völund. Adesea cei asemenea ție aud ceea ce vor și ceea ce au nevoie să audă, atunci când vor și au nevoie să audă. Mai sunt și altele despre care vrei să vorbești?

Dacă Völund din fața lui ar fi fost mai asemănător cu Völund de sub mare, Geirmund ar fi putut să zăbovească, dar se părea că ajunsese la capătul scopului său predestinat acolo și știa că Steinólfur și Skjalgi ar fi început să se îngrijoreze.

— Nu, spuse el, dar îți mulțumesc. Îmi voi lua rămas bun acum.

— Nu am puterea să te trimit sau să te opresc, dar ești binevenit, Geirmund, fiul lui Hjörr, al cărui tată a fost Half, al cărui tată a fost Hjörrleif.

Geirmund plecă fruntea și, când o ridică, fierarul plecase, iar el era iarăși singur în gorganul mic și întunecat. Ieși din cămăruța aceea și se strecură înapoi prin pasajul îngust din piatră, ieșind la lumina aspră și orbitoare a soarelui. Pentru o clipă fu nevoit să-și ducă palma pavăză la ochi și să-i mijească spre Steinólfur și Skjalgi.

— Ei bine? spuse vârstnicul. Ai stat acolo suficient de mult pentru ca să se fi întâmplat ceva.

Geirmund îi dădu înapoi seaxul.

— Am vorbit cu Völund.

— Și ce-a spus? întrebă Skjalgi.

— Mai puțin decât prima dată, totuși a zis destule.

Steinólfur își băgă arma în teacă.

— Destule pentru ce?

— Destule ca să știu ce trebuie să fac. Geirmund se îndreptă spre Enbarr și încălecă. Dar mai întâi trebuie să cucerim Wessexul.

29

Drumul către Defenascire și râul Exe dură cinci zile. Geirmund ar fi putut să-i îndemne mai tare pe Hel-hidei, pentru a ajunge în patru zile, dar răniții aveau nevoie de un pas mai lent. Rămaseră pe drumul de creastă prin Wessex și Dorsetscire, până la râul Lym, de unde urmară coasta spre apus, până ajunseră la Exe și la orașul roman pe care Guthrum dorea să-l cucerească. Geirmund se așteptase să vadă o flotă de două sute sau mai multe corăbii lungi, transportând o oaste de patru mii de danezi, dar zări abia câteva zeci de vase ancorate pe malul râului.

La intrarea în oraș, află că o furtună pe mare scufundase o sută douăzeci de corăbii, înecând peste trei mii de războinici, printre care se număraseră și regii Anwend și Oscetel. Dezastrul acela copleșise în asemenea măsură echipajele supraviețuitoare, încât multe plecaseră înapoi, spunând că furtuna fusese un semn rău, iar danezii rămași în Defenascire nu erau dornici de bătălie.

Pierderea flotei îi afectă puternic și pe Hel-hidei, mai ales după ce găsiseră oastea lui Ubba măcelărită, iar deznădejdea domnea în tabăra lor. Numai un nebun nu s-ar fi întrebat dacă nu cumva norocul, soarta sau zeii se întorseseră împotriva danezilor și-i trimiseseră pe toți la pierzanie.

— Cum poate Guthrum să mai cucerească Wessexul acum? întrebă Steinólfur într-o noapte, târziu, când puțini îl auzeau, uitându-se în foc. Fără Ubba și cu flota pe fundul mării, danezii nu-l pot învinge pe Ælfred.

— Guthrum este viclean, spuse Birna. Va găsi o cale. Vârstnicul scuipă în tăciuni, care-i răspunseră șuierând.

— Și Ælfred este viclean.

Geirmund i-ar fi ținut isonul mai degrabă lui Steinólfur, dacă n-ar fi fost Hnituðr. Atât timp cât

danezii aveau brățara de partea lor, ei puteau cuceri Wessexul, în ciuda pierderilor grele pe care le suferiseră.

— Poate că Ælfred a căzut deja, spuse Vetr. Stătea alături de Rafn, care zăcea lângă foc, slăbit și febril. Poate că Guthrum i-a învins pe saxoni la Wareham.

Steinólfur clătină din cap, ca și cum n-ar fi crezut că e posibil.

— Nu putem decât să așteptăm să aflăm rezultatul, zise Geirmund. Și să sperăm că așa va fi.

Vestea sosi câteva zile mai târziu, adusă de Eskil, pe care Geirmund nu-l mai văzuse de la Lunden. Războinicul călărise aproape fără popas de la Wareham, aflat la șaizeci de leghe spre răsărit, aproape omorându-și calul, iar Hel-hideii îl așezară la focul lor și-i oferiră carne, băutură și odihnă.

— Guthrum a cucerit cu ușurință Wareham, spuse danezul, dar la scurt timp după aceea Ælfred a venit cu o oaste și deocamdată… există pace între ei.

Lui Geirmund îi veni greu să creadă așa ceva.

— O pace? aproape că răcni el. După tot ce am riscat și am pierdut pentru planul lui, a făcut pace cu saxonii?

— Da, asta a făcut. Expresia încruntată de pe chipul lui Eskil anunța că împărtășea frustrările tânărului față de regele lor. Ælfred l-a pus pe Guthrum să jure pe crucea zeului său.

— Atunci jurământul lui Guthrum n-are nicio valoare, spuse Birna. Crucea nu-nseamnă nimic. Probabil că el are un plan.

Eskil nu-i răspunse, ci-l privi fix pe Geirmund.

— Ce este? întrebă tânărul.

Danezul își trecu limba în jurul dinților, ca și cum nu i-ar fi plăcut gustul cuvintelor din gură.

— Guthrum a jurat de asemenea pe brățara pe care i-ai dat-o. Ælfred știa cumva de brățară și i-a

cerut să jure pe ea.

— Și Guthrum a fost de acord, spuse Steinólfur, rânjind cu dispreț.

— Guthrum s-a schimbat, zise Eskil, apoi clătină din cap. Nu mai este cel căruia i-am juruit în Iutlanda. Moartea lui Ubba l-a îndurerat mai mult decât pierderea corăbiilor lungi, iar acum trece de la durere la furie în câteva clipe, fără să gândească și fără șiretenia lui din trecut. Dar Eivor a venit la Wareham tocmai când plecam și se pare că pe ea o ascultă, așa că nu-i totul pierdut.

Faptul că Eivor îl sfătuia pe rege îi aduse o oarecare alinare lui Geirmund, totuși îl tulbura faptul că Ælfred știa de Hnituðr. Nu avea habar cum auzise regele saxon de brățară, însă zvonurile despre ea ajunseseră și la Hytham din Ravensthorpe, iar Geirmund își amintea că preotul John îl întrebase dacă Guthrum își trăgea puterea dintr-o relicvă păgână, așa că poate că lucrarea lui Völund nu era chiar taina pe care o crezuse.

— Ce vrea Guthrum de la Hel-hidei? spuse Rafn, cu vocea încordată, din locul unde stătea întins lângă Vetr.

Eskil păru să șovăie înainte să răspundă.

— De acum, Guthrum și Eivor au pus capăt păcii și au ars Wareham.

— Și-a încălcat regele jurământul? întrebă Skjalgi.

— Eu nu m-aș considera legată prin niciun jurământ față de un saxon, spuse Birna.

Geirmund nu era sigur dacă era de acord cu o asemenea încălcare a onoarei, mai ales fiindcă Guthrum jurase pe Hnituðr.

— Unde-i Ælfred acum? întrebă el.

— Într-un loc numit Cippanhamm, răspunse Eskil. Nu are ziduri și Ælfred are puțini oșteni cu el. Se află acolo pentru o sărbătoare a creștinilor și Guthrum plănuiește să-l atace în locul acela. Pentru bătălie, el cheamă toate topoarele și spadele de partea lui.

— Care spade? zise Steinólfur. Flota este scufundată și împrăștiată. Ubba este mort.

— Nu toți saxonii sunt dispuși să moară pentru Ælfred, spuse Eskil. S-a răspândit zvonul despre un bătrân juruit care a fost rupt în două și legat de ușa Curții ealdormanului său. Wulfere din Wiltescire i-a jurat de-acum lui Guthrum. Iar Eivor are mulți aliați în toată Anglia, ca și rivali ce-i sunt datori, care vor lupta sub steagul ei. Se întoarse către Geirmund. Am auzit că Hjörr și Ljufvina vor răspunde chemării ei.

— Nu-i totul pierdut, spuse tânărul.

Eskil încuviință din cap.

— Nu-i totul pierdut.

— Când atacăm? întrebă Vetr, coborând ochii către Rafn.

— Peste patru zile, răspunse danezul, în timpul sărbătorii pe care creștinii o numesc a douăsprezecea noapte[2].

— Guthrum nu ne-a lăsat prea mult timp, spuse Steinólfur.

Eskil șovăi din nou.

— Nu regele m-a trimis pe mine, ci am venit la voi din propria-mi voință, pentru că sunteți războinici de mare curaj și onoare. Știam că veți dori să luptați alături de tovarășii și neamurile voastre daneze.

Cei din jurul focului amuțiră, derutați și furioși pe jignirea adusă de Guthrum companiei lor.

— Am luptat și am murit pentru el, rosti în cele din urmă Vetr, iar el vrea să ne uite.

— E din cauza argintului pe care ni-l datorează? întrebă Rafn. Poate că el…

— Nu-i vorba despre asta. Steinólfur privi fără grabă în jurul cercului. Sau nu-i doar asta. E ceva mult mai simplu decât lăcomia. Se întoarse spre Geirmund. Regele danez face ceea ce face pentru că se teme de tine. Guthrum vede în tine ceea ce am văzut și eu cu ațâți ani în urmă. Ești un rege, Geirmund Hjörrsson. Este doar o chestiune de

timp până când vei înțelege asta și-ți vei revendica un regat.

Tânărul simți în obraji o căldură care nu venea de la foc și așteptă ca măcar unul dintre Hel-hidei să-l contrazică pe Steinólfur, apărând onoarea lui Guthrum, dar niciunul n-o făcu, nici măcar Eskil.

— Pornim? întrebă Skjalgi.

Geirmund nu trebui să se gândească prea mult la răspunsul său.

— Da, pornim, dar nu vom lupta pentru Guthrum. Vom lupta pentru Muli, pentru Aslef, pentru Thorgrim și pentru fiecare Hel-hide care a căzut. Vom lupta pentru Eivor și pentru neamurile noastre care mărșăluiesc către Cippanhamm la chemarea ei. Sunteți alături de mine?

— Uiți pe cineva, rosti Vetr.

Geirmund simți privirea tuturor asupra lui, dar nu-și putea da seama ce voia să spună războinicul.

— Pe cine?

Steinólfur lăsă să iasă un mârâit.

— Pe tine, dos de cal ce ești. Noi luptăm pentru tine.

Trecu o clipă, după aceea războinicii izbucniră cu toții într-un râs care dură o vreme, după care Hel-hideii plecară să se pregătească de luptă, iar Eskil veni la Geirmund.

— Unde pleci de aici? îl întrebă el pe uriașul danez.

— Mă voi alătura ție, spuse Eskil, dacă mă accepți. Oferta îl surprinse pe tânăr.

— Nu te temi că Guthrum te va acuza că ți-ai încălcat jurământul față de el?

Eskil clătină din cap.

— Nu-mi pasă cum m-ar putea numi cineva care a încălcat el însuși un jurământ.

— Atunci te primesc să vii alături de noi, spuse Geirmund, și voi fi onorat să lupt din nou alături de tine.

* * *

Părăsiră râul Exe în dimineața următoare și merseră pe o cale romană. O zi de călărie susținută îi aduse la marginea unei regiuni întinse de mlaștini, râuri, smârcuri, bălți și insule, care îi aminti lui Geirmund de luncile mocirloase pe care le traversase când ajunsese pentru prima dată pe țărmurile Angliei. Calea romană era mai înaltă decât terenul din jur și mergea spre miazănoapte, ajutându-i să nu se împotmolească în ținutul acela care se întindea până la orizontul de apus și dincolo de el, dar mai trecu încă o zi întreagă până lăsară mlaștinile în urmă și suiră în dealurile uscate.

De pe înălțimile acelea, către răsărit, puteau vedea o pădure mare, aparent nesfârșită, pe care Eskil o numea Selwood și care însoți calea romană încă o zi întreagă. Seara, când poposiră să se odihnească, o făcură în apropiere de umbra copacilor ei, lângă o stâncă mare și neregulată care poate că fusese cândva o piatră așezată în picioare de aceiași uriași care sculptaseră calul alb.

Lui Geirmund îi veni greu să doarmă acolo, știind că a doua zi va ajunge la Cippanhamm și la bătălie, unde avea să lupte alături de părinții săi. În dimineața următoare se trezi devreme, cu păturile și pământul din jur acoperite de o brumă subțire, cu dinții clănțănind de frig, dar aproape imediat ce Hel-hideii încălecaseră să plece, Rafn se răsturnă din șa și căzu la pământ, izbindu-se cu un bufnet surd.

Vetr sări jos și alergă către el, iar în curând Geirmund și alți câțiva li se alăturară. Rafn bolborosea, dar cuvintele îi erau lipsite de înțeles, iar buzele îi deveniseră vineții.

— Brațul lui, spuse Vetr. Febra de la rană s-a întins.

Steinólfur îngenunche lângă el.

— Lasă-mă să mă uit.

Apoi, el și Vetr scoaseră armura, tunica și rufele lui Rafn, o sarcină îngreunată de trupul lipsit de

vigoare al războinicului, iar când traseră legătura de pe brațul rănit, Geirmund simți că i se întoarce stomacul pe dos. Carnea lui Rafn devenise putredă și linii întunecate i se târau pe sub piele, ca niște șerpi veninoși.

— Idiot mândru ce ești! zise Steinólfur.

Amintirea morții lui Thorgrim încă apăsa greu mintea lui Geirmund, iar acum clocotea de furie la gândul că-l va pierde pe Rafn.

— Ce trebuie făcut? întrebă el.

Steinólfur se lăsă înapoi, cu mâinile pe coapse, și privi brațul de sus până jos.

— Brațul ăsta trebuie tăiat, rosti el, și trebuie tăiat acum. Dacă n-o facem, el va muri. Și așa s-ar putea să fie prea târziu.

Deși Geirmund se așteptase la asta, îi veni greu să vorbească. Pentru un războinic ca Rafn, pierderea unui braț ar fi echivalat cu moartea. Vetr puse o mână pe fruntea tovarășului său și se aplecă mai aproape, cercetând fața lui Rafn ca și cum i-ar fi cerut permisiunea de a face ceea ce trebuia făcut, dar mintea danezului cu păr negru era pierdută și el nu mai știa ce se întâmpla cu trupul său. Vetr se uită la Steinólfur, închise ochii și încuviință scurt din cap.

— Am încredere că mă va ierta, spuse el.

Geirmund își întoarse privirea de la Vetr spre Hel-hidei, care rămăseseră aproape toți călări, și se gândi la ziua care îi aștepta.

— Cât va dura? îl întrebă pe Steinólfur.

— Să pregătim tot ce ne trebuie și s-o facem bine? O jumătate de zi, cel puțin.

— Vom ajunge cu întârziere pe câmpul de bătălie, spuse Eskil.

Geirmund spera că asta nu avea să însemne un deznodământ precum cel care se abătuse asupra jarlului Sidroc și războinicilor săi la Ashdawn și, pentru a-l evita, le ordonă Hel-hideilor să meargă mai departe, așa cum plănuise.

— Eu voi rămâne cu Rafn, rosti el. La Abingdon, v-am jurat că nu voi lăsa pe nimeni în urmă și nu voi încălca acest jurământ acum. Vetr va rămâne, sunt sigur, la fel și Steinólfur și Skjalgi. Toți ceilalți vor…

— Rămân și eu, zise Eskil. Voi merge alături de tine, Hel-hide.

Geirmund se uită la danez și încuviință din cap. Apoi se întoarse către Birna.

— Am promis c-o să-ți dau saxoni pe care să-i ucizi.

— Da, spuse ea, așa ai promis.

— N-aș avea încredere în mulți alții pentru a-i conduce pe războinicii noștri în luptă, zise tânărul.

— Nici eu. Femeia zâmbi larg și se duse la calul ei, iar după ce încălecă, spuse: Voi încerca să las câțiva saxoni pe care să-i ucizi, dar nu pot să făgăduiesc nimic.

— Fă ce trebuie să faci, zise Geirmund. Fie ca Oðinn și Týr să vă însoțească mereu.

Birna încuviință scurt din cap, după care îi chemă pe Hel-hidei la ea și porniră în galop. Geirmund se întoarse spre Rafn înainte ca ei să fi dispărut din vedere și-i vorbi lui Steinólfur:

— Spune-mi ce-ți trebuie.

— Apă curată, zise vârstnicul. Un foc puternic și oțel fierbinte. Plante pentru vindecare. Cârpe pentru bandajat.

— Ne vom îngriji de toate, zise Vetr și se apucă imediat de treabă împreună cu Geirmund.

Până la amiază aduseseră apă dintr-un pârâu limpede și culeseseră plante din pădure, iar lamele câtorva topoare și cuțite fuseseră îngropate în cărbuni roșii. Rafn încetase să mai murmure și acum alterna între somn și trezie, dar Steinólfur spuse că se va lupta ca un urs când vor face prima tăietură, așa că-l legară și-i strânseră o curea de piele între dinți. Se uitară toți în altă parte, apoi priviră și își feriră din nou privirile când Steinólfur începu să-l taie pe războinic.

Tăie mai întâi prin piele, de jur-împrejurul brațului lui Rafn, cu un cuțit rece pentru ca pielea să se prindă la loc mai târziu, și rulă pielea în sus ca pe o mânecă. Apoi folosi un cuțit fierbinte pentru a tăia prin mușchi, umplând văzduhul de sunete și de duhoarea cărnii arse pe care Geirmund și-o aminti de îndată din calvarul său cu Hámund în munți. Arderea produsă de oțelul încins încetinea mult sângerarea, dar nu pe toată, și pământul de sub Rafn se transformă în noroi. În tot acest timp, danezul urlă, cu ochii ieșiți din orbite și gâtul încordat ca o parâmă de corabie sub vele.

Când ajunse la os, Steinólfur își schimbă cuțitul cu un topor și puse o piatră plată sub brațul lui Rafn, ca să joace rol de nicovală. Vârstnicul era scăldat în sudoare și inspiră și expiră adânc de câteva ori înainte de a coborî toporul. Răsună un zgomot surd, și încă unul, apoi un zăngănit când lama lovi piatra și osul se crăpă în două. Brațul căzu.

— Ar fi fost mai bine cu un fierăstrău, spuse Steinólfur în timp ce culegea și îndepărta așchii de os.

După aceea spălă carnea sfâșiată a ciotului cu apă fierbinte și rulă pielea și țesutul înapoi, le strânse și le cusu laolaltă ca pe un săculeț, pe care-l lăsă însă parțial deschis ca să poată supura, iar deschiderea fu umplută cu plantele pe care le adunaseră.

Rafn încetase să mai urle și doar scâncea fără putere, iar după ce-l dezlegară, Eskil îl ridică cu aceeași ușurință cu care ar fi ridicat un copil și-l duse ceva mai departe în pădure. Vetr îi spuse uriașului unde să-l lase, după care Steinólfur așeză pături și blănuri în jurul și peste tot corpul său.

— Șocul provocat de tăierea unui membru poate fi îndeajuns ca să ucidă pe cineva, spuse Steinólfur. Ține-l cald.

— Așa voi face, zise Vetr, și indiferent ce se va întâmpla, îți sunt recunoscător.

— Sper c-a fost îndeajuns.

Războinicul vârstnic plecă fruntea și se retrase.

— Vă sunt recunoscător tuturor, spuse Vetr, dar acum trebuie să plecați la Cippanhamm. Îl voi aduce pe Rafn acolo cât pot de repede.

— Nu te las în urmă, rosti Geirmund.

Vetr puse o mână pe umărul său.

— Tu nu mai poți să faci nimic. De acum depinde de soartă, iar dacă Rafn va muri, aș vrea să fiu singur cu el înainte să plece în Valhalla.

Trecură câteva clipe înainte ca Geirmund să poată accepta.

— Dacă nu vă văd curând la Cippanhamm, o să mă întorc după voi.

— Dacă nu vom fi acolo, vom fi aici, spuse Vetr. Acum plecați, înainte ca Birna să-i ucidă pe toți saxonii.

Geirmund se mai uită o dată la Rafn, apoi se îndepărtă și ieși din pădure, mergând spre cai. Se duse la Enbarr, iar Hel-hideii merseră la caii lor; Vetr îl luă pe al său și pe al lui Rafn pentru a-i conduce în pădure.

— Arde brațul ăla, spuse Steinólfur, altfel, hugrul din el îl va chinui pe Rafn cu dureri și mâncărimi pe care nu le poate scărpina.

— O voi face, încuviință Vetr.

Apoi Geirmund dădu pinteni lui Enbarr către miazănoapte, dar lăsă în urmă o rugăminte către zei de a-i dărui lui Rafn puterea de care avea nevoie pentru vindecare.

30

Străbătuseră zece leghe pe calea romană spre Cippanhamm, când Skjalgi zări o ceată de călăreți ce goneau către miazăzi de-a lungul unei creste și Geirmund își opri oamenii pentru a vedea cine puteau fi aceia. Galopau îndârjit, erau vreo treizeci și nu purtau stindarde.

— Sunt saxoni, spuse Steinólfur. Asta-i clar după scuturile și coifurile lor. Altceva însă nu pot…

— E Ælfred, zise Eskil.

Geirmund se strădui să-i vadă mai bine pe călăreți.

— Ælfred?

— Da, Ælfred. Eskil scuipă pe pământ. L-am văzut la Wareham și avea cu el aceiași războinici. Le cunosc culorile cailor.

— Ce face? întrebă Skjalgi.

— Fuge din bătălie, spuse Steinólfur. Poate că soarta îi este deja potrivnică.

— Poate, zise Geirmund.

Avea de făcut o alegere și doar câteva clipe ca să ia o hotărâre – dacă să urmărească ceata de călăreți, ori să meargă mai departe spre Cippanhamm. Ei nu erau decât patru, prea puțini pentru a se lupta cu saxonii. Însă dacă Eskil avea dreptate, atunci Ælfred fugise de danezi, ceea ce însemna că bătălia de la Cippanhamm nu însemna sfârșitul Wessexului, indiferent cine ar fi învins acolo, întrucât Wessexul ar fi căzut doar când Ælfred ar fi fost prins și ucis.

— Ești sigur că-i el? întrebă Geirmund.

— Sunt gata să jur pe spada fratelui meu, răspunse Eskil. Este Ælfred.

— E posibil ca ei să ne fi văzut? întrebă Skjalgi.

— N-au încetinit și nici nu și-au schimbat direcția, spuse Steinólfur, apoi se uită în jur. Noi

suntem mai jos aici, printre copaci, și doar patru. S-ar putea să nu ne fi zărit.

— Trebuie să-i urmărim, zise Geirmund. Nu ne putem lupta cu așa mulți, dar putem vedea unde se duc și poate găsim o cale să-l ucidem pe Ælfred. Dacă nu, vom ști unde se află și ne putem întoarce mai târziu cu mai mulți războinici.

Toți fură de acord cu planul acela, așa că se întoarseră și porniră după ceata de călăreți, ascunzându-se cât mai bine, dar fără să-i piardă din ochi. Saxonii urmară creasta până ajunseră la marginea de miazănoapte a Selwoodului, la al cărui hotar coborâră de pe înălțime și călăriră către miazăzi pe calea romană. Geirmund și oamenii lui se ținură în spate cât putură de mult, sperând că, și de-ar fi fost zăriți, saxonii n-aveau să creadă că ei patru erau danezi trimiși de Guthrum în urmărirea lor.

În cele din urmă, ajunseră la piatra ce marca locul unde, mai devreme în dimineața aceea, îi tăiaseră brațul lui Rafn. Geirmund văzu petecul însângerat de pământ pe când treceau în galop și ar fi vrut să se oprească ca să se intereseze de soarta războinicului său, dar n-aveau timp pentru ocoluri.

Când soarele apuse, după alte câteva leghe, saxonii se opriră și făcură popas peste noapte lângă drum. Niciuna dintre cele două cete nu aprinse focuri, iar Geirmund se păstră la o distanță sigură pentru a evita orice iscoade pe care Ælfred le-ar fi pus să vegheze.

Înainte ca soarele să răsară din nou, inamicul porni la drum și în ziua aceea pătrunseră în ținutul mai înalt de măguri și vâlcele, care mai devreme îi adusese pe Hel-hidei deasupra luncilor mocirloase. Merseră vreo șase leghe prin păduri de frasini și arțari, pe sub dealuri ierboase și stânci de piatră albă. Calea romană coborî de pe înălțimi spre mlaștini, iar saxonii se îndreptară către miazăzi și parcurseră aproape douăzeci de leghe înainte de a poposi iarăși pentru o noapte de odihnă. A doua zi

dimineață, părăsiră drumul și o luară prin ținutul mlaștinilor, spre apus.

— Se pare că știu căi prin smârcuri, spuse Steinólfur.

— Cred că-și cunoșteau drumul de când au plecat din Cippanhamm, zise Eskil. Mi se pare plănuit din timp.

— Dar în ce scop? întrebă Skjalgi. Unde se duc?

— Vom afla destul de curând, spuse Geirmund.

Continuară urmărirea prin luncile mocirloase, printre ierburi înalte și crânguri dese de arini învăluite în pâcle, și rămaseră cu picioarele uscate doar pentru că saxonii aflați înaintea lor știau cărări de pământ ferm pentru caii lor. Chiar și așa, potecile erau adesea înguste și înșelătoare, iar la amiază ajunseră la capătul drumului și nu mai putură înainta.

Se ghemuiră în iarbă și priviră prin stufăriș cum Ælfred și călăreții săi intrară într-o zonă fortificată, alcătuită din insulițe legate laolaltă printr-un podeț din lemn, aflate pe un lac întins. Pe insula cea mai apropiată de țărm se afla un sat mic, cu multe bărci, apărat de o poartă și de numeroși războinici, dar pe a doua insulă, aflată în spatele celei dintâi, saxonii ridicaseră palisade înalte din pari ascuțiți la vârf. Printre copacii de acolo se întrezărea o fortăreață.

Eskil scutură din cap.

— E așa cum am spus. Totul era planificat.

— Cred că ai dreptate, încuviință Steinólfur. Fortăreața e puternică și pare clădită recent.

— Poate fi cucerită? întrebă Skjalgi.

Războinicul vârstnic privi peste umăr către drumul pe care veniseră.

— Nicio oaste n-ar putea mărșălui pe terenul ăsta.

— Corăbiile lungi ar putea ajunge la ea. Eskil arătă apa ce înconjura insula. Lacul trebuie să se întâlnească cu marea dacă…

— Dar Guthrum nu are flotă, rosti Geirmund și frustrarea i se auzi limpede în glas. Și sunt sigur că Ælfred o știe. A ales locul ăsta fiindcă știe că danezii nu-l pot cuceri și pentru că are tot ce-i trebuie. Are apă, are hrană și nu putem ajunge la el. Ælfred ar putea sta pe insula asta și să-și spună rege al Wessexului până când va muri de bătrânețe.

— Poate să-și spună rege, încuviință Steinólfur, dar rege peste ce? Peste mlaștina părăsită?

— Pentru saxonii lui, răspunse Geirmund, el domnește ca rege nu doar peste pământuri. Trebuie să gândești ca un creștin. Ælfred este regele zeului lor. Cât timp va trăi, în Wessex vor exista mereu ealdormeni care să-l urmeze, chiar și din Curtea lui aflată în smârcuri.

— Atunci ce putem face? întrebă Skjalgi.

— Nu știu, zise tânărul. Dar trebuie să lăsăm planul ăsta pentru o altă zi. Deocamdată mergem la Cippanhamm, să luptăm și să le spunem lui Guthrum și celorlalți danezi ce am aflat.

Ceilalți nu păreau încântați să plece, iar Geirmund înțelegea motivul. Insula pe care se refugiase Ælfred se afla în fața lor, aproape în bătaia unei săgeți, și era înnebunitor să stea atât de aproape de dușmanul lor și totuși să nu aibă puterea să-l prindă și să-l ucidă.

— Să plecăm, rosti el.

Încercară să părăsească mlaștina pe drumul pe care veniseră, dar se rătăciră de multe ori în labirintul de păduri, păpuriș și smârcuri din ținutul luncilor mocirloase, ceea ce dovedi și mai mult puterea fortăreței lui Ælfred. Când, în cele din urmă, mușcați de mygg și obosiți, ieșiră din mlaștină și ajunseră pe calea romană, lumina zilei pălea și trebuiră să se odihnească peste noapte înainte de a porni iarăși către miazănoapte.

Două zile mai târziu, ajunseră la piatra din Selwood și Geirmund se opri acolo, pentru a vedea dacă Vetr rămăsese în pădurea din apropiere și ce se întâmplase cu Rafn. Merseră pe jos,

conducându-și caii printre copaci, și-l găsiră pe danezul rănit zăcând în același loc unde-l lăsaseră. Ținea ochii închiși și era aproape la fel de palid ca Vetr. Părea că respirația nu-i mișca pieptul sub blănuri. Geirmund nu văzuse nici urmă de Vetr, dar știa că războinicul trebuia să fie în apropiere și, în timp ce se îndrepta spre Rafn, se întrebă dacă acesta se trezise vreodată din febra și șocul în care îl lăsaseră.

În momentul acela, auzi un șuierat și se întoarse când vârful unei sulițe se îndreptă fulgerător către gâtul său, pornind din spatele unui copac, dar se opri când războinicul care o mânuia văzu cine venise.

— Geirmund! Vetr sprijini coada lui Dauðavindur în pământ și plecă fruntea. Iartă-mă, ar fi trebuit să mă uit.

— Te-ai uitat, spuse tânărul, și de aceea am rămas în viață.

— Hel-hide?

Vocea se auzise de jos. Geirmund se uită la Rafn, uimit să vadă că danezul îl privea, apoi se lăsă în genunchi lângă el.

— Trăiești?

— Sper că trăiesc, răspunse Rafn cu voce înceată și zâmbi slab. Pentru că știu că nu sunt în Valhalla.

— Ai puterea lui Thór, zise Geirmund.

— Și norocul lui Týr. Rafn își privi ciotul. Dar în loc să-mi pierd brațul sub dinții lui Fenrir, eu mi l-am pierdut din cauza unei spade saxone și a propriei mele prostii.

— Îmi pare rău, spuse tânărul. Dacă l-am fi putut salva…

— Știu. Rafn se uită la Vetr și între cei doi se schimbă o privire de înțelegere tacită. Este numai isprava mea. Și pierzania mea.

— Nimic nu este pierdut, zise Geirmund. Ești încă un Hel-hide și, chiar și cu un singur braț, ești de două ori mai letal decât orice saxon.

Rafn pufni.

— Asta nu-i cine știe ce laudă, dar îți mulțumesc c-ai spus-o.

— Ce-ți face brațul? întrebă Steinólfur.

— Cred că Vetr l-a ars.

Skjalgi râse, dar nu și Steinólfur.

— Știi ce vreau să spun, zise războinicul vârstnic.

Rafn își privi din nou ciotul.

— Mă doare, dar se vindecă.

Steinólfur se întoarse spre Vetr.

— Febră?

— A ars două zile, dar apoi a încetat, spuse danezul. Rana încă mai supurează, dar ceea ce iese este aproape limpede.

Steinólfur zâmbi.

— Mă bucur s-aud asta. Trebuie să mănânce brânză, carne și miere și să bea multă bere.

— Pot s-o fac, spuse Rafn.

— Ești în stare să călărești? întrebă Geirmund.

Vetr păru gata să spună „nu” în locul său, însă Rafn vorbi primul.

— Da, voi călări. M-am plictisit de pădurile astea și-n afară de veverițe nu prea avem ce mânca.

— Atunci să mergem, spuse Geirmund.

Strânseră repede tabăra și după aceea îl ajutară pe Rafn să se ridice. Bărbatul tremură când blănurile și păturile căzură de pe el; era mai puțin stabil pe picioare decât sperase Geirmund. Avea nevoie de cineva care să călărească cu el și să-l țină în șa, iar pentru că Enbarr era calul cel mai înalt și cu spinarea cea mai lată, îl oferi pentru ca Vetr și Rafn să călărească împreună, iar el luă calul lui Vetr.

În ciuda puterii și a pasului ușor al lui Enbarr, balansul și legănările din mersul său provocau dureri în ciotul lui Rafn, al cărui chip era încleștat și acoperit de sudoare, care totuși refuza să se plângă. Se opriră des pentru a-i îngădui să se

odihnească, prelungind astfel călătoria, și fură siliți să poposească încă o noapte la marginea căii romane.

Când ajunseră în cele din urmă la Cippanhamm, văzură rămășițele bătăliei pe pământul din jur. Orașul era așezat pe o colină și pâcla subțire a dimineții dăinuia în locurile joase de la poalele ei. Mormane de cadavre saxone în putrefacție ofereau recoltă sângeroasă corbilor, vulpilor și altor animale, iar izul slab de fum provenit de la rugurile morților care fuseseră cinstiți încă persista în văzduh. Geirmund numără stivele de lemne carbonizate și-i mulțumi în tăcere lui Oðinn că erau mult mai puține decât cadavrele saxonilor și că, deși poate că Ælfred fugise, se părea că danezii repurtaseră victoria.

Pe când ceata lui mică sui dealul spre oraș, trecură pe lângă danezi și thralli saxoni care săpau șanțuri adânci și ridicau garduri înalte.

— Guthrum plănuiește să rămână și să apere locul ăsta, spuse Eskil.

— Deși ar trebui să mărșăluiască către Wintanceastre, zise Steinólfur, și Eskil încuviință din cap.

După ce găsi o berărie unde Rafn se putea odihni, Geirmund se duse să-i caute pe Birna și pe Hel-hidei pentru a vedea cum se descurcaseră și fu în culmea fericirii s-o găsească pe femeie nevătămată la trup. În inimă și în minte, ea încă plângea pierderea lui Thorgrim – era o găleată rece pe care nu reușise s-o umple cu sângele fierbinte al saxonilor, oricât de mult ar fi vărsat, totuși starea de spirit i se ridică la aflarea veștii că Rafn supraviețuise și plecă în căutarea lui. Dintre Hel-hidei mai rămăseseră douăzeci și șapte, iar tânărul îl salută pe fiecare în parte înainte de a se duce să-și caute părinții.

Încercă să întrebe câțiva danezi din oraș unde îi poate găsi pe Hjörr și Ljufvina, dar, la auzul acelor nume, toți plecau privirea și se mulțumeau să-i

arate drumul. Când Geirmund ajunse la locuința unde-l trimiseseră, află motivul acelei tăceri.

Mama lui stătea singură la umbra unui ulm, pe o bancă rezemată de peretele colibei în care dormise, iar Geirmund o privi fără să fie observat. Ljufvina se uita în gol, undeva dincolo de hotarele satului, iar chipul și ochii îi erau pustiiți de sentimente și de gânduri, de parcă hugr îi părăsise trupul. Când, în sfârșit, își ridică privirea și-l văzu, trecu o clipă în care păru că nu-l cunoaște, totuși în momentul următor se trezi și-și veni în fire.

— Geirmund, rosti ea și se ridică în picioare la apropierea lui.

— Mamă.

Se îmbrățișară, ținându-se strâns unul de celălalt o vreme, fără să spună nimic, fiindcă tânărul nu voia să audă ceea ce știa că-i va spune în curând, și în același timp știa că ea nu voia să spună. Se simțea ca și cum s-ar fi aflat în pragul unei uși a destinului și, odată ce ar fi pășit dincolo de el, nu mai putea să se întoarcă.

O simțea pe mamă slabă în brațele sale, iar părul ei încă mirosea a fum de la rug.

— Tata? șopti în cele din urmă, pregătit să știe.

Ea îl strânse și mai tare, fără să spună nimic pentru câteva clipe, apoi se retrase, cu ochii înroșiți, dar uscați, de parcă ar fi plâns până ce lacrimile îi secaseră.

— Toate culorile au pălit, rosti ea și atinse o broșă de argint pe care o purta. Îmi simt inima în piept, dar nu pot s-o înțeleg. Cum poate continua să bată o inimă care s-a sfârșit?

— Îmi pare rău că n-am fost acolo, zise Geirmund, gândindu-se la tatăl său pe câmpul de bătălie, singur, înconjurat de saxoni și având nevoie de o altă spadă, și la cum ar fi alergat alături de el, dar simțea toate acestea de parcă ar fi încercat să fugă dinaintea unui val ce se spărgea înlăuntrul său. Dacă aș fi fost acolo, poate c-aș fi putut…

Ea îi acoperi buzele.

— Taci, fiul meu. N-ai fi putut face nimic. A fost soarta.

El îi îndepărtă palma de pe gură.

— L-am rugat să lupte împotriva Wessexului alături de mine. Am stat laolaltă pe malul râului din Jorvik și l-am rugat…

— A fost soarta, repetă femeia. Lașul crede că va trăi veșnic dacă evită bătălia, dar cu moartea nu poate exista armistițiu. Nu așa spunea Bragi întotdeauna? Fii mândru că tatăl tău și-a întâmpinat moartea cu curaj și onoare.

În clipa aceea, Geirmund simți că pășește peste pragul în care zăbovise și pătrunde într-o sală întunecată, cu un jilț înalt și gol, iar pustietatea tronului aceluia îi tăie răsuflarea. Puține altele se schimbaseră, însă totul în jurul lui devenise necunoscut, de parcă ar fi avut rost doar în raport cu ceea ce pierduse.

— Așteaptă aici, spuse mama și se aplecă să intre pe ușa joasă a colibei. Câteva clipe mai târziu, ieși ținând în mână un seax. A fost al tatălui tău. Ceva mi-a spus să nu-l pun pe rug și acum văd c-ai pierdut o armă.

Îi întinse seaxul, care avea mânerul din corn de cerb lustruit și lama din oțel de Frakkland; iar mâinii tânărului îi plăcu atât de mult când îl ținu, încât știu că le plăcea și zeilor. Părea să fie la fel de lung și de lat ca seaxul lui John, pe care-l dăduse völvei să-l ardă, și constată că se potrivea în teaca goală pe care o purta încă la brâu, ca și cum ar fi fost făcute împreună.

— Clarvăzătoarea din Ravensthorpe mi-a spus că voi găsi altul, rosti el.

— Regatele vor dispărea, zise mama lui. Bogăția va dispărea. Războinicii vor dispărea. Eu voi dispărea, și tu vei dispărea. Un singur lucru nu va dispărea niciodată și acela este onoarea și faima celui care le-a câștigat. Amintește-ți întotdeauna că ești un fiu al lui Hjörr.

— Și un fiu al Ljufvinei, spuse el.

Ea zâmbi, ceva ce părea că nu mai făcuse de câteva zile.

— Sunt mândră să fiu mama ta și știu că și tatăl tău a fost mândru de tine. El a vrut Wessexul pentru tine. Și acum e câștigat.

Geirmund încremeni, neștiind cum să spună adevărul fără să-i răpească mamei o parte din mulțumire.

— Este aproape câștigat, zise el, iar când ea îl întrebă ce voia să spună, îi explică ce aflase despre Ælfred.

Ljufvina fu de acord cu el că regele saxon nu putea fi lăsat în fortăreața sa din luncile mocirloase.

— I-ai spus lui Guthrum? întrebă ea.

— Nu l-am văzut încă.

— Du-te imediat. Lui Ælfred nu trebuie să i se dea timp și libertate să-și plănuiască întoarcerea. Dar alege-ți cuvintele cu grijă. Guthrum este acum un danez cu multe minți și s-ar putea să nu știi întotdeauna cu care dintre ele vorbești.

Îi arătă un templu creștin aflat pe culmea dealului, iar el o lăsă și porni spre rege, dar pe drum o întâlni pe Eivor care cobora de pe înălțime. Fu bucuros s-o revadă și-și strânseră mâinile în semn de salut, apoi stătură de vorbă la umbra templului. Fecioara războinică îi spuse pe scurt despre respectul ei pentru Hjörr și despre felul cum îl jelise, deși părea că se simțea mai tristă pentru Ljufvina, și de aceea Geirmund îi fu recunoscător. Știa că mama lui urma să aibă nevoie de prieteni în zilele și anii solitari ce o așteptau.

— Am auzit că Guthrum îți este foarte îndatorat, zise el. Nu cred c-ar fi putut câștiga bătălia asta fără tine.

— Îmi pare rău că ai ratat-o, prietene.

— Am ratat o luptă, spuse Geirmund, nu și războiul. Ea îi aruncă un zâmbet nedumerit.

— Ce-nseamnă asta?

— Wessexul n-a căzut încă.

— Uită-te-n jur, Hel-hide, făcu Eivor un gest larg, arătând orașul. Le-am dat o lovitură puternică…

— Ælfred trăiește, zise el.

Starea ei de spirit se întunecă, de parcă o umbră i-ar fi trecut peste ochi.

— Ne-a scăpat din mână, i-adevărat. Este viclean, regele ăsta saxon.

— L-am văzut fugind, spuse Geirmund. Eu și câțiva dintre războinicii mei. L-am urmărit până la o fortăreață din luncile mocirloase din miazăzi.

— Este în Sumorsæte, așadar? întrebă ea.

— Nu știu cum se numește locul acela, dar el se află într-o fortăreață pe o insulă din mlaștini.

Eivor încuviință din cap încet, ca și cum s-ar fi gândit în sinea ei.

— Ælfred și-a pregătit planurile în secret de foarte mult timp. Avea ambiții mari pentru toate regatele saxone din Anglia și încă le mai are.

— Nu mai există regate saxone, spuse Geirmund. Există Daneland și există Wessex, dar Wessexul va cădea în curând. Privi în susul dealului, către templu. Mă duc la Guthrum, să facem planuri pentru…

— Nu te va primi, rosti tânăra. Tocmai am fost acolo, iar el m-a refuzat. N-am mai vorbit cu el de când am aprins rugurile celor căzuți. El a vorbit despre crucea creștină într-un mod care…

— Ce vrei să spui?

Eivor clătină din cap.

— Este un om schimbat, asta spun.

— Văd că limba ta nu mai este la fel de liberă și sinceră ca altădată.

— Poate că nu, dar sper că-i mai înțeleaptă.

— Poate că el s-a schimbat, dar nu mă va refuza. Geirmund dădu să treacă pe lângă ea. Îl voi face să mă audă…

Fecioara războinică îi puse o mână pe piept pentru a-l opri.

— Ai grijă, Hel-hide. Limba ta ar avea nevoie de mai multă înțelepciune. Apoi îi dădu drumul. În viață există multe poteci și multe drumuri ale balenelor. Dacă va veni vreodată ziua în care nu vei mai fi juruit lui Guthrum, ai un loc în Ravensthorpe.

— Îți mulțumesc. Tânărul privi în josul dealului, spre coliba mamei sale. Sper că și Ljufvina are un loc acolo. Nu-mi place să mă gândesc la ea singură în Jorvik.

— Da, are un loc. Zâmbetul lui Eivor era trist și blând. Și ea știe asta. Dar știi bine că se va duce acolo unde va dori ea.

Geirmund zâmbi, de asemenea.

— Da, știu.

— Eu plec din Cippanhamm, dar sper să ne mai vedem. Eivor aruncă o privire în susul dealului și zâmbetul îi dispăru. Un normand în Anglia va avea mereu nevoie de aliați.

Se îmbrățișară și apoi se despărțiră. Fata continuă să coboare dealul, iar Geirmund îl sui până ajunse la templul creștin, care semăna mult cu cel al lui Torthred și al călugărilor săi, însă era mai mic. Scândurile ușii erau crăpate, susținute doar de ferecătura lor în fier și de țâțâni, iar după ce trecu de ele, Geirmund rosti cu glas tare:

— Regele meu? Ești aici?

— Sunt aici, veni un răspuns dinăuntru. Este oare Geirmund Hel-hide, cel revenit iarăși dintre morți?

Geirmund înaintă grijuliu în templul întunecat. Unele ferestre aveau sticle colorate, dar altele fuseseră sparte din ramele lor, lăsând să pătrundă raze de lumină ca niște lame ascuțite, ce traversau încăperea aidoma unor spade ce se încleștau. Tânărul simți cioburile sparte sub tălpile cizmelor.

— M-am întors, zise el. Cu vești despre Ælfred.

Guthrum tăcu o clipă și după aceea repetă numele.

— Ælfred.

Vocea lui venea dintr-un capăt al templului și Geirmund merse într-acolo, trecând prin umbre, lumină și aer prăfuit.

— Da, Ælfred. Se ascunde într-o fortăreață la miazăzi prin apus. Eivor a spus că locul acela se numește Sumorsæte. Este un ținut înșelător, cu mlaștini adânci, dar cred că putem face un plan pentru a-l scoate de acolo.

Guthrum nu răspunse și Geirmund îl găsi în fața altarului creștin.

— M-ai auzit, regele meu? întrebă el. Ælfred este…

— Te-am auzit. Ælfred este în Sumorsæte.

Felul cum vorbi îi spuse tânărului că se putea să fi știut deja.

— M-am gândit cum am putea merge după el, zise Geirmund. Nu va fi ușor, dar se poate face. Nu cu o oaste numeroasă, totuși aș avea nevoie de mai mulți războinici decât doar de Hel-hidei. Dacă îmi dai…

— Îl vei lăsa pe Ælfred acolo unde este, rosti Guthrum.

— Dar, regele meu, se poate face. Și Wessexul nu va…

— Îl vei lăsa acolo unde este!

Rapiditatea furiei danezului îl făcu pe tânăr să se retragă un pas.

— Guthrum, nu vreau să te dezonorez. Îți vorbesc în felul ăsta doar pentru că lupta pentru Wessex nu s-a încheiat încă.

Regele păru să se calmeze.

— S-ar putea să se fi încheiat.

— Cum? Geirmund se încruntă, gândindu-se la numeroasele sensuri posibile din spatele acelor cuvinte. Ce vrei să spui?

Celălalt suspină greu și adânc și parcă se micșoră în statură.

— Spun că sunt mai obosit de război decât eram când am venit prima dată la Curtea tatălui tău.

— Toți suntem obosiți de război! strigă Geirmund, iar mânia și durerea îi înăspriră vocea înainte să le poată stăpâni. Vrei să te ascunzi de el? Aici, în templul ăsta creștin?

— Să m-ascund? Guthrum se întoarse pentru prima dată de la altar ca să-l privească în față. Cutezi să mă numești laș?

— Sper că nu-i lașitate. Geirmund rămase perfect nemișcat, gândindu-se la spusele lui Eivor, cântărind cu grijă fiecare cuvânt. Văd că ridici apărări aici, și asta-i înțelept. Sunt momente în care este înțelept să te retragi și să-ți aduni forțele. Dar este ușor ca o retragere pentru întărire să dureze mai mult decât ar trebui, din cauza fricii. Poți să fii sigur că Ælfred nu stă degeaba în fortăreața lui. Fiecare zi în care-l lăsăm acolo îi dă timp să-și adune și el puterile.

— Și ce dacă? replică regele. Nu ne poate lua Mercia sau Anglia de răsărit. Nu poate lua Northumbria. Ele sunt Daneland. El o știe.

— Deocamdată, spuse Geirmund, însă dacă lăsăm în viață măcar un singur rege saxon, și mai cu seamă pe Ælfred de Wessex, ei își vor lua într-o bună zi pământurile înapoi. O știi bine.

Guthrum reveni către altar.

— Poate că există o cale să încheiem o pace durabilă cu Ælfred.

— O pace durabilă? repetă tânărul. Nu înțeleg. Ce s-a întâmplat cu danezul care a venit în Avaldsnes? Ai jurat că Anglia va fi a noastră, dar numai după ce luăm Wessexul. Pentru asta am navigat spre țărmurile astea și acesta este jurământul pe care mi l-am făcut mie însumi. De aceea ți-am jurat ție! Am întors spatele tatălui meu, mamei mele, fratelui meu. Geirmund își apăsă pumnul pe piept ca și cum l-ar fi înjunghiat cu un cuțit. Tatăl meu a murit aici! Am pierdut războinici și prieteni! Moartea lor nu va fi în zadar.

Regele suspină din nou.

— Îți mulțumesc pentru onestitate, Hel-hide. Mă voi gândi la spusele tale. Dar deocamdată nu mai vorbesc. Pleacă.

Geirmund rămase câteva clipe tăcut, uluit și tremurând de furie. Înțelegea că nu va ajunge nicăieri cu regele și era îngrijorat de ceea ce furia lui l-ar fi împins să spună și să facă. Se întoarse și plecă furtunos.

31

— Ar trebui să-l omori, spuse Birna.

Cuvintele ei îl surprinseră pe Geirmund și se păru că-i surprinseră și pe ceilalți Hel-hidei adunați în jurul focului de seară. Trecuseră câteva zile de când se întorseseră la Cippanhamm. Eivor plecase, iar Ljufvina mersese în miazănoapte pentru a aștepta întoarcerea lui Hámund la Jorvik. Regele refuzase să-l mai asculte pe Geirmund după ultima lor discuție și, în afară de apărarea orașului, nu făcuse nicio mișcare sau plan împotriva lui Ælfred sau a Wessexului. Chiar și așa, faptul că Birna vorbea deschis despre uciderea lui Guthrum nu părea să se potrivească cu onoarea ei și se părea că nu-i încântă nici pe ceilalți războinici.

— Ai grijă cu vorbele deșarte, spuse Eskil. Unii te-ar putea înțelege greșit.

— Vorbele mele nu sunt deșarte, zise femeia. Și nu vorbesc despre crimă. Geirmund ar trebui să-l provoace pe rege în mod deschis. Mulți l-ar urma.

— Nu-i momentul potrivit pentru așa ceva, rosti Steinólfur. Guthrum este încă prea puternic.

Geirmund știa că războinicul vârstnic se referea la Hnituðr, însă în cercul acela doar câțiva îi înțelegeau pe deplin cuvintele. Eskil știa despre puterea brățării, la fel și Skjalgi, dar ceilalți nu aveau habar. Știau doar despre isprăvile lui Guthrum în bătălii, despre cum îl omorâse pe Æthelred, și părea să fie suficient pentru ca ei să fie de acord cu Steinólfur, chiar dacă Birna era nemulțumită.

— Dacă Guthrum este atât de puternic, spuse Skjalgi, de ce nu-l ucide pe Ælfred? De ce se teme?

Geirmund își pusese de multe ori aceeași întrebare. Hnituðr îi dădea regelui puterea să atace Sumorsæte aproape ca o oaste de sine stătătoare.

Faptul că prefera totuși să rămână în Cippanhamm îi sugera tânărului că regele fie își pierduse încrederea în brățară, fie avea un plan ascuns și uluitor, necunoscut de nimeni.

— Frica poate veni din multe locuri, zise Vetr. Am văzut oameni puternici tremurând de frica unui păianjen micuț.

— Era un păianjen otrăvitor, spuse Rafn de lângă el, părând iritat.

Danezul putea să șadă în capul oaselor acum și avea mai multă culoare în obraji. Încă mai dormea aproape toată ziua, dar Steinólfur spuse că trecuse de strâmtoarea pericolului celui mai mare și că avea să se vindece.

— Un păianjen ucigaș, adăugă el.

— Cred că păianjenul Ælfred țese o pânză, zise Eskil.

— Poate că Guthrum își țese propria pânză, rosti Skjalgi.

— Ca să țească o pânză, spuse Vetr, păianjenul trebuie să-și părăsească vizuina și să riște să iasă pe creangă.

Geirmund privi silueta templului de pe culmea dealului, care se profila pe cerul nopții, cu ferestrele mai negre decât noaptea, cu excepția unei singure lumini slabe, care pâlpâia la un capăt. Nu știa de ce Guthrum locuia acolo, dar îl neliniștea. Völund și völva văzuseră amândoi trădare în soarta sa și tânărul începea să înțeleagă ce însemna asta. Guthrum îi trădase, pe el și pe danezi, însă nu pe deplin, și nu până la înfrângerea totală, deși uneori așa se simțea. Geirmund trebuia să-și amintească adesea că și clarvăzătoarea spusese că-i fusese deja dată calea pentru a învinge… dacă ar fi știut care era aceea. Se ridică în picioare.

— Unde te duci? întrebă Steinólfur.

Geirmund arătă din cap în susul dealului.

— Să încerc din nou.

— Du-te atunci, zise Birna. Continuă să vorbești, dar să știi că va veni un moment când vorbele vor da greș și va trebui să acționăm. Nu amâna momentul acela și nu te ascunde de el, dacă vrei ca războinicii să te urmeze.

Geirmund încuviință din cap, nu în semn de aprobare, ci pentru a-i da de înțeles c-o auzise. Apoi părăsi focul și urcă anevoie dealul. În noaptea aceea sufla un vânt ce clătina vârfurile copacilor și târa nori subțiri peste stele, care șfichiuia mai aspru cu cât urca mai sus. Mergea gârbovit împotriva lui, cu ochii plecați, și abia dacă zări cele două siluete care se îndepărtau de ușa templului când el ajunse pe creastă.

Nu păreau a fi danezi. Deși nu erau decât umbre, Geirmund putea vedea veșmintele unui preot fluturând în vânt în jurul unuia dintre ei, pe când celălalt purta straie ciudate, cu ciucuri și o tichie. Se îndepărtară iute, ca niște hoți pe versantul opus al dealului, în direcția opusă orașului, iar Geirmund se aplecă mult și porni în urmărirea lor, dar în curând îi pierdu în bezna dintre copaci și turmele de oi adormite.

Gândindu-se la Guthrum, se repezi la templu, temându-se ca regele să nu fi fost ucis, și bătu cu pumnul în ușa care fusese recent dreasă.

— Guthrum! strigă el. Regele meu, m-auzi?

O clipă mai târziu, ușa se deschise, însă numai parțial, și regele se uită la el prin deschizătură.

— Dormeam, spuse el. Ce vrei?

Geirmund nu auzi somn în vocea lui și nu-l văzu nici pe fața regelui. Aruncă o privire în direcția în care plecaseră hoții și fu cât pe ce să-i pomenească, dar se opri.

— Ei bine? întrebă regele.

— Îmi pare rău că te-am trezit, spuse el. Probabil c-am auzit ceva în vânt.

Guthrum mârâi și închise ușa, lăsându-l pe tânăr afară, în frig, întrebându-se despre cei doi hoți. Când se gândi la cele văzute, își dădu seama că ei

ieșiseră din templu, iar regele era treaz și nevătămat, după ce minți se că fusese în patul său. Geirmund știa că dac-ar fi întrebat despre străini, regele ar fi mințit, de asemenea, și poate ar fi luat măsuri pentru a-l împiedica să afle adevărul.

După aceea, stătu ascuns în fiecare noapte printre oile de la poalele dealului, urmărind pădurea și panta, pentru a le aștepta întoarcerea. Nu spuse nimănui, nici măcar lui Steinólfur, și timp de opt nopți veghe, și timp de opt nopți nu văzu nimic și reveni în așternutul său înțepenit și înfrigurat în fiecare dimineață înainte de răsăritul soarelui, dar în cea de-a noua noapte, hoțul în veșminte de preot se întoarse singur.

Geirmund se furișă după el și-l trânti cu ușurință la pământ, împrăștiind oile ce behăiau, după care îl imobiliză și-i lipi de beregată seaxul tatălui său. Abia atunci văzu cine era preotul.

— John?

Teroarea din ochii celuilalt dispăru.

— Geirmund, slavă Domnului!

— Nu-l lăuda încă. Geirmund nu clinti tăișul armei sale. Ce faci aici?

— Eu… am venit… Am venit să văd cum îi tratează danezii pe oamenii din Cippanhamm pe care i-au înrobit.

— Asta te-a adus aici acum nouă nopți?

Albul ochilor lui John se mări puțin în lumina lunii.

— Am…

— Ai fost în templu cu Guthrum și mai erai însoțit de cineva. Acela cine era?

Preotul șovăi.

— Un menestrel.

— Ce-i asta?

— Un povestitor, un fel de… cântăreț.

— Un skald?

— Danezii l-ar putea numi așa.

Geirmund zări o traistă din piele pe umărul preotului.

— Ce ai în traistă?

— Nimic, spuse John. Niște mâncare. Atâta tot.

— Dă-mi-o, atunci.

— Geirmund, te rog…

— Dă-mi-o, sau ți-o voi lua cu forța.

În loc să tremure, o parte din spaima lui John păru să dispară, ca și cum până atunci s-ar fi prefăcut. Ochii i se mijiră, trupul i se destinse, în ciuda tăișului ce-i apăsa beregata, și Geirmund întrezări în interiorul său un om despre care nu știa nimic și pe care nu-l văzuse în toate zilele pe care le petrecuseră împreună.

— Vrei să mă omori, Hel-hide?

— Nu-mi spune așa.

Geirmund se aplecă, apucă traista de piele și o smulse de pe brațul preotului. Mișcarea bruscă apăsă seaxul de gâtul lui John și lăsă în urmă o dâră subțire de sânge. Tânărul retrase arma și făcu un pas înapoi.

— Ești mult schimbat, preotule. Ce-a făcut Ælfred din tine?

— Mi-a arătat împărăția lui Dumnezeu.

— M-am săturat de regate și împărății. Ridică-te.

John se ridică încet și-și șterse sângele de pe gât cu palma, în timp ce Geirmund privi în traistă. Văzu câteva pergamente făcute sul și înțelese că John era doar un simplu mesager, însă acum Geirmund avea mesajul, iar preotul nu știa că el învățase să citească.

— Du-te, îi spuse. Întoarce-te la regele tău din mlaștini.

— Ce vei face cu traista mea?

— I-o voi duce lui Guthrum.

John încuviință din cap și, în întuneric, păru că zâmbește.

— Și dacă aleg să nu plec?

— Nu te voi ucide, părinte. Geirmund își băgă seaxul în teacă. Mă întreb acum dacă te-am

cunoscut vreodată, dar, de dragul călătoriilor noastre împreună din trecut, nu te voi ucide.

John își plecă fruntea.

— Îți sunt recunoscător pentru…

— Dar ceilalți danezi te vor ucide, când îi voi chema, și nu va fi o moarte iute.

Preotul aruncă o privire în susul dealului.

— Ai face asta?

— Da, spuse Geirmund. Nu știu de ce te afli aici, însă îți ofer viața ca un dar de despărțire, împreună cu un avertisment. Dacă ne vom întâlni din nou, vom fi doi străini, un normand și un saxon, un păgân și un preot.

John nu se clinti și nici nu vorbi câteva clipe, apoi își plecă iarăși capul.

— Mă voi ruga în continuare pentru sufletul tău, Geirmund Hjörrsson.

Tânărul strânse din umeri.

— Este răsuflarea ta și poți s-o irosești cum vrei.

John zâmbi, după care se întoarse și se îndepărtă fără grabă. Geirmund îl privi până când dispăru în umbrele de sub copaci și după aceea urcă dealul spre templu.

Nu se duse direct la Guthrum, ci reveni la focul din tabăra Hel-hideilor și, la lumina flăcărilor sale, citi mesajele din traista lui John. Unele cuvinte i se părură dificile, dar din ceea ce era scris înțelese suficient pentru a vedea, în sfârșit, profunzimea dezonoarei și a trădării lui Guthrum, și știu că o parte din destinul său se împlinise. Odată cu înțelegerea aceea veni pacea, însă era pacea aspră și neiertătoare a iernii pe un tărâm înghețat. Știa ce avea să facă și-l trezi pe Steinólfur pentru a-i împărtăși cele aflate.

Poate că războinicul vârstnic nu l-ar fi crezut pe Geirmund, dacă n-ar fi fost pergamentele din fața lui, iar gura îi rămase deschisă în șoc.

— Nu-nțeleg, murmură el. Guthrum și Ælfred lucrează mână-n mână?

— Da.

— De cât timp?

— Nu știu. Dar între danezi și saxoni va avea loc altă bătălie, iar Guthrum se va preda acolo. Va fi botezat creștin și va primi ținuturile de la răsărit de drumul roman numit Wæcelinga. Ælfred va păstra Wessexul.

— De ce ar face Guthrum asta?

— Numai el poate ști răspunsul. Am aflat că în Anglia acționează forțe nevăzute, frății și ordine străvechi. Părinții mei au luptat cu ele în Jorvik și se pare că Ælfred a avut un rol în toate.

— Iar acum l-a prins pe Guthrum, spuse Steinólfur. Poate că Ælfred este într-adevăr un păianjen.

— Mai e ceva, zise Geirmund. Ælfred îi cere lui Guthrum să renunțe la brățară. Nu voi lăsa să se întâmple lucrul ăsta.

— Ce vei face?

— O voi lua înapoi.

— Cum?

— Nu știu încă, dar clarvăzătoarea a spus că am deja calea.

— Când vei acționa?

— În noaptea asta. Acum. Solul lui Ælfred îi va spune că am luat traista cu mesaje și cu siguranță va proceda în consecință.

Celălalt dădu să se ridice.

— Atunci să ne…

— Nu, vechiul meu prieten, spuse Geirmund. Voi face asta singur. Tu trebuie să-i trezești pe Helhidei și să fii gata să-i conduci de aici, indiferent de rezultat. Dacă soarta mea va fi să cad, toți cei care m-au urmat vor deveni dușmanii lui Guthrum. Dar nu cred că soarta mea este să cad.

Steinólfur îl apucă pe tânăr și-l strânse într-o îmbrățișare aprigă, ceva ce nu mai făcuse niciodată, iar Geirmund îi simți frustrarea, mândria și dragostea.

— Soarta ta nu este să cazi, încuviință Steinólfur, apoi se retrase, ștergându-și lacrimile

din colțurile ochilor. Îi voi trezi pe Hel-hidei, dar nu vom pleca fără tine, pentru că tu ne vei conduce.

Geirmund îi făcu un ultim semn din cap înainte de a porni către deal. Nu avea niciun plan și știa că nicio viclenie nu-l putea învinge pe Guthrum cât timp acesta purta brățara. Cu doar câțiva ani în urmă, în Avaldsnes, putea fi numit nesăbuit și nebun pentru ceea ce urma să facă, dar nesăbuința înseamnă să urmărești soarta temându-te de ea și să ascunzi teama aceea înapoia disprețului. Geirmund făcuse așa înainte, dar acum încetase. Nu se temea de soarta lui și nu voia s-o urmărească, așa că nu se năpusti în sus pe deal pentru a o întâlni. Merse fără grabă.

Când ajunse la ușa templului, bătu în ea cu încheieturile degetelor și auzi vocea îndepărtată a lui Guthrum dinăuntru.

— Intră!

Geirmund deschise ușa și păși înăuntru.

— Ai întârziat, spuse regele. Era cu fața spre altarul din capătul sălii templului, unde strălucea un opaiț din steatit, dar când se întoarse, tresări surprins. Geirmund? Ce faci…

— Cine credeai că va veni?

Regele tăcu pentru câteva clipe.

— Ce vrei, Hel-hide?

Geirmund se îndreptă cu pași mari către el prin sală.

— Vreau brățara.

Guthrum râse.

— Ce?

— Brățara lui Völund – Hnituðr. Am venit s-o iau înapoi și apoi plec cu Hel-hideii.

— În sfârșit, recunoști că ești unul care-și calcă jurămintele. Știam că într-o zi mă vei trăda. Tu ai fost cel care m-a avertizat că mă voi teme de tine.

— De aceea m-ai trimis să mor? Și încă de două ori?

— Da. Lumina din spatele regelui îi proiecta umbra lungă peste Geirmund, pe podea și pe pereți, părând a-l mări la dimensiunea unui jötunn. Dar de fiecare dată am sperat, de asemenea, că te vei întoarce.

Tânărul se opri la câțiva pași de altar.

— Iată că sunt aici. Și tu ești cel care a încălcat jurământul.

— În ce fel? pufni regele.

— Te-ai înțeles în taină cu Ælfred. Vei deveni creștin și-ți vei trăda zeii, și-ți vei trăda războinicii predându-te păianjenului aceluia saxon.

Pentru o clipă, Guthrum nu spuse nimic.

— Ești isteț, Hel-hide, dar te-nșeli. Eu nu-mi pot încălca jurămintele, fiindcă sunt un rege care nu-i juruit nimănui.

— Și cum rămâne cu onoarea?

— Și cum rămâne cu pacea? strigă Guthrum. Fiii lui Ragnar și războinicii care le-au jurat credință au fost toți duși în paturile mormintelor de somnul spadelor. Pe ei cu ce-i mai mângâie acum onoarea? Noi, danezii, ne-am săturat de incursiuni și de războaie. Luptătorii mei vor să se așeze pe pământurile pe care le-au câștigat. Vor să bea, să vâneze, să se culce cu femeile lor, să aibă copii și să îmbătrânească spunând minciuni despre întâmplările din tinerețe. Vrei în schimb să le zic să continue să lupte și să moară?

— Vor muri în pat cu femeile lor, sau vor muri luptând, dar tot vor muri, pentru că nu poate exista armistițiu cu moartea. Doar lașii…

— Nu-mi vorbi mie despre soartă! Mâna lui Guthrum se duse la mânerul spadei. Oare soarta mi-a scufundat flota și mi-a înecat oștirea? Oare soarta i-a ucis pe Ubba, pe Ivarr și pe Bersi? Oare soarta i-a dat lui Ælfred și fratelui său victoria la Ashdown?

— Da, încuviință Geirmund, dar soarta ți-a dat și Cippanhamm.

— Cippanhamm? Regele râse, plin de amărăciune și înfrângere. Noi n-am venit pentru Cippanhamm! Ce-i Cippanhamm fără Ælfred, decât o cocioabă afundată-n căcăreze de oaie? Își scoase spada și o îndreptă spre Geirmund. Noi am venit aici pentru regele Wessexului! Am ales locul ăsta ca să ne confruntăm cu hirð al lui, dar el ne-a scăpat printre degete. Nu ne putem lupta cu fyrdurile ealdormenilor, nu avem puterea necesară, iar acum suntem înconjurați de războinici din Wiltescire, Bearrocscire și Defenascire. Dacă tu spui că asta-i soarta, atunci eu spun că suntem blestemați.

— Dar tu ai brățara, spuse tânărul.

— Brățara-nseamnă război! răcni Guthrum. Iar eu vreau pace. De aceea spun că nu există nici soartă și nici blestem. Nu suntem decât niște păpuși de paie și trebuie să ne facem singuri atât pacea, cât și destinul.

Geirmund știu atunci că mintea regelui nu putea fi schimbată decât de un clarvăzător puternic. Guthrum nega puterea celor Trei Țesătoare pentru că-i lipsea curajul de a înfrunta soarta pe care acestea i-o croiseră. Asemenea soi de lașitate rareori se schimba în curaj.

— Eu renunț la lupta pentru Wessex, spuse Geirmund. Te voi lăsa cu pacea ta cu Ælfred, dar numai când voi avea brățara.

Guthrum oftă.

— Va trebui să vii și s-o iei, Hel-hide, dacă poți, pentru că nu ți-o voi da.

— De ce?

— Ælfred vrea s-o distrugă. Strânse din umeri. Acela este prețul păcii.

Geirmund își scoase spada Bróðirgjöfr și se repezi către rege. Guthrum rămase pe loc, fără să se clintească, și abia dacă-și ridică propria spadă când tânărul o coborî pe a sa de deasupra capului cu forța ambelor brațe.

Simți însă că tăișul ei încetinește, ca și cum ar fi tăiat prin apă. Apoi păru că lovește o piatră și ricoșă din danez cu o forță care răsună prin oasele brațului tânărului ca un clopot și-l trimise îndărăt, clătinându-se.

— Acum ai înțeles, rosti regele, înaintând spre el.

Geirmund își regăsi echilibrul și îl privi din nou. Nu știa cum va reuși să învingă puterea brățării, dar aceasta nu era o bătălie în care să se predea, indiferent care i-ar fi fost finalul. Lupta fusese sortită din clipa când el îi dăduse brățara lui Guthrum.

Răcni și atacă iarăși, ținându-și spada tot cu ambele mâini, însă de data asta lângă umăr, cu lama sus și vârful înainte. Când ajunse la Guthrum, simți aceeași încetinire a armei sale, care era împinsă înapoi, după care regele își roti spada și o dădu în lături pe a lui Geirmund cu o forță de multe ori mai mare decât cea a unui om.

Bróðirgjöfr zvâcni și trase după ea brațele tânărului, rotindu-l, apoi îi zbură din mâini și se izbi de lespezile pardoselii templului la o duzină de pași mai departe. Cu coada ochiului, Geirmund văzu spada lui Guthrum pregătindu-se pentru o a doua lovitură, așa că se aruncă pe jos și se rostogoli pentru a se feri de ea.

Regele chicoti.

— Știai ce era când mi-ai dat-o?

Geirmund sări în picioare și scoase seaxul tatălui său din teacă. Guthrum porni către el, legănându-și spada în aer ca un păstor ce conduce oile. Tânărul își schimbă poziția și priza pe armă, folosindu-se de o singură mână pentru a-și controla mai bine loviturile și pentru a-și păstra echilibrul. Până și cea mai puternică armură avea interstiții și locuri slabe, așa că el împunse și se feri, spintecă și sări, căutând o deschidere. Însă puterea brățării îl înconjura pe danez ca un zid, un promontoriu de spade, iar Geirmund nu făcea

decât să obosească și să slăbească aruncându-se împotriva sa.

Se retrase câțiva pași pentru a-și calma răsuflarea, cu sudoarea picurând de pe frunte, și știu că moartea îi va sosi în câteva clipe. Dacă Guthrum ar fi fost mai tânăr, sau mai puternic, sau un războinic mai bun, Geirmund ar fi căzut deja. Trebuia să-l slăbească pe danez în armura lui nevăzută, la fel cum îl slăbise pe Krok.

— După ce vei deveni creștin, spuse el, am auzit că Ælfred îți va da un nume nou. Vei fi ca unul dintre câinii lui, îți vei linge mădularul și vei cerși din resturi.

Guthrum râse.

— Tu nu știi nimic, Hel-hide. Orice creștin din Anglia ar fi onorat să fi fost botezat de Ælfred.

Se năpusti asupra sa, rotindu-și spada iute și cu putere. Tânărul se luptă să-și păstreze strânsoarea pe seax, în timp ce loviturile danezului îl aruncau dintr-o parte în alta, până ce cornul lustruit al mânerului îi alunecă din palma asudată și îi zbură din mână.

Regele rânji, arătând ca un trol în lumina slabă a opaițului, și-l lovi cu fruntea în față, spărgându-i nasul. Geirmund se clătină spre îndărăt și căzu; sângele îi acoperi buzele și fu orbit de stele verzi și lacrimi. Clipi și-l văzu pe Guthrum venind către el, răsucind spada în mână pentru a-l ataca printr-o lovitură de sus în jos.

Tânărul știu că în clipa următoare vârful acela îl va străpunge, iar nu avea nicio armă în mână, nicio cale de a se alătura tatălui său în Valhalla. Avea doar cuțitul de bronz al lui Bragi, la fel ca atunci când se scufundase în mare. Îl trase din teacă, însă, spre deosebire de momentul când crezuse că se va îneca, refuză să se predea, atât timp cât mai avea o gheară.

Strânse cuțitul și așteptă ca danezul să ajungă în raza de acțiune a brațului său.

— Adio, Hel-hide, spuse Guthrum. Ai…

Așa cum stătea, în patru labe, Geirmund se năpusti ca un lup. Se aștepta să fie aruncat la o parte, dar în schimb auzi un icnet. Apoi, pieptul lui lovi pardoseala rece de piatră, iar regele se clătină îndărăt. Tânărul privi cuțitul pe care îl avea încă în mână, văzu sânge pe lama sa și-și dădu seama că-l înjunghiase pe danez.

Și Guthrum își dădu seama de asta. Se uită în jos, la coapsă, unde creștea o pată de sânge, după aceea privi la Geirmund și la cuțit, cu o teamă reală. Rana nu părea fatală, așa că nu aceea era sursa terorii lui. Regele știa acum că Geirmund avea o armă care îl putea ucide, și știa că tânărul putea s-o facă. Își putea vedea soarta.

Azvârli spada, care zăngăni pe podeaua templului, și șchiopătă către altar în timp ce Geirmund se ridica în picioare.

— De unde ai cuțitul ăla? întrebă Guthrum.

— Este o armă obișnuită, răspunse Geirmund. A fost un dar pentru a-mi reaminti unde să-mi caut adevărații dușmani și adevăratul pericol.

Regele se lovi de altar și duse mâinile în spate, ca să-și regăsească echilibrul.

— Dacă-ți dau brățara, mă lași să trăiesc?

Geirmund râse.

— Încă mai crezi că poate exista un armistițiu cu moartea?

— Poate exista un armistițiu între noi.

Tânărul se uită din nou la cuțitul de bronz și se gândi la Bragi, care-l folosise ultima dată pentru a-și tăia friptura, în noaptea când vorbiseră despre vremea armelor. Amintindu-și, Geirmund alese și se uită la danez.

— Aruncă-mi brățara.

— De unde știu că n-o să…

Geirmund ridică cuțitul, ținând lama între degete, ca și cum ar fi vrut să-l arunce spre rege.

— Brățara, spuse el. N-o să dau greș.

Guthrum își băgă o mână pe sub mânecă și trase încet brățara pe braț, până când aceasta se

desprinse. Se uită la ea o clipă, după care o azvârli către tânăr.

Metalele sclipiră în lumină, rotindu-și culorile pe pereții templului, apoi Geirmund o prinse din aer. N-o mai văzuse de ani de zile și admiră iarăși meșteșugul și frumusețea ei, precum și strălucirea runelor, și se gândi că Hytham ar fi dorit probabil s-o vadă și poate c-ar fi știut mai multe despre ea. O trase pe mână și o împinse în sus pe braț, peste mânecă.

— Nu-ți face griji, danezule, rosti el. Nu te voi ucide. Un om înțelept mi-a spus odată că atunci când sosește iarna, nici regele, nici thrallul nu se pot aștepta să culeagă altceva decât au semănat peste vară. Nu știu dacă l-am crezut atunci, dar acum îl cred. Anglia m-a învățat bine că din sămânța războiului răsare doar mai mult război.

Guthrum pufni.

— Deci acum vrei pace?

— Nu vreau pacea ta, spuse Geirmund. Nu pacea lașului și nu pacea dintre regi, care le cer oștenilor să moară pentru ei. Nu voi mai jura niciodată unui rege sau unui jarl. Îmi voi face propria mea pace, cu onoare.

Guthrum înghiți un nod și tresări, ducându-și mâna la coapsa sângerândă.

— O să părăsești Anglia?

— Te temi că voi rămâne? întrebă tânărul, dar nu așteptă răspunsul. Voi merge liber acolo unde mă va duce voința mea. Regatele vor dispărea. Bogăția va dispărea. Războinicii vor dispărea. Eu voi dispărea, și tu vei dispărea. Un singur lucru nu va dispărea niciodată, și acela este onoarea și faima celui care le-a câștigat. Iar tu, Guthrum creștinul, nu vei uita niciodată că eu sunt Geirmund Hjörrsson, poreclit Hel-hide.

Epilog

Există regi ai pământului care stăpânesc teritorii și se războiesc pentru mărimea și forma hotarelor lor. Ei trăiesc ca prizonieri înapoia zidurilor fortărețelor și cetăților lor, cu libertatea și bogăția legate de pământ. Există, de asemenea, regi ai mării, ale căror Curți sunt corăbii ce navighează pe drumurile balenelor și care nu dezvoltă rădăcini. Valurile și curenții sunt regatul lor, iar singurele hotare pe care le cunosc sunt plajele și țărmurile, precum și limitele curajului lor.

Înainte ca Geirmund Hel-hide să devină un rege al mării și înainte de a coloniza Islanda aflată departe, în apus, el a luptat pentru danezi împotriva saxonilor în Anglia, câștigând multe bătălii prin istețimea și curajul său. Când Guthrum, regele danezilor, a făcut pace cu Ælfred, regele Wessexului, Geirmund și războinicii săi Hel-hidei au plecat în miazănoapte și, după o vreme petrecută acolo, au luat drumul mărilor împreună cu Hámund, fratele geamăn al lui Geirmund.

Alături de ei se aflau Steinólfur și Skjalgi, Vetr și Rafn „Ciungul”, Eskil uriașul și Birna războinica, Thrand „Picioare-fuse” și Kjaran, și mulți alții care fuseseră gata să depună jurământul cerut pentru a deveni Hel-hidei. Ei au făcut incursiuni și negoț până la marginile lumii, iar isprăvile le erau bine cunoscute și povestite, câștigând faimă și bogăție până ce corăbiile lor lungi au devenit spaima tuturor.

Uneori se spunea că Geirmund purta o brățară meșterită de fierarul Völund, care-i transforma pielea în fier, astfel încât nicio armă nu-l putea străpunge, dar la moartea sa nu s-a găsit nicio brățară în niciuna dintre casele lui, nici pe braț, nici îngropată cu el în gorganul său, și în general s-a convenit că el n-a avut nevoie de nicio brățară

pentru a deveni rege și că faima i-a fost bine meritată.

Glosar

Ægir. Zeul mării, soțul lui Rán, din panteonul Æsir.

Æsir. Zeii unuia dintre cele două panteonuri rivale. Æsir sunt asociați cu războiul, focul și cerul, fiind considerați protectori și conducători ai universului.

Agðir. Regat micuț, în perioada vikingă timpurie.

Althing. Cel mai vechi parlament continuu funcțional din lume, înființat în anul 930 în Islanda; prin extensie, tribunal.

argr. Termen insultător, semnificând „laș”, dar și „efeminat”,

berserker. Războinic despre care se spune că era mânat în luptă de o furie similară transei.

Bjarmaland. Regiune din Siberia.

britan. Membru al triburilor celtice care au constituit populația Britaniei până la cucerirea anglo-saxonă din sec. V-VI.

Copacul Lumii. Sau Yggdrasil; arbore central, imens și sacru, care face legătura între cele nouă tărâmuri ale universului.

draugr. Fantomă sau spirit.

ealdorman. Bărbat cu statut înalt, a cărui autoritate era independentă de cea a regelui; în epoca descrisă în carte, erau conducători de comitate numiți de regi.

egðir. Locuitor din Agðir.

Fenrir. Lup mitologic gigantic.

Frakkland. Franța.

Frankia/frank. Franconia și locuitorii ei, regiune istorică a Germaniei cuprinzând nordul Bavariei moderne.

Frisland/frizoni. Regatul Frizian a existat pe teritoriul actual al Olandei și nordului Germaniei.

fyrd. Miliție populară, oaste locală mobilizată din rândurile oamenilor liberi.

galdur. Cântec, incantație străveche, asociată întotdeauna cu o vrajă.

Ginnungagap. Haosul primordial.

Götaland. Sudul Suediei actuale.

Grikkland. Grecia.

gyrwas. Populație anglo-saxonă din estul Angliei.

haugbui. Morți vii, sălășluind mai ales în gorgane.

Hel. Tărâmul morților, unul dintre cele nouă tărâmuri, condus de zeița Hel.

Hel-hide. În traducere „pielea-iadului”, deoarece Geirmund și fratele său erau oacheși.

herra. „Stăpân” în finlandeză și „domn” în islandeză.

Hirð. Suită de însoțitori personali înarmați, nucleul oștii regale.

hnefatafl. Vechi joc de masă, ale cărui variante au fost jucate în toată Europa medievală înainte de inventarea șahului.

holmgang. Duel.

Hordaland. Regiune din vestul Norvegiei.

hugr. Esența vieții, suflet.

húðfat. Sac de dormit.

Iutlanda/iuți. Regiune care acoperă în prezent partea continentală a Danemarcei și nordul Germaniei.

jarl. Căpetenie, dar și „om de viță nobilă”.

Jörmungandr. Șarpe gigantic, numit și „șarpele Midgardului”.

jötunn, pl. **jötnar**. Giganți.

karl. Fermier.

Kurland. Regiune din Letonia.

Langbardaland. Italia.

læknir. Vindecător.

leghe. 1 leghe = 5,5 km.

livră. 1 livră = 0,5 kg.

Lunden, **Lundunaborg**. Londra.

Mercia. Regat anglo-saxon, aflat în mijlocul Angliei.

Midgard. Tărâmul oamenilor, în traducere „lumea de mijloc”.

Miklagard. Constantinopol.

Muspelheim. Tărâmul focului și al giganților de foc.

mygg. Țânțar.

Niflheim. Tărâmul gheții și al frigului; se suprapune uneori cu Hel.

Njǫrd. Zeul vântului și al mării, din panteonul Vanir.

Northumbria. Regat anglo-saxon, aflat în nordul Angliei.

Noρne/Trei Țesătoare. Cele trei zeițe care stabileau destinul oamenilor.

Óðinn. Odin, zeul morții și al războiului.

Palmă. 1 palmă = 25 cm.

Persiðialand. Persia, actualul Iran.

Rán. Zeița mării, soția lui Ægir.

Rogaland. Regiune din Norvegia.

seax. Pumnal lung sau sabie scurtă.

Serkland. Probabil Califatul Abbasid, în Irakul actual.

skald. Poet și recitator care onora eroii și faptele lor.

skeiðar. Ambarcațiune lungă și îngustă.

snekkja. Ambarcațiune similară cu skeiðar, dar mai mică.

stânjen. 1 stânjen = 2 m.

Syrland. Siria.

Thór. Zeul tunetelor, fulgerelor și furtunilor.

thrall. Captiv, rob, sclav.

toga hönk. Trasul cu frânghia.

topor skegg. Toporul de luptă al vikingilor; în traducere „topor cu barbă”.

Tyrkland. Turcia.

Týr. Zeu germanic al războiului.

Uppsala. Oraș în Suedia actuală.

vættr. Denumire generică pentru spirite.

Valhalla. Lăcașul zeilor, unde erau primiți eroii căzuți pe câmpul de bătălie.

Vanir. Panteonul zeităților rivale Æsirului.

völva. Femeie practicantă a vrăjitoriei, divinației și prezicătoare.

Wealas. Actuala Wales, Țara Galilor.

wergild. „Prețul sângelui”, bani ceruți drept despăgubire unei persoane vinovate de ucidere sau de alt delict grav.

Wessex. Regat anglo-saxon, aflat în sud-vestul Angliei.

wyrms. Dragon gigantic, fără membre și fără aripi.

[1] Nordicii trăiau în „case lungi”, dar în toată cartea s-a folosit termenul „Curte” pentru reședințele regale și ale jarlilor; de fapt, acestea nu se deosebeau de cele țărănești prin stil, ci doar prin proporții (n. trad.).

[2] Sărbătoare creștină străveche, celebrată pe 5 ianuarie, care marchează finalul celor 12 zile sacre ale Crăciunului (n. trad.).

Table of Contents

Partea întâi 5
UN CUȚIT OBIȘNUIT 5
1 5
2 16
3 26
4 41
5 53
6 70
Partea a II-a 84
TRAVERSAREA 84
7 84
8 97
9 108
10 125
11 137
Partea a III-a 150
MAREA OȘTIRE PĂGÂNĂ 151
12 151
13 163
14 177
15 191
16 203
17 217
Partea a IV-a 230
JORVIK 231
18 231
19 248
20 262
21 276
22 288

23 301
24 317
Partea a V-a 331
WESSEX 332
25 332
26 345
27 359
28 374
29 389
30 399
31 414
Epilog 428
Glosar 430